BARBARA TAYLOR BRADFORD

Păstrează VISUL

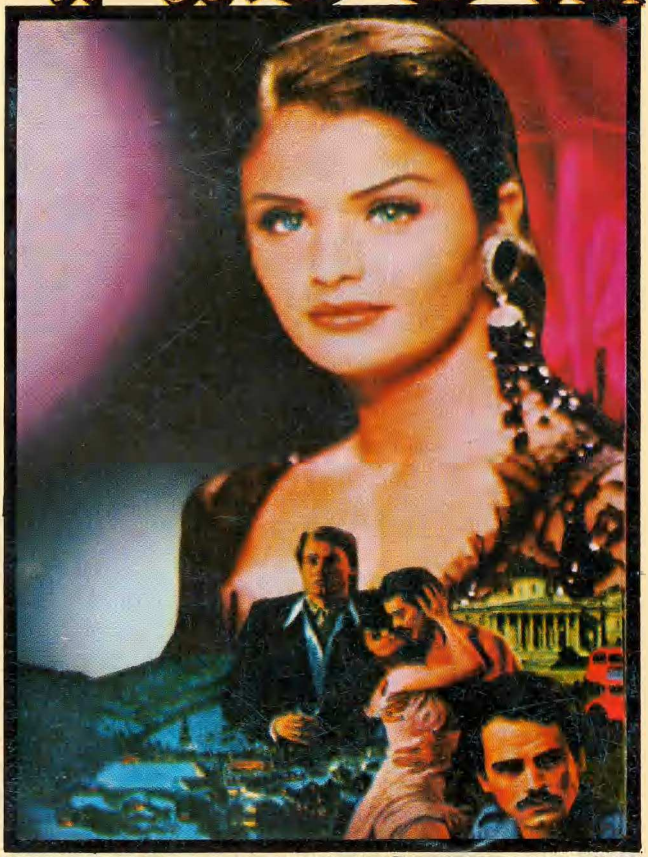

EDITURA ORIZONTURI

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Barbara Taylor Bradford a dobândit o faimă internaţională după publicarea primului său roman „Preţul succesului". Continuarea acestuia — „Păstrează visul", de asemenea pe primul loc în topul bestsellerurilor, a făcut înconjurul lumii ca şi celelalte romane ale sale: „Glasul inimii", „Un act de voinţă" etc.

„A fi cel mai bun", cel de al treilea roman care încheie epopeea a trei generaţii de femei, confirmă încă o dată remarcabilul talent scriitoricesc al Barbarei Taylor Bradford.

Născută la Leeds în Yorkshire (Anglia), ea locuieşte în prezent la New York, fiind căsătorită cu producătorul de film Robert Bradford.

Editura Orizonturi Bucureşti va publica până la finele acestui an marile succese literare ale Barbarei Taylor Bradford:

- „A fi cel mai bun"
- „Glasul inimii"
- „Un act de voinţă"

ISBN 073-95986-9-2

Vol. I-II Lei 1950

COPERTA: VASILE SOCOLIUC

Copyright © Barbara Taylor Bradford 1985
Toate drepturile în România rezervate editurii ORIZONTURI – Bucuresti

Barbara Taylor Bradford

PĂSTREAZĂ VISUL

Traducere:
Sanda Aronescu şi Irina Negrea

VOL. II

EDITURA ORIZONTURI
BUCUREŞTI – 1993

(continuare din volumul I)

CAPITOLUL 27

– John Crawford s-a oferit să ne explice procedura de la Procuratură, spuse Daisy, uitându-se da la Edwina la Anthony. Are impresia că, în felul acesta, vom, fi mai liniştiți în privința anchetei.

– Aşa şi e, mătuşa Daisy, zise Anthony. Se ridică în picioare. Mă duc după Bridget. Cred că ar trebui să audă şi ea ce are de spus avocatul familiei. Scuzați-mă, mă întorc într-un minut.

În timp ce el ieşea din bibliotecă, Daisy se ridică şi se duse lângă Edwina, pe canapea. Îi luă mâna surorii ei vitrege şi i-o strânse uşor, uitându-se prelung la fața ei frământată de griji.

– Încearcă să te liniştești, Edwina. În câteva ore, o să scăpăm de toată tragedia asta. Trebuie să mergem mai departe şi să ne străduim să ne descurcăm în viață cum putem mai bine.

– Da, Daisy, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți. Am să mă descurc, murmură Edwina pe un ton obosit. Ultimele zile de anxietate şi de încordare îşi spuneau cuvântul şi Edwina arăta epuizată, gata să clacheze. Rochia neagră, pe care alesese să o poarte, simplă şi fără nici o bijuterie sau pată de culoare, n-o avantaja deloc. Îi înghițea parcă şi ultima picătură de culoare de pe față, accentuându-i şi mai mult paloarea. Părea bolnavă şi îşi arăta vârsta şi mai pregnant, în această dimineață.

Un sentiment de recunoştinţă licări dintr-o dată în ochii argintii-cenuşii ai Edwinei, când adăugă liniştit:

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine şi Jim. Unde e el, Daisy.

– Acum chiar, vorbeşte la telefon cu Paula şi cred că mai are de dat câteva telefoane unor persoane de la ziar. Vine şi el, imediat ce termină. Pentru el, nu-i chiar atât de important să audă toate aceste informaţii. Ştie bine dedesubturile activităţii de la procuratură, având în vedere că se ocupa de anchete, pe vremea când era reporter.

– A! da, bineînţeles, se pricepe el la treburi de-astea. Edwina îşi schimbă direcţia privirii, uitându-se înspre ceasul de pe polita căminului, în celălalt capăt al splendidei încăperi lambrisate. E aproape opt şi jumătate. În scurt timp, o să trebuiască să plecăm cu maşina la Cork. Ştii, ne ia peste o oră, o oră jumătate.

Sesizând nervozitatea şi panica din vocea Edwinei, Daisy îi spuse, pe un ton liniştitor:

– Avem timp suficient. Ancheta e programată pentru ora unsprezece, iar întâlnirea cu John n-o să dureze prea mult. Mi-a spus că poate epuiza punctele importante cam în zece minute. După asta, putem porni la drum şi să mergem cu viteză normală. Te rog, fii calmă, draga mea.

– Mă simt bine, zău. Doar un pic obosită. N-am dormit prea bine.

– Nici noi, ceilalţi, zise Daisy, cu un zâmbet discret. Eu am să mai beau o ceaşcă de cafea. Vrei şi tu?

– Nu, mulţumesc, Daisy. Edwina stătea ţeapănă pe canapea, frângându-şi mâinile în poală, cu o neliniştе în piept. De patru zile şi patru nopţi trăia cu această frică teribilă pentru fiul ei. Abia aştepta să ajungă la Judecătorie, să se termine odată cu ancheta, astfel încât nebuloasa care plutea în jurul lui să dispară fără urmă. Abia atunci va putea să se relaxeze. Şi-ar da bucuroasă şi viaţa pentru Anthony. El era singura persoană care conta pentru ea şi, după ce avea să se încheie investigaţia asupra cauzei morţii lui Min, îl va susţine în orice va dori el să întreprindă. Chiar dacă asta ar însemna s-o accepte pe Sally Harte, cu care ea nu era de acord. Va regreta până în ultima zi a vieţii rolul pasiv în

care se complăcuse în scandalul care se iscase între Min şi Anthony, în ultimele săptămâni. Anthony o rugase să intervină, să o convingă pe Min să-şi bage mințile în cap, susținând că ea ar putea-o influența pe soția lui, de care se despărțise, să intenteze acțiunea de divorț, aşa cum se învoise la început. Şi, poate că ar fi putut s-o facă, dar nu avea cum să-şi dea seama exact, din moment ce îi refuzase. Acum, biata Min era moartă. „Ar mai fi încă în viață, dacă aş fi vorbit cu ea," se gândi Edwina, pentru nu se ştie a câta oară. Mâhnirea din suflet i se adânci. Sentimentul de vinovăție câştiga teren.

Daisy îşi luă ceaşca de cafea şi se aşeză jos, pe scaunul din față.

– Te-ai hotărât ce vrei să faci? Vrei să vii la Londra, să te odihneşti câteva zile, după înmormântare? întrebă ea.

– Ar trebui să plec de aici, începu Edwina, dar se opri, uitându-se spre uşă, la Anthony care intra împreună cu Bridget O'Donnell, menajera de la Clonloughlin.

– Coniță, doamnă Amory, zise Bridget, înclinând din cap şi aşezându-se pe scaunul indicat de Anthony.

Amabilă ca întotdeauna, Daisy îi zâmbi.

– După cum ştii, domnul Crawford este avocatul nostru şi a venit aici să ne ajute cum poate mai bine. O să ne explice câteva lucruri, Bridget, aşa cum cred că ți-a spus Lordul Dunvale. Totuşi vreau doar să mai adaug că nu avem de ce să ne alarmăm.

– O! Eu nu sunt îngrijorată, doamnă Amory, deloc, răspunse Bridget, cu promptitudine, pe un ton stâlcit, ce masca parțial accentul gutural şi cântat, uitându-se fără să clipească în ochii lui Daisy. Chestiunea este foarte simplă – să spui adevărul. Şi asta intenționez şi eu să fac. Un zâmbet de îngâmfare îi arcui buzele subțiri şi palide, în timp ce se rezema pe spătarul scaunului şi îşi punea picior peste picior. Părul de un roşu aprins îi lucea în lumina soarelui, contrastând puternic cu ochii de un albastru glacial.

Lui Daisy i se reconfirmă părerea că Bridget O'Donnell era o individă rece, calculată şi sigură de ea. Nu prea-i plăcea această femeie, despre care bănuia că are în jur de treizeci şi cinci de ani, chiar dacă nu-i arăta.

Luându-şi ochii de la ea, Daisy se întoarse spre Anthony, dar înainte de a avea ocazia să spună ceva, uşa se deschise şi în cameră intră John Crawford, fiul avocatului Emmei, în prezent principalul asociat în cadrul firmei Crawford, Creighton, Phipps şi Crawford. Deşi de constituţie şi statură mijlocie, acesta se ţinea totuşi extrem de drept, având o alură militărească, ceea ce, adăugându-se personalităţii sale puternice, îi conferea un aer impunător. La cei patruzeci şi şase de ani ai săi, avea părul blond grizonat, ochi căprui inteligenţi şi spirituali, un chip plăcut şi ciudat de afabil, netrădând cu nimic mintea avocăţească ageră şi de-a dreptul sclipitoare.

– Bună dimineaţa. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse el, pe un ton vioi, păşind înspre ei, la capătul cu ferestre al lungii încăperi pline cu cărţi. Daisy îi oferi cafea, dar o refuză. Rămase în picioare, în spatele unui scaun, sprijinindu-se uşor de el, cu mâinile. Părea relaxat şi senin şi, aşa cum proceda întotdeauna cu clienţii săi, se străduia să le transmită un sentiment de deplină încredere, indiferent de gândurile sau părerile lui personale.

Crawford spuse:

– Îmi dau seama că dimineaţa aceasta o să fie pentru voi un adevărat calvar, aşa că m-am gândit că v-aş putea ajuta prezentându-vă o scurtă relatare cu privire la modul în care se procedează la Procuratură. Nutresc speranţa că, familiarizându-vă cât de cât cu procedura, starea de nervozitate vi se va mai atenua. Îi cuprinse pe toţi patru cu privirea. Simţiţi-vă liberi să mă întrerupeţi cu orice întrebare. Cum nici unul dintre voi nu a mai luat parte la o anchetă judiciară, permiteţi-mi să încep prin a vă spune că audierile la Parchet au loc într-o manieră destul de *neoficială.* Totuşi... Se opri, se uită la ei pătrunzător şi, vorbind rar, ca şi cum ar fi vrut să dea şi mai multă greutate cuvintelor sale, continuă: Trebuie să accentuez faptul că acest caracter neoficial nu diminuează defel *importanţa* instanţei. Este una dintre cele mai înalte curţi din regiune, fiind guvernată de *legea probatoriului.* Aveţi

vreo întrebare? Îşi ridică sprâncenele blonde. Perfect, trecem la...

– Scuză-mă, John, zise Daisy, vrei, te rog, să clarifici ce înţelegi prin „neoficial". Nu prea pricep.

– A! Da, desigur. Prin „neoficial" înţeleg faptul că procurorul nu poartă robă. Este îmbrăcat în costum obişnuit şi, de asemenea, maniera de adresare este mai puţin protocolară decât în alte instanţe. Procurorul discută neoficial cu părţile interesate, înainte ca acesta să depună mărturie, sub jurământ.

– Mulţumesc, John. Încă o întrebare. De obicei, procurorul este un avocat, un avocat pledant sau un doctor în ştiinţe juridice, nu-i aşa?

– Exact, Daisy. Procurorul nu e un judecător, deşi, de fapt, dă ordonanţa judecătorească. Totodată, dispune de o mare libertate în ceea ce priveşte modul de a conduce ancheta. Dacă nu mai sunt alte întrebări, am să continuu. Ajungem acum, la un punct extrem de important, şi anume: procurorul va accepta *zvonul* în cadrul acestei instanţe, ceea ce nu este o practică obişnuită în alte tribunale, sub jurisdicţie britanică, unde zvonul constituie o probă *neadmisă*.

Anthony se înclină.

– Şi asta ce înseamnă? Clătină din cap. Sper că nu ceea ce cred eu! exclamă el, în continuare, cu vocea mai ascuţită ca de obicei.

– Ba da, Lord Dunvale, asta înseamnă. Procurorul va asculta ceea ce cineva a auzit, fără să ştie însă dacă e adevărat... rumoare, bârfă, dacă vreţi.

– Am priceput, spuse Anthony, pe un ton mai stăpânit, deşi era alarmat în sinea lui, la gândul clevetirilor care circulaseră prin sat, de luni de zile.

Edwina şi Daisy schimbară priviri îngrijorate. Nici una dintre ele nu scoase o vorbă.

Dându-şi seama de tulburarea lor, John Crawford îşi drese glasul şi continuă:

– Îngăduiţi-mi să definesc mai amplu zvonul, aşa cum este el înţeles la Parchet. În acest caz, zvonuri pot fi cuvinte spuse de cel decedat, imediat înainte de moarte, unui membru al familiei, unui prieten, unui doctor sau

avocat. Un martor poate spune că decedatul a amenințat cu sinuciderea într-una sau mai multe ocazii. Sau își poate exprima părerea că mortul era deprimat. Procurorul își va nota aceste aspecte. Poate că ar fi util și un alt exemplu, o ilustrare adecvată – un polițist și-ar putea exprima opinia, în fața procurorului, potrivit căreia el crede că decedatul s-a sinucis, aceasta pornind de la probele pe care le-a putut aduna. Sau, altă posibilitate, un polițist ar putea declara că descoperirile lui îl conduc spre convingerea că moartea a fost accidentală. Procurorul va ține seama de aceste opinii. Aș vrea, de asemenea, să accentuez faptul că zvonurile de acest fel se răsfrâng asupra cazului în chestiune și asupra celorlalte întrebări ridicate de procuror.

– Poliția poate pune întrebări martorilor? se interesă Anthony.

– Nu, nu. Niciodată. Nu se permite așa ceva în ședințele Parchetului. Doar procurorul este împuternicit să pună întrebări. Crawford se răsuci în loc, auzind ușa deschizându-se.

Michael Lamont, administratorul de la Clonloughlin, intră repede, închizând ușa după el. Înalt și bine clădit, avea o claie de păr negru și cârlionțat și o față veselă și bătută de vânt, în perfectă armonie cu felul lui jovial de a fi. Se scuză din abundență, înaintând grăbit.

Anthony îi spuse cu repeziciune:

– Te lămuresc mai pe urmă, Michael. John ne explică procedura... felul în care decurge ancheta judiciară.

Dând din cap în semn că înțelesese, Lamont se așeză jos pe canapea, lângă Edwina, salutându-le cu un zâmbet scurt pe celelalte două femei.

– Eu am mai participat o dată la o anchetă, așa că vag sunt familiarizat cu asta, spuse.

– Bun, bun, exclamă Crawford, dând din cap. Am să continuu cât pot de repede. S-ar putea să existe un juriu format din șase sau opt jurați. În ambele variante, procurorul își impune punctul de vedere, dacă este necesar îi convinge pe jurați, explicându-le modul lui de a gândi și ceea ce crede el că este just. Dar procurorul este acela care hotărește și pronunță verdictul – de accident,

sinucidere, moarte accidentală, cauze naturale sau... Se opri, adăugând încet: crimă.

În urma acestui ultim cuvânt, se lăsă o liniște mormântală.

Anthony fu acela care rupse tăcerea:

– Şi dacă procurorul nu e sigur pe el? Ce se întâmplă când nu poate hotărî dacă a fost sinucidere, accident sau crimă?

– A! Da, păi, în acest caz procurorul va trebui să lase verdictul deschis... ar putea declara că o persoană sau persoane necunoscute poartă responsabilitatea pentru moartea decedatului şi că acestea ar putea fi traduse în fața justiției, la o dată ulterioară.

Urmărindu-şi cu atenție fiul, Edwina simți că i se taie răsuflarea şi se făcu pământie la față. Întinzându-se, Michael Lamont o luă de mână, şoptindu-i ceva la ureche.

Crawford îi privi, apoi îşi îndreptă din nou atenția spre Anthony.

– Raportul patologului, rezultatele autopsiei, pe care acesta o face, clarifică de obicei cauza morții, fără să mai lase loc de îndoială.

– Înțeleg, zise Anthony, cu glas scăzut.

Crawford îi anunță.

– Cred că am epuizat punctele cele mai importante. Aş vrea să mai adaug că am toată încrederea în faptul că ancheta va decurge normal. Îşi opri ochii asupra lui Michael Lamont. Dumneata vei fi probabil primul martor, având în vedere că dumneata ai descoperit cadavrul lui Lady Dunvale. Sergentul de poliție din Clonloughlin va depune mărturie după dumneata. Vom audia apoi depoziția medicală – din partea doctorului local, care a efectuat prima examinare şi la autopsie. Are nevoie cineva de vreo lămurire suplimentară, într-o privință sau alta?

– Da, zise Anthony, eu am nevoie de câteva clarificări. Presupun că voi fi interogat. Dar mama? Bridget?

– Nu văd nici un motiv ca Lady Dunvale să fie chemată pe banca martorilor, din moment ce nu-şi poate aduce nici o contribuție. Tu va trebui să depui mărturie şi, foarte probabil, domnişoara O'Donnell. Este foarte posibil

ca procurorul să discute cu voi toți, neoficial, înainte să fie citați martorii principali, așa cum v-am explicat mai devreme. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Crawford se uită la ceas. Propun să plecăm în următoarele zece minute. Întorcându-se spre Daisy, care se ridicase în picioare, o întrebă: Unde e Jim? Poate că ar trebui să-l informezi că urmează să plecăm cu mașina la Cork, în scurt timp.

– Da, spuse Daisy. Îi spun imediat. Trebuie să mă duc sus, să-mi iau lucrurile.

Cincisprezece minute mai târziu, întregul grup părăsea casa din Clonloughlin.

În prima mașină, călătoreau Edwina, Anthony, Bridget O'Donnell și Michael Lamont, acesta din urmă la volan.

Jim Fairley conducea a doua mașină, mergînd strâns în urma lor. Îl însoțeau Daisy și John Crawford.

Timp de aproape zece minute, nimeni nu scoase nici o vorbă. În cele din urmă, Jim spuse:

– Bună idee să explici formalitățile, John. Se uită cu coada ochiului la Crawford, care stătea lângă el, pe scaunul din față; își îndreptă privirea înapoi la drum, remarcând în continuare: Sunt sigur că a ajutat-o pe mătușă-mea. E un pachet de nervi. Anthony, totuși, pare destul de calm. Mai degrabă reținut, stăpân pe sine. Dar arată îngrozitor. Porcăria asta nenorocită l-a îmbătrânit mult.

– Da, spuse Crawford, laconic. Lăsă geamul în jos și, trăgând cu ochiul peste umăr la Daisy, spuse: Te deranjează dacă fumez?

– Nu, deloc. Daisy se înclină în față și, punându-și mâna pe spătarul scaunului, i se adresă lui Jim: Ce mai face Paula?

– Bine, îți transmite sărutări. Jim își încordă mâinile pe volan, întrebându-se dacă era bine să repete ceea ce îi spusese Paula la sfârșit, pe un ton atât de neliniștit, încât îl alarmase și pe el. Neștiind ce să facă, remarcă: A tot insistat s-o sunăm imediat ce se termină ancheta, de parcă noi n-aveam de gând să facem așa.

– Este nerăbdătoare să ia imediat legătura cu mama, murmură Daisy. Se instală la loc, în colț, își netezi fusta

de la taiorul gri închis, cu o croială discretă şi sobră, gândindu-se la Emma care stătea, probabil, impacientată, la ferma lor de oi din Australia, făcându-şi griji în legătură cu rezultatul procesului şi cu nepotul ei, Anthony. Daisy era neliniştită de faptul că mama ei stătea sub o asemenea tensiune. La urma urmei, avea optzeci de ani. Daisy încercă să se relaxeze, spunându-şi că Emma Harte era invincibilă, că va trece uşor peste această încercare, aşa cum de altfel o asigurase mama ei la telefon. Spuse, în cele din urmă:

– Te-ai hotărât ce ai să faci, Jim?

– Da, am să rămân aici, să particip mâine la înmormântare. Cred că se vor bucura că voi fi lângă ei, iar pentru mine nu-i nici un efort. Am să plec sâmbătă cu avionul înapoi. Sper să-l conving pe Anthony să vină cu mine. Trebuie să plece pentru un timp din locul acesta.

– Bineînţeles, zise Daisy. Şi sunt sigură că o să vrea s-o vadă pe Sally. Îşi întoarse privirea spre John Crawford. Presupun că ancheta se va termina în câteva ore. David a aranjat ca avionul particular al prietenului lui să fie la aeroportul din Cork pe la prânz, când ar trebui să ajungem şi noi. Vii înapoi la Londra, cu mine, John, nu-i aşa?

– Da, îţi mulţumesc din suflet. Îţi sunt recunoscător pentru drum. Ei da, dacă totul, merge bine, ar trebui să fim gata în câteva ceasuri. Sper numai să nu trebuiască să facem pauză la prânz. În cazul în care se întâmplă aşa, ancheta va trena, din păcate, şi după-amiaza.

Jim spuse:

– Nu-i aşa că n-ai nici un motiv să crezi că va fi altceva decât o simplă chestiune de rutină?

– Da, cam aşa, răspunse Crawford, dar în vocea lui sesizară o ciudată ezitare.

Jim o remarcă imediat.

– Nu mai pari atât de convins ca aseară, John. Ai avea ceva să ne spui, mie şi lui Daisy?

– Nu, nu, bineînţeles că nu, murmură Crawford.

Răspunsul acesta nu-l convinse pe Jim. Se hotărî să scormonească mai adânc, să le destăinuie neliniştile lui Emily, despre care Paula îi povestise mai devreme, la telefon.

– Paula este puțin îngrijorată. Emily a apărut cu o idee... după câte se pare a sculat-o pe Paula noaptea din somn şi i-a povestit că de duminică o tot preocupă... cele cinci sau şase ore pe care Min le-a petrecut la lac, după ce a sosit după-amiaza şi înainte să moară, noaptea, mai târziu. Emily crede...

– Nu-mi dau seama de ce sunt importante aceste ore, interveni Daisy.

John Crawford chibzui puțin, se hotărî să fie sincer şi se răsuci în scaun, întorcându-se cu fața spre Daisy.

– Trebuie să-ți mărturisesc, acum, că şi pe mine m-a frământat aceeaşi problemă, draga mea. Iar, dacă *eu* consider straniu acest interval de timp, fără a mai pomeni de micuța Emily, nu crezi că un procuror experimentat se va întreba şi el ce a făcut oare moarta într-o perioadă atât de lungă de timp?!

– Da. Daisy se încruntă. Bine dar *de ce* contează atât de mult aceste ore? Poate că a plecat şi s-a întors după aceea.

– Sau poate nu s-a dus deloc la Clonloughlin, după-amiaza, spuse Crawford, încetişor. Posibilitatea aceasta i-ar putea veni foarte uşor în minte procurorului, aşa cum mi s-a întâmplat mie şi, probabil, şi lui Emily, care este mult mai tânără. Nu înțelegi, Daisy, orele acestea fără explicație dau naştere la întrebări... cu privire la versiunea Lordului Dunvale, referitoare la momentul sosirii soției lui, versiune care, aş mai adăuga, nu este confirmată decât de mama lui.

– Vrei să spui că procurorul s-ar putea gândi că Anthony minte, că Min a ajuns acolo seara târziu?! Daisy îşi ține răsuflarea. Vai de mine, Dumnezeule, am priceput ce vroiai să spui! Procurorul ar putea ajunge la concluzia că Anthony a fost şi el la lac, seara târziu... Se întrerupse, începu să tremure şi, pentru prima oară de când venise în Irlanda, se simți dintr-o dată speriată.

– Poate. Dar, Daisy, draga mea, nu sunt decât presupuneri. M-aş simți teribil de uşurat dacă am avea un martor care să o fi văzut pe răposata Lady Dunvale sosind cu maşina la Clonloughlin, după-amiaza, sau plecând tot cam pe atunci. Din nefericire, după câte se

pare, nu avem un astfel de martor. Crawford îi aruncă lui Daisy o privire plină de compătimire. O adora de ani de zile, având dintotdeauna dorința de a o ocroti. Te rog, nu te necăji inutil, draga mea. Nu ți-am pomenit până acum de neliniștile mele, tocmai pentru că știam că te-aș supăra. Arătându-i un zâmbet de natură s-o liniștească și s-o convingă, încheie: De obicei, autopsia este cheia în astfel de cazuri. Se va dovedi concludentă pentru cauza morții. Crawford îl privi pătrunzător pe Jim. Sunt sigur că patologul va declara că moartea a survenit prin înecare accidentală. Cu condiția să fi găsit apă în plămâni, adăugă Crawford în sinea lui, rugându-se să fie așa. Dacă nu, înseamnă că au dat de bucluc, cum nici nu-și puteau imagina. Lipsa apei în plămânii moartei ar proba faptul că aceasta murise înainte ca trupul ei să fie scufundat. În care caz, învinuirea de crimă ar fi atribuită cuiva... sau unor persoane necunoscute.

Înțelegând că John vroia să risipească temerile soacrei lui, Jim spuse pe un ton mai ferm și mai puternic:

– Sunt întru totul de acord cu tine, John. Sunt sigur că moartea lui Min a fost un accident. Haide, Daisy, nu-ți pierde calmul și stăpânirea de sine, așa cum ai fost tot timpul, pe parcursul acestui calvar. Edwina s-ar prăbuși cu totul dacă ar sesiza la tine cel mai mic semn de disperare.

Daisy spuse:

– Mă simt bine, nu aveți de ce să vă îngrijorați și, într-adevăr cred că ar trebui să fim cu toți trei foarte încrezători. Lui Anthony și Edwinei, ancheta li se va părea excesiv de obositoare, indiferent de situație, așa că noi trebuie să fim optimiști și să îi susținem.

Din nou, Daisy McGill Amory se instală în colțul banchetei din spate și nu mai scoase o vorbă tot restul drumului, lăsându-i pe Jim și Crawford să discute singuri. O preocupau propriile ei gânduri alarmante.

Domnul Liam O'Connor, un avocat local, era procurorul care prezida ancheta judiciară pentru aflarea cauzei morții Minervei Gwendolyn Standish, răposata Contesă de Dunvale.

Ancheta se desfăşura în micuţa sală de judecată a Parchetului, din cadrul Tribunalului regional al oraşului Cork, reşedinţa districtului Cork.

În dreapta lui se afla un juriu format din şase juraţi. Erau cu toţii locuitori ai oraşului, care trecuseră în acea dimineaţă prin dreptul tribunalului şi fuseseră racolaţi de către un angajat al Procuraturii. Acesta era obiceiul, potrivit legislaţiei britanice, în cazul anchetărilor judiciare. Indiferent de planurile lor pentru dimineaţa respectivă, nu avuseseră de ales, decât să procedeze cum li se cerea să intre în Parchet, pentru a depune jurământul ca juraţi.

Procurorul spuse:

– Şi acum, Lord Dunvale, înainte de a audia depoziţiile sergentului de poliţie McNamara, ale patologului şi ale altora prezenţi aici, v-aş ruga să informaţi instanţa, dacă se poate, cu privire la starea de spirit a decedatei, înainte de tragica ei moarte. Puteţi vorbi din locul unde vă aflaţi aşezat. Nu este nevoie, pentru moment, să veniţi pe banca martorilor.

Anthony rosti, cu vocea limpede şi remarcabil de puternică:

– Soţia mea şi cu mine eram despărţiţi, pe punctul de a divorţa. Drept urmare, se mutase de la Clonloughlin şi locuia în Waterford. În ultima vreme, îşi luase obiceiul să vină în vizită la Clonloughlin, iar în ultima lună am început să-mi dau seama că dispoziţia ei se schimbase radical. Devenise întrucâtva iraţională, ba chiar violentă, atât verbal cât şi fizic. Echilibrul ei mintal a început să mă îngrijoreze din ce în ce mai mult.

Procurorul dădu din cap.

– Defuncta a adus vreodată vorba de sinucidere? În timpul acestor intervale de pierdere a raţiunii, a ameninţat vreodată că îşi va lua viaţa?

– Nu, n-a făcut-o, răspunse Anthony, pe un ton şi mai ferm. Mai mult, aş vrea să declar categoric că nu cred că soţia mea s-a omorât indiferent care i-ar fi fost starea de spirit. Nu era genul de persoană sinucigaşă. Sunt convins că moartea ei a fost un accident.

Procurorul ceru detalii suplimentare despre comportamentul răposatei şi, în timp ce Anthony îi răspundea,

Daisy îl urmărea atentă pe reprezentantul legii, ascultând concentrată tot ce se vorbea. Liam O'Connor era un bărbat scund, energic, cu fața adânc brăzdată. Avea un aer oarecum aspru, dar îi remarcă, totodată, ochii inteligenți şi blânzi, atitudinea plină de chibzuință, trăsături menite a-i da lui Daisy un sentiment de uşurare. Avea convingerea că Liam O'Connor nu va admite nici o absurditate în instanță, că va respecta cu scrupulozitate litera legii, intuind, în acelaşi timp, că va fi prin excelență corect.

În timp ce procurorul continua interogatoriul neoficial al lui Anthony, Daisy se uită pe furiş la Edwina. Încordarea ei era atât de acută, încât Daisy se temu că avea să clacheze din clipă în clipă. Îi luă mâna Edwinei, ținându-i-o strâns şi încercând să-i insufle putere şi încredere.

– Vă mulțumesc, Lord Dunvale, spunea procurorul. Lady Dunvale, mă întrebam dacă aveți şi dumneavoastră ceva de adăugat în legătură cu purtarea neobişnuită a nurorii dumneavoastră, cu puțin timp înainte de moarte?

Edwina se arătă evident surprinsă să-şi audă numele pomenit şi tresări în scaun, zgâindu-se literalmente, amuțită, la procuror. Începu să tremure.

Daisy o strânse mai tare de mână, şoptindu-i:

– Edwina, nu-ți fie teamă. Răspunde-i, te rog, procurorului, draga mea.

Dregându-şi glasul de mai multe ori, Edwina vorbi, în cele din urmă, cu o voce scăzută, excesiv de tremurătoare:

– Min... adică nora mea, era... *era* abătută în ultimele săptămâni. Da, ăsta e adevărul. Edwina se opri brusc, înecându-se cu propriile cuvinte, din cauza lacrimilor care îi țâşniră din ochi, la gândul tinerei femei moarte, pe care o iubise ca pe fiica ei. Urmă un interval de şovăială prelungită şi dureroasă, înainte a Edwina să şoptească: Cred că... în ultima vreme bea foarte mult. Cel puțin, s-a întâmplat ca luna aceasta să sosească de mai multe ori, la Clonloughlin, într-o stare avansată de ebrietate. Bridget, ăă... ăăă... domnişoara O'Donnell, menajera... fiului meu, Lordul Dunvale – Edwina se întrerupse din nou, uitându-se la Bridget, după care reluă –, cu foarte puțin timp în urmă, domnişoara O'Donnell a trebuit s-o

culce pe nora mea într-un pat dintr-o cameră de oaspeți, de la Clonloughlin. Îmi amintesc foarte limpede situația. Domnișoara O'Donnell mi-a spus că îi era teamă că Lady Dunvale ar putea face vreun accident, dacă ar fi lăsată să plece cu mașina înapoi la Waterford, în starea... precară în care se afla.

Edwina înghiți cu noduri. Gura i se uscase și nu mai era în stare să mai continue. Totodată, efortul de a vorbi coerent și de a păstra aparența că se stăpînește o istoviseră complet. Se prăbuși cu spatele de scaun, albă ca varul, cu fața plină de broboane de transpirație.

– Vă mulțumesc, Lady Dunvale, spuse procurorul, plin de înțelegere. Își puse ochelarii, se uită în hârtiile din fața lui, își ridică privirea, își scoase ochelarii și îi examină cu atenție pe cei prezenți. Domnișoară O'Donnell, vreți, vă rog, să-mi dați câteva detalii în plus în legătură cu situația la care tocmai s-a referit Lady Dunvale?

– Da, domnule, desigur. Bridget se înclină ușor și, cu felul ei stâlcit și precis de a vorbi, confirmă relatarea Edwinei, precum și numeroasele exemple de comportament irațional, la care se referise Anthony.

Ascultând-o, Daisy se gândi că nicicând vreun martor nu izbutise să dea o depoziție mai bună. Femeia aceasta era de-a dreptul remarcabilă, mai cu seamă în privința atenției pe care o acorda celor mai mici detalii, având, o memorie fenomenală, dacă nu chiar fotografică.

– Dar, v-a sugerat vreodată defuncta, domnișoară O'Donnell, că s-ar putea să-și facă singură vreun rău? Împreunându-și degetele în formă de piramidă, procurorul își fixă privirea atent asupra menajerei.

Se văzu clar că lui Bridget O'Donnell nu-i trebuia să se gândească de două ori la această întrebare.

– O! Da, domnule. Nu o dată, ci de mai multe ori, în ultima vreme.

În sala de judecată, se auziră exclamații înăbușite de uimire.

Încordându-se pe scaun, Anthony strigă:

– Așa ceva nu se poate! Schiță gestul de a se ridica în picioare, dar îl reținu John Crawford, care îi șopti să tacă din gură, conștient de privirea severă a procurorului.

Acesta ceru printr-un semn să se facă liniște în sală, iar șușotelile pripite, care izbucniseră, încetară.

– Relatați, vă rog, aceste întâmplări, domnișoară O'Donnell, ordonă el.

– Da, domnule, spuse ea fără ezitare, dar, înainte să continue, îi aruncă o privire scurtă lui Anthony.

Daisy, care nu-și luase ochii de pe chipul lui Bridget, avu impresia că sesizează o scuză tăcută la adresa lui, dar nu era sigură.

Adresându-se direct procurorului, Bridget O'Donnell spuse:

– Așa cum a menționat și Înălțimea sa, Lordul, în ultimele săptămâni de viață, răposata Lady Dunvale se schimbase mult. De numeroase ori în prezența mea s-a purtat isteric, spunându-mi între patru ochi că nu mai avea pentru ce să trăiască și că vroia să moară. Ultima oară când a amenințat că își va pune capăt vieții a fost cam cu o săptămână înainte de moarte. A venit cu mașina, într-o după-amiază, la Clonloughlin, dar eu am fost singura persoană care a văzut-o. Lordul plecase pe moșie împreună cu domnul Lamont, iar Contesa-mamă se afla la Dublin. De data aceasta, domnule, răposata Lady Dunvale era foarte deprimată și repeta întruna că vroia să scape de nenorocirea și nefericirea din viață – prin moarte. A plâns nestăpânit în acea după-amiază și, deși am încercat s-o calmez și să mă arăt compătimitoare, nimic n-o putea scoate din acea stare. La un moment dat, când am încercat s-o alin, înconjurând-o cu brațul, mângâind-o, m-a plesnit peste față. În clipa în care a făcut acest gest, parcă și-a venit în fire și și-a tot cerut scuze. Am făcut un ibric de ceai și am stat puțin de vorbă, în bucătărie – momentul când Înălțimea sa mi-a mărturisit ceva. Mi-a spus că tragedia cea mai mare a vieții ei era faptul că nu avea copii. Bridget se opri, inspiră adânc și continuă: Lady Dunvale începu din nou să plângă, dar liniștit, și cu disperare, adăugând că era stearpă și nu putea face copii. Eu i-am spus că era o femeie tânără, că avea o mulțime de motive pentru care să trăiască și că își putea făuri o nouă viață. Cuvintele mele au ajutat-o să se calmeze și am avut impresia că

devenise mult mai încrezătoare în toate privințele, atunci când a plecat, puțin mai târziu.

Bridget se rezemă de spătar. Se uită în jos, la mâini. Ridicându-şi privirea, îl fixă pe procuror, rostind cu o voce nespus de limpede:

– Cred că Înălțimea sa şi-a luat viața, domnule, din cauza nereuşitei în căsnicie şi pentru că nu putea să aibă copii.

Procurorul înclină capul, întorcându-şi privirea la hârtiile întinse în fața lui.

În tribunal domnea o liniște de mormânt. Nimeni nu mişca şi nu se auzea nici o şoaptă.

Privind discret în jurul ei, Daisy văzu că jurații aveau expresii gânditoare şi, în mintea ei, nu încăpea nici o îndoială că toți fuseseră impresionați de relatarea lui Bridget O'Donnell. În contextul amplu al povestirii, era lesne de imaginat starea de spirit a defunctei, nefericirea şi disperarea ei. Uitându-se repede, pe furiş, la Anthony, Daisy rămase şocată de teribila lui paloare şi de muşchiul care i se zbătea la tâmplă. Anthony era răvăşit la față.

Vocea procurorului puse capăt acestei încremeniri totale. Privindu-l pe Michael Lamont, acesta spuse:

– Având în vedere că lucrați pentru Lordul Dunvale, ca administrator al domeniului Clonloughlin, domnule Lamont, este clar că în ultimile săptămâni ați venit în contact cu defuncta. Aveți ceva de adăugat la comentariile domnişoarei O'Donnell?

Dregându-şi vocea, Lamont spuse pe un ton supus:

– Nu prea, domnule. N-am auzit-o niciodată pe răposata Lady pomenind de sinucidere şi înclin mai degrabă să-i dau dreptate Lordului Dunvale, în privința faptului că nu era genul de femeie care să-şi facă rău singură. Totuşi... Urmă un moment de ezitare, după care adăugă: Pot să confirm şi eu starea de deznădejde a Înălțimii sale... Domnişoara O'Donnell a avut dreptate în cele afirmate. Cam acum două săptămâni, am vorbit cu Lady Dunvale şi era într-adevăr foarte deprimată. Îşi drese glasul nervos. Băuse. Chiar destul de mult, am avut impresia, în acea zi. Dar, ceea ce m-a izbit cel mai mult a fost profunda ei deprimare. Părea de-a dreptul copleşită

de deznădejde. Însă asta e tot ceea ce vă pot spune. Lady Dunvale nu a menționat de ce era atât de abătută, iar eu, la rândul meu, n-am întrebat-o. Se opri din nou, după care încheie încetișor: M-am gândit că nu e treaba mea să mă amestec în viața personală a Înălțimii sale. Ca angajat al Lordului Dunvale, așa ceva ar fi fost o impertinență din partea mea.

– Mulțumesc, domnule Lamont. Răsucindu-se în scaun, procurorul își concentră atenția asupra sergentului de poliție.

– Sergent McNamara, ați putea aduce ceva lumină cu privire la dispoziția și starea psihică a lui Lady Dunvale?

– Ei bine, domnule, regret dar nu pot spune că am remarcat eu ceva, începu McNamara, frecându-și bărbia și clătinând din cap, oarecum întristat. În ultimele săptămâni, n-am avut ocazia să vorbesc cu răposata Lady Dunvale. Rețineți, domnule, știam că fusese în vizită la conacul Clonloughlin. Da, da, chiar așa. I-am văzut mica limuzină roșie trecând prin sat. Iar pe-aici s-a tot vorbit despre comportamentul ei nefiresc uneori, din ultimele săptămâni, ceea ce confirmă întrucâtva cele spuse de domnișoara O'Donnell și de Lordul Dunvale cu privire la faptul că echilibrul ei interior era altfel ca de obicei.

– V-ați format o părere în legătură cu cauza morții? îl întrebă procurorul.

– Păi, să vedeți, domnule, eu am avut mai multe păreri, zise McNamara, îndreptându-se ușor din spate, cu un aer important. La început am crezut că moartea lui Lady Dunvale a fost un accident. Apoi, mai târziu, trebuie să recunosc că m-am gândit la sinucidere. M-am întrebat, de asemenea, dacă n-a fost la mijloc vreo perfidie sau vreo trădare, ținând cont de faptul că doamna a murit în condiții misterioase. Scoțând un caiet, McNamara îl deschise.

– Veți avea ocazia să vă dezvoltați ideile puțin mai târziu, în timpul procesului, de pe banca martorilor, Sergent McNamara, spuse procurorul.

– Da, domnule, îi replică sergentul de poliție, închizându-și caietul cu un pocnet.

Rezemându-se de spătarul scaunului şi împreunându-şi mâinile, procurorul se adresă acum întregii asistenţe:

– Este datoria şi sarcina acestei instanţe de a stabili felul, cauza şi împrejurările morţii Minervei Gwendolyn Standish, Contesă de Dunvale. După audierea probelor, curtea trebuie să decidă dacă moartea a avut cauze naturale sau nenaturale, dacă a fost un accident, sinucidere, sau crimă săvârşită de persoane cunoscute sau necunoscute.

Anthony fu chemat pe banca martorilor, cerându-i-se să-şi reamintească cât putea mai bine, evenimentele din sâmbăta precedentă. Vorbind calm, Anthony spuse instanţei:

– Târziu, în acea după-amiază, mama mi-a telefonat de la Dower House. Văzuse maşina soţiei mele intrând în incinta proprietăţii şi îndreptându-se spre casa principală. Având în vedere scenele deprimante dintre soţia mea şi mine, din săptămânile precedente, m-am hotărât să plec de la Clonloughlin House. M-am gândit că atunci când soţia mea îşi va da seama că nu sunt acasă, va pleca şi astfel vom putea evita noi certuri şi scandaluri. Am plecat la lac, cu maşina mea de teren. Nu ajunsesem de mult timp acolo, când am văzut apropiindu-se, în depărtare, mini Austin-ul roşu al soţiei mele. Stăteam în picioare sub un pom, lângă lac, şi m-am întors la maşină, cu intenţia de a pleca. Nu vroia să pornească, bateria părea moartă, aşa că am luat-o pe jos înapoi, spre Clonloughlin House, alegând drumul lung, care înconjoară domeniul, pentru a o evita pe soţia mea. Când am ajuns acasă, am vorbit la telefon cu mama mea, care, puţin mai târziu, a venit să cineze cu mine. În jurul orei nouă şi jumătate, am condus-o pe mama înapoi, pe jos, la Dower House, m-am întors acasă şi am lucrat câteva ore în bibliotecă, la evidenţele contabile ale proprietăţii. Apoi, m-am dus la culcare. N-am ştiut că soţia mea rămăsese la Clonloughlin, până a doua zi dimineaţă, când m-a trezit domnul Lamont, care mi-a spus că descoperise cadavrul – lui Anthony îi tremură vocea, încheind – cadavrul soţiei mele în lac. Se opri din nou, inspiră adânc, şi ochii îi erau umezi şi disperaţi când adăugă, cu o tristeţe sfâşietoare:

Ar fi trebuit să o aştept la lac – să vorbesc cu soţia mea. Poate că ar mai fi încă în viaţă.

După ce îi mulţumi lui Anthony, procurorul îi ceru lui Bridget O'Donnell să depună jurământul şi să-şi înceapă depoziţia de martor. Începu prin a o întreba în legătură cu activităţile ei din ziua decesului.

– Nu, domnule, n-am văzut maşina lui Lady Dunvale, în acea după-amiază, şi nici n-am ştiut că domnul plecase de-acasă, spuse Bridget. Pregăteam cina în bucătărie. Mai târziu, i-am servit pe Lord şi pe Contesa-mamă, iar după cină am avut treabă o jumătate de oră la bucătărie şi în sufragerie, să fac curat şi să strâng. Vorbi, apoi, despre migrena ei, povestind cum trecuse ea prin dreptul bibliotecii, pe la unsprezece, în drum spre camera ei, sus, să-şi ia pastilele, şi cum îl observase pe conte la biroul lui din bibliotecă, văzându-l din nou şi mai târziu, când ea se dusese la culcare.

– Duminică dimineaţa, m-am trezit foarte devreme, domnule, continuă Bridget O'Donnell. După ce am băut o cană de ceai în bucătărie, am plecat cu maşina la Waterford, să asist la prima slujbă, împreună cu sora mea. Am luat masa de prânz la Waterford, iar pe la mijlocul după-amiezii, m-am întors în satul Clonloughlin, s-o văd pe mama. Abia atunci am aflat de moartea doamnei şi, firește, m-am suit în maşină şi m-am întors la conac, unde am fost interogată de sergentul McNamara.

Următoarea persoană chemată pe banca martorilor a fost administratorul domeniului. Şi Michael Lamont a declarat că nu a văzut-o pe Lady Dunvale, sâmbătă după-amiaza, explicând totodată ce făcuse în dimineaţa următoare.

– Şi eu m-am sculat cam devreme, duminica trecută. Trebuia să mă duc cu maşina la biroul meu de la Clonloughlin House, să iau nişte hârtii, pe care le lăsasem acolo şi de care aveam nevoie, pentru a lucra în acea zi. Am văzut maşina de teren a Lordului, parcată lângă lac şi m-am dus să cercetez ce se întâmplă. Lamont înghiţi cu noduri. Credeam că Lordul Dunvale se afla prin apropiere. Când mi-am dat seama că nu era, m-am întors în loc să mă duc la maşina mea. Atunci am văzut maşina

doamnei, mai departe, pe malul lacului. Înainte să ajung la mini Austin, am zărit un cadavru plutind pe lac. Lamont părea dintr-o dată tulburat şi îşi muşca buza pe dinăuntru, emoţionat. Recăpătându-şi stăpânirea de sine, aproape imediat, continuă: Am sărit din maşină, să mă uit mai bine. Cadavrul, sau mai bine zis o bucată din îmbrăcăminte, se agăţase de un buştean mare, lângă marginea lacului. Imediat mi-am dat seama că pe lac era Lady Dunvale. M-am dus de îndată la Clonloughlin House, să-l informez pe conte.

– Iar după ce l-ai înştiinţat pe Lordul Dunvale ai telefonat, probabil, la poliţie?

– Corect, domnule, iar sergentul McNamara a sosit prompt şi noi, adică Lordul Dunvale şi cu mine, l-am însoţit pe sergent la lac.

Procurorul îl interpelă apoi pe sergentul McNamara să raporteze ce descoperise. După ce confirmă detaliile povestirii lui Lamon, McNamara se lansă într-o relatare a investigaţiei, pe care o întreprinsese duminică dimineaţa, după descoperirea cadavrului.

– Eu şi domnul Lamont am scos cadavrul, Lordul fiind mult prea îndurerat ca să ne poată ajuta. Apoi, eu am dus-o pe defunctă la cabinetul doctorului Brennan, în sat, pentru a fi examinată şi pentru a se determina momentul aproximativ al decesului. De acolo, am telefonat la Institutul de medicină legală din Cork, ştiind că va trebui să se procedeze la autopsie, şi pentru a aranja imediata transportare a cadavrului la laboratorul de la morgă. M-am întors la Clonloughlin House, unde am luat declaraţii Lordului Dunvale, Contesei-mame şi domnului Lamont. Apoi, am inspectat zona din jurul lacului şi am percheziţionat Austin-ul lui Lady Dunvale. În torpedou, era o sticlă plată din argint, goală, dar mirosind a whisky. Poşeta doamnei era pe scaun, iar după aspectul lucrurilor din interior, nu părea că s-ar fi umblat în ea. În portofel era o sumă importantă de bani. După-amiaza, m-am gândit că ar fi mai bine să duc poşeta la conac. Vedeţi, domnule, aşa a fost... eram uluit... în legătură cu câteva lucruri. Doctorul Brennan îmi spusese că el crede că decesul a survenit în jurul orei unsprezece şi jumătate,

noaptea. Nu mă puteam împiedica să nu mă întreb ce făcuse doamna *la lac, singură, timp de cinci ore sau mai mult*. Şi încă o ciudăţenie. Nu-mi puteam imagina cum cineva ar putea cădea din greşeală în lac. Terenul în jur nu este înalt, ba, dimpotrivă, neted, iar ca să intri în Lacul Clonloughlin trebuie să mergi sau să avansezi, păşind prin apă. În timpul acestei a doua investigaţii, am găsit o sticlă goală de whisky, aruncată într-un pâlc de tufişuri. Ei bine, domnule, chestia asta chiar că m-a pus pe gânduri. M-am întrebat dacă decesul a fost într-adevăr accidental, aşa cum credea toată lumea. Cu cât reflectam mai mult, cu atât ajungeam la părerea că s-ar fi putut să fie sinucidere, poate chiar crimă. Sergentul McNamara dădu din cap ca pentru el. Da, trebuie să recunosc că m-am întrebat dacă nu cumva răposata Lady Dunvale a fost victima unei agresiuni.

– Agresiune din partea cui, sergent McNamara? Procurorul îl fixă atent pe ofiţerul de poliţie, mai îndurerat la faţă decât oricând.

– Din partea unor persoane necunoscute, domnule. Vreun vagabond, vreun ţigan rătăcit, poate vreo persoană străină locului, mânată de gânduri rele, pe care defuncta doamnă i-ar fi putut surprinde acolo, în acel loc singuratic şi pustiu. Dar nu exista nici un semn de luptă sau violenţă. Nici un tufiş călcat în picioare, nici o dâră pe iarbă, lângă lac, ca atunci când târâi pe cineva pe jos. Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva, domnule. Austin-ul era parcat frumos şi, aşa cum v-am mai spus, poşeta era acolo, pe scaun. McNamara îşi frecă nasul său mare şi roşu. Şi nici nu vreau să sugerez că Lordul Dunvale ar avea un amestec în moartea soţiei lui. Declaraţia domnişoarei O'Donnell, referitoare la faptul că el era în bibliotecă în perioada de timp în care doamna s-a înecat, înlătură orice suspiciune în privinţa domniei sale. Dar, reţineţi, domnule, a trebuit să-l interoghez din nou, a doua oară, duminică după-amiaza. Era de datoria mea. McNamara îi aruncă lui Anthony o privire grijulie, ca şi cum ar fi vrut să se absolve în ochii lui. Oricum, rămân acele cinci sau şase ore. Cel mai mare mister pentru mine este ce a făcut doamna acolo, atâta timp.

Procurorul chibzui şi spuse, gânditor:

– Bineînţeles, sergent McNamara, Lady Dunvale ar fi putut părăsi domeniul de la Clonloughlin House, ducându-se cu maşina la Waterford şi întorcându-se la Clonloughlin mai târziu – în seara respectivă, sperând poate să reuşească să stea de vorbă cu contele.

– A! Da, domnule, e adevărat. Foarte adevărat, zău aşa. Dar, ea n-a făcut aşa. Am făcut investigaţii în sat, şi nu s-a găsit măcar o persoană care s-o fi văzut-o în timpul acelor cinci ore *misterioase.* Or, ar fi trebuit să treacă prin sat cu maşina, ca să iasă pe şoseaua principală care duce la Waterford.

Daisy, care stătuse foarte potolită, abia dacă mai îndrăznea să respire. Îl privi îngrijorată pe John Crawford, care îi zâmbi liniştitor. Dar intui că şi el era la fel de îngrijorat ca ea, în acest moment. „Lua-l-ar dracu' pe sergentul McNamara", se gândi ea.

– Mulţumesc, sergent McNamara. Procurorul îi făcu semn din cap că poate să plece şi îl chemă pe doctorul satului, Patrick Brennan, să depună mărturie.

Depoziţia doctorului Brennan fu scurtă.

– Am examinat cadavrul defunctei, duminică dimineaţa, mai târziu, după ce am primit un telefon de la sergentul McNamara şi după sosirea numitului cadavru la cabinetul meu. Am constatat imediat că rigiditatea cadaverică se instalase în tot corpul. Am determinat că decesul a survenit noaptea, între orele unsprezece şi jumătate şi douăsprezece.

– Cadavrul defunctei prezenta vreo urmă sau vreun semn vizibil? spuse procurorul.

– Nimic altceva decât o vânătaie transversală pe obrazul defunctei, care ar fi putut fi provocată de buşteanul menţionat de domnul Lamont.

Procurorul îi mulţumi doctorului şi îl cită pe patologul din Cork, doctorul Stephen Kenmarr.

Daisy se trase la marginea scaunului, cercetându-l cu atenţie pe patolog. Ea şi restul familiei îşi dădeau seama că mărturia lui avea să fie crucială. Tensiunea familiei Dunvale şi a lui Jim o învăluia ca şi cum ar fi fost ceva palpabil. Sala de judecată se liniştise din nou, atât de mult, încât Daisy îşi putea auzi bătăile inimii.

Doctorul Stephen Kenmarr se dovedi un martor la fel de precis ca şi Bridget O'Donnell. Trecu direct la subiect.

– Împărtăşesc teoria doctorului Brennan, în legătură cu escoriaţia de pe obrazul stâng al defunctei. Ar fi putut fi cauzată de un obiect din lac, de care moarta s-a lovit intrând în apă, foarte probabil de susmenţionatul buştean. Pe obrazul stâng şi în zona pometelui, Lady Dunvale avea o echimoză, adică o vânătaie închisă la culoare, roşie-albăstruie. Am constatat că era o echimoză recentă, şi nu una mai veche, din cauza culorii. Pentru nespecialiştii de aici, vreau să precizez că o vânătaie îşi modifică în timp culoarea, trecând de la roşu-albăstrui sau roşu închis, la maroniu, apoi un maro mai palid, deschizându-se până la gălbui-verde şi galben, în ultimele etape de vindecare. Aşadar, datorită culorii închise, mi-am dat seama că escoriaţia era recentă. N-am descoperit răni traumatice la craniu sau alte vătămări în regiunea capului cadavrului. Pe nici o zonă a trupului nu se aflau semne exterioare vizibile, nici un indiciu de luptă sau agresiune, nici o dovadă care să sugereze că defuncta fusese atacată fizic violent sau ucisă înainte ca trupul să intre în apă. După examinarea exterioară, am trecut la autopsia defunctei.

Kenmarr se opri, privind atent teancul de notiţe. Spuse:

– Am descoperit că sângele defunctei conţine o cantitate însemnată de alcool şi barbiturice. În plămâni era apă. Prin urmare, am ajuns la concluzia că moartea a survenit prin înecare, datorată unei cantităţi excesive de apă absorbite în plămâni. Decesul a avut loc la aproximativ unsprezece şi patruzeci de minute noaptea.

– Vă mulţumesc, doctore Kenmarr, spuse procurorul. Îşi puse ochelarii pe nas, uitându-se în jos la hârtiile din faţa lui. După câteva minute, se rezemă din nou cu spatele de scaun şi, sucindu-se spre dreapta, se adresă celor şase juraţi.

– Din depoziţiile pe care le-am audiat astăzi în instanţă, ne-am putut da seama pe deplin şi cu nespusă tristeţe de faptul că răposata era o femeie dezechilibrată, supusă unei grave încordări mintale, dispoziţia ei psihică

stabilă fiind afectată de o acută depresiune, datorită nereuşitei în căsnicie şi imposibilităţii de a avea copii. Se înclină. Pun mare preţ pe mărturia depusă de domnişoara Bridget O'Donnell, o martoră precisă, coerentă şi neemotivă, care a fost capabilă să o vadă pe defunctă într-o lumină mult mai obiectivă decât soţul acesteia. Domnişoara O'Donnell a fost cum nu se poate mai convingătoare şi eu am încredere în judecata ei, când afirmă că răposata se afla, doar cu câteva zile înaintea decesului, într-o stare de spirit care ar fi putut-o împinge să-şi facă singură rău. Am ascultat depoziţia doctorului Kenmarr, patologul. Acesta ne-a spus că nu a identificat nici un semn de luptă şi nici urme vizibile pe corp, altele decât escoriaţia, care, ne-a explicat el, era de dată recentă, cauzată de buştean. I-am ascultat raportul toxicologic, procentajele de alcool şi de barbiturice pe care le-a descoperit în sângele răposatei. Cantitatea excesivă de apă din plămâni i-a dovedit concludent doctorului Kenmarr că decesul s-a produs prin înecare.

Pentru o fracţiune de secundă, procurorul îşi opri privirea directă asupra fiecărui jurat. Apoi, reluă:

– Sergentul McNamara ne-a atras atenţia asupra ciudatului interval de timp scurs de la sosirea defunctei la lac şi până la deces, survenit cu aproximativ cinci ore mai târziu. Sergentul McNamara le-a numit „ore misterioase" – dar să fie oare aşa? Haideţi să încercăm, acum, să reconstituim aceste ore cruciale, în timpul cărora defuncta a rămas singură la lac – şi trebuie să presupunem că a rămas într-adevăr acolo, din moment ce nimeni nu a văzut-o părăsind domeniul de la Clonloughlin House, sau trecând prin sat. Haideţi, de asemenea, să ne gândim la defunctă – o femeie tulburată şi deprimată, care se găsea într-o stare de rătăcire şi pierdere a uzului raţiunii, accentuate, desigur, de alcool. Se prea poate să fi băut înainte să sosească, dar nu încape nici o îndoială că a consumat o mare cantitate de alcool, după ce a venit. Ne-o dovedeşte alcoolemia, iar sergentul McNamara ne-a declarat că a descoperit nu numai un *flacon* gol mirosind a *whisky,* ci şi o *sticlă* goală de *whisky,* aruncată în tufişuri. Răposata stă, aşadar, lângă lac, bând, sperând,

probabil *aşteptând* de fapt ca soţul ei să revină la lac, în scurt timp. Haideţi să nu ţinem seama de faptul că maşina de teren a acestuia era parcată pe celălalt mal al apei, aflându-se în raza de vizibilitate a defunctei. Nu este atunci de domeniul posibilului ca ea să fi rămas într-adevăr acolo? Ca să fi sperat să discute despre problemele ei cu el, să găsească mijlocul de a-şi alina durerea? Daţi-mi voie să vă propun următoarea situaţie... trec orele... se lasă întunericul... şi, în vreme ce continua să stea pe gânduri, zăbovind, nu se poate ca din cauza alcoolului să fi pierdut noţiunea timpului? Sau ca băutura să o aducă în stare de inconştienţă? Şi atunci, tot alcoolul să-i fi trezit convingerea că soţul ei avea să se întoarcă efectiv, să-şi ia maşina? Dar, în fine, până la urmă, dându-şi seama că speranţele ei erau neîntemeiate, nu se poate, oare, să fi ajuns la o decizie nespus de tragică şi cumplită? Hotărârea de a-şi pune capăt zilelelor? *Doi* martori au declarat că era neobişnuit de abătută, cuprinsă de un sentiment de deznădejde, în legătură cu viitorul ei. Mie mi se pare cât se poate de firesc ca defuncta să fi înghiţit barbiturice în acest moment critic al vieţii, fie într-o tentativă imprudentă de a-şi alina angoasa psihică – sau, poate, pentru a-şi amorţi simţurile, înainte de a intra în lac. Da, am convingerea că evenimentele din acea seară s-ar fi putut desfăşura exact aşa, după cum v-am şi schiţat, de altfel. Nu există nici o altă explicaţie posibilă. Probele medicale au exclus posibilitatea unei agresiuni – crimă. Sergentul McNamara a subliniat faptul că ar fi dificil ca o persoană să cadă din greşeală în lac, la Clonloughlin, chiar dacă acea persoană s-ar afla într-o stare de intoxicaţie alcoolică, fiind ameţită sau zăpăcită de băutură, şi aceasta datorită configuraţiei topografice a regiunii. Nu există nici o porţiune de teren înalt, de jur împrejurul acelei ape. Urmă o întrerupere de o fracţiune de secundă, înainte ca procurorul să încheie: Şi astfel, după ce am analizat cum se cuvine mărturiile prezentate astăzi, trebuie să trag concluzia că ne aflăm în faţa unui caz clar de sinucidere. Pentru ultima oară, procurorul îşi plimbă atent privirea de la un jurat la altul. Aveţi vreo întrebare?

Membrii juriului se întoarseră unul spre altul, discutară pe un ton scăzut, câteva secunde, şi în cele din urmă un tânăr, sigur pe el, se adresă procurorului, având asentimentul clar al celorlalţi juraţi:

– Suntem toţi de aceeaşi părere, domnule. Credem ca şi dumneavoastră că lucrurile s-au petrecut aşa cum aţi spus.

Îndreptându-şi spatele în scaun, procurorul se adresă acum întregii asistenţe:

– În calitate de procuror, care prezidează Parchetul districtului Cork, pronunţ verdictul că Minerva Gwendolyn Standish, contesă de Dunvale, s-a sinucis, având echilibrul mintal tulburat şi fiind sub influenţa alcoolului şi a barbituricelor.

Urmă un moment de tăcere totală, după care un zumzet de voci fremătă în întreaga sală. Daisy o mângâie pe Edwina pe mână, se înclină în faţă şi se uită la John Crawford, care îi zâmbi uşor, dând din cap. Daisy îşi opri privirea în treacăt asupra lui Anthony, care stătea la locul lui, imobil ca o statuie. Părea copleşit de durere, nevenindu-i să creadă. Daisy se întristă şi i se făcu milă de el. Cât de mult dorise el să se dovedească faptul că moartea lui Min fusese un accident.

Ridicându-se, Daisy o ajută pe Edwina, care plângea, să se ţină pe picioare, însoţind-o afară, pe coridor. Bridget O'Donnell le ajunse din urmă.

– Îmi pare rău, coniţă, murmură ea.

Întorcîndu-se, Edwina se holbă la ea, clătinând din cap cu vehemenţă, fără să scoată o vorbă.

Bridget continuă:

– A trebuit să spun ce am spus despre Lady Dunvale, fiindcă... Urmă o clipită de întrerupere, înainte de a încheia pe un ton ursuz: fiindcă e adevărat.

Studiind-o, Daisy se gândi: „O! Nu, nu e adevărat" Uimită de propria ei reacţie, se întrebă ce o determinase să presupună aşa ceva, alungându-şi însă imediat ciudata idee că Bridget O'Donnell mintise. Dar gândul acesta avea să se repete adesea, iar mărturia depusă de

menajeră avea să o neliniştească pe Daisy încă multă vreme după aceea.

Edwina se clătină lângă ea, iar Daisy îşi îndreptă atenţia spre sora ei vitregă.

– Haide, Edwina dragă, stai jos, îi murmură ea cu nespusă blândeţe, conducând-o spre o banchetă.

Bridget se repezi să o ajute.

– Mă duc să vă aduc nişte apă, coniţă.

– Nu! exclamă Edwina. Nu vreau să-mi aduci nimic.

Duritatea tonului Edwinei o ului pe Bridget, care se trase nesigură înapoi.

– Dar, coniţă... începu ea, după care se poticni.

Nebăgând-o în seamă, Edwina îşi deschise poşeta şi scoase o pudrieră, tamponându-şi cu pământuful nasul roşu şi faţa pătată de lacrimi. Bridget continua să se uite cu gura căscată la Edwina, cu o expresie de perplexitate în ochii ei de un albastru glacial, după care se trase tiptil înspre uşa care dădea în sala de judecată. Când îl văzu ieşind pe Michael Lamont, se duse grăbită spre el.

– Acum te simţi mai bine, Edwina? o întrebă Daisy, aplecându-se îngrijorată deasupra celeilalte femei.

Edwina nu-i răspunse. Se ridică în picioare, privind-o pe Daisy drept în faţă. Lui Daisy i se păru că se produsese în ea o schimbare enormă, doar în intervalul a câtorva secunde. Un văl de demnitate se aşternuse pe chipul Edwinei, iar atitudinea ei era aristocratică, aproape imperativă.

– Tocmai mi-am amintit cine sunt – sunt fiica Emmei Harte, iar fiul meu e nepotul ei, şi prin urmare suntem plămădiţi dintr-o materie mai dură, decât şi-ar putea imagina majoritatea oamenilor. E timpul să-i fac să înţeleagă acest lucru şi cred, de asemenea, că a venit momentul să încetez să mă mai autocompătimesc.

Un zâmbet cald se ivi pe chipul mirat al lui Daisy. Întinzând mâna, o apucă pe Edwina de braţ.

– Bun venit în familie, spuse ea.

CAPITOLUL 28

Miranda O'Neill râdea cu atâta poftă, încât îi dădură lacrimile.

Revenindu-şi, după câteva secunde, îşi şterse lacrimile cu vârful degetelor.

– Pe cuvântul meu, Paula, în viaţa mea n-am auzit nişte prostii mai mari.

Paula îi spuse:

– Îmi confirmi bănuielile... Am presupus bine că Sarah m-a mințit.

Căutând un şervețel în poşetă, Merry îşi suflă nasul şi continuă:

– E prea mult să spunem că „a mințit" – mai degrabă, a denaturat faptele. Sau, ca să folosim una dintre expresiile preferate ale lui tata mare, a pliat adevărul pentru a-i servi propriilor ei scopuri.

– Deci, ce s-a întâmplat, de fapt, în Barbados? o iscodi Paula. Dacă ar fi după ea, a tras ca un sclav la galere.

– Ce absurditate! A avut o grămadă de ajutor din partea celor două fete localnice, pe care le-am angajat, şi din partea tinerei care va conduce buticul. Ridicându-se în picioare, Merry se îndreptă spre canapeaua plasată lângă fereastră, în biroul Paulei, de la magazinul din Leeds.

Uitându-se la ea, în timp ce traversa încăperea, Paula ajunse la concluzia că de mult timp Miranda nu mai arătase atât de bine. O prinsese soarele în Caraibe, iar faţa ei pistruiată, de obicei atât de palidă, căpătase o tentă de bronz, care o avantaja extrem de mult, dându-i o strălucire cu totul specială. Purta o rochie de lână, cu fusta largă, într-o nuanţă roşcată neobişnuită, care îi punea în evidenţă părul arămiu lucios, ochii ei căprui părând astăzi mai degrabă aurii, decât maronii. Paula nu se putu împiedica să nu se gândească la frunzişul de toamnă din grădina ei de la Long Meadow. Coloritul natural al lui Merry şi hainele pe care şi le alesese erau o replică perfectă a nuanţelor roşcate din grădină.

Potrivindu-şi faldurile rochiei pe canapea, Miranda îi explică:

– Din clipa în care a sosit, s-a văzut limpede că Sarah era în dispoziţia ei tipică de „eu mă ocup de toate", superioară, autoritară, ba chiar pretenţioasă. M-am oferit s-o ajut, indiferent cum, dar ea practic m-a dat afară din magazin, spunându-mi că „nu, mulţumesc", se poate descurca şi singură. Sinceră să fiu, am fost luată prin surprindere, având în vedere că ea nu este efectiv implicată alături de noi în chestiunea boutique-rilor. Dar am hotărât s-o las să facă după capul ei. Încruntându-se, îşi împreună sprâncenele castanii, expresia feţei denotându-i iritarea. Ce mai tura-vura, Paula, nu mă vroia în preajma ei. Eu eram destul de prinsă cu alte treburi prin hotel, dar nu într-atât de ocupată încât să nu verific situaţia, de câteva ori pe zi, la telefon. Iar în fiecare seară, coboram să văd cum mai arăta buticul. În ochii mari ai Mirandei, fixaţi asupra Paulei, apăru o expresie uşor critică. Cred că ştiai că am să mă ocup de toate, nu-i aşa?

– Fireşte că da, prostuţo. Nu ţi-am pomenit de asta decât pentru că Sarah a făcut atâta tevatură despre cât de mult pretinde ea că s-a spetit muncind. Mi-a mai spus şi că nu s-a distrat, insinuând că familia O'Neill a cam ostracizat-o.

– Asta-i bună, ce minciună sfruntată! exclamă Miranda, vizibil enervată de astă-dată. Atât tatăl meu cât şi Shane s-au dus de nenumărate ori la magazin şi a fost invitată la toate festivităţile pe care le-am avut. Privindu-şi gânditoare mâinile, Miranda dădu din cap ca pentru ea, ridicând apoi ochii spre Paula. Da, poate că în fond nu s-a prea distrat. A avut categoric o comportare bizară. Mi-a dat impresia că se gândea că era de datoria lui Shane s-o însoţească în permanenţă, s-o târâie după el, oriunde se ducea, şi să-i facă mereu curte. Shane s-a arătat teribil de drăguţ şi de răbdător, având în vedere situaţia – în fond, era foarte preocupat de hotel. Cu toţii am muncit, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ştiu, răspunse Paula. N-am dat atenţie celor spuse de ea... dar trebuie să recunosc că la început am fost

puțin uluită. De ce să mă mintă? Doar își dădea seama că aveam să aflu de la tine ce s-a întîmplat în realitate.

– Sarah e ciudată, trăiește în lumea ei. Aplecându-se, Miranda îi aruncă Paulei o privire lungă, plină de subînțeles. Ia gândește-te puțin la ticăloșiile neînsemnate pe care le făcea când eram mici. Și tot timpul a fost convinsă de propria ei importanță. Îngâmfată. Suficientă. Uite ce e, nu cred că merită să discutăm atît de mult despre ea, nu crezi? Haide...

– Mai e ceva ce încă nu ți-am spus. Adevăratul motiv pentru care m-a vizitat acum două săptămâni a fost acela de a-mi face o ofertă... vroia să cumpere boutique-rile. Paula se rezemă de spătarul scaunului, așteptând reacția Mirandei și dându-și seama cât de tare se va supăra aceasta. Dar trebuia să i se spună.

– Ce neobrăzare sfruntată! *Buticurile noastre!* N-am auzit în viața mea ceva mai revoltător... și-a pierdut mințile? Vreau să zic, firma ta e publică. Presupun că ai trimis-o cum trebuie la plimbare și că i-ai zis și câteva, să țină minte. Sper că așa ai procedat!

– Da, desigur. Dar nu s-a mulțumit cu răspunsul meu negativ. M-a amenințat că o să-i telexeze bunicii, în Australia.

– Și a făcut-o?

– Nu. I-a telefonat la Dunoon. Poți să-ți închipui, s-o deranjeze pe buni pentru așa ceva? Oricum, bunica a pus-o repede la punct. Amuzată, Paula își răsuci buzele, gândindu-se la recenta ei convorbire cu bunica. Când Sarah i-a spus lui buni că ar trebui să i se permită să cumpere boutique-rile pentru propriul ei departament, având în vedere toată munca depusă, efortul, genialitatea etc., bunica i-a răspuns: „A! da, Sarah, deci asta crezi tu? Ei bine, ai uitat ce se întâmplă când pierzi contactul cu realitatea și visezi cai verzi pe pereți!?". Apoi, bunica i-a spus că ideea ei era prost concepută, ridicolă și că nici nu putea fi vorba de așa ceva. A mai adăugat că *niciodată* nu putea fi vorba de așa ceva, sfătuind-o pe Sarah să nu îndrăznească să mai pomenească de asta pe viitor.

– Nimeni nu poate fi mai concis și mai sarcastic decât mătușa Emma, atunci când vrea ea, zise Miranda,

lăsându-se pe spate. Presupun că scumpa de Sarah a priceput mesajul?

– Nu i-am mai auzit piuitul de atunci.

– Bine, dar asta nu înseamnă nimic, având în vedere că e ocupată acum cu colecția de vară. Dumirită, Miranda se luminâ o clipă la față. Ceea ce tocmai mi-ai spus tu explică încă ceva – Sarah s-a purtat foarte ciudat cu mine, când m-am dus deunăzi la Lady Hamilton Clothes. N-aş putea afirma că a fost grosolană, fiindcă ea este tot timpul manierată, dar era neobişnuit de rezervată, ceea ce este curios chiar în cazul ei. Fără să mă abat de la subiect, să ştii însă că este o colecție foarte frumoasă; sper s-o vezi şi tu, când ai să fii la Londra, săptămâna viitoare. Ar trebui să-i dăm comanda repede, Paula.

– Da, ştiu, Gaye mi-a şi fixat data când să mă duc la expoziție. Lăsând totul la o parte, Sarah rămâne o creatoare de modă excelentă. Colecția Lady Hamilton a fost întotdeauna uluitoare.

– Da, zise Miranda, gândindu-se cât de generoasă şi corectă era Paula, străduindu-se în permanență să găsească trăsăturile pozitive ale fiecărui om. Apropo, la parada modei a fost şi Allison Ridley, care s-a purtat şi ea ciudat cu mine, de parcă aş fi avut o boală contagioasă.

– Probabil că din cauza lui Winston şi a lui Emily.

– Dar ce are asta de-a face *cu mine?*

– Tu eşti foarte apropiată de Emily şi am auzit că Allison este supărată foc din cauza lui Winston. E distrusă de durere, dacă ar fi să ne luăm după Michael Kallinski, care a trecut ieri pe la mine. El mi-a povestit că Allison şi Sarah s-au împrietenit la cataramă, în ultima vreme, şi nu încape nici o îndoială că Allison te consideră membră a taberei adverse. În orice caz, Michael mi-a spus că Allison se gândeşte să se mute la New York. *Definitiv.*

Miranda fu surprinsă.

– Da, da, da... poate că are în vedere să se asocieze în afaceri cu prietena aceea a ei – Skye Smith.

Vocea lui Merry avu o intonație atât de peiorativă, încât Paula îi aruncă repede o privire.

– Nu-ți place de Skye Smith?

– Nu în mod deosebit, răspunse Merry, arătându-se ca de obicei sinceră şi deschisă cu prietena ei cea mai bună. Trebuie să recunosc că s-a purtat foarte frumos cu Shane, de când el e la New York. A dat câteva petreceri în onoarea lui şi l-a prezentat unor prieteni de-ai ei, iar el pare să o placă. Dar... Merry se strâmbă la faţă, iar vocea i se pierdu, cu subînţeles. După părerea mea, Skye e prea bună ca să îi poţi da crezare, atât de dulce tot timpul, prea drăguţă, dacă mă poţi înţelege. Se poartă de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, făcând pe nevinovata, dar nu-mi pot înfrânge senzaţia că de fapt este destul de experimentată – în ceea ce priveşte bărbaţii. I-am spus asta şi lui Shane, dar el doar a râs de mine, găsind totul foarte amuzant. Winston era înclinat să-mi dea dreptate. Precis ţi-a povestit că Shane a dat seara o petrecere restrânsă pentru noi doi, la Twenty One săptămâna trecută, când am fost la New York. În fine, de fapt a fost pentru Winston – să sărbătorim tranzacţia pe care o încheiase cu fabrica de hârtie canadiană.

– Credeam că n-a omis nici un detaliu, spuse Paula, rar, dar după câte se pare n-a fost aşa, din moment ce n-a pomenit nimic de Skye Smith.

– Oh! exclamă Merry, părându-i-se ciudată această scăpare. Se repezi să continue: Dar Skye a fost acolo. Cu Shane. Şi am avut ocazia s-o cunosc ceva mai bine, s-o studiez mai îndeaproape. Am plecat de la masa aceea cu o senzaţie teribil de stranie. Am impresia că Skye are ceva de ascuns – în legătură cu trecutul ei.

– Ciudat că ţi-a trecut aşa ceva prin minte, Merry.

– Nu-i aşa?! încuviinţă Merry. Şi să nu mă întrebi *de ce,* fiindcă nu sunt în stare să-ţi dau o explicaţie ca lumea. Ceva instinctiv, probabil, o intuiţie din partea mea. Merry ridică uşor din umeri. Totuşi, în avion, când mă întorceam la Londra cu Winston, am discutat amândoi mult despre ea şi am ajuns la concluzia că are ceva nesincer în ea. Nici el nu mai e prea entuziasmat de ea, deşi o plăcuse destul de mult atunci când el şi Shane au întâlnit-o prima oară la Allison, astă primăvară.

– E ceva serios? Vreau să spun între Shane şi ea? Paula fu surprinsă de vocea ei gâtuită şi, cu inima

strânsă, îşi dădu seama cât de mult o deranja ideea unei legături între Skye şi vechiul ei prieten. Nu-şi dezlipea ochii de pe chipul lui Merry.

– Sinceră să fiu, sper că nu! Nu prea-mi surâde ideea să o ştiu permanent printre noi. Winston crede că e numai ceva platonic, iar el ştie mai bine. Apropo, fiindcă a venit vorba de Winston, ce mai face Sally?

– A! Mult mai bine. Anthony a venit din Irlanda cam acum zece zile şi s-a dus imediat la Heron's Nest, unde era Sally. Am vorbit ieri la telefon cu ei şi profită amândoi de tihnă şi linişte, fericiţi că sunt împreună. De fapt, Anthony o să vină pe la mine în după-amiaza asta.

– Doamne, prin ce perioadă grea ai mai trecut şi tu, din cauza morţii soţiei lui! Şi eu care tocmai atunci m-am găsit să hoinăresc prin străinătate! Ce mult aş fi vrut să fiu aici, să te susţin moral, Paula.

– Vai! Merry, ce drăguţ din partea ta! Din fericire, însă, Emily se întorsese de la Paris şi am reuşit să ne descurcăm amândouă. Am răzbit, ceea ce e cel mai important lucru.

– Da. Dar să ştii că arăţi obosită, se încumetă Merry, folosind cel mai blând cuvânt posibil. Din clipa în care sosise la magazin, o şocase paloarea Paulei, cât de trasă era la faţă şi cearcănele negre. I se părea că prietena ei arată bolnavă de-a binelea. Nu poţi să-ţi iei câteva zile libere? Să pleci undeva să te odihneşti?

– Glumeşti! Uită-te la biroul ăsta.

Merry nu mai făcu nici un comentariu, hotărând că era mult mai înţelept să nu dea glas îngrijorării pe care i-o stârnea sănătatea Paulei. Îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde neliniştea. Ochii îi căzură pe colecţia de fotografii de familie, de pe masa de mahon a Emmei. O sumedenie de figuri cunoscute o priveau de acolo – bunicii ei, Blackie şi Laura în ziua nunţii, tatăl ei când era bebeluş, întins pe o blăniţă, ea şi Shane când făceau primii paşi, părinţii ei, în ziua căsătoriei şi copiii Emmei la diferite vârste.

Luând în mână fotografia cea mai mare, a unui bărbat frumos, îmbrăcat în uniformă de ofiţer, o studie un moment, făcând apoi următoarea remarcă:

– Ce mult seamănă mama ta cu Paul McGill! Da, mătuşa Daisy are ochii tatălui ei. Ca şi tine, de altfel. Bucuroasă că găsise un pretext de a schimba subiectul, adăugă: Dar rama e stricată, Paula. Ar trebui să o repari, de dragul mătuşii Emma. Nu se poate aşa ceva, e o ruşine. Vai, ce piesă splendidă de argint. E foarte veche. Merry ridică rama, indicând locul în care se deteriorase.

– Bunica nu vrea să o repare, îi spuse Paula, schiţând un zâmbet. Când i-am spus acelaşi lucru, acum câţiva ani, a râs şi mi-a zis că *crestătura* face parte din amintirile ei.

– Ce înţelegea prin asta? întrebă Merry.

– După sfârşitul primului război mondial, bunicul meu nu s-a mai întors în Anglia. A rămas în Australia. Povestea este puţin cam încurcată, dar, într-o bună zi, într-un moment de furie şi disperare, bunica a azvârlit cu fotografia prin cameră – fotografia aceea, din ramă. Geamul s-a făcut ţăndări, rama s-a ciobit, dar ea totuşi a păstrat-o aşa. Mi-a povestit că de atunci, ori de câte ori se uită la fotografie, îşi aminteşte că trebuie să aibă încredere în dragoste. Se gândeşte că dacă ar fi avut încredere în Paul, când a dispărut – *încredere în dragostea lui pentru ea* – i-ar fi rămas absolut fidelă şi l-ar fi aşteptat să se întoarcă. Este convinsă că s-ar fi scutit singură de cumplitii ani de suferinţă, pe care i-a îndurat în timpul acelei căsătorii îngrozitor de nefericite cu Arthur Ainsley.

– Dar, până la urmă, Paul şi ea au rămas împreună, au avut anii lor de fericire, spuse Merry înduioşată, cu un aer brusc deznădăjduit.

– Ce abătută eşti, Merry! Ai şi tu probleme cu dragostea? Nu-ţi mai dă târcoale nici unul dintre vechii tăi prieteni, asta e? Paula îi arătă multă înţelegere.

Merry dădu din cap.

– Şi nici alţii noi. Se pare că în ultima vreme n-am decât ghinion, în departamentul ăsta. Majoritatea bărbaţilor, cu care am ieşit în ultimele luni, parcă nu văd nimic dincolo de banii familiei O'Neill, fizicul meu şi aşa-zisa sexualitate. Am devenit mai circumspectă, de la o vreme. Merry se strâmbă. O să rămân, probabil, fată

bătrână. Ce noroc a avut Emily, că a pus mâna pe Winston. Cel puțin știe că o iubește pe *ea,* și nu contul ei din bancă. Cu atît mai mult, cu cât are și el o avere frumușică.

– Merry dragă, nu toți bărbații aleargă după bani... începu Paula, dar se opri, dându-și seama că era un sâmbure de adevăr în spusele lui Merry. Postura de moștenitoare îșl avea nenumăratele ei dezavantaje, deși banii nu erau decât unul dintre ele.

Miranda tăcea. După o clipă, spuse:

– *Poate.* Necazul este că bărbații, pe care îi întâlnesc eu, nu sunt în stare să vadă mai departe de lungul nasului, să treacă de exterior și să caute eu-l meu interior, persoana din mine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt o prințesă din basme. Mă spetesc muncind și am o grămadă de responsabilități la firma O'Neill Hotels International. Și am foarte multe repere pozitive reale, după cum bine știi. Shane și cu mine am fost crescuți și educați să înțelegem valoarea unei bancnote de o liră, la fel ca și tine. Și, pe lângă tatăl și bunicul meu, toți mi-au insuflat principii sănătoase, iar mătușa Emma m-a tocat și ea la cap cu folos, în timpul verilor la Heron's Nest.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, spuse Paula. Oamenii își fac idei ciudate despre noi, nu-i așa? Dar lucrurile nu sunt niciodată așa cum par – cel puțin, străinilor.

Îndreptându-se spre biroul Paulei, Miranda se așeză pe scaunul din față, ochii ei căprui oglindindu-i tristețea. Deveni și mai posomorâtă la față.

– Am să-ți mai spun ceva, Paula, aș prefera de o mie de ori să mă mărit cu un bărbat pe care îl cunosc de-o viață, care mă iubește pentru *mine,* pentru ceea ce sunt, și nu pentru ceea ce își *imaginează* că sunt. Am ajuns, deunăzi, la concluzia că nu vreau să mă atașez serios de vreun necunoscut fermecător. Să-i ia dracu' pe necunoscuții fermecători, aduc numai necazuri și îți fac adesea cele mai păcătoase surprize. Dacă nu sunt ahtiați după bani, atunci tânjesc după putere. Mai sunt apoi maniacii sexuali, tipii care nu se gândesc decât să te vâre în pat. Zâmbi crispat. Vorba lui Shane, sex, găsești peste tot, dragoste mai greu. De astă-dată, frate-miu cam are dreptate.

Anthony spuse:

– Ce drăguț din partea ta, Paula, să pierzi atâta timp cu mine, în după-amiaza asta. Nici nu știi cât apreciez asta și aș vrea să-ți spun din nou că ai fost minunată în toată această perioadă teribil de dificilă. Îți mul...

Paula ridică mâna:

– Dacă îmi mai mulțumești o dată, te dau afară din birou. Ridicând ceainicul, îi mai turnă o ceașcă de ceai. Mă bucur să fiu de ajutor, de câte ori pot, și haide să nu scăpăm din vedere faptul că tu aparții acestei familii. Îi zâmbi ușor, plină de afecțiune. În afară de asta, adăugă ea repede, nu sunt chiar așa de ocupată în după-amiaza asta, recurgând la o minciună nevinovată, pentru a-l face să se simtă mai bine. Acum, ca să-ți răspund la întrebare, cred că bunica s-ar supăra – s-ar supăra foarte tare – dacă tu și Sally v-ați căsători înainte ca ea să se întoarcă din Australia.

– Deci, așa, murmură el descurajat. Își aprinse o țigară, se rezemă de spătarul scaunului și își puse picior peste picior. Privea în gol, dincolo de ea, concentrându-se asupra tabloului de deasupra scrinului vechi, de lângă peretele din spate. Părea absent, ca și cum ar fi încercat să rezolve ceva în minte. Și când crezi că se va întoarce, de fapt? întrebă el, în cele din urmă, îndreptându-și din nou atenția spre Paula.

– Mi-a promis că o să vină la timp, ca să petrecem Crăciunul nostru tradițional, la Pennistone Royal... Paula se opri la mijlocul frazei, venindu-i brusc o idee emoționantă. Aplecându-se peste măsuța de serviciu dintre ei, exclamă: *Atunci* trebuie să te căsătorești cu Sally. De Crăciun. Bunica ar fi foarte încântată și puteți sta la ea, la Pennistone Royal, pe timpul vacanței.

El nu-i dădu nici un răspuns.

Paula se repezi să spună:

– E o idee minunată, Anthony. De ce șovăi?

Rămase în continuare tăcut, și, privindu-l mai bine, Paula zări o expresie de îndurerare pa fața lui sensibilă, care era pământie și brăzdată de oboseală. Ochii îi deveniră neliniștiți, chiar alarmați. „Ochii-i seamănă cu ai lui Jim, ai mătușii Edwina. Ochii familiei Fairley", se gândi

Paula, fără să vrea. Își alungă această constatare fără importanță, și, vrând să-l prindă, spuse:

– Da, de Crăciun ar fi perfect, ideal. Haide, spune da. Putem încerca să luăm legătura cu bunica, la Sydney. Nu, e prea târziu acum, mormăi ea, uitându-se la ceas și judecând cu voce tare diferența de fus orar. Era ora patru. Două dimineața, în Australia. Păi, putem să-i trimitem un telex, declară ea, pe un ton hotărât.

– Presupun că merge foarte bine de Crăciun, rosti Anthony rar, codindu-se oarecum. Va trebui să fie o nuntă discretă, Paula. Foarte discretă. Pentru că atunci... Vocea îi tremură puțin, preschimbându-i-se într-un mormăit șoptit: Sally e însărcinată și până atunci starea ei va fi foarte evidentă.

Conștientă dintr-o dată de jena lui, Paula adoptă un ton vesel, degajat.

– Îmi închipui că, în decembrie, Sally o să fie în șase luni, așa că o să trebuiască să-i facem o rochie frumoasă de mireasă, care să-i mascheze silueta.

Uimit, Athony o întrebă:

– *Știai?*

– Nu, dar bănuiam. Lui Emily și mie ni s-a părut că s-a cam îngrășat, când am văzut-o în septembrie, și am ajuns la concluzia că s-ar putea să fie însărcinată. Nu te îngrijora, nimeni altcineva nu știe, în afară de Winston.

– Tatăl ei și Vivienne și-au dat și ei seama...

– Mă refeream la restul familiei, Anthony. Și, așa cum ai spus și tu, trebuie să fie ceva discret... doar câteva persoane. Familia Harte, bineînțeles, bunica, Jim și eu, mama și Emily. I-ar părea rău dacă n-ar veni.

– Da, zise el. Țin foarte mult la Emily și mi-a fost de ajutor... Se opri, înghițind cu noduri. Având în vedere situația, crezi că e indecent... să mă căsătoresc din nou? Adică, atât de repede după moartea lui Min?

– Nu, bineînțeles că nu.

Anthony o privi pe Paula, nesigur.

Îi întoarse privirea, uitându-se drept la el, pătrunzător.

În fața ei se afla un bărbat extrem de încordat. Ceea ce se observa după fața lui palidă, la care se adăuga starea de spirit sumbră și apatia pe care o sesizase la el,

încă de când sosise. Îmbătrânise în ultimele săptămâni. Nu mai era acelaşi om, pe care îl văzuse la petrecerea din ziua de naştere a bunicii. Înfăţişarea lui frumoasă, tipic englezească, cu tenul deschis la culoare şi părul blond, impresionase, arătând extraordinar de şocant în fracul bine croit, pe care îl purta cu acelaşi aer semeţ, ca şi Jim. Râsese mult în seara aceea, părând vesel şi lipsit de griji, neobişnuit de degajat, fermecând pe toată lumea. Acum, arăta ca o epavă zdruncinată.

Paula luă o hotărâre neprevăzută. Înclinându-se înspre el, îl ţintui cu privirea:

– Ascultă-mă ce-ţi spun, Anthony. Căsnicia ta cu Min era nefericită, *erai despărţit*, pe punctul de a divorţa. Moartea ei te-a dat peste cap, la fel şi împrejurările în care s-a produs, ceea ce este, firește, de înțeles. Totuşi, n-a fost vina ta. Trebuie să-ţi scoţi asta din minte, altfel se va interpune între tine şi fericirea ta cu Sally, vă va afecta viitorul, poate chiar vă va distruge viaţa. Dându-şi seama că îi vorbise cu severitate, îşi îndulci tonul. Începând din această clipă, trebuie să te gândeşti la Sally şi la copilaş... aceasta trebuie să te preocupe acum.

– O! Da, ce spui tu e adevărat, recunoscu el. Nu sunt un ipocrit. Nu-ţi imagina, te rog, că plâng prea mult după ea. Vocea îi tremură, când spuse: Dar nu i-am dorit niciodată moartea, Paula. Faptul că a avut o moarte atât de cumplită este mai mult decât eu...

Ridicându-se în picioare, Paula se duse lângă el, pe canapea. Îi luă mâna, îl privi cu nespusă compasiune.

– Ştiu, Anthony, ştiu. Şi, crede-mă, te rog, nu sunt deloc insensibilă. Dar, indiferent ce ai crede, nu tu eşti responsabil de ce s-a întâmplat. Bunica mea, *bunica noastră* spune că fiecare dintre noi este responsabil pentru propria lui viaţă, că aşa cum ne aşternem, aşa dormim, indiferent cât ar fi de amar. Cât se poate de adevărat! Min era responsabilă pentru ea însăşi, pentru viaţa ei, nu tu. Încearcă să capeţi tărie şi curaj din filozofia bunicii.

– Da, zise el. Dar e greu, atât de greu!

Paula se convinse de faptul că vărul ei se afla într-o stare gravă de tulburare emoţională şi îşi muncea creierii,

întrebându-se ce să spună şi cum să-l scoată din această dispoziţie sufletească. Sentimentele lui nu o lăsau indiferentă. Dar ştia în acelaşi timp că dacă el permitea ca moartea lui Min să-i domine existenţa, îşi tăia categoric orice şansă de a începe o viaţă complet nouă alături de Sally.

Vorbindu-i extrem de liniştit şi de blând, încât de-abia i se mai auzea vocea, Paula îi spuse:

– S-ar putea să-ţi vină greu să mă crezi că înţeleg ce simţi, dar aşa e. Trebuie să dai la spate această tragedie. Dacă n-o faci, te va mutila. Totodată, ai săvârşi un păcat cumplit – împotriva propriului tău copil. Oprindu-se intenţionat, cu bruschete, aşteptă, urmărindu-l.

Clipi, făcând ochii mari, mirat.

– Ce naiba vrei să spui? izbuti el să zică, cu vocea sugrumată. Nu înţeleg... *un păcat cumplit împotriva propriului meu copil,* repetă el. Era îngrozit.

– Da. Dacă ai să te laşi hărţuit de amintirea lui Min, de sinuciderea ei, dacă ai să te simţi copleşit de vinovăţie, n-ai să fii capabil să-l iubeşti pe acel copil cum se cuvine – din toată inima, cu sufletul şi cu mintea. Fiindcă Min ar continua să rămână acolo, săpând o falie între tine şi, dă-mi voie să adaug, între tine şi Sally. Aminteşte-ţi că tu şi Sally aţi conceput acest copil din dragoste... el n-a cerut să se nască... este un suflet nevinovat. Nu-l trăda, din cauza problemelor *tale.* El sau ea o să aibă nevoie de tot ce e mai bun în tine, Anthony. Dacă i-ai oferi copilului mai puţin decât atât... ei bine, da, ar fi un păcat.

O privi îndelung, clipind din ochi şi străduindu-se să-şi înfrângă emoţiile, care riscau să răbufnească la suprafaţă. Sări în două picioare, se duse la fereastră şi rămase acolo, privind absent la strada de dedesubt. Dar nu văzu decât chipul lui Min, ca o mască mortuară, aşa cum arătase când fusese adus cadavrul de la lac. Îşi închise ochii convulsiv, simţind nevoia de a scăpa de acea imagine. Îşi căută batista, bâjbâind, îşi suflă nasul, reflectând la cuvintele Paulei. Capul îi pulsa violent, iar vocea lui Sally îi răsună în minte. *Viaţa este pentru cei vii,* îi spusese ea cu o seară înainte. *Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat. Nu ne putem petrece restul vieţii*

autoflagelându-ne. Dacă am face-o, ar însemna că Min a câştigat. Şi că a câştigat din mormânt. Lucrurile pe care Sally i le spusese izvorau din câteva adevăruri fundamentale, trebui el să recunoască. Dar altceva îi trecu prin minte, făcându-l să-şi ridice capul cu o smucitură rapidă. Femeia în care Min se transformase, în ultimii ani, nu mai semăna deloc cu fata de care el se îndrăgostise. Min devenise ursuză, înrăită şi răzbunătoare, pentru el amărăciunea şi resentimentul ei nefăcând decât să-i diminueze dragostea. Sally nu-i distrusese căsnicia, aşa cum afirmase Min atât de violent. Doar căsniciile nereuşite pot fi zdruncinate de către o persoană. Cuplurile puternice sunt de neatins pentru forţele din afară. Acum, el se gândi: Min a fost cea care ne-a distrus căsnicia. Pentru o fracţiune de secundă, avu senzaţia că aceasta era dintr-o dată o revelaţie, dar apoi recunoscu că ştiuse tot timpul acest lucru, undeva în subconştient. Dar fusese atât de ocupat să se autoblameze, încât această realitate nu apăruse la iveală. Începu să-l mai lase durerea din piept şi, încetul cu încetul, îşi recăpătă stăpânirea de sine. În cele din urmă, se întoarse şi se duse înapoi pe canapea, lângă Paula.

Anthony o privi pe Paula, cu ochii lui limpezi, şi fu acum rândul lui să-i ia mâna. Îi spuse:

– Eşti o femeie extraordinară, Paula. Înţeleaptă şi atât de înţelegătoare, un om atât de bun şi de drăguţ. Îţi mulţumesc că m-ai readus cu picioarele pe pământ. Am să le dăruiesc lui Sally şi copilului nostru toată dragostea mea. Le voi da tot ce este mai bun în mine. Îţi promit!

După ce Anthony plecă, Paula se cufundă în treburi, cu înverşunare. Încă mai lucra asiduu, când Agnes băgă capul pe uşă, pe la şase şi jumătate.

– Cât de târziu vom lucra astă-seară, doamnă Fairley?

Ridicându-şi ochii, Paula lăsă stiloul din mână şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Intră, Agnes. Se frecă pe faţă, care o durea, îşi luă cana cu ceai şi dându-şi seama că se răcise de mult, o puse imediat jos, strâmbându-se. Eu am să mai stau încă o jumătate de oră, şi atât, dar tu poţi pleca, dacă vrei.

– O! Nu, nici nu-mi trece prin gând, zise Agnes. Observând cât de albă şi trasă la faţă era Paula, Agnes aruncă o privire spre ceaşca de ceai şi se oferi: Haideţi să vă fac o cană de ceai fierbinte, doamnă Fairley. Sunteţi frântă de oboseală.

– Da, îţi mulţumesc din suflet, Agnes. Nu, ia stai puţin, ce-ar fi să bem ceva. Cred că mi-ar prinde bine un păhărel în seara asta şi am impresia că nici ţie nu ţi-ar strica.

– Ce bine, doamnă Fairley! Dar ce avem de băut?

Paula râse pentru prima dată din inimă, în ziua aceea.

– Iartă-mă, se scuză ea, observând aerul lezat şi uimit întipărit pe chipul secretarei. Ai fost aşa de nostimă, adineaori. Şi ai dreptate, *ce avem*... bănuiesc că nu prea avem de unde alege ceva pe gustul nostru. Era o sticlă de vin de Xeres, în dulapul de haine. Ia vezi dacă mai e acolo!

Agnes se duse grăbită spre dulapul din perete, iar Paula se apucă să-şi strângă hârtiile, punându-le pe categorii, în diferite mape colorate, înşirate în faţa ei, şi făcu repede ordine pe birou.

O secundă mai tîrziu, Agnes ieşi din debara zâmbind triumfătoare.

– Bristol Cream, doamnă Fairley. Ridică sticla, cu un gest teatral.

– Ah! ce bine, hai să bem un pahar şi în felul ăsta împuşcăm doi iepuri dintr-o dată, în sensul că mai punem la punct câteva detalii finale, având în vedere că mâine e sâmbătă. M-am hotărât să nu vin mâine, Agnes. Vreau să-mi petrec ziua cu copiii. Şi, nu-i nevoie să vii nici tu.

– Vă mulţumesc, doamnă Fairley. Agnes îi zâmbi radioasă.

Zece minute mai târziu, între două înghiţituri de Xeres, Paula scurtase teancul de dosare de pe birou. Majoritatea erau stivuite acum, pe jos, la picioarele lui Agnes.

– Aceste ultime trei mape i le poţi trimite lui Gaye Sloane, la Londra. Mapa albastră conţine toate detaliile finale pentru magazinul de confecţii, destinat femeilor care lucrează. Apropo, până la urmă m-am hotărât să folosesc denumirea pe care mi-a propus-o Emily. Cred că

este cea mai bună... „The Total Woman" exprimă exact ceea ce vroiam eu să redau. Îți place?

– Da, foarte mult. I-am spus-o şi domnişoarei Emily, acum câteva zile. Făcea un fel de sondaj de opinie prin birouri, întrebând secretarele şi dactilografele ce părere au.

– Ia uită-te, murmură Paula, zâmbind în sinea ei, gândindu-se cu drag la Emily, albinuța ei harnică, gata tot timpul să-i vină în ajutor. Dosarul roşu conține toate informațiile necesare pentru expoziția de modă din ianuarie, iar ăsta verde – notițele mele pentru Trade Winds, plus o listă de comercianți, de la care ne aprovizionăm în Hong Kong, India şi Japonia. Ai la tine caietul de notițe? Paula dădu din cap, în timp ce Agnes i-l arăta, ridicându-l. Transmite-i un telex lui Gaye şi roag-o să facă nişte cópii după aceste liste. De asemenea, trimite un raport lui...

Telefonul personal de pe biroul Paulei începu să sune şi, ridicându-se în picioare şi luând receptorul, Agnes răspunse.

– Da, un minut, vă rog, zise ea, apăsând pe butonul de deconectare a liniei. Îi dădu Paulei receptorul. Domnul Stevens. Sună de la Odessa, Texas.

– Bună, Dale, spuse Paula. Ce mai...

El o întrerupse brusc.

– Paula, îmi pare rău, dar am veşti proaste.

– Ce s-a întâmplat, Dale?

– Ce poate fi mai rău, din păcate. Avem probleme cu unul dintre tancurile noastre petroliere. Azi dimineață, încărca țiței, la Galveston, pe coasta Texasului, când s-a produs o explozie în sala maşinilor. O explozie foarte puternică.

Ținând strâns receptorul în mână şi chinuindu-se să-l audă, în ciuda legăturii telefonice anormal de slabe, Paula îi spuse, din ce în ce mai neliniştită:

– Sper că nu au fost victime, Dale?

Urmă un moment de tăcere.

– Ba da, am pierdut şase membri din echipaj... iar alți patru sunt grav răniți...

– Vai de mine, Dale, dar e înfiorător! exclamă Paula. Cum s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu ştim. Facem cercetări. Flăcările au cuprins toată nava. Situaţia se află acum sub control. Vasul nu s-a scufundat. Subliniez, *nu* s-a scufundat...

Un ecou strident răsună în aparat şi Paula strigă:

– Te aud foarte greu.

– Aici sunt, ţipă şi el în aparat. Linia e foarte încărcată astăzi. Am spus că nu ştiu ce a provocat explozia, dar se deschide o anchetă. Am pierdut peste un milion şi un sfert galoane de ţiţei şi ne aşteaptă o acţiune masivă de depoluare. Deja ţiţeiul se scurge în Golful Galveston. Sunt ameninţate păsările marine şi animalele sălbatice, de asemenea creveţii de la mal. Dumnezeu ştie cât petrol se va revărsa pe ţărm!

– E un dezastru, spuse Paula, şovăielnic.

– Nu te mai aud, Paula, urlă Dale Stevens.

– Am spus că e o catastrofă. Or să se năpustească toţi pe noi, de la ecologişti până la... mi-e şi teamă să mă gândesc cine. Familiile membrilor de echipaj – de bieţii oameni trebuie să avem grijă, Dale, lucru pe care sunt sigură că îl ştii şi fără să ţi-o spun eu. E vorba de un ajutor băneşc. Ia ascultă, vrei să iau avionul şi să vin acolo? Deşi nu prea văd ce aş putea face, decât să te susţin moral.

– Nu, nu, Paula, nu are nici un rost. Mă descurc singur. Am luat legătura cu firma de asigurări. O să ne coste milioane de dolari, ca să realizăm o curăţire şi o depoluare completă.

– Cât anume?

– N-am idee. Depinde de cât ţiţei se scurge şi de daunele pe care le provoacă. Toate între cinci şi zece milioane de dolari, ca să facem treaba ca lumea.

Îngrozită de cifră, Paula îşi ţinu răsuflarea, apoi spuse:

– Să-i ia naiba de bani, nu contează cât costă. Trebuie s-o facem. Ţine legătura cu mine, Dale. Vreau să aflu cum s-a putut produce o asemenea explozie. Până acuma, doar, am avut un grad atât de ridicat de securitate.

– Nimeni nu este imun. Aşa e în afacerile petroliere. Am să te sun mâine, poate chiar diseară mai târziu, dacă am ceva noutăţi. Legătura telefonică era acum mai clară, vocea lui auzindu-se de parcă ar fi vorbit din camera cealaltă.

– Am să stau toată seara acasă, spuse Paula. Dale, te rog, fă tot ce poţi pentru familiile îndoliate.

– Mă şi ocup de asta.

– Reputaţia ne va fi afectată.

– Ştiu, iubito. O să trebuiască să închid. Situaţia devine presantă aici.

– Dale, încă ceva... nu mi-ai spus despre care vas e vorba.

– Scuză-mă, Paula, e „Emeremm III" Îmi pare foarte rău, draga mea.

Paula puse jos telefonul şi se prăbuşi cu spatele de scaun, simţind că îi vine rău. Era încrâncenată la faţă.

Agnes îi spuse, îngrijorată:

– Am înţeles care a fost subiectul convorbirii, doamnă Fairley. Unul dintre tancurile petroliere ale firmei Sitex s-a scufundat. Rosti această frază mai mult sub forma unei întrebări.

Paula clătină din cap, dându-i toate detaliile secretarei, după care îi explică:

– Vasul se numeşte „Emeremm III", de dragul bunicii mele. Ea a avut mai demult o firmă care se chema „Emeremm", iar bunicului meu i-a plăcut denumirea – este o combinaţie între *emeralds** şi Emma. Piatra lui preţioasă favorită şi femeia lui iubită. Încercă în van să schiţeze un zâmbet. El a fost cel care a lansat primul vas „Emeremm" şi apoi pe „Emeremm II" De atunci, s-a instituit o tradiţie ca flota firmei Sitex să includă un vas cu acest nume... acest nume atât de deosebit.

– Îmi pare rău, doamnă Fairley, îi spuse Agnes, plină de compasiune. Ştiu cât sunteţi de mândră de excelentul record de securitate al firmei. Este de-a dreptul îngrozitor.

– Mulţumesc, Agnes, murmură Paula. Lovitura e cumplită, cu atât mai mult cu cât au fost şi pierderi de vieţi

---

* *Emerald* = smarald (engl.)

omeneşti. Adunându-şi puterile, Paula răsuflă adânc şi îşi trase caietul spre ea. Să redactez mai bine un telex pentru bunica. Luând stiloul, Paula se cutremură, simţind cum o trece un fior rece pe şira spinării. Deşi nu era superstiţioasă din fire, avea un presentiment ciudat că un dezastru se profila ameninţător la orizont. Explozia de pe „Emeremm III" era de rău augur.

CAPITOLUL 29

– Nu te-ai distrat, Winston? îl întrebă Emily, privindu-l cu coada ochiului, în strălucirea difuză ce se revărsa de la focul aproape stins, în salonul din Beck House.

Winston puse jos paharul rotund cu coniac şi se uită la ea cu gura căscată, citindu-i-se pe faţă uimirea sinceră. Clătină din cap, minunându-se.

– Paula stă acolo, cu o mutră de parcă ar fi cu un picior în groapă, abia deschizând gura toată seara. Jim reuşeşte să se îmbete criţă, între cocteil şi felul principal de la masă. Sora mea este atât de însărcinată, încât ai zice că o să scape trei gemeni drept acolo, sub masă. Merry se tot vaită că a rămas pe tuşă la douăzeci şi trei de ani, fiindcă toţi bărbaţii, cu care a crescut împreună, au alte combinaţii. Alexander e turbat de furie din cauza nebuniilor sexuale ale maică-ti, cu jumătate din nenorocitul ăla de guvern. Maggie Reynolds mă plictiseşte de moarte, bălmăjind monoton ceva despre nu ştiu ce pavilion de vânătoare dărăpănat, prin Outer Hebrides, şi tu îmi pui o asemenea întrebare. O! da, Emily m-am distrat nespus de bine. Am petrecut minunat. A fost una dintre cele mai interesante şi mai amuzante seri din viaţa mea.

Începu să râdă, văzând brusc latura comică a situaţiei.

Emily râse şi ea. Cuibărindu-se în colţul canapelei, îşi vârî picioarele sub ea şi spuse:

– Dar Anthony era în formă.

– Da, extraordinar. Păi, se pare că a revenit cu picioarele pe pământ şi se comportă extrem de bine.

– Mulţumită Paulei. Mi-a povestit că a avut o discuţie lungă cu el, acum câteva săptămâni, când i-a ţinut un fel de predică, sfătuindu-l să dea trecutul la o parte şi să pornească o nouă viaţă.

– Ea se pricepe foarte bine la aşa ceva, mormăi Winston, gânditor, făcând mici vârtejuri în pahar, cu coniacuri.

– Ce vrei să spui?

– Că se pricepe să dea sfaturi. Şi bagă de seamă, de obicei are dreptate. Măcar dacă ar urma şi ea câteva din propriile sfaturi!

Brusc, Emily deveni serioasă.

– Da.

Winston se rezemă de perne, îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea, lăsându-se furat de gânduri. Seara la Long Meadow fusese un dezastru şi se simţea uşurat că izbutise să scape de Emily, relativ devreme, şi să se întoarcă la confortul şi liniştea din Beck House. Dar nu conta o cină festivă plictisitoare. Ceea ce îl neliniştea era aspectul fizic al Paulei şi starea ei de spirit. De câteva săptămâni, de când se întorsese de la Vancouver, via New York, îşi dăduse vag seama de suferinţa ei. Ultimele ore îi confirmaseră intuiţiile. Era o femeie nefericită. Era convinsă că la originea durerii ei se afla căsnicia cu Jim.

– Eşti foarte tăcut, Winston, spuse Emily. Te îngrijorează Paula, nu-i aşa?

– Din păcate, da, draga mea. În afară de faptul că arăta atât de îngrozitor astă-seară, mai era şi monosilabică. Ştiu că uneori e mai rezervată, nu-i turuie gura tot timpul, cum faci tu, dar în mod normal e mult mai comunicativă, în special în familie.

– Nu munca a pus-o la pământ, exclamă Emily, s-a obişnuit cu presiuni de tot felul, cu programul prelungit de lucru, cu responsabilităţi teribile. Oricum, e rezistentă ca un taur – la fel ca bunica.

– Ştiu asta, Emily. O cunosc pe Paula aproape la fel de bine ca şi tine. Am ştiut exact ce spun, atunci când am afirmat că arată de parcă ar fi cu un picior în groapă; totuşi, îmi dau seama că fizic nu e bolnavă. În clipa de faţă, are necazuri sentimentale. Balansându-şi picioarele, şi le puse jos, căutând cu mâna pachetul de ţigări prin buzunarul de la halat. Există o sumedenie de probleme în căsnicia lor. Facem pariu? întrebă el, aprinzându-şi o ţigară.

– O! Câtă dreptate ai, Winston. În ultima vreme, am încercat de mai multe ori să deschid subiectul, dar de fiecare dată se uită la mine ciudat şi se închide în carapacea ei, sau vorbeşte despre altceva.

– Dar voi două aţi fost întotdeauna atât de apropiate. Nu ţi-a spus chiar nimic? întrebă el, vădit surprins, ridicând vocea.

– Nu, nu prea. Ţi-am mai spus, era foarte supărată în duminica aceea îngrozitoare, din septembrie. Ştii despre ce e vorba, din cauza atitudinii lui Jim şi a felului în care i-a vorbit referitor la problemele pe care ea le avea cu Sam Fellowes. Şi mi-am dat seama că plânsese, când m-am întors de la Pennistone Royal. În sâmbăta în care Jim s-a întors din Irlanda, când noi trei eram la Londra, Paula mi-a şoptit ceva în legătură cu faptul că Jim e nervos, ba chiar irascibil cu ea. Am încercat să sondez mai adânc, dar m-a cam trimis la plimbare... ridicând pur şi simplu din umeri şi devenind la fel de necomunicativă, ca şi astă-seară. Dar, în ultimele luni, am remarcat frecvent această tendinţă la ea, de a se îngropa cu totul în muncă. Asta e tot ceea ce face, în fond, în afara faptului că tot timpul liber pe care îl are şi-l petrece cu bebeluşii. Îi adoră pe gemeni. De fapt, cred că ei sunt viaţa ei, pe lângă afaceri, desigur.

– Nu e bine. Mătuşa Emma o să se cam supere şi n-o să-i prea placă, atunci când o să se întoarcă luna viitoare şi o s-o vadă pe Paula în halul ăsta. Schimbându-şi poziţia pe canapea, Winston remarcă imediat îngrijorarea întipărită pe faţa lui Emily. Îi luă mâna.

– Hei, păpuşico, haide, nu mai fi aşa amărâtă. Se va aranja totul. Viaţa le rezolvă pe toate.

– Da, aşa e, murmură Emily, întrebându-se dacă va fi aşa, ajungând la concluzia că nu, din cauza firii Paulei. Se va agăța de această căsătorie, orice s-ar întâmpla, din cauza copiilor şi a extraordinarului ei simț al datoriei față de ei, precum şi datorită încrâncenării de a nu se lăsa învinsă.

– Vrei să stau eu de vorbă cu Paula!? se încumetă Winston. Aş putea...

– Nu, Doamne fereşte! țipă Emily, violent, ridicându-se în capul oaselor, printr-un salt. Ar deranja-o teribil, considerând aceasta ca pe un amestec în viața ei personală şi, oricum, nu te-ai alege decât cu vreo replică usturătoare, pentru toată osteneala pe care ți-ai dat-o.

Winston oftă.

– Cred că e adevărat. Uite ce e, dacă vrei să ştii părerea mea, eu cred că ea şi Jim ar trebui să divorțeze.

– Ea n-o să facă niciodată aşa ceva! Părerea ei despre divorț coincide cu a mea.

– Oh! Şi care e aceasta, mă rog? întrebă el, ciulind urechile. O privi prelung şi sever.

– Păi, spuse Emily, rar, nu prea suntem de acord cu divorțul. Adică, de fapt, am avut un exemplu concludent cu mama mea. A avut atâția bărbați şi atâtea divorțuri, că nici nu le mai pot ține socoteala.

– Mama ta, Emily, este excepția de la regulă.

Neluându-i în seamă acest comentariu, Emily se grăbi să continue:

– Paula consideră că dacă există probleme într-o căsnicie, acestea trebuie rezolvate. Spune că oamenii nu pot divorța mereu, din te miri ce, doar pentru că au dat peste câteva piedici în cale, că nu asta e soluția. Ea crede că în căsnicie e nevoie de mult efort...

– Da, dar din partea amândurora.

Încuviințând din cap, Emily căpătă o expresie gânditoare şi spuse:

– Vrei să spui că Jim s-ar putea să nu facă acest efort... Nu?

Winston şovăi.

– Poate. Dar s-ar putea să mă înşel, fiindcă e foarte greu să ştii exact ce se petrece în viața fiecăruia. De

aceea, ar trebui să încheiem aici această conversație. Nu prea are nici un rost, găluşcă mică.

– Da, zise ea. Winston, nu-mi mai spune „găluşcă" Sunt foarte suplă în ultima vreme.

Winston râse.

– Am spus-o din dragoste, nu pentru a te critica, prostuță mică. Punând paharul jos, alunecă spre ea, la celălalt capăt al canapelei. Înconjurând-o cu brațul, îi şopti lângă obraz: Având în vedere ce gândeşti tu despre divort, s-ar zice că n-am să scap de tine toată viața.

– Da, îi răspunse ea, tot în şoaptă. N-o să scăpăm unul de altul. Slavă Domnului!

– De acord cu tine. Trăgându-se uşor într-o parte, privi în jos la fața tânără şi inocentă a lui Emily. Cât de drăguță era, cât de nevinovată şi de tânără, dar cât de profund de înțeleaptă în acelaşi timp, lucru care uneori îl lua prin surprindere. Îi spuse încetişor: N-aş putea fi niciodată fericit cu altcineva, găluşcă, nu acum, după ce te-am cunoscut pe tine.

– De ce? Îl privi şi ea fix, cu ochi languroşi.

– Cerşeşti complimente, ca de obicei, nu-i aşa?

– Spune-mi de ce...

– Fiindcă te cunosc atît de profund şi te înțeleg, dragostea mea, şi fiindcă ne potrivim atât de bine din punct de vedere sexual.

– Eşti chiar atât de sigur că ne potrivim? îl tachină ea.

– Acum, dacă tot ai adus vorba... poate că ar trebui să mai încercăm o dată. Îi zâmbi, adorând-o din priviri. Ridicându-se în picioare, îi întinse mâna. Hai să mergem în pat, draga mea, şi să mai facem o probă, doar ca să ne convingem. O conduse sus pe scări.

– Ce idee grozavă ai avut să montezi încălzire centrală în casa asta, altfel am fi înghețat de-a binelea. E foarte frig astă-seară, spuse Emily, cu o jumătate de oră mai târziu, înfăşurându-se cu o parte din cearşaf.

– A! nu ştiu ce să zic, eu cred că ne e destul de cald unul lângă altul. Winston îi făcu cu ochiul, împingându-şi o pernă sub cap şi întinzând mâna după paharul de coniac, pe care îl luase sus cu el. I-l oferi lui Emily. Vrei o înghițitură?

– Nu, mulţumesc, nu mai vreau. Îmi dă palpitaţii.

– Ei, fir-ar să fie! Şi eu care credeam că le ai din cauza mea. Zâmbind cu gura până la urechi, o întrebă: Vrei totuşi să aprindem focul?

– Nu ne culcăm?

– Nu ăsta era planul meu, spuse el, privind-o seducător. Eşti obosită, deja?

Emily clătină din cap, râzând, şi urmărindu-l cu privirea, îl văzu sărind jos din pat, punându-şi halatul de casă şi îndreptându-se spre cămin, exact în partea opusă a patului de modă veche, cu baldachin. Winston scăpără un chibrit, dădu foc la hârtie şi la lemnişoarele deja pregătite pe grătar, apoi puse foalele în mişcare, pentru a aprinde focul cum trebuie. Lui Emily îi plăcea să-l urmărească pe Winston făcând treabă. Era atât de priceput şi de îndemânatic, veşnic reparând câte ceva prin casă şi pe afară. Se gândi la podul micuţ, pe care el îl construise peste eleşteu, la Heron's Nest, când erau mici. Fusese încântător, o capodoperă de concepţie elaborată şi de construcţie dibace. Da, era foarte bun la tâmplărie. Emily mai avea încă acea cutiuţă pentru bijuterii, pe care i-o făcuse când împlinise ea zece ani, atât de frumos pictată şi căptuşită pe dinăuntru cu catifea roşie. Dar Winston renunţase la prelucrarea lemnului în favoarea muzicii, când el şi Shane creaseră „The Herons".

Zâmbind ca pentru ea, Emily spuse dintr-o dată:

– Winston, ce s-a mai întâmplat cu trompeta ta?

Stătea ghemuit în faţa focului; luat prin surprindere de această întrebare, venită aşa, din senin, îşi întoarse capul.

– Dar ce te-a apucat să te gândeşti la trompeta mea, pentru numele lui Dumnezeu?

– Stând aici, întinsă, mi-am adus aminte... ştii, frânturi din copilăria noastră.

– Nostim e că Sally a dat peste ea, acum câteva săptămâni, când cotrobăia printr-unul din bufete, la Heron's Nest. Se întoarse la pat, îşi aruncă halatul şi se cocoţă lângă ea. Nu eram groaznic, pe atunci? Îmi imaginam de-adevăratelea că sunt un trompetist experimentat, cine-ştie-ce talent.

– *Mie* mi se părea că eşti *minunat.* Deşi nu din cauza trompetei... dar, să ştii că puteai. Ei drăcia dracului, pun pariu că *tu* mi-ai pus peştele ăla mort în pat! Îl înghionti. Tu, nesuferitule. N-am să uit niciodată mirosul ăla de peşte. Pfui! Puse mâna pe ea, o trânti pe perne, ţintuind-o jos cu mâinile.

– Dar ai meritat-o, ticăloasă mică şi precoce. Se aplecă asupra ei, o sărută pe gură, frecându-şi limba de a ei. Trăgându-se, în cele din urmă, înapoi, îi şopti: Dacă aş fi avut ceva mai multă minte, mă băgam eu la tine în pat...

– N-ai fi îndrăznit, Winston Harte, aşa că nu te mai da mare! Bunica avea ochi şi la spate.

– Şi încă îi mai are, remarcă el, caustic. Se îndepărtă de ea, cu o licărire jucăuşă în priviri. Luă paharul rotund cu coniac, îl legănă cu amândouă mâinile, savurând apoi o înghiţitură. Se simţea atât de bine, gustând din plin acest moment de tachinare nevinovată cu Emily, felul acesta relaxant de a întrerupe iubirea lor fizică impetuoasă, dar pasionată. Întotdeauna i se întâmpla aşa cu ea. Emily era atât de drăguţă după aceea. Între ei nu exista niciodată nici un fel de încordare, după ce îşi consumau pasiunea, ci doar în timp ce făceau dragoste. Înflăcărarea ei, nesfârşita ei dorinţă pentru el îl înfocau şi îl excitau. Se întinse şi îi luă mâna, pe care Emily o ţinea peste cearşaf, i-o strânse tare, gândindu-se cum scăpase el ca prin urechile acului. Ştia acum că nu s-ar fi înţeles niciodată cu Allison Ridley. Nu o iubise cu adevărat, nu aşa cum o iubea pe Emily.

Închizând ochii, Winston retrăi în gând acea duminică seară din aprilie, când ea venise la el cu maşina, la cina pe care el avea s-o pregătească. N-a mai apucat s-o facă. În clipa în care Emily sosise, se priviseră cu subînţeles, plini de dor. Şi, zece minute mai târziu, nimeriseră în mijlocul acestui pat, unde el se întrecuse pe el însuşi, făcând dragoste cu ea, de trei ori la rând, într-o succesiune rapidă. Verişoara lui, verişoară de a treia, se corectă el, îl uimise prin lipsa ei de inhibiţie, prin disponibilitatea de a oferi şi de a trăi plăcerea, prin nemărginita ei generozitate şi bucurie în pat. La unsprezece şi jumătate, înfăşuraţi în prosoape de baie,

aşezaţi în faţa focului din salon, pregătiseră amândoi o gustare improvizată din ceea ce găsiseră prin frigiderul lui de burlac, stropind totul cu o sticlă de şampanie din via lui Shane. Fusese cea mai frumoasă seară...

Emily spuse:

– Winston, te rog să nu te superi pe mine dar vreau să-ţi spun ceva. Este foarte important.

Smulgându-se din divagaţiile lui erotice la adresa ei, Winston îşi ridică pleoapele şi se uită la ea cu coada ochiului.

– De ce să mă supăr? Hai, dă-i drumul, spune-mi, cocoloş.

– Asta-i şi mai rău decât „găluşcă", bombăni ea, strâmbându-se şi prefăcându-se supărată. De ce or avea oare englezii predilecţia asta ridicolă pentru porecle prosteşti?

– Fiindcă poreclele sunt alintări, exprimând căldură, afecţiune, familiaritate, intimitate şi dragoste. Ai de gând să-mi spui odată lucrul acela *foarte important,* cocoloş?

– Da. Se ridică în capul oaselor şi se întoarse pe jumătate spre el, sprijinindu-se în cot şi privindu-l cu atenţie. Este în legătură cu moartea lui Min... cu ancheta.

– A! Nu, Emily, nu începe iară! Mârâi, dându-şi ochii peste cap, ostentativ. Pe Paula ai înnebunit-o deja, acum mă iei pe mine la rând.

– Ascultă-mă, te rog, numai un minut.

– Bine, dar repede. Cred că îmi vine iar pofta să facem dragoste.

– Winston, eşti nesăţios.

– Doar cu tine, iubita mea mică, dulce, seducătoare şi pasionată.

– Da, tare mică mai sunt, n-am ce zice! îl contracară ea. Uite... Sally mi-a spus că Anthony nu e convins încă de faptul că Min s-a sinucis. Părerea lui este că a fost un accident, iar eu...

– Pierdem vremea, dragă, interveni Winston, dorind-o cu disperare. Şi mătuşa Daisy, şi Jim, ne-au povestit cu lux de amănunte ancheta. Din câte îmi dau eu seama nu putea să fi fost un accident. Este exclus.

– De acord cu tine. Vreau să spun în legătură cu faptul că nu a fost un accident. Totuşi, nu cred nici că a fost sinucidere.

Winston râse, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să încerci să-mi spui că părerea ta este că a fost o crimă? Haide, Emily, zău aşa!

– Din păcate, asta e părerea mea, Winston.

– *Şi atunci, cine a comis-o?* Sper că nu-ţi trece prin minte ideea că a fost bietul Anthony, care nu-i în stare să omoare nici o muscă?

– Nu. Dar nu ştiu cine a fost. Moartea ei mă intrigă teribil... Nu mi-o pot scoate din cap. Vezi tu, Winston, rămân cele cinci ore. De la început, mi s-au părut ciudate, iar mătuşa Daisy mi-a povestit că poliţistul acela irlandez le-a numit „misterioase" Întâmplarea face că sunt de acord cu el: sunt misterioase şi totodată extrem de stranii.

– Ţi-ai ratat vocaţia, păpuşico. Ar fi trebuit să te faci scriitoare de romane poliţiste, i-o întoarse el, chicotind. Poate că pur şi simplu şi-a pierdut cunoştinţa, din cauza pilelii.

– Poţi să râzi cât vrei, Winston, dar pun pariu cu tine că într-o bună zi adevărul va ieşi la iveală, ai să vezi tu, i-o trânti Emily. Tonul vocii ei era grav.

Winston se ridică în capul oaselor, devenind atent. Fusese dintotdeauna de părere că Emily era o fiinţă excepţională – inteligentă, isteaţă, deşteaptă şi mult mai perspicace decât îşi închipuiau ceilalţi membri ai familiei. Convingerea aceasta i se accentuă de când se îndrăgostise de ea. Era logică, în multe privinţe, iar el se obişnuise să o asculte, avînd încredere în raţionamentul ei. Categoric, ea fusese aceea care îl împinsese să achiziţioneze fabrica de hârtie canadiană, insistând ca el să persevereze, atunci când negocierile se împotmoliseră. Iar, în ultima vreme, ceva din elanul şi ambiţia ei se răsfrânsese şi asupra lui, convingându-l că era de datoria lui să-şi aducă o mai mare contribuţie la trustul de presă. Şi această, într-o asemenea măsură, încât practic renunţase la ideea de a mai duce o viaţă de nobil provincial.

Având în vedere toate aceste considerente, acum trebuia s-o ia în serios. Vorbind rar, îi spuse:

– Deci, tu spui că nu ştii cine ar fi putut s-o ucidă, iar asta este o problemă dificil de rezolvat. Pe de altă parte, e limpede că te-ai gândit foarte mult la decesul lui Min, aşa că ai probabil câteva teorii referitor la *ceea ce s-ar fi putut* întâmpla. Spune-mi şi mie, sunt numai ochi şi urechi. Îţi dau cuvântul meu, cocoloş, că acum nu râd de tine.

Emily îi zâmbi uşor, recunoscătoare.

– Nimic nu mă va putea convinge vreodată că Min a bântuit pe lângă lac atât de mult timp. Părerea mea este că a plecat de-acolo, că *s-a dus la cineva,* unde s-a îmbătat criță. Indiferent cine a fost persoana cu care a stat, aceasta probabil că a ajutat-o, ba poate i-a dat chiar şi pastilele – ştii, Winston, ca să-i amorţească simţurile. Apoi, inertă şi în stare de inconştienţă, a fost aruncată în lac, ca să pară că a fost sinucidere sau accident.

– Uite ce e, nu-mi bat joc de tine, zău, dar am impresia că toată povestea asta e cam trasă de păr. În afară de asta, dacă ţinem seama de toate datele de care dispunem, Min nu a plecat de pe domeniu.

– Ştiu, dar asta este o presupoziţie. Se prea poate să fi plecat. S-a dus *pe jos* undeva, lăsându-şi maşina lângă lac.

– Of, Emily, Emily. Scutură din cap, privind-o neputincios. Ce spui tu n-are nici o logică. Cine vrea s-o omoare pe Min? Şi de ce? Care a fost motivul? Am o sumedenie de semne de întrebare şi pot găsi o mulţime de fisuri în teoria ta. Bănuiesc că asta a fost şi părerea Paulei. Ea ce ţi-a spus?

– În mare, cam acelaşi lucru ca şi tine... apoi, mi-a zis să nu mă mai gândesc şi s-o las baltă, cazul fiind închis şi toată lumea ieşind la capăt basma curată. A folosit o expresie uzată, gen „să nu scormonim în rahat", după care m-a expediat. Dar, cum rămâne cu Anthony şi Sally, care sunt nevoiţi să trăiască mai departe, ştiind că Min s-a omorât din cauza lor? Şi mai e ceva, Winston, gândeşte-te şi la Min. Dacă a fost ucisă cu sânge rece,

ceea ce eu cred, atunci persoana care a făcut-o trebuie tradusă în fața justiției.

Winston tăcea, meditând la cuvintele ei. Spuse încetişor:

– Vai, iubito, nu te pune în postura de cruciat. Nu prea poți face nimic şi Paula are dreptate – cazul este închis, lichidat. N-ai face decât să deschizi cutia Pandorei, expunându-i pe Sally şi Anthony unor noi neplăceri. Am putea discuta ore în şir despre chestiunea asta, cocoloş, dar... Oftă. N-am dispoziția necesară şi nici puterea, pentru moment.

Emily îşi muşcă buza.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să deschid subiectul în seara asta.

– Păi, hai să fim sinceri, iubito, ai ales cel mai nepotrivit moment. O mângâie uşor cu degetul pe obraz, trasând o linie în jos, pe gât, iar apoi transversal pe pieptul ei descoperit, până la marginea cearşafului strâns în jurul trupului. Emily, dacă nu ți-ai dat încă seama, eu am alte lucruri în minte.

Emily îi zâmbi ademenitor, alungându-şi din cap preocupările legate de anchetă.

– Mi-am cerut iertare. Hai s-o lăsăm baltă!

– Dorința ta e poruncă pentru mine. Întorcându-se, îşi puse paharul de coniac pe noptieră, după care îşi răsuci repede capul, spunând: Aş prefera să nu-i pomeneşti nimic... din teoria ta... lui Sally.

– Bineînțeles că n-am s-o fac. Nu sunt nătângă.

– Doamne fereşte! Vino. Te doresc. Stinse lampa.

Urmându-i exemplul, Emily alunecă în pat şi se cuibări în brațele lui deschise, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui şi lipindu-se mai strâns de el.

El îi spuse:

– Vezi ce s-a întâmplat!? Sinistra ta teorie criminalistică m-a făcut incapabil să-mi îndeplinesc datoria de logodnic devotat. O mângâie pe părul care strălucea cu reflexe aurii la lumina flăcărilor din şemineu.

– Din câte te cunosc eu, nu te va ține prea mult, îi șopti ea, trăgându-i capul spre ea, căutându-i gura și sărutându-l cu pasiune.

Întorcându-i sărutările înfocate, Winston își plimbă mâna pe corpul ei, mângâindu-i sânii, abdomenul, interiorul coapsei, extaziat de pielea ei mătăsoasă. Trăgîndu-și mâna repede în sus, îi cuprinse un sân, și, coborându-și buzele, îi încercui sfârcul. Ea își puse mîna pe părul lui, iar Winston îi simți degetele puternice pe ceafă și o auzi gemând ușor de plăcere lângă pieptul lui, în timp ce cu vârful limbii îi atingea sfârcul întărit.

Emily rămase aproape nemișcată, cu respirația oprită, când Winston se ridică de la pieptul ei, alunecând în jos. Începu să o sărute pe abdomen, în timp ce o mângâia cu mâna pe coapse, iar apoi între picioare, senzual și ațâțător. Se pricepea foarte bine cum s-o excite. Știuse întotdeauna cum să o facă. Față de perioada copilăriei, Winston căpătase mai multă experiență și finețe, înțelegând mai bine corpul femeii. Mâna i se zbătu ușor între coapsele ei, apoi, îndrăzneață, o cuprinse cu totul. Cu o mișcare bruscă și iute, care pe moment o făcu să tresară, Winston își trase mâna, târându-se cu totul peste corpul ei. Trecându-și mâinile sub spatele ei, și ridicând-o spre el, se cufundă în ea, posedând-o total. Căutându-se, buzele lor rămaseră lipite, iar ea își arcui corpul în întâmpinarea lui. Atârnându-se de omoplații lui, Emily se lăsă purtată de mișcările lui ritmice și de avântul tot mai impetuos al trupurilor lor, care se ridicau și coborau la unison.

Puțin mai târziu, zăcând epuizați unul în brațele celuilalt, Emily îi spuse, zâmbind ușor:

– Mă tot întreb cine a mai născocit oare povestea asta răutăcioasă și mincinoasă, cum că englezii nu prea se pricep la dragoste? Winston oftă încântat, după care chicoti din toată inima:

– Străinii, bineînțeles, cine altcineva?! zise el.

CAPITOLUL 30

Era o zi furtunoasă.

În timp ce Paula păşea pe potecă şi traversa pajiştea, spre roaba pe care o lăsase acolo cu o zi înainte, frunzele i se învârteau în jurul picioarelor. Soarele se ivi din spatele masei de nori plumburii, care învăluiau cerul ameninţător într-un cenuşiu sumbru, razele lui strălucitoare străpungând frunzişul de toamnă. Unduiţi în bătaia vântului, copacii deveniră dintr-o dată sclipitori sub revărsarea de lumină, ca şi cum ar fi fost drapaţi în fâşii aurii şi arămii.

Se opri în drum, ridicând capul şi scrutând cu ochii grădina. „Ce frumoasă e, chiar şi în noiembrie", se gândi ea. Îmbrăţişă cu privirea întreaga pajişte, care arăta şi ea de parcă ar fi fost învelită cu o pânză aurie sau poate cu o tapiserie veche, cusută cu jurubiţe ruginii şi arămii, cu nuanţe de ocru închis şi de galben crom.

Păşind înainte, luă grebla şi începu să tragă frunzele spre ea, făcând un morman mare, lucrând cu îndârjire, bucuroasă că scăpase puţin din casă. Mintea îi era amorţită de griji şi oboseală şi nutrea speranţa că o oră în grădină avea s-o învioreze, dându-i puterea să scape de senzaţia aceea de disperare, care se transforma, încetul cu încetul, într-un sentiment de deznădejde, ceea ce reprezenta pentru ea o stare neobişnuită. Se opri, însă, după numai câteva minute, rezemă grebla de roabă şi îşi scoase mănuşile de grădinărit. Îşi strânse fularul la gât, îşi înfundă mai bine pe urechi căciulita de lână şi îşi ridică gulerul de la haina de stofă, simţind muşcătura vântului de Nord. În aer plutea un miros de îngheţ, un iz de zăpadă. Îşi puse din nou mănuşile şi se apucă să grebleze, apoi se opri şi luă frunzele cu lopata, punându-le în roabă. Trecuse cam o jumătate de oră, când auzi un scârţâit de paşi pe potecă, în spatele ei. Continuă să dea cu grebla, ştiind că era Jim.

– Bună dimineaţa, dragă, strigă el, vrând să pară vesel. Ai ieşit afară cu noaptea-n cap.

Nevrând să se uite la el, până ce nu reuşea să-şi compună o expresie neutră, Paula continuă să dea cu grebla, spunând:

– M-am gândit să mai strâng din frunzele astea, înainte să plec la Londra. Oricum, aerul proaspăt şi puţină mişcare îmi fac bine.

În cele din urmă, paşii lui se opriră.

– Da, aşa cred, dar nu trebuie să te speteşti muncind. Fred se poate ocupa mâine de asta. Pentru asta e plătit.

– Prea multă treabă pentru un simplu grădinar. Îndreptându-se din spate, Paula se răsuci în loc, înfipse grebla în pământ şi se spijini de ea, uitându-se în sfârşit în ochii lui.

El îi zâmbea timid şi jenat:

– Eşti supărată pe mine.

– Nu, Jim, nu sunt.

– Ar trebui să fii. M-am îmbătat îngrozitor, aseară.

– Nu se întâmplă prea des, spuse ea, întrebându-se apoi de ce îi găsea ea scuze, oferindu-i o portiţă de ieşire. Se îmbătase de nenumărate ori în ultimele săptămâni, dar starea şi comportamentul lui din seara precedentă, la propriul lui dineu festiv, fuseseră de neiertat.

În timp ce păşea spre ea, apropiindu-se mai mult şi privind-o agitat, o senzaţie de uşurare i se revărsă pe figură. Îşi puse mâinile peste ale ei, pe greblă.

– Haide, vino să ne împăcăm cum se cuvine, spuse el, tremurând. La urma urmei, ce contează un pahar în plus când eşti între prieteni. Cum ea tăcea, Jim se înclină şi o sărută pe obraz. Îmi cer scuze. N-o să se mai întâmple altă dată.

– E-n regulă, zău, crede-mă. Se forţă să-i zâmbească. Oricum, a fost groaznic, aseară. Toată lumea s-a purtat ciudat şi nu mă miră deloc că Winston şi Emily au plecat devreme.

– Ăştia doi au alte lucruri mai bune de făcut. Jim râse, starea de nervozitate devenind foarte evidentă. Zău, sper din suflet că nu l-am insultat pe Winston sau pe altcineva, aşa cum eram. Părea preocupat, plin de remuşcări.

– Nu. Deşi erai beat, te purtai foarte cordial.

– Dacă asta te va consola cumva, pileala de-aseară îşi spune cuvântul în dimineaţa asta. Mă simt cumplit. Se ghemui sub pardesiu şi îşi vârî mâinile în buzunar, tremurând. E al naibii de frig afară. Nu-nţeleg cum de rezişti.

Fără să spună ceva, Paula îl studie cu atenţie. Era palid, cu ochii uşor înfundaţi în orbite. Vântul îi ciufulea părul unduit sub razele soarelui, dându-i reflexe argintii-aurii. Jim îşi ridică mâna şi îşi îndepărtă părul de pe frunte, uitându-se pieziş la ea, din cauza luminii orbitoare.

– Ei bine, iubito, cred că am s-o şterg. N-am ieşit decât ca să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru aseară, să te îmbrăţişez şi să te sărut, urându-ţi „Bon voyage"

Încruntându-se, Paula îl întrebă, surprinsă:

– Dar unde te duci?

– La Yeadon.

– Sper că n-ai de gând să zbori cu avionul, pe vântul ăsta îngrozitor şi cu mahmureala pe care o ai.

– Mahmureala se va evapora, imediat ce ajung acolo sus – spuse el, înălţându-şi capul spre cer – în văzduhul albastru strălucitor. Zâmbind cu jumătate de gură, îşi coborî privirea spre ea. Drăguţ din partea ta că-mi porţi de grijă, de-a dreptul mângâietor, dar nu-i nevoie, n-o să păţesc nimic. Cu puţin timp în urmă, am dat telefon la aeroport şi mi-au spus că prognoza meteorologică este bună. Se aşteaptă ca vântul să slăbească într-o oră.

– Te rog, Jim, nu te duce la Yeadon; cel puţin nu încă, nu înainte ca eu să plec la Londra. Hai să intrăm în casă şi să bem o cafea. Am să stau la New York, două sau trei săptămâni, şi nu vreau să plec înainte de a limpezi lucrurile între noi. Trebuie să-ţi vorbesc

– S-ar putea ca *eu* să fiu cam greu de cap, remarcă el, degajat, dar ochii i se îngustară, devenind precauţi. Nu prea înţeleg ce vrei să spui. Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

– Despre noi, Jim. Despre căsnicia noastră, problemele noastre, tensiunea asta îngrozitoare dintre noi.

– *Tensiune?* O privi în faţă. Eu unul nu prea îmi dau seama care ar putea fi... suntem amândoi obosiţi, asta-i

tot. Iar *dacă* avem probleme, sunt neimportante, foarte normale, de fapt. Muncim amândoi de ne spetim şi ne găsim sub o mare presiune, ce să mai vorbim de scandalul groaznic din Irlanda, care ne-a sâcâit la culme. Aşa că... nu e ceva nefiresc faptul că din când în când apar tensiuni. Dar trec ele, Paula. Dispar, de obicei. Eu ştiu...

– De ce faci întotdeauna aşa? strigă ea, scăpărând flăcări din priviri. Eşti ca un struţ, care îşi bagă capul în nisip. Avem probleme, Jim, iar eu una nu mai pot continua aşa.

– Hei, linişteşte-te, nu te aprinde aşa, îi spuse el, zâmbind palid. Căuta o modalitate de a o îmblânzi. Îi era cam lehamite de permanentele ei tentative de a discuta şi de a diseca veşnic căsnicia lor, de a răscoli anumite lucruri, pe care era mai bine să le laşi în pace. Se întreba cum să scape de această convorbire neprevăzută. Vroia s-o ia la fugă imediat, să se ducă să zboare, pierzându-se acolo sus, pentru un timp. Doar atunci, când se ridica din ce în ce mai sus, deasupra norilor, se simţea cu adevărat liber şi liniştit, reuşind să scape de grijile lumeşti, de lupta sa interioară. Da, acestea erau cele mai frumoase momente din viaţa lui... *şi* acelea petrecute cu copiii... *şi* atunci când făcea dragoste cu ea.

Înclinându-se, o luă pe Paula de braţ.

– Ah, iubito, haide să nu ne certăm aşa, înainte ca tu să pleci la drum. Totul e perfect. Te iubesc. Tu mă iubeşti şi asta e tot ceea ce contează. Plecarea, pentru un timp, îţi va face bine. Ai să te întorci acasă cu forţe proaspete şi o să depăşim divergenţele dintre noi. Zâmbi cu gura până la urechi, arătând dintr-o dată adolescentin. Dar, probabil, acestea se vor rezolva de la sine, înainte de întoarcerea ta.

– Nu cred, doar dacă stăm de vorbă, discutăm despre dificultăţile noastre, într-un mod înţelept şi matur. Asta este şi una dintre probleme – poate cea mai rea – permanenta ta reţinere de a te angaja în cel mai mic schimb verbal.

– Dacă avem probleme, Paula, aşa cum tu insişti, este din cauza tendinţei tale de a reacţiona exagerat la orice

situație, de a umfla peste măsură incidentele mici şi neînsemnate. Şi mai este ceva, eşti mult prea sensibilă.

Paula rămase cu gura căscată.

– Vai, Jim, nu încerca să dai vina pe mine. De ce nu vrei să recunoşti că nu reuşeşti să comunici cu mine?

– Fiindcă nu e adevărat... asta se întâmplă numai în imaginația ta. În orice caz, a face dragoste reprezintă cel mai bun mod în care doi oameni pot comunica, iar în privința asta nu avem chiar nici un fel de probleme.

– Ba eu cred că avem, şopti ea, atât de stins, încât el abia o auzi.

A fost rândul lui Jim, acum, de a se arăta uimit.

– Cum poți să spui aşa ceva! Pe plan sexual, potrivirea noastră este ideală. Ştii că-ți place la fel de mult ca şi mie.

Paula se înfioră, dându-şi seama încă o dată că Jim nu avea habar de cum era ea ca persoană şi nici nu înțelegea unde vroia ea să ajungă.

– Am dorințe normale, Jim, la urma urmei sunt tânără şi te iubesc. Dar uneori eşti prea... Se opri, căutând expresia potrivită, conştientă că se afla pe un teren primejdios şi sensibil.

– Sunt cum? insistă el, sprijinindu-se de ea, fixând-o cu ochii lui limpezi şi deschişi la culoare, din ce în ce mai interesat.

– Eşti puțin prea... excesiv de entuziast, cred că ăsta e cuvântul cel mai bun. Când mă întorc acasă de la birou, de cele mai multe ori sunt extenuată şi prea puțin aptă de maratoane la miezul nopții, în pat. Şovăi, întâlnindu-i privirea directă, întrebându-se dacă procedase bine, lansându-se într-un subiect atât de delicat. Îşi dorea acum mai bine să nu-i fi răspuns.

El îi zise rar:

– Ți-am tot spus de luni de zile că munceşti prea mult în ultima vreme. Va trebui să te mai potoleşti şi s-o iei mai domol. Nu-i necesar să păstrezi ritmul ăsta nebunesc. Doamne Dumnezeule, într-o bună zi, ai să fii una dintre cele mai bogate femei din lume.

Deşi această ultimă afirmație o iritase, Paula îi spuse, cât putea ea de calm:

– Muncesc fiindcă îmi place şi pentru că am un mare simţ al răspunderii, nu numai faţă de bunica, datorită moştenirii pe care mi-a lăsat-o, ci şi faţă de angajaţii noştri.

– Totuşi, dacă n-ai fi atât de obsedată de muncă şi n-ai lucra aşa, n-ai fi atât de obosită tot timpul. Clipi, ferindu-şi ochii de soare, cu mâna. Un alt gând îi licări în subconştient. O întrebă, cu o nerăbdare neaşteptată: Vrei să spui că nu te satisfac la pat?

Paula clătină din cap.

– Nu, nu asta. După o scurtă ezitare, adăugă, deşi ştia că nu trebuia s-o facă: Nevoile mele sunt ceva mai diferite de ale tale, Jim. Din punct de vedere fizic, femeile sunt altfel făcute decât bărbaţii. Femeile... noi... *pe mine* trebuie să mă duci la... în fine, la actul final, şi asta treptat. Înţelegi, este... nu îşi încheie fraza, observându-i expresia schimbată. Arăta de parcă i s-ar fi dezvăluit nu ştiu ce adevăr fundamental.

De fapt, Jim nu era sigur dacă îl deranja sau îl amuza. „Deci, asta e", se gândi el. *Sexul.* Rădăcina tuturor relelor, cum se zice. Se uită repede la ea, zăbovind cu privirea asupra ei.

– Paula... draga mea... îmi pare rău, mai cu seamă dacă am fost egoist şi nu m-am gândit decât la mine. Nu mi-am dat seama, zău că nu. De fapt, dintr-un anumit punct de vedere, e vina ta – din cauza felului în care mă faci să mă simt. Poate că sunt înclinat să mă las furat de propriile mele dorinţe şi instincte. Am să fiu altfel, pe viitor, îţi promit. Râse scurt: Trebuie să recunosc că nu prea m-am priceput niciodată la... ăă... ăăă... preambuluri în pat. Mi s-au părut întotdeauna cam lipsite de virilitate. Totuşi, am să încerc să te ajut, să nu mai dau dovadă de atâta nerăbdare, să aştept să ajungi şi tu... Îşi drese glasul. Cred că *să fii pregătită* este expresia corectă.

Paula simţi cum o năpădeşte sângele pe faţă. Vocea lui fusese uşor sarcastică, cu o uşoară nuanţă de condescendenţă, ceea ce o jignise teribil. „*Să mă ajute,* se gândi ea de parcă aş fi handicapată. Tot ceea ce vreau este puţină înţelegere în toate sferele căsniciei" Din nefericire, el profitase şi se agăţase de viaţa lor sexuală, schimbând subiectul, iar ea regreta acum că

muşcase din momeală. Şi mai era ceva. De ce stăteau ei acolo, afară, discutând lucruri atât de vitale şi de serioase? În mijlocul grădinii, pentru numele lui Dumnezeu. „Fiindcă în casă, Jim s-ar simți încolțit, îşi răspunse ea. El nu vrea să stea de vorbă" Adevărul era că vroia din tot sufletul să se eschiveze din nou, s-o şteargă să se ducă să zboare sau să se dedice uneia dintre îndeletnicirile lui preferate. „Îmi face doar pe plac". Paula dârdâia, simțind că i se făcuse frig, acum când soarele se ascunsese în spatele norilor de pe cerul tot mai întunecat, care prevestea venirea ploii.

– Ți s-a făcut frig, remarcă el, luând-o rapid de braț. Poate că ar fi mai bine să mergem înăuntru. Afişă un zâmbet tacticos şi oarecum insinuant. Am o idee minunată, iubito. De ce nu ne-am băga în pat, chiar acum. Am să-ți dovedesc că pot fi cel mai grijuliu iubit din lume şi...

– Jim, cum poți să fii aşa! exclamă ea, scuturându-şi mâna şi trăgându-se de lângă el, furioasă. Tu crezi că sexul rezolvă toate divergențele apărute între noi.

– Tu ai fost cea care a făcut aluzie la faptul că avem probleme sexuale. Aş vrea să-ți arăt că nu e adevărat.

– Eu n-am făcut o asemenea aluzie. Am spus că nu-mi place să fac dragoste la nesfârşit. Aproape că îi scăpă şi „prosteşte", dar izbuti să se abțină la timp.

El îi spuse:

– Vino, grăbind-o pe aleea grădinii.

Ea nu protestă, lăsându-se condusă în casă. În hol, se întoarse spre ea, spunându-i încetişor:

– Mă duc să aduc două căni de cafea pentru amândoi.

– Mulțumesc, m-am congelat. Îşi scoase haina, scuturând din umeri. Mă duc în birou. Ştia că vorbea tăios, dar nu putea face altfel. Exasperarea ei atinsese cote înalte. Fără să-i mai spună ceva, Jim dispăru în direcția bucătăriei, iar ea deschise, împingând, uşa de la domeniul lui privat. Aici, un foc de lemne ardea jucăuş în vatră, degajând o căldură extraordinară în camera mică, una dintre cele mai intime zone de la Long Meadow.

Aşezându-se într-un fotoliu în fața focului, Paula încercă să se relaxeze, dar când el intră, după câteva

secunde, aducând două căni de cafea, observă imediat că fața lui era rece şi impenetrabilă. Simți că i se taie picioarele.

– Bine, spuse el, pe un ton vioi, dându-i una dintre căni şi luându-şi celălalt fotoliu, hai să stăm de vorbă.

Deşi tonul lui era prea puțin încurajator, Paula zise:

– Jim, eu te iubesc şi vreau ca mariajul nostru să meargă... dar, foarte sincer, eu nu cred că e aşa. Cel puțin, în clipa de față.

– Dar ce nu e în regulă? se interesă el.

Văzându-i expresia de uimire de pe față, Paula se întrebă dacă Jim era sincer nedumerit sau se prefăcea.

– Este vorba despre acea lipsă de comunicare, despre care tocmai ți-am pomenit, începu ea. Ori de câte ori încerc să aduc vorba despre ceva care mă supără, mă respingi şi te îndepărtezi de mine, purtându-te ca şi cum gândurile şi sentimentele mele n-ar avea nici o importanță. Se uită la el, nefericită. Şi, cu toate astea, ştiu că mă iubeşti. Pe de altă parte, mă simt exclusă, izolată. De parcă ți-ai fi clădit un zid în jurul tău. Am impresia că nu mai pot ajunge la tine. Şi ori de câte ori izbucneşte ceva între noi, soluția ta este să facem dragoste. Tu crezi că după ce ne-am iubit, toate dificultățile noastre dispar, dar nu e aşa, rămân şi după aceea.

El oftă.

– Îmi pare rău. Din păcate, eu n-am fost crescut în mijlocul unei familii uriaşe, ca tine. Am fost un băiețel singuratic şi n-am avut drept tovarăş decât pe bunicul meu, un om bătrân. Poate că îmi vine greu să dau glas diferitelor lucruri şi să ți le spun... dar te-am ascultat, când ai avut ceva de spus. În ceea ce priveşte sexul, este singura modalitate pe care eu o cunosc pentru a *cârpi* lucrurile între noi. Credeam că îți place la fel de mult ca şi mie, dar dacă sunt prea insistent, atunci...

– Nu, Jim! Opreşte-te! exclamă ea. M-ai înțeles greşit. Bineînțeles că vreau să am o relație sexuală normală cu tine, eşti soțul meu şi te doresc. Dar nu pot să suport când te foloseşti de sex pentru a mă manipula. Este un abuz şi nu e corect.

I se tăie respirația de uimire.

– Vezi, *iar* începi! Exagerezi şi îţi imaginezi tot felul de lucruri. Nu te *manipulez* niciodată.

Paula înghiţi cu noduri. Se hotărî să îl ia altfel, vrând să-l silească să fie cinstit cu ea, dacă reuşea.

– Ţi se pare, poate, că te critic, dar nu e adevărat. Nu fac decât să subliniez câteva chestiuni, care mă deranjează puţin. Uite ce e – ştiu că uneori pot fi nesuferită. Aşa că... ce-i drept e drept. E rândul tău, spune ce părere ai despre mine. Hai să vedem ce simţi tu şi să avem un schimb de păreri inteligent, ca doi oameni maturi.

Jim începu să râdă.

– Vai, Paula, eşti atât de iritabilă, atât de supărată în dimineaţa asta. Sincer să fiu, cred că te porţi copilăreşte, creând probleme acolo unde nu este cazul. Cât priveşte părerea mea despre tine, păi, iubito, nu pot să-ţi spun decât că eu cred că eşti minunată şi că te iubesc. Dacă am unele plângeri sau critici... ei bine... acestea sunt foarte mici şi fără nici o însemnătate.

– Pentru mine sunt importante. *Te rog,* spune-mi-le, Jim.

Cu o lipsă de tragere de inimă vizibilă, îi spuse agale:

– Cred că ai tendinţa de a fi dură cu tine însăţi, atunci când vine vorba de muncă. Programul pe care îl ai te zdrobeşte, ceea ce n-ar trebui să se întâmple. Fiindcă, dacă bunica ta a muncit ca o roabă toată viaţa, nu înseamnă că şi tu trebuie să faci la fel. De asemenea, am impresia că te angajezi la prea multe proiecte inutile.

Făcându-se că nu observă remarca despre Emma, Paula îi spuse:

– Te referi la noile departamente de la firma Harte şi la expoziţia de modă?

– Da. Pentru că, la urma urmei, Harte are un succes răsunător, ca întotdeauna. Nu e nevoie să...

– Jim, interveni ea, enervându-se, secretul comerţului *este* permanenta schimbare şi dezvoltare. Avem nevoie de noutate, şi asta în mod continuu, şi trebuie să satisfacem nevoile de cumpărare ale clienţilor, să intuim noile tendinţe, să avem clarviziunea de a şti exact când şi

[illegible] ne extindem în viitor: Nici o afacere nu poate [illegible], cu atât mai mult un lanț de magazine universale.

– Dacă așa spui tu, dragă. Te pricepi mai bine. În mintea lui, era convins că Paula nu avea deloc dreptate, ocupându-se cu munca în halul acesta, dar nu avea nici interesul, nici energia sau dorința de a se înhăma la o discuție lungă despre afacerile ei. Lucrul acesta ar fi fost inutil, întrucât ea făcea întotdeauna cum o tăia capul. În schimb, Jim simțea nevoia presantă de a pune capăt oricăror critici suplimentare și oricăror scormoneli în relația lor, în care ea avea de gând să se lanseze. Se plictisea deja de moarte, devenind tot mai nerăbdător să plece. Se uită pe furiș la ceas.

Observând gestul lui, Paula adăugă cu repeziciune:

– E foarte important, Jim. Începem să pășim cu dreptul. Cred că ar trebui să continuăm, să lămurim...

– Iar *eu* cred că trebuie să te relaxezi, Paula, să înveți să îți înfrângi această tendință teribilă de a transforma problemele minore în drame uluitoare. După părerea mea, discuția asta este destul de stupidă. Nu-mi pot imagina de ce ți s-a părut ție că era necesară, în primul rând, și mai cu seamă *astăzi,* când tu pleci pentru aproape o lună. Suntem foarte fericiți împreună, și cu toate astea tu ții morțiș să cauți necazul cu lumânarea, încercând să mă convingi că nu suntem fericiți.

– Vai, Jim, vreau numai să mai salvez...

– Ssst, iubito. Ssst, spuse el cu blândețe, zâmbindu-i atrăgător și luându-i mâna. Când mă uit în jurul meu, la prietenii și la cunoștințele noastre, îmi dau seama că noi doi avem cea mai minunată căsnicie. Suntem foarte norocoși, Paula, și mă felicit singur în fiecare zi, pentru cât de bine ne potrivim.

Spaima i se ghemui în stomac, ca un bolovan greu. Remarcând încăpățânarea așternută pe chipul lui, Paula își dădu seama că nu avea nici un rost să mai continue. Vorbea cu pereții.

Jim îi spuse:

– Pari gânditoare, dintr-o dată. Gândești prea mult și mult prea intens. Râse degajat, vrând să încheie, renunțând la maliționzitatea din glas. Nu-i un lucru prea

deştept să tot analizezi toate mărunţişurile, aşa cum ai tu tendinţa s-o faci. Am descoperit treaba asta acum câţiva ani. Ori de câte ori pui ceva sub microscop, căutând defectele, inevitabil le găseşti. Nu există ceva care să nu fie în regulă, în relaţia noastră, Paula. Încearcă s-o iei binişor, draga mea. Se aplecă spre ea, o sărută pe obraz, după care se ridică, hotărât. Acum, după ce am stat de vorbă şi am pus lucrurile la punct, eu am să plec, dacă n-ai nimic împotrivă. O strânse uşor de umăr. Condu cu grijă şi dă-mi un telefon diseară, înainte să te culci. Îi făcu cu ochiul. Asta e momentul când îmi este cel mai mult dor de tine.

Paula stătea jos, holbându-se la el, stupefiată, incapabilă să vorbească. În cele din urmă, izbuti să încuviinţeze din cap. Când Jim se întoarse să plece, Paula îl urmări cu privirea. Simţi un vid în inimă, uitându-se la el cum traversa încăperea.

Uşa de la birou se închise cu un declic în urma lui. Îi auzi paşii răsunând în hol, uşa de la intrare trântindu-se, iar câteva secunde mai târziu zgomotul maşinii lui, în timp ce pornea motorul. Rămase mult timp nemişcată pe scaun, după plecarea lui, cuprinsă de disperare şi de o senzaţie copleşitoare de înfrângere.

Până la urmă, se smulse din gândurile ei chinuitoare, ridicându-se de pe scaun şi ieşind din cameră. Încet şi fără vlagă, urcă scările spre camera copiilor. Ei fuseseră totdeauna bucuria ei de a exista. Acum, erau toată viaţa ei.

CAPITOLUL 31

Paula se uită de la Dale Stevens la Ross Nelson.

– Bunica mea nu va lua niciodată în considerare ideea de a-şi vinde acţiunile de la Sitex Oil. Niciodată.

Ross Nelson zâmbi, cu un aer încrezător.

– „Niciodată“ este un cuvânt în care m-am deprins a nu avea încredere. Are felul lui special de a se întoarce şi de a mă obseda şi de aceea aproape că nici nu-l folosesc.

– Înţeleg unde vrei să ajungi, îi zise Paula, totuşi, eu ştiu care sunt sentimentele bunicii mele faţă de Sitex şi îmi dau seama că propunerea ta n-ar interesa-o. I-a promis bunicului meu... Paula se întrerupse brusc, ridicând din umeri, dezinvolt. Oricum, asta-i o altă istorie, iar conversaţia aceasta nu-i decât o pierdere de timp – pentru Dale, pentru tine şi pentru mine.

Dale Stevens spuse:

– Poate că ar fi mai bine să abordezi acest subiect cu Emma, când se va întoarce din Australia, luna viitoare, să testezi terenul şi să vezi ce are şi ea de spus. S-ar putea ca ideea să-i surâdă. Vremurile s-au schimbat şi să nu pierdem din vedere faptul că poate obţine milioane, vânzând acţiunile.

– Nu cred că banii intră în discuţie, îi răspunse Paula.

– Harry Marriott şi amicii lui din consiliu sunt o şleahtă de banditi, remarcă Dale, aţintindu-şi ochii negri şi precauţi asupra ei şi privind-o critic. De ani de zile vor să scape de Emma, neputând să-i sufere influenţa, iar situaţia se poate doar înrăutăţi, devenind tot mai dificilă, pentru voi, în viitor. Când ea nu va mai fi, ai să te trezeşti...

– Bunica mea n-a murit încă! exclamă Paula, înfruntându-i privirea fixă, cu o uitătură plină de răceală. Şi refuz să fac speculaţii în legătură cu viitorul şi cu tot felul de eventualităţi, care sunt atât de îndepărtate. Tratez afacerile în singurul mod pe care îl cunosc – pe principiul „de la o zi la alta“. Categoric, n-am de gând să caut anume neînţelegerile şi aş vrea să-ţi reamintesc că Marriott este un om foarte bătrân. Nu va trăi la infinit şi, prin urmare, nici influenţa lui.

– Mai e nepotul ăla al lui, sublinie Dale, liniştit. Marriott Watson este o scârbă nenorocită, un intrigant.

– Oh! nu-mi vorbi mie despre nepoţi, începu Paula şi se opri, muşcându-şi buza pe dinăuntru. Se întoarse spre Ross, amintindu-şi că era nepotul lui Daniel P. Nelson şi

moştenitorul acestuia. Râzând încetişor, îşi ceru scuze: iartă-mă, Ross, n-am vrut să vorbesc de rău despre nepoți, în general. Nu la tine mă refeream.

Râse şi el, ochii lui căprui reflectând o nuanță de amuzament.

– Nu-ți face probleme, nu mă simt lezat cu una cu două. Înclinându-se înainte, deveni serios la față. Ceea ce Dale încearcă să-ți spună este că acei membri din consiliul de administrație, care s-au simțit îngrădiți sub jugul Emmei, se vor purta cumplit de aspru cu tine, pentru simplul motiv că eşti...

Paula ridică mâna.

– Nu-i nevoie să continui, Ross, ştiu motivul – sunt *femeie* şi pe deasupra şi tânără. Mi-am dat seama că au ascultat de bunica mea, în toți aceşti ani, fiindcă n-au avut încotro. Ea este unicul acționar important, iar bunicul meu a fost fondatorul companiei. Anumite persoane au urât-o tot timpul pe Emma Harte din cauza enormei ei puteri şi, bineînțeles, pentru că este femeie. Paula se opri. Cu toate acestea, Emma Harte s-a descurcat, şi s-a descurcat chiar foarte bine. Întotdeauna i-a dus de nas pe membrii consiliului şi aşa voi face şi eu. Nu sunt lipsită de inteligență şi de inventivitate – voi găsi eu modalitatea de a-i face să mă asculte şi să nu treacă peste mine.

Ross şi Dale tăceau, schimbând priviri pline de subînțeles.

Ross vorbi primul:

– N-aş vrea să crezi că sunt mărginit sau vreun misogin, ca unii dintre idioții ăia din consiliul de la Sitex, dar, în ciuda progreselor pe care femeile le-au făcut în domeniul afacerilor, în ultima vreme, cu care aş putea adăuga că sunt întru totul de acord, din păcate trebuie să vedem lucrurile aşa cum sunt. Este încă o lume a bărba...

Paula izbucni în râs, tăindu-i vorba imediat.

– Ştiu că este o lume a bărbaților, nu-i nevoie să mai insişti. Şi va fi tot timpul aşa, până în ziua în care femeile se vor putea duce la toaleta pentru bărbați.

Ross Nelson zâmbi greoi, dar amuzat. Îi aprecia simțul umorului, cât şi duritatea caracteristică şi curajul. Era o femeie dată naibii. Zăbovi cu privirea asupra ei,

cântărind-o cu admirație. Se simțea puternic atras de ea, fascinat de stăpânirea ei de sine, de mintea ei ascuțită, de extraordinara ei încredere în ea însăşi. Vroia să fie a lui. Se întreba cum era mai bine s-o abordeze, care erau cele mai bune tactici, cât timp îi va lua până va reuşi să o bage în patul lui. Intenționa cu adevărat s-o facă – şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îşi desprinse privirea de pe chipul ei, conştient de tăcerea prelungită. Spuse, râzând sugrumat:

– Nu toate tranzacțiile se încheie la toaleta pentru bărbați, Paula.

– Majoritatea da, îl contrazise, aruncându-i din nou o privire provocatoare. Sau echivalentul toaletei pentru bărbați, adăugă ea, strâmbând din gură.

Aceste cuvinte îl înflăcărară şi mai mult şi nu reuşi decât să rânjească, simțindu-se brusc un nătărău, ca un şcolar neexperimentat. Simțea nevoia imperioasă de a-şi lipi buzele de ale ei, ceea ce ar fi şi făcut, dacă Dale nu era de față.

Tuşind cu mâna la gură, Dale spuse repede:

– Marriott Watson mă vânează de multă vreme, Paula, fiindcă sunt protejatul Emmei. Să nu-ți imaginezi că n-o să se dea tare la mine, când n-am să mai fiu sub ocrotirea ei. Abia aşteaptă s-o facă.

– Îmi dau foarte bine seama de acest lucru, îi replică Paula, pe un ton la fel de serios ca şi al lui. Dar, pentru moment, beneficiezi de protecția ei şi a mea, dacă vrei să ştii. De asemenea, hai să nu-i trecem cu vederea pe acei membri ai consiliului de administrație, care sunt de partea noastră. Cu toții, împreună, suntem o forță. În septembrie, mi-ai promis că rămâi în funcția de manager, până la Crăciun. Acum o lună, ai fost de acord să continui până îți expiră contractul, în ciuda actualei hărțuieli din partea anumitor sectoare ale firmei. Sper că nu te-ai răzgândit şi că te ții de cuvânt față de mine, nu-i aşa?

– Da, iubito, nici vorbă. Rămân aici pe poziție, cu tine, să ne luptăm din răsputeri, întări Dale, cu fermitate. Totuşi, aş vrea să-i vorbeşti Emmei, când se întoarce în Anglia, despre ideea lui Ross.

– Bineînțeles că așa am de gând și, pe deasupra, are chiar dreptul de a afla. Nu-ți face probleme, bunica va primi un raport complet al acestei întâlniri. Își întoarse capul spre Ross. Mă va întreba, mai mult ca sigur, cine este clientul tău, Ross. E firesc să o intereseze persoana care vrea să-i cumpere tot pachetul de acțiuni. Nu mi-ai spus încă numele. Se rezemă de spătarul scaunului, privindu-l întrebătoare.

Stăpân din nou pe el însuși, Ross Nelson clătină din cap:

– Nu-ți pot spune, Paula. Cel puțin nu încă. De îndată ce îți vei exprima interesul sincer de a vinde acțiunile de la Sitex, îți voi spune, desigur, imediat. Până atunci, numele trebuie să rămână confidențial. La cererea expresă a clientului nostru. Și aș vrea să repet ceea ce am spus la începutul acestei întruniri – că partea interesată este de mult timp clientul băncii, fiind deosebit de respectat.

Pe Paula o amuza insistența cu care el păstra secretul, dar își menținu aceeași expresie neutră pe față.

– Fără îndoială că este vorba de o altă companie petrolieră, probabil nu una dintre cele foarte mari, de pildă Getty sau Standard. Trebuie să fie o firmă de mărime mijlocie, de exemplu, International Petroleum? O licărire șmecherească se ivi în ochii ei violeți.

Ross era impresionat. Admirația la adresa ei atinse aproape punctul culminant. Făcuse aceste ipoteze la nimereală, probabil, dar atinsese ținta.

– Nu, nu e International Petroleum, minți el, cu seninătate. Și, te rog, încetează cu ghicitul, fiindcă nu te va ajuta cu nimic. Îi adresă un zâmbet cald și profund. Numele nu poate fi dezvăluit până când clientul nu ne dă permisiunea și poate că te interesează să afli că nici măcar Dale nu are idee de cine este vorba.

„Dar n-ai negat că ar fi vorba de o companie petrolieră", se gândi Paula.

– Presupun atunci că n-am să aflu niciodată, din moment ce bunica mea nu va fi interesată să vândă. Paula își puse picior peste picior, adoptând o poziție mai relaxată, întrebându-se dacă Ross îi spusese adevărul

atunci când negase că era vorba de International Petroleum. Nu era sigură, după cum nu era sigură nici pe sentimentele ei față de acest bărbat. Atitudinea ei față de el fusese întotdeauna ambivalentă. Nu reuşise niciodată să-şi dea seama dacă îi plăcea sau nu de el. La suprafață, Ross Nelson era fermecător, curtenitor, sigur pe el, gata tot timpul să-ți facă plăcere. Era un bărbat chipeş, peste treizeci şi cinci de ani, de 1,85 m înălțime, bine făcut, blond, cu fața deschisă şi aproape nevinovată, cu un fel prietenos de a zâmbi tot timpul, dezvelindu-şi dinții mari şi foarte albi. Avea un aer mieros şi amabil, hainele lui erau impecabile, la fel ca şi felul lui de a fi.

Şi, totuşi, toate acestea i se păreau înşelătoare Paulei. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că avea ceva ascuns, aidoma unui animal de pradă. Studiindu-l acum liniştită pe Ross, îi veni brusc în minte că hainele acelea frumoase şi nepăsarea pe care el o afişa erau doar nişte fațade pentru a masca nişte trăsături neplăcute, care nu ieşeau la iveală decât în spatele uşilor închise ale sălii de consiliu a băncii. La fel cum Emma ghicise înaintea ei, Paula mirosea la el o cruzime rece şi calculată, o duritate cruntă în spatele farmecului, zâmbetelor şi a imaginii băiatului de aur.

Dale şi Ross discutau despre explozia din sala de maşini a vasului „Emeremm III", iar Paula îşi concentră toată atenția asupra celor doi bărbați.

Dale spunea:

– Bineînțeles că mi-a trecut prin minte că e un sabotaj, Ross, dar acesta a fost exclus. Ancheta recentă n-a descoperit nimic nefavorabil. Absolut nimic. Oricum, cine ar putea face aşa ceva? Clătinând repede din cap, se încruntă. Nu, nu, fără îndoială că a fost un accident, chiar dacă n-am reuşit să descoperim ce anume a provocat explozia.

Paula se gândi: dezastrul de pe „Emeremm III" a fcst un semn de rău augur, dar spuse:

– Se pare, deci, că rămâne un mister şi o pată teribilă în dosarul nostru de siguranță.

– Tare mi-e teamă că ai dreptate, iubito. Dale zâmbi îndurerat, pe fața lui bronzată şi bătătorită de vânt

apărând creturi multe la colțurile ochilor căprui. Detest să mă tot repet, dar jucăria asta cu petrolul este o afacere deosebit de riscantă, din mai multe puncte de vedere. Oricum, „Emeremm III" este un vas zdravăn și tocmai am auzit azi dimineață că e din nou capabil să țină marea; a fost iarăși inclus în flotă.

– Asta da, veste bună! exclamă Paula, părând mulțumită și zâmbindu-i lui Dale cu căldură. Directorul firmei Sitex îi plăcea și avea încredere în el, o persoană care nu-i trezise niciodată nici o neliniște. Era deștept, tenace, excesiv de ambițios pentru el însuși, dar cinstit și deschis, fără nici o înclinație spre prefăcătorie sau înșelăciune. Studiindu-l pe furiș, Paula se gândi că până și hainele reflectau firea acestui om, fiind de bună calitate, dar conservatoare, fără eleganța scumpă, afișată de celălalt bărbat. Se întrebă atunci ce putea oare avea în comun acest texan de cincizeci și trei de ani, pișicher și învățat să strângă tare din dinți, care se ridicase cu greu pornind de jos, cu bancherul onctuos, care stătea lângă el. Acesta din urmă mirosea de la o poștă a vechea gardă, a grămezi întregi de bani moșteniți și a moștenire privilegiată. Și, cu toate acestea, erau prieteni apropiați. Cu doi ani în urmă, Ross Nelson i-l prezentase Emmei pe Dale Stevens și, prin intermediul bancherului de investiții, Dale era acum manager al companiei petroliere.

Urmărind-o cum îl privea, Dale spuse brusc:

– Sper că nu crezi că n-am încredere în tine, iubito, fiindcă nu-i adevărat.

– Dar sunt o cantitate neglijabilă, nu-i așa? ripostă ea, rapid, continuând pe același ton mieros: Îți înțeleg motivele, Dale, și nu pot afirma că te blamez. Tu privești în viitor și ai ajuns la concluzia că lucrurile ar merge mult mai lin la Sitex, dacă pachetul nostru uriaș de acțiuni ar fi controlat de altcineva, despre care tu crezi că ar fi mult mai bine pregătit pentru a face față facțiunii separatiste din consiliul de administrație al firmei Sitex.

Continuând să o cerceteze cu atenție, conștient tot timpul de agerimea și perspicacitatea ei, și nefiind omul care să subestimeze pe această tânără inteligentă, Dale se hotărî să fie sincer:

– Da, spuse el, aruncându-i o privire sinceră şi directă, aceasta este o parte din raţionamentul meu, recunosc. Dar nu este tot. Într-un anumit sens, mă gândesc şi la tine, la toate poverile grele pe care trebuie să le duci. Am impresia că eşti până peste cap de ocupată cu lanţul Harte şi cu afaceri deosebit de importante în Anglia şi în Australia. Şi, bineînţeles, baza ta este în Anglia, iubito.

Paula spuse scurt şi cuprinzător:

– Telefoanele funcţionează, telexurile transmit, avioanele zboară.

– Totuşi, Sitex este o preocupare suplimentară pentru tine, zise el, nedând nici o atenţie tonului ei sarcastic. Şi crezi că ai într-adevăr nevoie de aşa ceva? Dale clătină din cap, ca şi cum el ar fi hotărât în locul ei. Nu, nu cred că-ţi trebuie aşa ceva şi, dacă aş fi în locul tău, aş convinge-o pe Emma să vândă şi să obţină un profit uriaş. Ai putea reinvesti milioanele de pe acţiuni în altceva, ceva ce nu-ţi va da atâta bătaie de cap.

Paula nu spunea nimic.

– Sunt de aceeaşi părere cu Dale, afirmă Ross, pe un ton răspicat. Îşi drese glasul. Mi-am dat seama de mai multă vreme de dificultăţile de la Sitex, nu numai prin Dale, ci şi datorită mărturisirilor Emmei, de-a lungul ultimilor ani. Aşa că, atunci când clientul băncii şi-a manifestat interesul de a cumpăra pachetul de acţiuni al firmei Sitex, m-am gândit imediat la imensul capital pe care Emma îl deţine la firmă. Am discutat cu Dale şi el a fost de acord că trebuie să îţi vorbim imediat de această chestiune. Clientul băncii a investit deja în capitalul social al firmei Sitex. Şi, împreună cu cele patruzeci şi două de procente ale... Se opri, învăluind-o într-unul dintre veşnicele lui surâsuri. Ei bine, Paula, asta i-ar permite clientului nostru să dea într-adevăr lovitura.

– *Oricine* deţine aceste patruzeci şi două de procente a dat *lovitura,* spuse Paula, tăios. Că e vorba de noi sau de clientul tău, nu contează. Ştii şi tu la fel de bine ca mine că important este pachetul de acţiuni în sine, nu proprietarul lui. Şi oricum, capitalul social deţinut de clientul tău nu intră în discuţie, având în vedere că nu implică drept de vot şi nici un fel de putere. Este clar că

acest client al tău – fie că e o persoană sau o companie – are nevoie de pachetul de acțiuni al bunicii mele pentru a căpăta un vot în conducerea firmei. Ceea ce se urmăreşte aici este *puterea.* Înțeleg totul perfect.

Nici unul dintre bărbați nu răspunse, dându-şi seama amândoi că nu avea nici un rost să nege, fără să rişte să apară într-o postură stupidă.

Ridicându-se în picioare şi adoptând o atitudine extrem de condescendentă, Paula spuse:

– Domnilor, din păcate trebuie să încheiem aici mica noastră întrunire neoficială. Cred că, pentru moment, am epuizat toate aspectele posibile. Voi discuta cu bunica mea în decembrie şi sunt convinsă că va lua personal legătura cu voi. Pentru că decizia îi aparține ei. Râzând încetişor, Paula murmură: Şi cine ştie, s-ar putea să-mi facă şi mie o surpriză şi să se hotărască să vândă, la urma urmei.

Dale şi Ross se ridicaseră odată cu ea şi, în timp ce Paula îi conducea spre uşă, Dale spuse:

– Diseară plec cu avionul la Odessa, dar dă-mi un semn de viață dacă ai nevoie de mine sau dacă îți trebuie ceva. În orice caz, am să te sun săptămâna viitoare să te țin la curent cu noutățile.

– Mulțumesc, Dale, eşti foarte drăguț, zise Paula, strângându-i mâna pe care el i-o întindea.

– Sigur nu vrei să vii cu noi la masă? o întrebă Ross.

– Mulțumesc din nou, dar nu pot. Am o întâlnire cu directorul de modă al filialei SUA a firmei Harte şi, întrucât o să punem la punct lansarea Săptămânii creației de modă franceze în timpul prânzului, îmi este imposibil să amân.

– Ghinionul nostru, spuse el, dezamăgit, fixând-o cu privirea şi ținându-i strâns mâna, în continuare. Spre deosebire de Dale, *eu* nu plec cu avionul nicăieri, Paula. Rămân cuminte aici, în bătrânul Manhattan. Dă-mi de ştire, dacă îți pot fi de folos cu ceva – indiferent despre ce ar fi vorba. Şi sper să accepți invitația mea la cină, săptămâna asta, într-una din seri.

Trăgându-şi mâna, Paula spuse:

– Eşti foarte amabil, Ross. Din păcate, săptămâna asta sunt cam ocupată. În fiecare seară. Lucrul acesta nu era adevărat, dar nu avea chef să se întâlnească cu el.

– Dar nu şi săptămâna viitoare, sper! Înclinându-se spre ea, o strânse de braţ. Am să te sun luni şi să ştii că n-am să accept un refuz din partea ta, o avertiză el, râzând expansiv.

După plecarea lor, Paula se îndreptă agale spre birou – o placă mare de sticlă, sprijinită pe un suport simplu din oţel lustruit. Acesta era punctul focal impresionant din biroul deosebit de impunător al Emmei, la Întreprinderile Harte, locul favorit al Paulei, atunci când venea la New York. Încăperea era mobilată modern, scăldată peste tot într-un amestec de griuri şi nuanţe de albastru vaporoase. Culorile dulci şi discrete erau înviorate de câteva picturi ale Impresionismului francez, aparţinând nepreţuitei colecţii a Emmei, iar sculpturi de Henry Moore şi de Brâncuşi, precum şi valoroase busturi din templele de la Angkor Wat erau expuse pe piedestale de marmură neagră, de jur împrejurul camerei. Toate acestea făceau o impresie puternică, evidenţiind pasiunea Emmei pentru artă.

Aşezându-se la birou cu coatele sprijinite pe el, Paula îşi rezemă faţa în mâini, gândindu-se la întâlnirea pe care tocmai o avusese. Undeva, în subconştient, îi încolţi o idee şi, pe măsură ce aceasta căpăta contur, chipul Paulei începu să se lumineze de un zâmbet. Fără să vrea, Ross Nelson şi Dale Stevens îi arătaseră o modalitate de a rezolva problemele pe care le avea la Sitex, dacă nu chiar toate problemele. „Dar nu acum, se gândi ea. Mai târziu, atunci când voi avea într-adevăr nevoie să-i fac pe toţi să joace cum vreau eu"

Îndreptându-şi spatele, râse zgomotos. Ideea nu era prea frumoasă, de fapt era cam diabolică – machiavelică – dar eficientă, purtând amprenta de neşters a Emmei Harte. Râzând în continuare încetişor, Paula se gândi: „Pe zi ce trece, se pare că semăn tot mai mult cu bunica". O încânta ideea asta. Într-un anumit sens, o ajuta să mai scape de sentimentul de deprimare şi frustrare care o

apăsa de la acea încercare ratată de a discuta cu Jim, înainte de plecarea ei din Anglia.

Întrucât căsnicia ei era un dezastru, iar viața ei personală devenise aridă, nu-i rămânea decât să se asigure de o carieră fructuoasă, străduindu-se ca succesele în afaceri să-i compenseze celelalte pierderi. Munca fusese citadela puternică a Emmei, atunci când viața personală îi era distrusă, şi pentru Paula va deveni acelaşi lucru: un mijloc de susținere morală. Preocuparea pentru afaceri şi dragostea devotată față de copii – hrana sufletească necesară – o vor ajuta să viețuiască. Şi va supraviețui cu bine, poate chiar cu eleganță, asemeni bunicii ei. Gândul o purtă la Jim; nu-i purta ranchiună şi nici nu-l condamna. Simțea doar o cumplită tristețe pentru el. Nu ştia ce pierduse, acesta fiind marele păcat şi tragedia întregii situații.

În această după-amiază, Shane O'Neill se afla într-un impas.

Mergea cu paşi grăbiți în susul străzii Park Avenue, strecurându-se printre ceilalți pietoni, sucind şi răsucind în minte acelaşi gând, într-un ritm la fel de accelerat ca şi mersul lui. Nu reuşea să se hotărască în legătură cu Paula. Să-i dea telefon sau nu? Vestea că ea se afla la New York, la numai câteva blocuri de el, îl debusolase atât de tare, încât nu-şi putea imagina cum ar reacționa în prezența ei. Iar dacă i-ar da telefon, n-ar avea altă alternativă decât să se întâlnească cu ea, s-o invite undeva, la prânz sau la cină, sau măcar să bea un pahar împreună.

Mai devreme în aceeaşi zi, când vorbise cu biroul lor de la Londra, fusese luat prin surprindere, când tatăl lui îi pomenise, printre altele, că Paula sosise cu o zi înainte cu avionul la New York. „Merry şi cu mine am luat cina cu ea la Londra, duminică seara", continuase tatăl lui să-i explice, înainte de a reveni la discuția lor despre problemele curente de afaceri. Iar, înainte să închidă telefonul, tatăl lui exclamase: „Shane, stai puțin, uite-o pe Merry. Vrea să te salute şi ea"

Dar Merry îi spusese mai mult decât „bună ziua". Îi dăduse instrucțiuni. „Sun-o, te rog, pe Paula", îl rugase Merry, insistent. „I-am dat numărul tău, alaltăieri seara, dar știu că n-o să-ți telefoneze. O să se jenèze". Când el îi ceruse lămuriri, sora lui îi spusese că Paula își dăduse seama de mai mult timp de răceala lui, ca și ea, de astfel. „Se teme să n-o bruschezi", îi subliniase Merry. „Așa că nu depinde decât de tine. Poartă-te drăguț, Shane, e prietena noastră atât de dragă. Și nu prea e în apele ei." Rostise acéastă ultimă afirmație cu o voce gravă și îngrijorată, după care Merry se repezise să spună: „Pare copleșită, necăjită, chiar posomorâtă, nu așa cum o știm *noi* pe Paula. Te rog, scoate-o în lume, să se destindă. Distrați-vă puțin împreună, Shane, fă-o din nou să râdă, așa cum știai tu, când eram mici" Comentariile surorii lui îl alarmaseră; insistase să obțină mai multe detalii despre starea de spirit a Paulei și despre sănătatea ei. Merry nu prea reușise să-l edifice, dar, înainte de a-și lua la revedere, îi promisese cu religiozitate surorii lui că avea să ia legătura cu Paula.

Dar șovăia din nou. Deși tânjea din tot sufletul să o vadă, știa că, dacă ceda dorinței lui fierbinți, n-ar face decât să se autopedepsească. Paula era soția altui bărbat. Pierdută pe vecie pentru el. A petrece timpul cu ea însemna redeschiderea vechilor lui răni... răni care nu se vindecaseră de fapt, ci doar se cicatrizaseră, în cele din urmă, devenind astfel mai puțin dureroase. Întâlnirea îl va da din nou peste cap, se gândi el, reflectând la viața pe care și-o clădise la New York, în ultimele opt luni. Nu era o viață prea interesantă; mai degrabă mohârâtă și monotonă, fără suișuri excitante, dar și fără coborâșuri destabilizatoare. Nu era nici fericit, nici trist, într-un anumit sens se găsea în purgatoriu, dar avea liniște și tihnă. Nu exista nici o femeie în preajma lui, deocamdată. Două tentative în acestă direcție eșuaseră lamentabil, lăsându-l neputincios și disperat. Și atunci luase din nou hotărârea că burlăcia era infinit mai bună, decât scenele dezastruoase din dormitor, care se sfârșeau cu un sentiment de jenă, zguduindu-l și umplându-l de umilință în fața propriei lui incapacități. Așa că evita cu scrupulozitate orice

combinații cu femeile, petrecându-și cea mai mare parte a timpului lucrând. De cele mai multe ori, rămânea până la opt sau nouă seara la noile birouri de la O'Neill Hotels Internațional, după care se ducea acasă, la o cină singuratică în fața televizorului. Din când în când, se mai întâlnea cu Ross Nelson sau cu unul dintre ceilalți doi bărbați, cu care se împrietenise; câteodată, ieșea cu Skye Smith la un film sau la un teatru, urmate de cină. Dar, în general, ducea o existență solitară, cărțile și muzica fiindu-i singurii tovarăși. Nu era fericit, dar nici nu se confrunta cu vreo durere. Părea că murise pe dinăuntru.

În timp ce toate acestea îi treceau prin minte, Shane luă brusc o hotărâre. Se cuvenea s-o vadă pe Paula, măcar pentru a salva aparențele. Dacă s-ar fi întâmplat ca oricare altul dintre prietenii lui din copilărie să vină în oraș, automat ar bea cu el un pahar de vin și ar lua cina împreună. Dacă o evita pe Paula, avea să pară ciudat, intenționat de fapt, mai ales Emmei și bunicului lui, care fără îndoială îl vor întreba de ea, când vor trece prin New York, luna viitoare. În afară de asta, Merry îi spusese că Paula nu arată prea bine. Da, mai bine ar invita-o la cină, numai ca să se asigure că totul era în regulă cu ea. „Dar nu tu ești responsabil pentru ea", se avertiză el, gândindu-se la Jim Fairley. *Soțul ei.* În timp ce traversa Fifty-Ninth Street, mergând mai departe pe Park Avenue, îl cuprinse pe neașteptate un sentiment sălbatic de gelozie, și trebui să facă un efort susținut ca să scape de această senzație.

În câteva minute avea să ajungă la șantierul noului lor hotel. Compania de construcții aproape terminase renovarea interioarelor de modă veche și, pentru un timp, acolo avea să fie înconjurat de echipele de muncitopri, de maiștri, de arhitecți și de decoratori. Toți aceștia îi vor solicita atenția. „Trebuie să iau o decizie în legătură cu Paula. *Acum.* Fără nici un fel de amânare. O! să-l ia dracu' pe Jim Fairley! Ea este buna și vechea mea prietenă. Am crescut împreună amândoi. Bineînțeles că am s-o văd. Nu, nu poți. Va fi prea dureros." Shane își schimbă din nou părerea.

Îl paraliza până la inerție ideea că era vulnerabil în fața ei. Simplul fapt de a o vedea pe femeia pe care o iubea îl expunea unei dureri şi suferințe, din care s-ar putea să nu-şi revină niciodată complet.

Skye Smith îl privi neliniştită pe Ross Nelson, iar vocea îi tremură uşor, cînd îi spuse:

– Dar divorțul tău s-a terminat, de câteva săptămâni. Nu înțeleg. Tot timpul am fost convinsă că o să ne căsătorim.

– Tare mi-e teamă că totul nu era decât dorința ta, Skye, îi spuse Ross, străduindu-se să păstreze un ton egal, fiind măcar politicos, dacă nu mai mult.

– Dar Jennifer?

– Ce-i cu ea?

– *E copilul tău, Ross!*

O clipă nu spuse nimic. Se înfuriase, când ajunsese acasă de la Wall Street, cu zece minute în urmă, şi o găsise pe Skye Smith, fosta lui amantă, stând în salonul lui de zi, stăpână pe sine şi vădit hotărâtă să îl înfrunte din nou. Persoana ei îl exaspera din ce în ce mai mult, la fel şi insistențele constante. După plecarea ei, avea să-şi concedieze menajera, pentru că fusese atât de neghioabă încât să-i dea voie în apartament.

Skye stătea jos şi îşi frângea mîinile, albă la față, cu o implorare mută în priviri.

Ross Nelson se uita fix la ea şi, cu cât agitația ei creştea, cu atât devenea el mai neînduplecat. Disperarea ei vizibilă nu îi trezea nici simpatie, nici compasiune. Nu făcea decât să-l enerveze şi mai mult.

– Spui că e copilul meu. Oare? întrebă el, cu cruzime. N-am fost niciodată prea sigur de... paternitatea ei.

Simțind că i se taie răsuflarea, Skye se trase înapoi pe canapea.

– Cum poți să spui aşa ceva! Ştii bine că tu eşti tatăl ei. Seamănă cu tine, ca două picături de apă, iar în plus mai e şi testul sîngelui. Şi, oricum, vreme de patru ani, m-ai ținut practic încuiată cu cheia în casă. Nici măcar nu m-am uitat la alt bărbat.

El zâmbi ironic.

– În schimb, te uiți astăzi la unul, și încă foarte drăgostos, nu-i așa, Skye? La Shane O'Neill, ca să fiu mai exact. Și, dacă tot te culci cu el, ce-ar fi să-ți folosești teribilele tale momeli sexuale și să-l prinzi în lat!? Du-l mai bine *pe el* de nas pînă la altar și asta cît mai repede cu putință.

– Nu mă culc cu el, protestă ea cu vehemență, dispărându-i starea de apatie, cu privirea brusc înviorată, scăpărând de furie.

– Și-ți închipui, te pomenești, că am să te și cred!? exclamă el, râzând cinic. Știu tot ce se poate ști despre tine, Skye, crede-mă. Învăluind-o cu privirea, ochii i se înăspriră, iar colțul gurii i se arcui într-un zâmbet batjocoritor. Nu poți să rezişti în fața animalelor frumoase, înalte și viguroase, care au fost întotdeauna slăbiciunea ta, draga mea. După cum amândoi știm prea bine. Dacă ai fi deșteaptă, te-ai mărita acum cu unul, cât încă mai ai fizicul ăstă de blondă trăsnet și extraordinara îndemânare sexuală atletică. Shane este categoric cea mai bună partidă. Te are deja în pat, așa că de ce nu-l convingi s-o facă și legal, cât timp idila e încă în faza de euforie romantică!? E genul tău, nu încape nici o îndoială. E de asemenea un om bogat și categoric disponibil.

– Ross, îți spun adevărul. Nu sunt combinată cu Shane O'Neill, insistă ea.

Ross îi râse în față, întinse mâna după cutia de argint cu țigări, de pe măsuța chinezească, și își aprinse tacticos țigara pe care o ținea între degete.

Skye zăbovea cu privirea asupra lui. Se mira cum de acceptase că se încurce cu el, atît de prosteşte, cu ani în urmă, întrebându-se de ce avea ghinionul de a-l iubi pe acest bărbat, așa cum îl iubea ea. Necazul era că el îi cunoștea exact sentimentele, acesta fiind motivul pentru care, în ultima vreme, începuse să o trateze cu răceală. Ross nu dorea în viață decât lucrurile pe care nu le putea avea și mai ales femeile care nu-i dădeau nici o atenție. „E pervers, se gândi ea, dar, Doamne, cât îl iubesc!" Știa că trebuia să-l convingă în legătură cu Shane, de dragul copilului și al ei. Dându-și seama brusc că singura modalitate de a o face era aceea de a fi sinceră și explicită, îi spuse pe un ton calm:

– Bine, recunosc. M-am culcat cu Shane. *O dată.* Atunci când am descoperit că ai luat-o cu tine pe Denise Hodgson în America de Sud şi am aflat că ai o aventură cu ea. Mi-am luat revanşa, cum s-ar zice. Dar n-a mers între noi doi. N-am făcut dragoste. Şi de-atunci n-am mai fost niciodată în aceeaşi situaţie, Ross. Suntem prieteni, asta-i tot. Camarazi.

– *Camarazi,* se stropşi Ross, clătinând din cap. Haide, Skye, zău aşa, uiţi cu cine stai de vorbă. Ce naiba, te cunosc de cinci ani de zile şi înţeleg exact în ce stare poţi să aduci un bărbat, mai ales la început, când încă nu s-a culcat cu tine. Râse zeflemitor. N-a mers între voi doi, aî? murmură el, nevenindu-i să creadă.

Skye înghiţi cu noduri, dându-şi seama că trebuia să continue să vorbească, să-i dea o explicaţie completă, dacă vroia să avanseze cât de cât, să intre din nou în graţiile lui şi să-l recâştige cumva.

– Da, e adevărat, îţi jur, Ross. Shane şi cu mine suntem doar buni prieteni. Înghiţi din nou cu greu. El n-a putut... ei bine, în seara în care ne-am băgat în pat... n-a fost în stare să... înţelegi, să facă nimic.

Ross se plesni cu mâna peste genunchi, scuturându-se tot de râs.

– Vrei să spui că Shane O'Neill n-a putut cu tine? A! nu, Skye, nu-mi vinde mie baliverne din astea.

– Dar e adevărat, şopti ea, aducându-şi aminte atât de clar de acea noapte nefericită, de jena îngrozitoare a lui Shane, de propria ei nedumerire. Mi-e martor Dumnezeu că aşa e. Înclinându-se peste măsuţa de cafea, încheie pe un ton mult mai puternic. Mă jur pe Jennifer, copilul meu – pe copilul nostru.

Ross încetă să mai râdă şi, îngustându-şi ochii, o privi gânditor. Ştiu imediat că Skye nu mintea, nu atunci când implica şi copilul. Îi spuse:

– Da. Deci Shane are o mică problemă?

Ea încuviinţă din cap.

– Cu mine, cel puţin. Ezită. Am impresia că iubeşte pe altcineva.

– Mă întreb cine ar putea fi, cine e această femeie? Tu ştii?

– Ce întrebare prostească! De unde să ştiu?! Nu mi s-a destăinuit. Înţelegi, acum, Ross, de-aia nu e disponibil să-l iau de bărbat.

– Nici eu nu sunt.

– De ce?

– N-am nici un chef să mă mai căsătoresc din nou, spuse el, dându-şi aproape drumul la gură, nu cu „dosarul" meu. M-am săturat de neveste acaparatoare şi de procese de divorţ. În afară de asta, plătesc deja prea multe pensii alimentare. Sute de mii de dolari pe an. Dar, dacă vreodată aş fi atât de dement încât să mai fac acest pas sinucigaş, te asigur că mireasa mea va trebui să fie bogată.

– O! Termină cu prostiile! Banii nu te interesează, Ross, îl ridiculiză ea. Nici dacă ai trăi o sută de ani n-ai reuşi să-ţi cheltuieşti milioanele.

El nu spuse nimic.

Skye zise încetişor, îmblânzindu-se, ba mai mult, aproape înduioşându-se:

– Am trăit atâtea împreună. Avem un copil şi eu te iubesc foarte mult.

– Am impresia că nu mă înţelegi – eu nu te iubesc.

Se cutremură, dar îşi păstră durerea pentru ea. El avea o înclinaţie spre cinism, iar dispoziţia i se schimba după cum bătea vântul. Se putea prea bine ca în cinci minute să se întoarcă cu 180 de grade şi s-o ducă pe sus în pat. Se întâmplase aşa de nenumărate ori. Venindu-i o idee, se ridică în picioare şi se duse să se aşeze lângă el, pe cealaltă canapea, punându-şi mâna pe genunchiul lui. Trăgându-se mai aproape, îi şopti:

– Doar n-ai vrut să spui asta, Ross dragă, ştii bine că nu-i adevărat. Mă iubeşti. Există o vrajă între noi, aşa a fost întotdeauna. Îi zâmbi, înfruntându-i expresia rece, privindu-l ademenitor. Hai să mergem în pat. Am să-ţi arăt eu cât de puternice sunt legăturile dintre noi.

Ridicându-i mâna de pe genunchi, i-o puse la loc în poală.

– Nu cred că eşti masochistă şi că vrei să ţi se repete întâmplarea nefericită pe care ai avut-o cu Shane O'Neill. Cred că este foarte umilitor pentru o femeie ca tine

să-şi dea seama că experienţa ei sexuală şi-a pierdut puterea.

Se trase de lângă el, interzisă, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Vrând să scape de ea, se hotărî să-i dea o ultimă lovitură şi îi spuse pe un ton extrem de liniştit, dar teribil de dur:

– Vezi, tu, Skye, nu mă mai exciţi.

Ridicându-se, orbecăi prin cameră până la fereastră, ştergându-şi lacrimile de pe obraji, încercând să-şi înfrâneze plânsul, zgâltâită din toate mădularele. Ştia că îl pierduse. Viaţa ei era distrusă.

Ross se ridică şi el în picioare şi se îndreptă spre măsuţa de scris, stil Regency. Deschise sertarul, scoase carnetul de cecuri, luă un stilou şi scrise. În timp ce rupea cecul din carnet, Skye se întoarse, holbându-se la el, uimirea luând locul angoasei pe chipul ei încordat.

– Ce faci? întrebă ea, începând să tremure.

– Asta e pentru tine, pentru copil, spuse el, ridicându-se de pe scaun şi ducându-se spre ea. Am să aranjez cu contabilii mei să primeşti aceeaşi sumă, în fiecare lună. Este mai mult decât suficient. Oprindu-se în faţa ei, îi întinse cecul.

Skye scutură din cap cu violenţă.

– Nu vreau, Ross. Pot *singură* să întreţin copilul *nostru.* Nu mă interesează banii tăi, cum nu m-au interesat niciodată. Pe tine te vreau. Ca soţ, ca tată pentru Jennifer.

– Preţul e prea mare pentru mine. Încercă să-i bage cu forţa cecul în mână, dar ea îşi strânse pumnii, refuzând să-l ia şi trăgându-se înapoi.

Ridicând din umeri, Ross se întoarse şi se îndreptă înapoi spre canapeaua din faţa căminului. Îi deschise poşeta, îi vârî cecul înăuntru, apoi se duse cu poşeta spre ea şi i-o puse în mână.

– Cred că e timpul să pleci, Skye. Aştept oaspeţi. Între noi doi totul s-a terminat. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Înălțându-și capul, Skye își adună ce-i mai rămăsese din mândria călcată în picioare și spuse, pe un ton surprinzător de rece și de ferm:

– A! Nu, mai e ceva, Ross, anume... Se opri, privindu-l adânc, drept în față: Nu s-a terminat totul între noi doi și nu se va termina niciodată, indiferent dacă ne vedem sau nu. Iar, într-o bună zi, vei avea nevoie de mine. Nu știu încă pentru care motiv sau de ce, dar știu că așa va fi. Deschizând poșeta, scoase cecul și îl rupse în două, fără să se uite la el. Îl lăsă să cadă. Apoi, se învârti pe călcâie și plecă, fără să se uite măcar înapoi, mergând cu pași măsurați și stăpâniți.

Impasibil, Ross luă cecul de pe jos și îl băgă în buzunar. O să scrie mâine altul și o să i-l expedieze. Îndreptându-se nonșalant spre fereastră dădu perdeaua la o parte și privi în jos, spre Park Avenue. În câteva minute, Skye avea să iasă din clădire și, traversând strada ca de obicei, o va lua în direcția Lexington. Oftă. Păcat de copil. O fracțiune de secundă, trăsăturile i se înmuiară. Nu exista nici o modalitate prin care să-și poată păstra fetița de trei ani, fără maică-sa, pe care n-o vroia și de care nici nu avea nevoie. Era mult prea enervantă, în mult prea multe privințe. Înciudat, tresări brusc gândindu-se la Shane și la felul în care acesta îl manevrase, încercând să i-o arunce pe Skye în brațe. „Ciudată coincidență, se gândi el, felul în care Skye și Shane s-au cunoscut în Yorkshire, iar la o săptămână mai târziu el mi-a telefonat la bancă, recomandându-se din partea Emmei Harte." În clipa în care îl întâlnise pe Shane, se gândise la Skye, dîndu-și seama că s-ar fi putut să găsească soluția pentru problemele pe care le avea cu ea. O manipulase pe Skye, încurajând începutul unei legături, dacă o putea numi așa. Ei bine, se spune că în dragoste și în război totul e permis. Totuși, neașteptata dezvăluire a lui Skye în legătură cu impotența lui Shane îl surprinsese. Îl șocase. Tocmai Shane O'Neill! „Nenorocitul", murmură Ross, întrebându-se, pentru a doua oară, cine era femeia care îl înnebunise atât de tare pe Shane O'Neill, încât nu mai era bun de nimic cu nimeni alta.

Ross îşi lipi faţa pe geam şi o văzu pe Skye traversând grăbită Park Avenue şi oprindu-se pe refugiul central, aşteptând să se schimbe stopul. Purta haina de nurcă de la el. Probabil că o iubise cândva. Acum, îl plictisea. Dădu drumul la perdea şi Skye îi ieşi imediat din minte, gândurile revenindu-i la planurile prezente.

Îndreptându-se spre cămin, Ross Nelson rămase câteva minute cu mâna pe placa de deasupra şemineului, privind în gol şi visând cu ochii deschişi, cu gândul la Paula Fairley. O cunoştea de ani de zile şi nu-i dădu-se prea multă atenţie în trecut. Dar, în dimineaţa aceasta, în biroul ei, prezenţa ei îl intrigase. Trebuia s-o aibă. O va avea. Nimic şi nimeni nu-l putea opri. Ajunse la concluzia că senzualitatea ei reprimată era ca un butoi de pulbere. Îşi dăduse seama de asta imediat. Se vedea după felul în care îşi ţinea corpul, din foamea avidă pe care o detectase în acei ochi neobişnuit de violeţi, atât de seducători, cu gene nespus de lungi. Va aprinde butoiul de pulbere, făcându-l să explodeze, după care va sta liniştit aşteptând ca flăcările senzualităţii ei să-i mistuie pe amândoi. Sesiză că doar gândindu-se la ea se excita peste măsură, aşa cum nu i se mai întâmplase de mult, obosit cum era. Ardea de nerăbdare să-i cuprindă cu mâinile trupul zvelt, atât de mlădios şi graţios, totuşi ciudat de băieţesc, în afară de sânii frumoşi. Închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea, amintindu-şi cum se vedeau, plini şi tari pe sub bluza albă de mătase. O dorea cu pasiune chiar în acea clipă. Imaginea ei îi deveni brusc atît de vie în minte, încît îşi deschise ochii repede, lăsându-se jos pe canapea, conştient că trebuia să rupă vraja şi iluzia chinuitoare că se aflau amândoi în pat. Avea să se chinuiască toată seara, dacă nu va face aşa.

Dar Ross Nelson descoperi că nu putea s-o dea uitării pe Paula, într-atât de puternică fiind atracţia sexuală pe care o exercita asupra lui. Şi, apoi, desigur, mai erau şi banii ei. Se gîndea la imensa ei avere, averea Emmei, pe care ea o va moşteni într-o bună zi. Spre uimirea lui, ideea căsătoriei deveni dintr-o dată deosebit de atrăgătoare. Parcă mai era şi un soţ, undeva, în culise?! Va scăpa în scurt timp de Fairley. După ce o să o bage

pe Paula în pat, va fi a lui în întregime. Aşa se întâmpla cu toate, mai ales cu cele fără experienţă şi moarte de nerăbdare care i se aruncau în braţe. Simţi binecunoscuta furnicătură în scrot. Pentru a nu se mai gândi la sex, se străduí să se concentreze asupra uriaşei averi a Paulei Fairley. Dar, impulsul sexual i se accentuă. Îşi încrucişă picioarele, cuprins de o fierbinţeală tot mai jenantă. Începu să râdă singur de el însuşi. Ce noroc avusese că nu se lansase mai devreme în fabulaţiile erotice lagate de Paula. Căci ar fi fost obligat să se culce cu Skye – pentru ultima oară.

Aruncă o privire la telefonul de pe masa de scris, mirându-se cum de nu sunase încă. Se aştepta ca Paula să-i telefoneze, de cum ajunsese acasă.

CAPITOLUL 32

– De unde naiba au mai apărut şi trandafirii ăia roşii oribili, Ann? întrebă Paula, zgîindu-se prin uşa deschisă de la sufragerie şi întorcându-se apoi, cu faţa spre menajera americană a bunicii ei.

Stând în picioare lângă Paula, în vastul hol de la intrare al apartamentului Emmei de pe Fifth Avenue, Ann Donovan clătină din cap:

– N-am idee, domnişoară Paula. Am pus cartea de vizită pe consolă, lângă vas.

Ducându-se după Paula în cameră, continuă:

– Ca să fiu sinceră, n-am prea ştiut unde să-i pun, buchetul este atât de uriaş! Ba încă m-am şi întrebat dacă era bine să-i las aici. În toţi anii de când lucrez pentru doamna Harte, n-am avut niciodată trandafiri în apartament. Nici dumneavoastră nu vă plac?

– Nu pot să spun chiar că mă deranjează, Ann, cel puţin nu în felul în care bunica nu-i poate suferi. Pur şi

simplu, nu sunt obişnuită să văd trandafiri în jurul meu. De aceea, nu-i plantez niciodată şi nici nu-i cumpăr. Strâmbând din nas, dezgustată, remarcă nonşalant: Şi culoarea asta, roşul ăsta atît de violent, tot aranjamentul e prea încărcat. Foarte pretenţios.

Întinzînd mâna, luă plicul, îl rupse, deschizându-l, şi citi ce scria pe cartea de vizită. Era semnată „Ross Nelson" Cu scrisul lui mărunt, ordonat, aproape ilizibil, o invita pentru weekend la casa lui de la ţară. „Ce tupeu are, se gândi Paula. Şi cum de i-a trecut prin minte că aş vrea să petrec sfârşitul de săptămână cu el. Sper să nu devină şi el o pacoste". Rupând cartea de vizită şi aruncând-o în scrumiera alăturată, îi spuse menajerei:

– Nu suport trandafirii, Ann, vrei, te rog, să-i iei de aici?

– Da bineînţeles, domnişoară Paula. Luând vasul incriminat şi pornind spre uşa sufrageriei, Ann spuse peste umăr: Aţi mai primit şi alte flori, puţin mai înainte. Le-am băgat în cabinetul de lucru.

– *Oh!* Păi, să mă duc să le văd, murmură Paula, ieşind după menajeră, care se ducea grăbită spre camerele ei, traversând holul.

Paula se lumină la faţă, când văzu coşuleţul drăguţ cu violete africane, aşezat în mijlocul mesei de cafea din mahon, lângă cămin. Aplecându-se deasupra lor, mângâie frunzele lucioase, de un verde închis, apoi petalele catifelate şi purpurii ale florilor. „Ce delicate şi ce gingaşe sunt", se gândi ea, luând plicul. Nu scria nimic pe el şi, deschizându-l, se întrebă de la cine erau violetele. Înţepeni de mirare. În partea de sus a cărţii de vizită, era mâzgălit „Shane", cu scrisul lui îndrăzneţ, atât de familial. Nici un mesaj, doar prenumele lui.

Cu cartea de vizită încă în mână, Paula se aşeză încruntată, pe un scaun, neştiind cum să interpreteze gestul lui. Pentru prima oară, în aproape doi ani, Shane se arătase drăguţ şi atent, aşa cum obişnuia el să se poarte înainte. Iar ea era derutată; nu ştia ce să creadă. Chibzui. Să fie coşuleţul cu violete semnul că vroia să se împace cu ea? Sau doar un gest politicos, izvorât dintr-o obligaţie de familie şi din datorie? Nu încăpea îndoială că,

trimițându-i florile, găsise o cale de a-i ura bun venit la New York, fără să trebuiască să-i vorbească.

Cu un aer absent, Paula se uita la foc. Era sigură că Merry îi spusese că ea se afla în oraş, fiindcă la urma urmei erau frate şi soră şi parteneri de afaceri şi discutau vrute şi nevrute, peste Atlantic, săptămânal, dacă nu chiar zilnic, uneori. Poate că prietena ei îl presase pe Shane să facă un efort, să fie drăguț cu ea. Indiferența şi răceala lui încă o mai uimeau pe Paula. De câte ori nu se întrebase ce făcuse ca să-l jignească sau să-l supere, şi de câte ori răspunsul fusese negativ. Nu făcuse nimic rău. Şi, totuşi, el continua să o țină la distanță, abia băgând-o în seamă. Iar când se întâmpla, în sfârşit, să observe că există şi ea pe lume era fiindcă nu avea de ales, având în vedere legăturile lungi şi intime dintre familiile lor.

Smulgându-şi privirile de la foc, Paula se uită din nou, mult timp, la cartea de vizită. Simpla semnătură, fără nici un alt cuvânt, nu era prea încurajatoare. Într-un fel, chiar o intimida. Măcar dacă i-ar fi sugerat să-i telefoneze sau dacă ar fi lăsat de înțeles că s-ar putea întâlni, înainte ca ea să se reîntoarcă în Anglia.

„La dracu'," momăi ea în barbă şi, subit, se ridică brusc în picioare, furioasă deodată pe el. Shane O'Neill era cel mai drag prieten al ei, de când se ştia ea pe lume, de când făcuse primii paşi şi rostise primele cuvinte. Crescuseră împreună... împărțiseră atâtea... deveniseră teribil de apropiați în perioada anilor de formare, viețile lor fiind atât de adânc împletite. Iar, apoi, o neglijase şi o părăsise, fără nici un fel de explicație adecvată. Nu era logic.

„M-am cam săturat. Am obosit şi mi-e silă de oamenii care se poartă ca şi cum sentimentele *mele* nu au importanță", se gândi ea în continuare, foc şi pară de mânie. Se repezi afară din birou, după servietă. Era pe o banchetă, în hol, unde o lăsase când se întorsese de la firmă. Înşfăcând-o, se duse glonț înapoi şi se aşeză jos la birou. Deschizându-l brusc, scoase afară agenda de adrese, o deschise la numele lui Shane din New York, apoi se rezemă de spătarul scaunului, contemplând telefonul.

„Am să pun lucrurile la punct cu el, o dată pentru totdeauna, hotărî ea, indiferent dacă va fi diseară, săptămâna viitoare sau chiar în ziua în care plec. Nu-mi pasă când, ci doar să-l pot prinde, până la urmă. Vreau să aflu de ce a pus capăt cu atâta cruzime vechii noastre prietenii. *Am dreptul la o explicație.* Întinse mâna după receptor, după care şi-o lăsă să cadă, dându-şi seama că ar fi mai prudent ca întâi să se calmeze. Da, ar fi total lipsit de înțelepciune să-l înfrunte acum. Nu-l văzuse pe Shane din aprilie. El tocmai îi trimisese flori. Prin urmare, ar părea ciudat, ba chiar lipsit de rațiune, dacă, aşa din senin, s-ar apuca să-l atace în legătură cu relațiile lor. De asemenea, ura confruntările telefonice, preferând să se uite în ochii oamenilor, atunci când clarifica probleme de importanță crucială, simțind nevoia de a le observa reacțiile. „Ar fi trebuit să insist să avem o discuție sinceră, mai de mult, adăugă ea, în şoaptă. Am fost prea moale." Îi veni brusc în minte relația că de fapt nu era atît de supărată pe Shane, cât pe ea însăşi. N-ar fi trebuit să îngăduie niciodată ca ruptura să se perpetueze. Supărarea începu să i se risipească.

Aşezându-se mai drept în scaun, ridică receptorul, după care ezită. Cum să înceapă conversația? „Tare mai eşti zăpăcită astă-seară, parcă ai fi grea de cap, îşi spuse ea, zâmbind jalnic. E clar, ai să-i mulțumeşti pentru flori. Cum altfel? Este o mutare perfectă de deschidere." Formă numărul de la apartamentul lui. Telefonul sună nesfârşit. Nu răspundea nimeni. Dezamăgită, puse receptorul în furcă. Apoi, îi veni în minte ce îi spusese tatăl lui, duminică seara. Unchiul Bryan remarcase faptul că, în ultima vreme, Shane se dedica muncii, la fel de mult ca şi ea. Paula se uită la ceas. Era şapte fără câteva minute. Să mai fie oare încă la birou? Miranda îi dăduse două numere de telefon de la *O'Neill Hotels International,* unul dintre ele fiind direct la Shane.

Formă din nou un număr.

Telefonul fu ridicat la al doilea apel.

– Alo, spuse o voce de bărbat.

– Shane?

Urmă o pauză, după care el îi răspunse:

– Bună, Paula, zise el, în cele din urmă.

– Vai, Shane, cum de mi-ai recunoscut vocea imediat!? exclamă ea, cu falsă dezinvoltură. Nici nu ştii cît sunt de bucuroasă că te-am prins. Tocmai am venit acasă şi am găsit violetele de la tine! Sunt adorabile, atât de primăvăratice; ce drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc.

– Mă bucur că îţi plac, zise el.

Tonul lui neutru şi lipsit de entuziasm era atât de dezarmant, încât Paula îngheţă, totuşi se grăbi să continue:

– Nu ne-am mai văzut de-o veşnicie, cel puţin de opt luni, şi acum iată-ne amândoi aici, departe de Yorkshire, doi diavoli împieliţaţi la New York. Tot ce ne rămâne de făcut este să ne întâlnim... Se opri, apoi, inspirând adânc, spuse foarte repede:... la cină.

Se lăsă o pauză şi mai lungă la celălalt capăt al firului.

– Eu... ăă... păi... Nu prea ştiu când aş putea Tu când vroiai, Paula? În care seară?

– Astă-seară mi se pare minunat, spuse ea, decisă. Adică, dacă nu eşti ocupat.

– Din păcate, cam sunt. Plănuisem să lucrez până mai târziu. Trebuie să recuperez o mulţime de treabă, săptămâna asta.

– Dar mai trebuie să şi mănânci, sublinie ea, vrând să fie cât mai convingătoare. Râse veselă. Ia adu-ţi aminte ce îi tot spunea bunica doamnei Bonnyface, la Heron's Nest. Numai muncă, fără joacă etc. etc. Şi nu prea obişnuiai să te opui acestui dicton.

Shane tăcea.

Paula spuse încetişor:

– Îmi pare rău, n-ar trebui să trag de tine aşa. Ştiu ce înseamnă să nu-ţi mai vezi capul de treabă. Poate în altă seară. Am să rămân aici cam trei săptămâni. Te las pe tine să alegi, sună-mă când ai o seară liberă. Mulţumesc încă o dată pentru flori, Shane. Pa! Închise imediat, nedându-i ocazia să-i mai răspundă.

Ridicându-se de pe scaun, Paula se îndreptă spre măsuţa de cafea, luă cartea de vizită şi o aruncă în foc, urmărind-o cum ardea. Shane fusese rece, inflexibil, politicos, doar cât era strictul necesar.

De ce? De ce? De ce?

Ce-i făcuse oare lui Shane O'Neill, ca să-l determine să se poarte atât de neprietenos şi urât? Îşi trecu mâna prin păr, distrată, apoi, ridicând din umeri, se întoarse la birou. „Sunt o proastă şi o tâmpită, se gândi ea. Probabil că e încurcat serios cu Skye Smith şi nu poate să-şi mai piardă vremea cu o prietenă din copilărie, la care nici măcar nu mai ţine. Poate chiar locuieşte cu ea. Merry şi Winston sunt de părere că relaţia lor este platonică, dar de unde să ştie ei exact. Ei tot susţin că nu pot scoate nimic de la el. Ciudat, totuşi, cu mine nu făcea niciodată pe mutul, şi nici eu cu el, de altfel. N-am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt, ne spuneam totul."

Telefonul tărâi. Aruncându-i o privire, Paula ridică receptorul. Înainte să spună „alo", el vorbi.

– N-am să reuşesc să fiu gata decât într-o oră, poate chiar puţin mai mult, spuse Shane grăbit, ca şi cum nu mai avea suflu. O să trebuiască să mă duc acasă să mă schimb şi s-a făcut deja şapte.

– Ştii bine că nu-i nevoie să te deranjezi să faci asta tocmai pentru mine, Doamne sfinte, exclamă ea, încetişor, surprinsă, dar încântată că o sunase. La urma urmei, suntem în familie. Râse în barbă. El era foarte pretenţios cu felul în care arăta, dar pe ea n-o deranja. Ba, mai degrabă, chiar îi plăcea această trăsătură a lui. Oricum, continuă ea, poţi să te aranjezi şi aici, dacă vrei, şi ascultă, nu trebuie să mergem la un restaurant luxos; e foarte bine şi într-un loc mai liniştit.

– Bine. Am să ajung la tine pe la şapte şi jumătate, zise el. Pe curând. Închise, la fel de iute cum făcuse şi ea, cu câteva minute mai înainte.

Paula se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se fix la telefon. Avea o dispoziţie ciudat de bună şi se întreba de ce.

Shane O'Neill oftă din greu, strivind ţigara pe care o aprinsese înainte de a o suna pe Paula.

Întinzând din nou mâna după telefon, formă numărul de la un mic bistro francez, care îi plăcea, făcu o rezervare pentru ora nouă, după care se ridică în

picioare. Derulându-şi grăbit mânecile de la cămaşă, îşi puse butonii la manşete, îşi strânse nodul de la cravată, pe care o lărgise mai devreme, apoi se duse la dulap să-şi ia sacoul şi pardesiul.

„Nu există prost mai mare decât tine, se admonestă el; auzi, să-i dai voie să se apropie aşa de tine! Ai dat dracului hotărârea de a nu o vedea şi asta fiindcă ţi s-a părut atât de melancolică, atunci când şi-a luat la revedere. Şi dezamăgită. Şi singură. Disperat de singură." El însuşi trăise mult prea mult timp în această stare de solitudine şi izolare, ca să n-o detecteze imediat şi la ea. În afară de asta, o cunoştea şi o înţelegea pe Paula, mult mai bine decât oricine altcineva, şi fusese întotdeauna capabil să-i aprecieze dispoziţiile sufleteşti. Chiar şi atunci când se împotrivea şi îşi punea o mască. Ca şi bunica ei, se pricepea foarte bine la asta, fiind teribil de amăgitoare. Îşi lua, când vroia un aer de nepătruns, prefăcându-se veselă când vorbea, astfel încât nimeni nu-i putea ghici sentimentele adevărate. În afară de el, bineînţeles. Era foarte conştient de faptul că, în urmă cu câteva minute, Paula adoptase faţă de el o voioşie înşelătoare. Râsul şi superficialitatea ei fuseseră forţate. Deci, sora lui avusese dreptate. Paula era tulburată, frământată. Dar în legătură cu ce anume? Afaceri? Căsnicie? Ei bine, n-o să se gândească la *acea* relaţie.

Punându-şi sacoul sport, trase pardesiul de pe umeraş şi ieşi din birou, închizând uşa cu cheia. După câteva secunde, ieşind din clădire pe Park Avenue, se simţi uşurat să constate că traficul scăzuse. Ochi un taxi, îl fluieră, sări în el şi îi dădu adresa de pe Fifth Avenue. Rezemându-se de spătar, pescui cu mâna prin buzunar după ţigări şi brichetă. În timp ce fuma, un zâmbet sardonic îi încolţi pe buzele late, tipic celtice. „Te legi la cap fără să te doară, O'Neill, se avertiză singur. Dar de fapt ai ştiut asta, de când i-ai trimis florile. Haide, fii sincer, te aşteptai să te sune când le primeşte. Pur şi simplu ai pasat pisica în curtea ei" Da, acesta era adevărul – şi, totuşi, doar o parte din el.

În după-amiaza aceea, întorcându-se la birou de la şantierul hotelului, zărise violetele, trecând prin dreptul

unei florării, şi imediat se gândise la ochii ei. Şi atunci, zăbovind nesigur afară şi privind prin vitrină, se lăsase purtat înapoi în timp... înapoi la casa de la mare... iar ea era acolo, în vila aceea de vis cocoţată sus, pe stâncile ameţitor de înalte... copilă de vis a viselor copilăriei lui... fetiţa gingaşă cu săpăliga de grădină în mână...

Întrase în florărie şi cumpărase violetele, ştiind cât de mult aveau să-i placă ei, furat de valul nostalgiei. Doar mai târziu se întrebase ce-l determinase să procedeze aşa.

„Ah, ce dracu', acum e prea târziu, îşi zise el, stingând nerăbdător ţigara. Am invitat-o la masă în oraş. Trebuie să mă descurc până la capăt. Ce naiba, doar sunt om în toată firea, sunt capabil să fac faţă unei astfel de situaţii. Pe urmă, nu fac decât s-o duc la cină. Nu văd nimic rău în asta!"

CAPITOLUL 33

Cam după zece minute, Shane descindea pe Fifth Avenue, la Seventy-Seventh Street.

Întrucât locuise în apartamentul Emmei, în primele trei luni după ce venise la New York, portarul de serviciu îl cunoştea aşa că schimbară câteva saluturi, înainte ca acesta să se întoarcă spre interfon, pentru a-l anunţa.

Urcând cu liftul la etajul zece, Shane descoperi că avea un nod de emoţie în gât – sau era din cauza unei presimţiri? Se preveni singur să aibă grijă cum se poartă cu Paula, ţinându-şi în frâu emoţiile şi compunându-şi un zâmbet plăcut. Când ajunsese la apartamentul care se întindea pe două etaje, ezită o fracţiune de secundă, înainte de a suna la uşă. În timp ce ridica mâna, pregătindu-se să sune, uşa se deschise brusc şi dădu cu ochii de faţa plăcută, de irlandeză, a lui Ann Donovan.

– Bună seara, domnule O'Neill, zise ea, păşind înapoi, pentru a-i face loc să intre. Mă bucur să vă revăd!

– Bună, Ann, şi eu mă bucur să te văd. Intră înăuntru, închizând uşa, după care îşi scoase pardesiul, cu o mişcare din umeri. Arăţi bine.

Ann îi luă haina.

– Mulţumesc, domnule O'Neill, şi dumneavoastră arătaţi bine. Întorcându-se spre dulapul de haine, adăugă: Domnişoara Paula vă aşteaptă în cabinetul de lucru.

Dar nu era aşa. Paula traversa holul spaţios, îndreptându-se spre el, cu faţa luminată de un zâmbet primitor.

Impactul revederii fu ca o lovitură în stomac, iar şocul i se întinse în jos, lăsându-i-se în picioare. Pentru o clipă, rămase ţintuit locului, incapabil de a se mişca sau de a scoate o vorbă. Revenindu-şi rapid, păşi înainte, zâmbind cu gura până la urechi.

– Paula! exclamă el, surprins de faptul că vocea îi era fermă şi perfect normală.

– Ai ajuns aici într-un timp record, Shane, spuse Paula, este ora şapte şi jumătate fix.

– Nu-i prea mult trafic astă-seară. Rămăsese cu ochii pironiţi asupra ei, în timp ce ea se opri în faţa lui.

Paula îşi ridică privirea spre el, radioasă.

Înclinându-se, o sărută pe obrazul pe care i-l întindea, luând-o de braţ şi trăgând-o mai aproape, după care îi lăsă repede mâna, temându-se până şi de cel mai mic contact cu ea.

Ea începu să râdă, holbându-se la el.

– Ce s-a întâmplat?

– Ţi-ai lăsat mustaţă! Se uită la el, studiindu-l critic, ţinând capul într-o parte.

– A! da... Îşi duse automat mâna la mustaţă. Desigur, nu m-ai văzut încă aşa.

– Nici n-am avut ocazia. N-am mai dat ochii cu tine din aprilie.

– Ce, nu-ţi place?

– Ba da... cred că da, spuse ea, poticnindu-se, apoi, luându-l de braţ şi continuând să vorbească, îl conduse în cabinetul de lucru. Ce pus la patru ace eşti! Doamne, şi cât de bronzat! Iar tot ce aud *eu* este cât de mult munceşti tu la New York. Pun pariu că, dacă s-ar şti

adevărul, s-ar descoperi că duci o viață de huzur pe plăjile cu nisip auriu din Caraibe.

– Nici vorbă, îți spun eu. Muncesc ca un rob.

Fu bucuros când, în cele din urmă, ea îi lăsă brațul și se îndepărtă, stabilind o distanță între ei. Paula se duse la bufetul micuț, din celălalt capăt al camerei. El rămase lângă măsuța de cafea, urmărind-o cum dădea drumul la un cub de gheață în pahar, lăsându-l să facă pleosc. Observă că turna whisky, adăugând sifon, fără să-l întrebe ce vroia să bea. Dar de ce să-l întrebe? Îi cunoștea preferințele. Zări coșulețul cu violete și zâmbi, iar apoi, dintr-o dată, ea era din nou lângă el, oferindu-i paharul.

Luîndu-l, îi mulțumi, și o întrebă:

– Dar tu nu bei nimic?

– Ba da, vin alb. Paharul e acolo. Tocmai îl umplusem, când ai sosit tu. În timp ce vorbea, se așeză jos, în fotoliul de lângă cămin, și își luă paharul, ridicându-l: Noroc, Shane.

– Noroc. Se lăsă și el pe scaunul din față, recunoscător că putea sta în sfârșit jos. Se simțea încă tulburat și nesigur pe el, conștientizând atât de puternic prezența ei, încît era puțin alarmat. Ai face mai bine să ai grijă, se gândi el, și puse paharul pe marginea mesei. Își aprinse o țigară, pentru a-și ascunde nervozitatea, și trăgând din ea, descoperi, că, brusc, nu putea vorbi. Se uită de jur împrejur, admirând camera, ca de obicei. Se simțea bine aici. Emma alesese un amestec de nuanțe deschise și închise de verde, un creton colorat și înflorat pentru canapea și scaune și câteva obiecte vechi de artă englezești, stil Regency. Ambianța îi dădea senzația de cămin, trezindu-i sentimente nostalgice. În cele din urmă, îi spuse:

– Practic am locuit în acest cabinet de lucru, cât timp am stat aici.

– Ciudat, și cu mine se întâmplă același lucru. Sprijinindu-și spatele de fotoliu, Paula își încrucișă picioarele lungi. Îmi amintește de salonașul de la etaj, din Pennistone Royal, deși e desigur mai mic, dar confortabil, plăcut și primitor.

– Da. Își drese glasul. Am rezervat o masă la „Le Veau d'Or". Ai mai fost acolo vreodată?

– Nu, n-am fost.

– Cred că o să-ți placă – o să-ți placă admosfera de acolo. Este un bistro franțuzesc micuț, foarte animat și vesel, iar mâncarea e excelentă. I-am dus acolo, într-o seară, pe mătușa Emma și pe tata mare, când au fost în New York. S-au distrat de minune.

– Pare tentant. Și pentru că ai pomenit de bunicii noștri, vin din nou aici peste câteva săptămâni, în drumul lor spre Anglia, nu-i așa? Te întorci și tu acasă cu ei? De Crăciun?

– Din păcate, nu, Paula. Tăticul vrea să mă duc de Sărbători în Barbados. Pentru hotel, e plin sezon.

– Tuturor o să le pară rău că n-ai să fii în Yorkshire, murmură Paula, uitându-se la el și încercând să se obișnuiască până la urmă cu mustața. Îi schimba înfățișarea, făcându-l să pară mai altfel, puțin mai în vârstă decât cei douăzeci și opt de ani ai săi, și mai chipeș. Dacă mai era loc de așa ceva. Întotdeauna fusese genul de bărbat la care oamenii se uită de două ori, din cauza înălțimii și a staturii, din pricina trăsăturilor oacheșe și a prestanței pe care o degaja.

– Te holbezi la mine, zise el. Își arcui sprîncenele negre, nedumerit.

– Aș putea spune același lucru despre tine.

– Ai slăbit, începu el, dar se opri, întinzând mâna după pahar.

Paula își încreți fruntea, îngrijorată.

– Da, așa e. Și n-am ținut nici o cură, știi că nu fac niciodată așa ceva. Sunt prea slabă?

– Da, cam. Trebuie să mai pui ceva pe tine, fata mea, și, dacă tot a venit vorba, ești și...

– Toată viața, de când mă știu, tot asta mi-ai spus, îl întrerupse ea, ținându-și buzele.

– Da, cam așa e. Începusem să-ți spun că arăți cam obosită, că ți-ar trebui o odihnă bună, o vacanță. Pregătindu-se să bea, o privi peste marginea paharului, studiind-o. După ce sorbi o înghițitură, puse paharul pe masă și se înclină în față, impetuos. Ai făcut treabă bună cu machiajul, ca întotdeauna, de altfel. Totuși, fardurile nu mă pot prosti pe mine. Ești scofâlcită la față și ai

cearcăne roşii sub ochi, remarcă el, în felul lui direct şi fără menajamente. Nu-i de mirare că soră-mea şi Winston sunt îngrijoraţi din cauza ta.

Acest comentariu o luă pe Paula prin surprindere, făcând-o să exclame rapid:

– Nu ştiam că sunt îngrijoraţi. Nici unul dintre ei nu mi-a spus nimic!

– Sunt convins. De fapt, presupun că nimeni n-a făcut-o – le e tuturor teamă de tine, teamă să nu te supere. Nu însă şi mie, vrej de fasole ce eşti, noi doi am fost întotdeauna deschişi şi sinceri unul cu celălalt. Sper că aşa vom rămâne întotdeauna.

– Şi eu la fel. Nu se putea abţine să nu se gândească la comportamentul lui din ultima vreme, la ruptura pe care el o crease în relaţia lor. În această privinţă, fusese mai puţin sincer cu ea. Se întrebă dacă să-l muştruluiască pentru asta, după care renunţă la idee. Poate că altă dată o să fie un moment mai potrivit. Nu vroia să-l pună în situaţia de a se disculpa, să dea naştere la discuţii în prima lor seară împreună. Vroia să se relaxeze cu el, să se bucure de compania lui. Îi fusese într-adevăr dor de Shane, îl vroia înapoi în viaţa ei, aşa cum fusese întotdeauna, avea nevoie să înnoade prietenia lor din copilărie. Era vital pentru ea. Aşa că îi spuse: Ce bine că te văd şi cât sunt de bucuroasă că luăm masa împreună, Shane! O să ne simţim ca pe vremuri.

Paula îi zâmbi atât de afectuos şi de frumos, iar în ochii ei inteligenţi şi superbi se citea atâta înflăcărare, încât Shane simţi că i se opreşte inima în loc de emoţie. Îi surâse şi el.

– Aşa şi este, spuse el, dându-şi seama că acesta era adevărul. Încordarea i se risipi şi începu să râdă. Nu sunt prea amabil, nici prea galant, aşa-i? Să mă iau de tine, de cum am venit. Dar, deşi ţi-am spus ce ţi-am spus, Paula, să ştii că eşti drăguţă şi elegantă, ca întotdeauna.

O învălui cu privirea, aprobator, privindu-i bluza roşie de mătase şi pantalonii de lână albi. Un zâmbet de amuzament îi flutura pe buze.

– Ei bine, dacă ţi-ai fi pus şi o eşarfă purpurie, ai fi arătat nemaipomenit, trăsnet, ce mai tura-vura.

Rămăsese perplexă. Privindu-şi bluza, începu şi ea să râdă.

– Formaţia „The Herons"! Nu mi-a trecut prin cap, când m-am îmbrăcat, că astea erau culorile costumaţiei voastre.

Încuviinţă din cap, cu voioşie în ochi, după care se ridică în picioare. Se duse cu paharul la bufet, adăugând nişte sifon şi gheaţă, pentru a dilua wisky-ul. Ea îi pregătise băutura exact cum trebuia şi cum îi plăcea lui, dar în seara asta vroia să fie anume mai prudent. Revenind lângă şemineu, spuse pe un ton mai sobru:

– Winston mi-a spus că Sally a stat la Heron's Nest pe toată perioada scandalului din Irlanda, iar acum înţeleg că totul a revenit la normal. Dar cum se simte Sally, *de fapt*?

– Minunat. Foarte bine. Pentru moment, Anthony locuieşte la Allington Hall. Bănuiesc că ştii că Sally e însărcinată.

– Da, mi-a spus Winston... – Întrerupându-se, se uită la ea, pătrunzător. Nu-i de mirare că eşti terminată, stoarsă – cu toate câte le-ai avut pe cap. Chipul lui exprimă dintr-o dată compătimire şi înţelegere.

– M-am descurcat. Vrând să menţină conversaţia într-un registru de bună dispoziţie şi sătulă de mult de toate problemele familiale, Paula schimbă subiectul, lansându-se într-o relatare despre Emma, Blakie şi călătoriile lor. Îl delectă pe Shane cu fracmente pe care şi le amintea din lungile scrisori ale bunicii ei, pasaje picante, alese la întâmplare, din convorbirile lor telefonice săptămânale. Îşi pigmentă povestirea cu propriile ei comentarii, punctând aceste mici interludii cu hohote de râs şi voioşie, în timp ce sporovăia însufleţită.

Râsul lui Shane îi ţinea isonul şi, ascultând-o cu atenţie, acesta dădea din cap, din când în când, încântat să stea liniştit şi s-o lase pe ea să vorbească. Avea astfel ocazia s-o studieze mai bine, să se bucure din plin de ea. Deborda din nou de vivacitate, arătându-se, rând pe rând, glumeaţă, concisă şi drăguţă, fiecare cuvânt rostit dezvăluind iubirea ei pentru Emma şi bunicul lui.

Dacă, mai devreme, la telefon, veselia ei fusese forţată şi înşelătoare, acum se schimbase. Trebui să

recunoască faptul că Paula era din nou ea însăşi, deschisă şi comunicativă, fata cu care el crescuse şi pe care o cunoştea la fel de bine ca pe sine însuşi. După primele momente de încordare, acum relaţiile se normalizaseră între ei, încât avea impresia că se despărţise de ea numai cu o zi înainte. Ca şi cum ruptura pe care el o crease în prietenia lor nu s-ar fi petrecut niciodată.

În timp ce continua să-i asculte vocea dulce şi muzicală, Shane se simţi învăluit de linişte. Se împăcase cu el însuşi, aşa cum nu mai fusese de multă vreme. De fapt, când se afla lângă Paula era totdeauna liniştit. Între ei nu începeau frecuşuri prosteşti. Nici un fel de bariere false, fasoane sau prefăcătorii. Erau ei înşişi, naturali, în perfectă armonie unul cu celălalt, aşa cum fuseseră de mici.

Acum o studia făţiş, fără să se mai sinchisească să ascundă cât de mult îl interesa. Trăsăturile ei ascuţite şi istovite erau îndulcite de lumina caldă care venea de la lampa din spate. Luminozitatea mobilă şi expresivă îi puncta şi mai bine gândurile şi sentimentele. Existau oameni care spuneau că Paula nu e frumoasă. Pentru el, însă, era. Coloritul ei uimitor de viu, chiar exotic. Părul negru şi strălucitor, formând un „V" pronunţat deasupra frunţii înalte şi netede, tenul ivoriu şi translucid, fără nici o pată de culoare, ochii mari şi violeţi, cu gene lungi şi groase – toate aceste trăsături se combinau creând o frumuseţe unică în felul ei. Dacă ar fi trebuit să o compare cu una dintre florile pe care îi plăceau ei să le cultive, ar fi asemuit-o cu o orhidee sau cu o gardenie – şi totuşi nu-i va trimite întotdeauna decât violete. Se gândi la firea ei lăuntrică... era retrasă, rezervată şi blândă. Dar, era şi aprigă, înflăcărată, pasionată în ceea ce îi plăcea şi îi displăcea, ageră, inteligentă, corectă şi dreaptă. Zâmbi în sinea lui. Când venea vorba de afaceri, devenea habotnică, dar aceasta era o caracteristică a familiei, moştenită de la redutabila E.H. Gândindu-se mai bine la Paula, Shane trebui să admită că era cea mai complexă femeie, mai complicată decât oricare dintre persoanele de sex feminin cu care avusese el de-a face. Şi, totuşi, îi plăcea această complexitate a ei, deşi ceilalţi o puteau

considera amăgitoare, ba chiar agasantă. Aceasta, poate, pentru că el ştia exact de unde apăruse ea; cunoştea toate elementele şi forţele care contribuiseră la formarea personalităţii ei actuale.

Se lăsă pe spate, încercând s-o privească obiectiv, aşa cum ar face alt bărbat. Stărui cu privirea, după care îşi lăsă ochii în jos. Interveneau propriile lui sentimente, orbindu-l punându-l în imposibilitatea de a o privi cu obiectivitate. Cum ar fi putut s-o facă? O iubea. O iubea cu disperare. O va iubi întotdeauna. Dacă nu putea s-o aibă pe ea, şi ştia că aşa era, atunci nu va avea nici o altă femeie. Jumătăţile de măsură erau mai rele, decât absolut nimic. Totodată, fără nici o altă femeie în existenţa lui, nu ar fi obligat să facă tot felul de comparaţii, tânjind după Paula. Şi va continua să-i ducă dorul cu pasiune. „Nu trebuie să te gândeşti la asta, îşi spuse el cu bruschete. Ea este vechea şi buna ta prietenă. Ţi-a lipsit. Aşa că mulţumeşte-te cu prietenia, dacă asta e tot ce poţi obţine. Şi bucură-te de această seară fără să-ţi închipuieşti ceea ce ar putea fi.

Paula îi spunea:

– Ei, asta e, cam astea sunt noutăţile mele despre neobosiţii şi plimbăreţii noştri bunici. După câte s-ar părea, se simt excelent.

– Da, aşa s-ar zice, încuviinţă Shane. Iar Emma e mult mai sârguincioasă cu scrisorile, decât Blackie. Tata mare nu face decât să ne trimită săptămânal la fiecare câte o carte poştală ilustrată, cu câteva rânduri seci, mâzgălite pe spate. Eu am trei, pe care am să le păstrez întotdeauna, ca pe ochii din cap. Una din Hong Kong, înfăţişând nişte jonci chinezeşti, într-un apus de soare portocaliu, cu un singur cuvânt pe verso – „noroc". Alta, din Bora Bora, pe care a scris: „Bând în sănătatea ta suc de nucă de cocos" Shane rânji. De parcă l-ai putea crede, după cum ştii şi tu prea bine.

Chicotind, Paula îl întrebă:

– Şi a treia carte poştală?

– E din Sydney şi pe ea scrie: „Înapoi la ţară, astăzi". Ce figură e! Trebuie să recunosc că m-am bucurat să

aud veşti de la tine despre ei doi, despre ce au mai făcut. Mă simt parcă mai aproape de ei.

– Da, aşa e, dar acum e rândul tău să povesteşti, îl anunţă Paula. Spune-mi totul despre viaţa ta la New York.

– Nu-i prea mare lucru de spus, Paula, îi zise el, gândindu-se la existenţa lui solitară, la ariditatea vieţii lui. Fac curse între birou şi şantierul hotelului, şase, ba chiar şapte zile pe săptămână, zbor cu avionul în Jamaica şi Barbados, o dată pe lună, să verific dacă treburile merg bine cu hotelurile. Corvoada obişnuită, iar adevărul este că muncesc ca un câine.

Ea încuviinţă din cap.

– Credeam că ai să stai la New York numai şase luni. S-au făcut deja opt.

– Am luat hotărârea, împreună cu tăticul, că e mult mai practic ca eu să rămân aici, până ce hotelul e gata şi îl vom deschide, şi va funcţiona cum trebuie. Este cu mult mai practic, decât să te tot fâţâi cu avionul între New York şi Londra; totodată, şi insulele sunt mai aproape. De altfel, tata mi-a spus că ar vrea să rămân în SUA pe termen nelimitat.

– Da, îi înţeleg raţionamentul, recunoscu ea, încetişor. Răsucind băutura în pahar, privi în fundul lui, gânditoare. Ideea ca Shane să stea permanent la New York îi dădea o nelinişte bruscă şi inexplicabilă. Apoi, pe neaşteptate, se gândi la Skye Smith, resimţind aceeaşi senzaţie neplăcută ca şi în urmă cu câteva săptămâni, când Merry îi pomenise numele.

Înainte să se poată opri, Paula spuse, zâmbind uşor:

– Bănuiesc că e foarte plăcut să stai la New York – mai cu seamă pentru un burlac ca tine, Shane, căruia îi place să se distreze. Pun pariu că fetele au tăbărât pe tine şi că stau la coadă pentru o întâlnire.

I se citi uimirea pe faţă.

– Nu mă interesează alte femei, exclamă el şi se opri, recunoscând că îl luase gura pe dinainte şi mustrându-se imediat singur. Hotărî să lase să treacă aşa această remarcă, dându-şi seama că cu cât spunea mai puţin, era cu atât mai bine.

Neînţelegând că se referise la ea, Paula dădu din cap.

– A, da, bineînțeles, acum ai o iubită. Merry mi-a vorbit de Skye Smith.

Deşi se enervase pe soră-sa, pentru că era o gură bogată, izbuti totuşi să zâmbească, uşurat de faptul că Paula nu sesizase gafa de adineaori.

– O, Skye Smith nu-i decât o mică amică, indiferent ce ți-a spus Merry. Nu sunt combinat cu ea şi nici cu altcineva, de altfel. Se uită lung la Paula. Ți-am mai spus, tăticul a început să fie foarte exigent şi îmi consacru tot timpul afacerilor. Nu prea sunt sociabil. Stau la birou până la ore târzii, mă duc leşinat acasă şi cad în pat, frânt de oboseală.

– Se pare că am intrat toți într-un fel de rutină, în ultima vreme, zise Paula. Era limpede să Shane se schimbase foarte mult. Potrivit bârfelor, pe care le auzise în familie, el şi Winston fuseseră doi Don Juani, nişte fustangii înveterați şi neastâmpărați. Dar Winston se potolise. Poate şi Shane la fel. Era încântată de faptul că nu avea o aventură cu Skye. De ce oare o deranja femeia asta? Poate pentru faptul că Merry fusese atât de ironică la adresa ei.

– Stai, la ce te gândeşti? spuse Shane.

Paula râse.

– La mai nimic. Merry mi-a spus că ai un apartament pe Sutton Place South, continuă ea, cum arată?

– Nu prea rău, să ştii. L-am închiriat gata mobilat, iar gustul proprietarului nu prea coincide cu al meu. Dar are o marchiză, iar privelişte e spectaculoasă, mai ales noaptea. La picioarele mele se întinde tot Manhattanul, cât cuprinzi cu ochii. Mă trezesc stând ore în şir şi bucurându-mă de acele privelişti strălucitoare. Este un oraş interesant, Paula, şi incitant. Mi se întâmplă, chiar, să mă gândesc că e frumos, cu toată arhitectura lui, care nu conteneşte să mă uimească.

– Îmi dau seama după vocea ta că îți place aici, dar uneori mă întreb în legătură cu America... Clătină din cap, devenind serioasă la față, gânditoare.

– Ce vrei să spui?

– Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că este o țară violentă. Toate asasinatele acelea îngrozitoare şi

înspăimântătoare – Martin Luther King, preşedintele Kennedy, iar apoi Bobby Kennedy, nu mai departe decât anul trecut. Iar de curând în august, crimele înfiorătoare din California. Se cutremură. Apoi, toţi hippy, drogurile, infracţiunile şi protestele.

Privind-o, Shane spuse rar:

– E foarte mult adevăr în ceea ce spui tu. Dar, dintr-un anumit punct de vedere, este o ţară tânără, care mai trece încă prin durerile formării. Totul va fi în regulă aici, lucrurile se vor îndrepta, te asigur. În afară de asta, şi în Anglia, ca de altfel în toată lumea, există mişcarea hippy, droguri, infracţiuni şi proteste. Anii şaizeci au fost turbulenţi, dar în curând vom intra într-o nouă decadă. Poate că anii şaptezeci vor fi mai liniştiţi.

– Sper. Apropo, ce-ar fi să mă inviţi la tine, înainte să plec, ca să-ţi văd apartamentul!

– Oricând vrei. Şi, pentru că a venit vorba de plecat, cred că am face bine să pornim spre restaurant. Nu vreau să pierdem rezervarea.

– Perfect, mă duc numai să-mi iau lucrurile. Străbătuse jumătate din încăpere, când se opri şi se întoarse spre el. Sunt cam uitucă. Ţi-am spus la telefon că poţi să te aranjezi aici, după care am uitat complet. Vrei să foloseşti baia mea?

– Nu, nu, mulţumesc oricum. Asta de aici e foarte bună. Ridicându-se, ieşi după ea.

– Atunci, ne vedem într-un minut, spuse ea, urcând sprinten scările.

Shane traversă holul, îndreptându-se spre baia pentru oaspeţi. Se spălă pe mâini şi pe faţă, îşi pieptănă părul negru şi cârlionţat, privindu-se lung în oglindă. Se întreba dacă să-şi radă mustaţa mâine dimineaţă. Nu. Îi plăcea. Se strâmbă la imaginea lui din oglindă, regretând că nu se dusese acasă să-şi schimbe hainele. „Ei, ce dracu', doar nu vreau s-o impresionez pe Paula," se gândi el, ieşind din baie.

Ea îl aştepta în holul de la intrare.

Îşi pusese o jachetă de lână albă, care se asorta cu pantalonii, şi îşi aruncase pe umeri o capă albă de mohair. O găsea nemaipomenit de frumoasă.

Se întoarse să-şi ia pardesiul din dulap, scrâşnind din dinţi în timp ce se simţea cuprins de vechiul dor pentru ea. Îşi înăbuşi acest sentiment, ştiind că nu avea nici un rost şi că situaţia era fără speranţă. Era măritată cu Jim Fairley, pe care îl iubea foarte mult.

„Tot ceea ce poţi să fii, pentru ea, este un bun prieten, ca întotdeauna", îşi reaminti Shane, în timp ce părăseau apartamentul şi intrau în lift.

Bistroul „Le Veau D'Or" gemea de lume, aşa cum Shane se aşteptase.

Gérard le ieşi în întâmpinare, salutându-i şi zâmbindu-le, întruchiparea gazdei perfecte. Le promise că masa lor va fi gata în zece minute, sugerându-le ca, până atunci, să bea ceva la bărulet.

Shane o pofti pe Paula în faţa lui, îi trase un taburet şi fără s-o întrebe ce dorea să bea, comandă două „kir royales" Îşi aprinse o ţigară, în timp ce îl urmărea pe barman, care turna „cassis" în două pahare mari de vin, cu picior, umplându-le apoi până la gură cu şampanie spumoasă.

După ce îşi primiră băuturile, Shane se întoarse spre Paula, ciocnind paharul cu al ei.

– Pentru vechea noastră prietenie, spuse el, privind-o cu afecţiune.

– Pentru prietenie, Shane.

– Ştii, ultima dată când am băut chestie de-asta a fost la „La Réserve", în sudul Franţei... cu tine.

Aruncându-i o privire rapidă, începu să zâmbească pe măsură ce îşi aducea aminte.

– Da, îmi amintesc... te-ai purtat atât de urât cu Emily, conducând barca nebuneşte şi cu atâta violenţă. Biata de ea, ce s-a mai speriat. Apoi, ca s-o mai dregi, ai tras de amândouă şi ai turnat în noi „kir royales" cu furie. Scuturâ din cap, râzând. A fost cam acum patru ani, în vara când ne-am dus cu toţii la vila lui buni, de la Cap Martin.

– Dar băutura n-a avut nici un efect, dacă îmi amintesc corect. Escapada aia cu vedeta rapidă m-a costat cam scump – preţul pentru nepăsarea şi imprudenţa mea a fost o eşarfă scumpă de mătase.

Oricum, a meritat, dacă aşa am reuşit s-o fac din nou pe Emily să zâmbească.

– Îi e o frică nebună de apă – ca şi bunicii.

– Dar ţie nu ţi-e frică de nimic, nu-i aşa?

– Ce ţi-a venit să spui asta? se încruntă ea.

– Când erai mică erai curajoasă, te ţineai scai după mine şi făceai şi tu tot ce făceam eu. Erai ca un băiţoi, fără frică; niciodată nu şovăiai, indiferent de obstacol sau de primejdie.

– Bine, dar aveam încredere în tine. Ştiam că n-ai să laşi să mi se întâmple ceva şi de-aia niciodată n-am păţit nimic.

„Aşa voi face întotdeauna, iubita mea", se gândi el, cuprins de dragoste pentru ea. Spre surprinderea lui, i se sui un nod în gât. Sorbi prelung din pahar, întorcându-şi momentan faţa, în timp ce punea băutura pe bar, nevrând ca ea să-i vadă ochii. Ar fi fost prea grăitori.

Paula începu să sporovăiască despre logodna lui Emily cu Winston şi, din nou , Shane era fericit s-o lase pe ea să vorbească. Avea astfel ocazia să-şi stăpânească sentimentele din nou, să şi le controleze, înainte de a-l copleşi. Reuşi în cele din urmă să participe şi el firesţe la conversaţie, discutând pe diferite teme. Pălăvrăgiră despre prietenii lor comuni, discutară despre boutique-urile Harte din hotelurile O'Neill, se întrebară despre şansele lui Emerald Bow la Grand National. Şi încă mai disecau dificultăţile cursei Aintree şi ale celei mai mari curse din lume de obstacole cu cai, când în cele din urmă fură poftiţi la masă.

Instalându-se confortabil pe bancheta roşie, Shane spuse:

– N-am mâncat decât un sandviş la prânz, la birou, aşa că sunt lihnit de foame. Aşa cum te ştiu, parcă văd că ai să spui că nu ţi-e foame, dar eu cred că ar trebui să comand imediat.

– Ba mi-e foame, protestă ea, cu sinceritate. Pentru prima dată, de luni de zile, aştepta cu plăcere masa. Amuzată, îşi opri ochii violeţi asupra lui. Totuşi, te las pe tine să comanzi pentru amândoi. Am să iau acelaşi lucru ca şi tine – e mai sigur, nu crezi?

Shane se strâmbă.

– Ba da. Altfel ai să vrei ce mănânc eu, aşa cum făceai întotdeauna, şi ai să-mi iei toată farfuria, lăsându-mă flămând. Îi făcu cu ochiul. Să nu-ţi închipui că am uitat ce apucături rele ai!

După ce parcurse meniul, Shane îi făcu semn chelnerului şi alese „saucisson chaud", urmat de „tripes á la mode de Caen"; ceru şi o sticlă de vin roşu de Burgundia.

La restaurantul „La Veau D'Or" era obiceiul de a servi antreuri înainte de masă, pentru ca clienţilor să le treacă timpul mai uşor, în aşteptarea felurilor de mâncare comandate. Instantaneu, două farfurii apăură în faţa lor, iar Shane exclamă:

– O! bravo, astă-seară avem midii. Sunt delicioase. Gustă, Paula. Înfigându-şi furculiţa în grămada de scoici, continuă: Ai să te duci şi în Texas cât timp stai în SUA?

– Nu cred... Ei! Ai avut dreptate, ce bune sunt! Mestecă o porţie zdravănă cu midii, înainte să adauge: Sper să nu trebuiască să mă duc la Odessa. M-am întâlnit azi dimineaţă cu Dale Stevens şi, din fericire, situaţia este relativ liniştită la Sitex. Firește, Harry Marriott face pe gălăgiosul ca de obicei. Cât de lipsit de perspicacitate e omul ăsta! A încercat tot timpul să-l blocheze pe bunicul meu, a detestat dezvoltarea şi inovaţiile în firmă şi încearcă în continuare să facă acelaşi lucru şi cu noi. Mai mormăie şi acum în legătură cu implicarea firmei Sitex în zăcămintele petroliere din Marea Nordului. Şi ştii şi tu că acolo treaba merge foarte bine. Forajul pe mare a meritat investiţia, noi fiind una dintre primele companii care am dat de ţiţei anul acesta. Pentru a nu ştiu câta oară, Emma Harte a dovedit că omul ăsta nu are deloc dreptate.

Shane zâmbi şi încuviinţă din cap, continuând să mănânce.

– Ştiu că bunica ţi-a dat o scrisoare de recomandare pentru Ross Nelson. Ce părere ai despre el? întrebă Paula.

– Bună De fapt, ne înţelegem destul de bine. Deşi, am impresia că i se cam aprind călcâiele după femei. Cât priveşte afacerile, Shane ridică din umeri, e mereu cu

cărțile pe masă. Foarte șmecher, ține cont însă, dar cinstit. E tot timpul cu ochii-n patru pentru bancă, lucru foarte firesc de altfel. Mi-a fost de folos și de foarte mare ajutor, în multe privințe. Îi aruncă o privire. Dar care-i părerea ta despre domnul Nelson?

– Aceeași ca și a ta, Shane. Paula îi povesti despre întâlnirea ei de mai devreme, cu Dale și Ross, destăinuindu-i toate amănuntele.

– Emma n-o să-și vândă niciodată acțiunile de la Sitex! exclamă Shane, când Paula încheie. Se încruntă, împreunându-și sprâncenele negre. Cum de Ross poate gândi așa sau de ce insistă atât de mult să vindeți? Nu poate obține profit din informații provenite din interiorul firmei despre tranzacții cu acțiuni, despre comercializarea lor; așa ceva nu este legal. Iar, ca bancher pentru investiții private, de talia și reputația lui, trebuie să fie foarte pedant în ceea ce privește rerspectarea legalității și să se alinieze reglementărilor prevăzute de Securities Exchange Commission. Nu, câștigul financiar nu are nimic de-a face cu asta și, oricum, e bogat ca un nabab. Desigur, dacă Ross contribuie la perfectarea acestei tranzacții pentru unul dintre clienții băncii, ar deveni o persoană importantă pentru acel om, nu-i așa? Fără să aștepte un răspuns, Shane se repezi să contribuie: Da, de aceea îl interesează firma Sitex. Din tot ce mi-ai spus, clientul lui vrea puterea în cadrul firmei, sau așa se pare. Și, în plus, dacă este atât de bun prieten cu Dale, probabil că are grijă de camaradul lui. Încearcă să împuște doi iepuri dintr-un singur foc.

– Și eu am avut același raționament mai devreme, după ce au plecat. Ross Nelson poate să mă bată la cap mult și bine – n-am nici cea mai mică intenție de a o convinge pe bunica să vândă, iar el așa speră că voi face.

Shane îi aruncă o privire rece și pătrunzătoare.

– Ai face mai bine să ai grijă cu vulpoiul de Ross – s-ar putea să se cam dea la tine.

– Paula era cît pe-aci să-i spună de trandafiri, de invitația de a petrece sfârșitul de săptămână la casa de la țară a lui Ross, dar, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, se răzgândi. Îi spuse, râzând sec:

. – N-o să îndrăznească. Sunt măritată. În plus, cred că nici nu vrea s-o supere pe bunica.

– Nu mai fi aşa naivă, Paula, i-o întoarse Shane, cu repeziciune. Statutul tău de femeie măritată şi supărarea bunicii tale nu-l pot influenţa pe Ross Nelson. Nici să nu-ţi treacă prin gând aşa ceva. E cumplit de lipsit de scrupule, dacă ar fi să dăm crezare bârfelor, ceea ce din păcate ar trebui. Lui Shane nu-i prea plăcea ideea de a-l şti pe Ross dându-i târcoale Paulei şi deplasă conversaţia spre un alt subiect. Începu să-i vorbească despre hotelul lor din New York, continuând pe aceeaşi temă, pe toată durata primului fel de mâncare şi în timpul ce îl aşteptau pe al doilea.

Ea îl asculta din ce în ce mai interesată, bucurându-se să-i fie confidentă. Mai devreme, înainte ca Shane să vină la ea, Paulei îi trecuse prin minte că s-ar putea să se simtă ciudat, poate chiar timizi, unul cu celălalt, ba chiar încurcaţi şi reţinuţi. Nu mai fuseseră singuri şi nu mai stătuseră împreună de foarte multă vreme. Dar nu fusese cazul, şi nu era nici acum. Era ca pe vremuri, aşa cum presimţise ea că va fi în timp ce beau primul pahar. Nu le trebuise prea mult timp ca să revină la vechile lor raporturi. Între ei era un flux de afecţiune şi de căldură; camaraderia din tinereţe revenise.

– Aşa că aş vrea să vii la hotel şi să arunci şi tu o privire, îi spuse Shane, oricând ai o oră liberă săptămâna asta. Câteva etaje sunt finisate şi îţi pot arăta câteva apartamente. M-ar bucura să aud şi opinia ta despre proiectul de decoraţiuni interioare – azi după-amiază, tocmai am primit planurile de la firma de design. Ai atâta gust şi părerea ta ar fi binevenită.

Paula se lumină la faţă de plăcere.

– Vai, ce mult mi-ar plăcea să văd hotelul! Am auzit o mulţime de lucruri despre el de la unchiul Bryan şi de la Merry. Uite, mâine am o zi mai uşoară. Ne putem întâlni acolo, după-amiaza, mai târziu. Trăgându-se mai aproape, se uită drept la el, cu ochii plini de înflăcărare. Şi poate că după aceea vii cu mine acasă, să luăm cina împreună. Ann mi-a spus că vrea să-ţi pregătească ceva

bun de mâncare. Mi-a pomenit de tocana ta irlandeză preferată. De ce n-ar face-o mâine seară?

„Fiindcă, pe măsură ce te văd mai mult, cu atât te doresc mai mult", se gândi el.

Îi spuse:

– Mulțumesc frumos, ce plăcut o să fie. Rămase uimit de cât de repede îi acceptase invitația. Apoi, brusc și ușor șocat, își dădu seama că intenționa să petreacă alături de ea cât mai mult timp posibil, pe durata ședерii ei la New York.

O conduse înapoi la apartament.

Era o seară senină și frumoasă, rece, dar nu în mod deosebit pentru noiembrie. După căldura și gălăgia de la bistro, aerul de afară era înviorător, iar tăcerea intimă – odihnitoare.

Ajunseră pe Madison Avenue, apropiindu-se de Seventy-Second Street, când Shane spuse:

– Ți-ar plăcea să mergi la călărit duminică?

– Vai, da, la nebunie, strigă Paula, întorcându-se și privind în sus spre el. Nu mai țin minte de când n-am mai călărit. Însă n-am la mine costumul de călărit. Dar presupun că pot să merg în jeans.

– Da, sau poți să te duci la magazinul Kauffman. E în centru și găsești acolo tot ce dorești.

– Atunci, asta am să fac. Unde mergi tu să călărești?

– În Connecticut – într-un orășel de provincie numit New Milford. De fapt, am o proprietate acolo. O cabană veche. Am renovat-o și reamenajat-o de câteva luni, și...

– Shane O'Neill ce secretos și răutăcios mai ești! De ce nu mi-ai spus de cabană mai înainte?

– N-am avut ocazia. Am avut atât de multe alte lucruri de discutat în timpul cinei. Lucruri cu mult mai importante, afacerile tale sau noul nostru hotel. Râse profund, gutural. Continuă: Ți-ar plăcea să o vezi?

– Ce întrebare ridicolă! Bineînțeles că da. Dar am s-o văd, nu-i așa? Duminică, vreau să zic.

– Da.

– Dacă vrei, am să pregătesc ceva de mâncare, pentru picnic, să luăm cu noi acolo. La ce oră plecăm duminică? întrebă Paula.

– Ar trebui să pleci destul de devreme. Ştii, eu am să fiu deja acolo. Am aranjat cu câţiva tâmplari să vină vineri, să lucreze cu mine. Plec cu maşina, de joi seara. Intenţionez să petrec sfârşitul de săptămână la cabană.

– *Oh!* Şi atunci eu cum ajung acolo duminică?

– Nici o problemă, am să aranjez să te ia o maşină cu şofer. Doar dacă... oprindu-se, exclamă: Am o idee genială, Paula. Ce-ar fi să vii cu mine, cu maşina, joi seara, şi să rămâi tot weekend-ul? Îţi poţi lua liber vineri. Aruncându-i o privire rapidă, cu coada ochiului, adăugă pe un ton glumeţ: Am să-ţi cumpăr o cazma. Poţi să sapi cât pofteşti, să-mi faci o grădină.

Paula râse.

– Pe vremea asta! Pământul trebuie să fie tare ca piatra. Dar mi-ar plăcea să merg acolo.

– Splendid. Zâmbi în sinea lui.

Luându-l de braţ, îşi potrivi pasul după al lui. Merseră mai departe în tăcere. Ea se gândea la zilele copilăriei lor, la Heron's Nest, şi, deşi nu putea bănui, Shane făcea acelaşi lucru.

CAPITOLUL 34

Paula se trezi vineri dimineaţa, în zgomot de voci bărbăteşti şi râsete răguşite, care răsunau de afară.

Tresărind, se aşeză pe pat, în capul oaselor, şi se frecă la ochi, clipind din cauza luminii slabe, simţindu-se pentru o clipă dezorientată şi întrebându-se unde se afla. Apoi, îşi aminti. Desigur, se afla la cabana lui Shane, din New Milford. Aruncând o privire spre ceasul ei mic de voiaj, de pe noptiera albă din răchită, văzu spre surprinderea ei că se făcuse aproape zece. Nu-i venea să creadă că dormise mai mult cu patru ore ca de obicei. În

mod normal, în fiecare zi, era în picioare şi îmbrăcată în jur de ora şase.

Sărind din pat, odihnită şi plină de energie, se duse tropăind până la fereastră, dădu la o parte perdelele roşii din bumbac şi privi jos în curte. Exact dedesubt, doi bărbaţi stăteau de vorbă în picioare, lângă un maldăr de cherestea.

Shane nu se afla în raza ei vizuală, dar îşi dădu seama că era acolo, când îl auzi spunând:

– la ascultaţi, băieţi, mai încet cu gălăgia. Prietena mea, care este o doamnă, doarme încă. Şi când spun „doamnă", „doamnă" este – aşa că aveţi grijă cum vorbiţi.

Pe jumătate zâmbind, Paula se întoarse şi privi camera cu interes. Cu o seară înainte fusese prea obosită şi nu-i dăduse prea multă atenţie, dar acum îşi dădea seama cât de fermecătoare era această încăpere, pitorească şi micuţă, cu pereţi albi, până jos la podeaua vopsită în roşu aprins. Cele câteva piese de mobilier erau din răchită albă, dar dominant rămânea patul de alamă, acoperit cu o cuvertură multicoloră.

Fofilându-se în baia minusculă de alături, Paula făcu repede un duş, îşi perie părul, se rujă şi se rimelă, după care se întoarse înapoi în dormitor. Îşi puse o pereche de blue jeans, o cămaşă roz de bumbac şi un sweater roşu gros, după care îşi trase în picioare, peste pantaloni, nişte cizme de piele roşii, înalte până la genunchi. După ce îşi închise pe mână cureaua ceasului, coborî în fugă la bucătărie.

Încăperea era spaţioasă, tipică unei case de la ţară, cu grinzi rustice şi ustensile de aramă atârnate pe pereţi, dar găseai în ea tot ce doreai în materie de aparatură modernă, totul fiind curat ca lacrima. Avea senzaţia că parcă tocmai fusese proaspăt curăţată. Dulapurile albe şi părţile superioare ale bufetelor, de jur împrejurul pereţilor albi, sclipeau în lumina soarelui care pătrundea înăuntru prin două ferestre micuţe, în dreptul cărora atârnau în falduri ţepene şi scrobite perdele în pătrăţele albastre cu alb. Se zgâi afară. Shane şi lucrătorii nu se vedeau nicăieri.

Paula adulmecă. În aer plutea o aromă plăcută de cafea şi, descoperind filtrul care bolborosea, începu să deschidă bufetele, căutând o cană. Găsi una, o umlu şi se îndreptă spre principala cameră de zi din cabană.

La jumătatea drumului, în spaţiul acela lung, Paula se opri în loc, plimbîndu-şi ochii de jur împrejur, vrând să cuprindă totul dintr-o dată, deşi ştia că lucrul acesta era practic imposibil. Era nevoie de zile întregi pentru a putea absorbi tot ceea ce Shane realizase acolo. Cu o seară înainte, i se păruse drăguţ; în dimineaţa aceasta, ce vedea îi tăia respiraţia de admiraţie.

O singură încăpere, îi spusese el, părăsind Manhattan-ul. Dar ce mare era camera – uriaşă, de dimensiuni spectaculoase, cu tavanul înalt acoperit de căpriori şi grinzi aparente, cu un tapet ilustrat, învelind un perete întreg, şi un şemineu colosal de piatră. În cămin ardea deja un foc puternic, buştenii mari dinăuntru sfârâind şi trosnind în tăcerea din jur.

Se îndreptă spre pianul cu coadă mică şi se aşeză jos pe taburet, sorbind din cafea şi continuând să privească în sus şi în jos. Shane plasase pianul exact în centrul camerei, iar Paula îşi dădea seama de ce făcuse aşa. Crea o demarcaţie naturală între aranjamentul de salon de lângă şemineu şi zona de sufragerie, de lângă bucătărie. Culoarea predominantă era albul, răceala nuanţelor fiind îndulcită de tonurile închise ale lemnului. Pereţii fuseseră văruiţi; două canapele uriaşe Chesterfield şi două fotolii mari erau îmbrăcate în bumbac alb gros; draperiile se asortau cu ele, duşumeaua de lemn lustruită erau întinse, din loc în loc, carpete albe. Pe acest fundal alb, picturile, gravurile, cărţile şi plantele aruncau pete vii de culoare.

Shane îi spusese că umblase să cumpere vechituri, prin zonă, şi dăduse peste câteva piese de reală valoare. Îşi opri ochii, acum, pe două scrinuri splendide, pe care nu prea le observase cu o seară înainte, îşi mută apoi privirea asupra unui paravan Coromandel, un obiect vechi şi de mare valoare. Panourile decorative ale acestuia constituiau un fundal uimitor pentru masa de sufragerie

din mahon. „Pun pariu că paravanul ăsta a costat o avere," se gândi ea.

O încercă o senzație de descurajare.

Era mai mult decât evident că Shane cheltuise o mulțime de bani pe cabană, fără a mai pomeni de timp și efort. Shane îi explicase că cea mai mare parte a lucrărilor de reamenajare fuseseră făcute de Sonny și Elaine Vickers, de la care cumpărase cabana. „Tot ceea ce am făcut eu, a fost că am montat scara în consolă și geamurile speciale de la ferestre, și câteva retușări finale la construcția de bază, înainte de a mobila casa", îi spuse el.

Cu toate acestea, în ultimele câteva minute i se înregistrase ceva în minte, tulburând-o. Locul avea înfățișarea unei reședințe permanente, fiind transformat într-un adevărat cămin, pentru cineva care intenționa să stea acolo multă vreme. Și nu numai atât, Shane tăia chiar acum, undeva pe afară, cu tâmplarii, lemne cu ferăstrăul pentru rafturi și dulapuri. Acestea erau pentru camăruța goală pe care i-o arătase și pe care îi spusese că o va transforma într-un cabinet de lucru pentru el.

Intenționa să rămână în America pentru totdeauna? Nu avea să se mai întoarcă niciodată în Anglia? Și de ce îi păsa ei de asta?

Paula sări brusc în picioare și se duse grăbită spre foc. Se instală într-un fotoliu foarte îndesat și își puse cana pe cămin. Îi căzură ochii pe țigările și pe bricheta lui și, deși rar fuma, luă una, și-o aprinse și începu să fumeze, gândindu-se intens la seara precedentă. Ajunseseră la ora nouă, exact când furtuna cuprindea regiunea. Se udaseră până la piele după ce făcuseră câteva drumuri la mașină să aducă sacoșa cu mâncare și valizele, iar el insistase ca ea să se schimbe imediat cu haine uscate, gonind-o sus, în cameră.

După douăzeci de minute, coborâse și rămăsese în pragul acestei camere, admirând-o. În absența ei, Shane aprinsese lămpile și focul. Spațiul acela uriaș și somptuos părea mai intim, scăldat într-o lumină caldă și primitoare și răsunând de acordurile cântecului lui Bob Dylan, „Blowin' In The Wind" Pornind agale spre șemineu, se

răsucise în loc, rămânând cu spatele la foc, cum avea ea obiceiul. Exact în acea clipă, fusese surprinsă să-l vadă ieşind din bucătărie, cu două pahare în mână, arătând spilcuit şi dichisit, într-o cămaşă albă de modă veche şi în blue jeans.

– Câtă rapiditate! Când ai avut timp să faci toate astea şi să te şi schimbi!? exclamă ea. El îi zâmbise îndrăzneţ: „E bun la ceva şi antrenamentul, cum se spune, iar eu adu-ţi aminte, am fost antrenat de un general al naibii de sever, într-o tabără militară foarte dură". Şi ea îi replicase, prefăcându-se că-l ceartă: „Emma Harte, al naibii de severă! Nu vorbeşti prea frumos despre distinsa mea bunică" Dându-i paharul cu vodcă şi apă tonică, Shane ciocnise cu ea, după care afirmase: „Emma ar aprecia felul în care am descris-o, chiar dacă tu nu eşti de aceeaşi părere".

Începuseră atunci să-şi reamintească de Heron's Nest, râseseră mult şi se tachinaseră, iar mai târziu el adusese un platou uriaş cu somon afumat şi o tavă cu diferite feluri de brânză. Stând pe jos, mâncaseră de pe măsuţa de cafea din faţa focului, botezând acest supeu frugal cu nişte Pouilly Fumé de la gheaţă. Şi discutaseră la nesfârşit, până noaptea târziu, despre o sumedenie de lucruri, mulţumiţi că erau împreună, simţindu-se bine unul cu celălalt.

Spre sfârşitul serii, Shane remarcase că Paula se tot freca pe ceafă şi, drept răspuns la privirea îngrijorată, ea îi spusese neîntrebată:

– Mi-a înţepenit gâtul, de la prea mult stat la birou, fără îndoială. Dar nu-i nimic.

Fără să spună nici un cuvânt, Shane îngenunchease în spatele ei şi îi făcuse masaj la umeri, ceafă şi la baza craniului.

Retrăind scena, Paula îşi reaminti senzaţia de plăcere pe care o avusese, când Shane îi frământase muşchii dureroşi cu degetele lui puternice, eliberând-o de încordarea pe care o simţea în mădulare. Îşi dorise ca el să nu se mai oprească. Şi mai târziu, când el îi dăduse un pupic nevinovat pe obraz, urându-i noapte bună, la uşa dormitorului ei, simţise nevoia de a-l lua de gât, îmbrăţişându-l. Intrase rapid înăuntru şi închise uşa, îmbujorată la faţă.

Paula se îndreptă în scaun, cu o mişcare bruscă. Cu o seară înainte, rămăsese uimită ea însăşi. Acum, înţelegea. Vroise ca Shane s-o atingă, s-o sărute. „Hai, recunoaşte. Aşa-zisele tale simţăminte de soră faţă de el nu sunt chiar atât de frăţeşti. Nu mai sunt *Sunt sexuale. Eşti atrasă sexual de el.*"

Acest ultim gând o surprinse şi o şocă pe Paula atât de mult, încât sări în picioare, aruncă ţigara în foc şi se duse, aproape alergând, spre peretele cu tapet.

Rămase în picioare, privind transfigurată peisajul, fără însă să conştientizeze cât era de frumos, încercând totodată să se calmeze. *Trebuia* să scape de aceste sentimente noi şi extraordinare, pe care el i le trezise. O zguduiau, chinuind-o. Nu avea nici un drept să o intereseze Shane O'Neill – era măritată. În afară de asta, pentru el nu era decât o prietenă din copilărie şi nimic mai mult.

Străduindu-se să nu se mai gândească la el, constată că nu putea să-şi alunge aceste gânduri, care îi persistau în minte. O sâcâiau, iar în faţa ochilor îi dansa imaginea lui Shane, aşa cum arătase cu o seară înainte. I se păruse mai altfel, deşi înfăţişarea şi felul lui de a fi erau exact la fel ca întotdeauna. Apoi, totul se lumină brusc. Ea era aceea care se schimbase – ea îl privise cu alţi ochi, mai obiectiv şi mai pătrunzător.

„De ce Shane mă impresionează dintr-o dată atât de mult? Fiindcă este frumos, viril, amuzant şi fermecător? Sau pentru că are pe vino-ncoace? Bine, dar întotdeauna a fost aşa, nu s-a schimbat. În plus, farmecul sexual ostentativ pe mine nu mă impresionează. Totuşi, senzualitatea lui nu e ostentativă. Pur şi simplu există, ca parte integrantă a lui. Doamne Dumnezeule, am înnebunit, să mă gândesc în felul ăsta la Shane. Oricum, pe mine sexul nu mă interesează. Mă inhibă. Jim a avut grijă de asta."

Pe Paula o trecu un fior. Imaginea lui Jim i se ivi în faţă. Avea Merry o expresie prin care descria anumiţi bărbaţi – genul de tipi care îţi sucesc capul, se culcă cu tine şi îţi spun mersi. Foarte potrivit. Paula oftă din greu, clipind din cauza soarelui, a cărui lumină strălucitoare şi

orbitoare pătrundea prin fereastră. Continuă să se gândească la Jim. Imaginea lui Shane se sfărâmase.

Ieri după-amiază, pe la ora două, telefonase la Long Meadow. În Anglia era ora şapte seara. Vorbise cu Jim. Dar foarte scurt. Jim fusese drăguţ, amabil ca de obicei, dar grăbit, pregătindu-se să plece la cină, după cum o informase. I-o pasase pe Nora, ca să poată discuta cu doica despre copii şi să afle toate noutăţile. Îi era cumplit de dor de Lorne şi Tessa. Când o rugase pe Nora să i-l dea din nou la telefon pe soţul ei, aceasta îi spusese că Jim plecase deja de-acasă. Paulei nu-i venea să creadă că el nu aşteptase măcar să-şi ia la revedere de la ea. Furioasă pe el, închisese telefonul. Apoi, o apucase deznădejdea. După câte se părea, Jim uitase confruntarea lor de duminică şi despre ce fusese vorba atunci.

„Doamne Sfinte, n-a trecut nici o săptămână de atunci", se gândi ea, în timp ce îi răsări în minte, cu o claritate uimitoare, imaginea lor stând în grădină. În acea zi, ceva murise în ea. Ceva ce n-avea să mai renască niciodată. Atitudinea lui Jim fusese opacă, evazivă şi frivolă. Iar acum, dacă se gândea mai bine, Jim se arătase iresponsabil şi indiferent faţă de ea, aproape crud. Pur şi simplu nu-i păsa de sentimentele, gândurile şi nevoile ei. Recunoscu din nou că el şi ea erau incompatibili. Şi asta în toate privinţele, nu numai din punct de vedere sexual. Dacă sexul ar fi singura lor problemă, ar putea să-i facă faţă. Purtarea lui la telefon nu făcuse decât să-i întărească sentimentul de disperare, pe care el i-l trezea. Ultimele vestigii ale implicării ei în căsnicia aceasta fuseseră înlăturate, iar ea se întorsese la hârtiile de pe blrou, mulţumită de faptul că avea atâta treabă care s-o ţină ocupată.

„Munca şi copiii... spre asta o să-mi îndrept de acum încolo toată energia," îşi reaminti ea pentru a suta oară. Îndreptându-se grăbită spre cămin, îşi luă cana şi plecă spre bucătărie. Era deja timpul să se ducă afară după Shane, să-i spună bună dimineaţa şi să-l întrebe de planurile pentru ziua în curs.

Dar el era deja în bucătărie şi îşi turna o ceaşcă de cafea.

– Ia uită-te cine a venit? exclamă el. Pun pariu că scandalagiii ăia de băieți ai mei te-au trezit!

Paula rămase cu gura căscată, privindu-l, observând imediat hainele lui simple. Era îmbrăcat cu niște pantalon de catifea reiată, necălcați și lăbărțați, purta cizme grele de lucru, un pulover mare și gros și o șapcă de stofă pusă pieziș peste cîrlionții negri. Începu să râdă, clătinând din cap.

– Ce s-a întâmplat? se interesă el, încruntându-se, cu privirea întunecată.

– Ce haine ai! bolborosi ea. Parcă ești un mateloi irlandez!

– Scumpa mea, nu ți-a spus nimeni până acum că exact asta și sunt?! La fel ca și bunicul meu.

Spre sfârșitul dimineții, plecară cu mașina la New Milford.

Coborând dealul, Shane îi arătă ferma unde locuiau prietenii lui, Sonny și Elaine Vickers, și îi spuse, printre altele, că îi invitase la cină în seara aceea.

– El e muzician, ea – scriitoare. Sunt foarte nostimi, or să-ți placă, îi zise el, după care continuă să discute meniul cu ea.

Când ajunseră să parcheze mașina, stabiliseră deja ce avea ea să gătească – o cină tradițională din North Country, așa cum scrie la carte. Aveau să înceapă cu un puding à la Yorkshire, apoi picior de miel cu cartofi prăjiți și varză de Bruxelles – ca fel principal, iar în încheiere – o șarlotă englezească.

S-au dus la piață și la diferite magazine, de unde au cumpărat legume proaspete, fructe și miel, precum și alte felurite cărnuri pentru sfârșitul de săptămână, mirodenii, lumânări decorative și brațe întregi de crizanteme arămii și aurii. Încărcați de cumpărături, mergeau clătinându-se pe Main Street, râzând și glumind cu mare poftă.

Pe drumul de întoarcere, Paula își dădu seama că alături de Shane putea fi ea însăși, eul ei firesc; el la fel. Dar, la urma urmei, de ce n-ar fi fost așa? El nu-i putea citi gândurile și, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi descoperit nimic neobișnuit – ci doar intenții prietenoase și afectuoase, amintiri frumoase din trecutul lor. Din fericire, sentimentele acelea stranii și tulburătoare, pe care el i le

trezise cu o seară înainte, dispăruseră cu totul, în ultimele câteva ore. Shane nu era decât vechiul ei tovarăş, bunul ei prieten, făcea parte din familie. Totul revenise la normal. Se simţea oarecum uşurată.

Când ajunseră la cabană, Shane despachetă cumpărăturile şi le puse bine, iar ea aranjă florile în două vaze mari de piatră. În timp ce îşi vedeau de treabă, el îi spuse:

– Tare mi-e teamă că prânzul o să fie un picnic. Ai ceva împotrivă, vrej de fasole?

– Absolut nimic. Dar ce facem cu tâmplarii tăi? Nu trebuie să-i hrăneşti?

– Nu. Şi-au adus sandvişuri şi mi-au spus că au să mănânce la amiază, cât timp noi suntem la cumpărături. Dar mă întreb pe unde or fi? Ar fi trebuit să înceapă să monteze nişte rafturi – e dubios de linişte. Începu să râdă când se auzi zgomot de ciocănit de sus, de la etaj. Se pare că m-am cam pripit cu afirmaţia. E limpede că îşi văd de treabă. Prânzul pe care l-au mâncat, în faţa focului din camera de zi, a constat din brânză Brie fermentată, felii groase de pâine franţuzească, fructe şi o sticlă de vin roşu. La un moment dat, Paula îl privi pe Shane, şi-i spuse:

– Ai de gând să trăieşti în SUA pentru tot restul vieţii?

– De ce îmi pui întrebarea asta? Se mira de faptul că pe ea o interesa.

Privind de jur împrejur, Paula spuse:

– Casa asta arată ca o reşedinţă permanentă şi se vede că ai investit mult în ea, atât afectiv cât şi financiar.

– Da, mi-a fost de mare folos să vin aici ori de câte ori puteam şi să lucrez pentru casă. Am avut astfel o ocupaţie, la sfârşit de săptămână şi în timpul liber. Nu am prea mulţi prieteni şi nici o viaţă socială în adevărata putere a cuvântului. În plus, ştii bine că întotdeauna mi-a plăcut să recondiţionez casele vechi. Se tolăni pe scaun, zăbovind, gânditor, cu privirea asupra ei. Winston şi cu mine am obţinut un profit frumuşel, când am vândut vilele acelea vechi din Yorkshire, pe care le-am renovat, şi sunt convins că aşa o să se întâmple şi în cazul acesta, când va veni vremea să vând cabana. Continua s-o studieze.

În ochii ei se citea un sentiment de uşurare, sau doar aşa i se părea lui?

– Ce-o să se întâmple cu Beck House? Vreau să spun, când Winston şi Emily se vor căsători? întrebă Paula, curioasă.

– Când a fost la New York, Winston mi-a spus că ei doi vor să locuiască un timp acolo, să vadă dacă lui Emily îi place casa. Dacă da, cumpără şi partea mea, dacă nu... Shane ridică din umeri. Nu-i nici o problemă, vom continua probabil să o folosim pentru sfârşiturile de săptămână. Sau o scoatem la vânzare.

– Winston mi-a spus că te-a rugat să-i fii cavaler de onoare.

Shane încuviinţă din cap.

– Iar eu am să fiu doamna de onoare a lui Emily.

– Da, ştiu.

– N-ai să vii în Anglia până atunci, Shane?

În ochii ei se ivise din nou acea expresie ciudată de îngrijorare. Îi răspunse:

– N-am idee, Paula. După cum ţi-am explicat deunăzi, tăticul vrea să petrec sezonul Crăciunului în Jamaica şi Barbados şi s-ar putea chiar să trebuiască să mă duc în Australia, în februarie sau martie.

– Australia! Se aşeză mai drept pe canapea, părând uimită.

– Da. Blackie a făcut o pasiune pentru Sydney şi, de câte ori a vorbit cu tata în ultima vreme, a tot insistat să construiască un hotel acolo. Ieri dimineaţă, am vorbit cu bătrânul, care a primit chiar o scrisoare de la tata mare în legătură cu asta. Aşa că s-ar putea să trebuiască să mă duc acolo în recunoaştere.

– Blackie e la fel de incorigibil ca bunica. Ăştia doi n-au de gând să înceteze să se tot gândească la afaceri?

– Parcă tu eşti mai brează? Sau eu, de pildă? Chicoti. În ceea ce ne priveşte pe amândoi, s-ar putea spune că aşchia nu sare prea departe de trunchi, nu crezi?

– Ba da. Înclinându-se puţin, deveni brusc serioasă. Consideri că muncesc prea mult?

– Bineînţeles că nu. Oricum, aşa eşti tu, Paula, de felul tău eşti muncitoare. Aşa ai şi fost crescută – ca şi

mine, de altfel. Nu prea am timp de pierdut. Sincer să fiu, cred că aş înnebuni, dacă aş avea prea mult timp liber. Îmi place să fiu în miezul afacerilor, ador înfruntările şi confruntările, negocierile şi tranzacţiile – şi tu la fel. Şi mai e ceva, am o mare satisfacţie la gândul că pot continua afacerile de familie, începute de tata mare, iar tu probabil că ai acelaşi sentiment.

– Aşa e.

– Asta se aşteaptă de la amândoi... sentimentul datoriei ne-a fost inoculat încă de mici, nici n-am putea trăi altfel. Uite bunicii noştri şi-au închinat viaţa pentru a clădi două măreţe imperii de afaceri, s-au chinuit să ne asigure o existenţă mai bună decât au avut ei la început, siguranţă financiară, independenţă şi putere. Cum – Jim spune că goana după putere duce la izolare, la uciderea valorilor umane şi la moartea sufletului, interveni Paula.

Era prima oară când pomenea de Jim, de când venise la New York, iar pe moment Shane se simţi descumpănit. Îşi drese glasul. Nu avea deloc chef să discute despre soţul ei, dar ştia, în acelaşi timp, că trebuia să-i dea totuşi un răspuns.

– Şi tu? Eşti de acord cu el?

– Nu, realitatea e că nu sunt de acord. Nu Lordul Acton spunea, că puterea corupe, că puterea absolută te corupe total? Cred că la asta se referea şi Jim. Dar să-l ia dracul pe Lordul Acton, indiferent *cine* o mai fi şi ăsta. Prefer filozofia Emmei Harte. Ea spune că puterea corupe, doar atunci când aceia care o deţin sunt în stare să facă orice pentru a se agăţa de ea. Buni spune că puterea te poate înnobila, dacă înţelegi că puterea reprezintă o teribilă responsabilitate. Mai ales faţă de ceilalţi. Întîmplarea face că eu sunt de acord *cu ea,* nu cu Jim. Mă simt responsabilă, Shane. Faţă de bunica, faţă de angajaţii noştri şi faţă de acţionari. Faţă de mine însămi.

Shane încuviinţă din cap.

– Ai dreptate, la fel şi Emma. Vroiam să-ţi spun, adineauri că mă gândeam cât de nerecunoscători şi chiar inconştienţi am fi, dacă ne-am arăta indiferenţi faţă de moştenirile noastre, dacă le-am întoarce spatele. Ar

însemna să nu ținem seama de Blackie şi de Emma, de toate eforturile lor supraomeneşti. Ridicându-se în picioare, se uită la ceas. E aproape patru şi, pentru că tot e vorba de responsabilitate, aş face mai bine să mă duc să văd ce fac băieții mei, să le plătesc şi să le spun să isprăvească treaba.

Paula se ridică şi ea şi luă tava de mâncare.

– Se face seară! Ar trebui să mă apuc să pregătesc cina.

În timp ce ieşeau, Shane îşi coborî privirea spre ea, zâmbindu-i îndrăzneț.

– Şi, spre informarea ta, vrej de fasole Lordul Acton a fost un istoric englez, un catolic fervent, un membru liberal al Parlamentului şi prieten apropiat al lui Gladstone.

– Interesant, zise ea, râzând, şi intră în bucătărie.

După ce puse vasele maldăr în chiuvetă, Paula curăță cartofii şi varza, pregăti mielul, îl unse cu unt, adăugă piper şi frunze uscate de rozmarin. După ce făcu şi şarlota şi o puse la frigider, bătu împreună, în mixter, făina, ouăle şi laptele pentru pudingul à la Yorkshire, fredonând fericită. De câteva ori, în intervalul de o oră cât ea lucră, Shane băgă capul pe uşă, oferindu-se să o ajute, dar ea îl refuză, spunându-i să se cărăbănească. Se simțea la fel de bine şi de mulțumită, ca atunci când se ocupa de grădinărit, folosindu-şi mâinile şi nu mintea, cum trebuia de obicei. „E terapeutic", se gândi ea, amintindu-şi ce îi spusese Shane despre munca la cabană.

Când, în cele din urmă, se întoarse în camera de zi, observă că el aranjase masa pentru cină, stivuise lemnele la un capăt al şemineului şi pusese la combină Simfonia a IX-a de Beethoven. Dar Shane nu se vedea pe nicăieri. Paula se ghemui confortabil pe canapea, ascultând muzica, simțindu-se relaxată şi chiar puțin somnoroasă. Căscă. „E din cauza vinului. Nu sunt obişnuită să beau la prânz, se gândi ea, închizând ochii. A fost o zi splendidă, cea mai frumoasă în ultima vreme; fără încordări şi dueläri verbale." Ce uşurare să poată fi ea însăşi, şi nu permanent în defensivă, cum i se întâmpla deseori cu Jim.

Shane o făcu să tresară, când îi spuse:

– Ei, ce zici acum de plimbarea aia?

Aşezându-se în capul oaselor, îşi acoperi gura cu mâna, căscând de mai multe ori.

– Iartă-mă. Mă simt atât de adormită. Te superi dacă sărim astăzi plimbarea?

Se aşeză pe canapea lângă ea, făcând-o să pară dintr-o dată atât de mică în comparaţie cu statura lui.

– Nu. Şi eu sunt stors, m-am sculat cu noaptea-n cap. Nu mai adăugă că aproape nici nu închisese ochii, ştiind-o în camera de alături, atât de aproape şi totuşi atât de intangibilă pentru el. O dorise enorm aseară, tânjind să o ţină în braţe. Îi spuse: De ce nu tragi un pui de somn?

– Asta cred că am să fac. Şi tu?

– Mai am câteva treburi şi nişte telefoane de dat, după care, probabil, am să fac acelaşi lucru.

Paula se rezemă de perne, zâmbind ca pentru ea, în timp ce el ieşea din cameră, fluierând uşor. Moţăind, îşi aminti că nu îl abordase încă în legătură cu purtarea lui din ultimele optsprezece luni. „A! dar avem tot timpul, tot weekend-ul la dispoziţie", se gândi ea. În subconştient îi încolţi o idee. Un gând incomplet, care dispăru, înainte să-l poată sesiza. Oftă mulţumită, simţindu-se învăluită de muzică şi de căldură. În câteva secunde, adormi adânc.

CAPITOLUL 35

Era una dintre acele seri, menită a fi perfectă de la bun început.

Cu câteva minute înainte de ora şapte, Paula coborî, căutându-l pe Shane.

Se îmbrăcase într-un caftan uşor de lână, pe care i-l făcuse Emily. De un violet intens, avea o croială simplă, fiind larg şi bogat, cu mâneci neobişnuit de evazate,

încheiate strâns la manşete. Îşi pusese un şirag lung de mărgele de jad în culoarea levănticăi, cadou tot de la Emily, care i le cumpărase din Hong Kong.

Paula îl găsi pe Shane în camera de zi. Stătea în picioare, lângă fereastra uriaşă, privind afară.

Observă că aprinsese numeroasele lumânări pe care, mai devreme, le răspândiseră în toată camera, şi aranjase un bar pe unul dintre scrinurile micuţe.

Focul ardea în vatră ca un rug imens, cele câteva lămpi pe care el le aprinsese străluceau cu o lumină roşiatică, iar vocea Ellei Fitzgerald, cântând Cole Porter, răsuna încetişor de undeva din spate.

Înaintând, Paula spuse:

– După câte îmi dau seama, nu-mi rămâne nimic de făcut, decât să stau jos şi să beau ceva.

Shane se întoarse spre ea. O învălui cu privirea.

În timp ce se apropia, văzu că se fardase cu roşu pe pleoape şi, din cauza acestei nuanţe şi a culorii rochiei, ochii ei tulburători păreau mai violeţi ca oricând. Părul negru şi lucios, periat spre spate şi întors jos spre interior, într-o pieptănătură paj, îi încadra faţa palidă, făcând-o să pară mai diafană. „V"-ul de deasupra frunţii late forma o crestătură adâncă. Era impresionat. Întreaga ei fiinţă era impresionantă.

Îi dispăruse încordarea de pe faţă. Shane se gândi că Paula era mai frumoasă decât o văzuse vreodată, în ultimii ani. Îi spuse:

– Ce drăguţă eşti, Paula!

– Îţi mulţumesc. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

El râse, ţinând în seamă remarca ei.

– Ai vorbit de băut ceva, adineaori. Ce-ai vrea?

– Vin alb, te rog.

Paula rămase în picioare lângă cămin, studiindu-l, în timp ce el deschidea sticla.

Purta pantaloni sport gri închis, un pulover cenuşiu mai deschis, cu guler rulat, şi un sacou din caşmir negru. Analizându-l, Paula se gândi: „E acelaşi Shane dintotdeauna şi, totuşi, are ceva schimbat. *E* altfel. Poate că din cauza mustăţii. Sau din cauza mea." Înăbuşi imediat această posibilitate.

El îi aduse paharul. Simți un miros discret de săpun și de colonie. Shane se bărbierise proaspăt, își periase frumos părul și își făcuse recent manichiura. Paula își înfrână un zâmbet, amintindu-și cât de mult o scotea din sărite pe bunica ei obiceiul lui de a se privi, ori de câte ori trecea pe lângă o oglindă. Emma amenințase chiar că avea să scoată toate oglinzile de la Heron's Nest, dacă el nu înceta să mai fie atât de plin de sine. În acel an, Shane avea optsprezece ani, fiind foarte conștient de faptul că arăta nemaipomenit, cu statura lui viguroasă și atletică. Bănuia că și acum Shane își dădea foarte bine seama de farmecul lui sexual, deși nu se mai contempla în oglinzi. Cel puțin, nu în public. Poate că învățase să-și accepte fizicul uimitor. Se întoarse spre foc, pentru a-și mai ascunde un surâs. Shane *era* încrezut, chiar puțin înfumurat, în legătură cu unele dintre însușirile și realizările lui, și atât de sigur pe el. Totuși, avea o bunătate caracteristică, o anumită blândețe, fiind extraordinar de afectuos cu prietenii și familia și extrem de amabil. Cât de bine îl cunoștea pe Shane Desmond Ingham O'Neill!

Turnându-și niște whisky cu sifon, Shane îi aruncă peste umăr:

– Să nu te mire dacă Sonny își aduce chitara. Așa face de obicei. Iar eu s-ar putea să-l acompaniez la pian – spre delectarea tuturor. Ba poate chiar și cântăm împreună, mai încolo.

– Vai! Doamne, strigoii formației „The Herons"! Paula râse. Dar știi bine că erați îngrozitori.

– Ba dimpotrivă, cred că eram destul de buni, i-o întoarse el, râzând de asemenea. Veni lângă ea. Tu și restul fetelor ne invidiați, fiindcă în vara aceea dădusem lovitura cu spectacolul și eram în centrul atenției. Erați geloase pe noi pentru ținuta trăsnet pe care o aveam. Și acum mă mai mir cum de n-ați făcut și voi o formație, ca să ne concurați.

Paula râse din nou. El ciocni paharul de al ei.

Paula rămase cu privirea ațintită la el, care o depășea cu un cap ca înălțime, simțindu-se pitică și dintr-o dată slabă, lipsită de apărare și foarte femeie. Era limpede că Shane avea ceva irezistibil în el. Senzațiile stranii pe care

i le trezise, cu o seară înainte, începură să o cuprindă din nou. Pielea îi ardea. Inima parcă i se opri în loc.

Se uitau unul la altul.

Privirile lor rămaseră înlănțuite.

Paula vroia să-şi întoarcă ochii, dar se simțea parcă hipnotizată de privirea lui întunecată şi pătrunzătoare.

Shane rupse această apropiere, întorcându-se rapid şi prefăcându-se că îşi caută țigările, pentru a-şi înăbuşi dorința de a o săruta. „Trebuie să ai grijă", îşi spuse el. Se întreba dacă nu cumva greşise, invitând-o la cabană. Ştia că se juca cu focul. „N-am să mă mai întâlnesc cu ea cât timp va mai sta în SUA" Râse în sinea lui. Ştia că n-o să poată rezista tentației.

De afară, se auziră câteva chiote vesele. Spre imensa lui uşurare, Sonny şi Elaine intrară în cameră.

Shane traversă încăperea grăbit pentru a-i întâmpina, cu un zâmbet lătăreț pe față. Era bucuros că îi invitase. Încordarea i se diminuă.

După ce propti de un scaun cutia chitarei, Sonny îi luă mâna şi îl îmbrățişă, spunând:

– Coniac... pentru după cină. Îi dădu lui Shane o sticlă învelită în hârtie frumoasă.

Elaine îi întinse un coş.

– Şi aici ai câteva pâinici proaspete pentru micul dejun, exclamă ea, în timp ce Shane se apleca s-o sărute pe obraz.

Shane le mulțumi şi, punînd cadourile pe un scrin, îi duse pe soții Vickers să-i prezinte Paulei.

Din clipa în care i-a cunoscut, Paula ştiu că o să-i placă de ei. Sonny era înalt, uscățiv şi drăguț, cu barbă blondă şi ochi căprui şi veseli. Elaine, drăgălaşă, frumuşică şi feminină, era genul de femeie la care farmecul real se recunoaşte imediat. Avea o față deschisă şi prietenoasă, ochii de un albastru viu, părul scurt şi ondulat, prematur încărunțit.

Se aşezară jos, în timp ce Shane se duse să pregătească băuturile pentru noii sosiți. Paula se bucură în sinea ei că îşi pusese caftanul, deşi Shane îi spusese să se îmbrace sport. Elaine purta pantaloni negri de

catifea şi o jachetă chinezească din brocard albastru, dând impresia unei eleganţe discrete.

Zâmbindu-i, Elaine îi spuse:

– Shane ne-a spus că eşti nepoata Emmei Harte şi că acum conduci toate afacerile ei. Sunt moartă după magazinul vostru de la Londra. Aş fi în stare să stau acolo toată ziua.

– Să ştii că nu glumeşte, o întrerupse Sonny, râzând. Într-o bună zi, nevastă-mea şi magazinul vostru or să mă ruineze.

– O! nu-i da atenţie soţului meu, *el* e cel care glumeşte, spuse Elaine, continuând să tot laude magazinul Harte din Knightsbridge.

Dar, când Shane se întoarse cu paharele de vin pentru Sonny şi Elaine, conversaţia se deplasă spre problemele vieţii de la ţară şi spre bârfele locale. Paula stătea rezemată de spătarul scaunului, ascultând liniştită şi sorbind din pahar. Pe măsură ce se derula discuţia între Shane şi prietenii lui, Paula înţelese cât de mult îi plăcea el, observând totodată cât de relaxat era în compania lor. În fond, şi ea la fel. Erau genul de oameni cu care te simţi bine – afectuoşi, comunicativi, sinceri şi cu picioarele pe pământ. Sonny era la fel de spiritual ca şi Shane, deşi nu tot atât de sclipitor şi de acid, şi în scurt timp cei doi bărbaţi începură să-şi arunce poante nostime unul celuilalt. Se râdea mult şi cu voie bună, predominând atmosfera festivă.

După prima jumătate de oră, Paula avea senzaţia că parcă îi cunoştea pe cei doi de ani de zile. Fiecare în parte o provocară la vorbă, îndemnând-o să le povestească despre munca ei, despre magazine, arătându-se amândoi interesaţi în mod deosebit de renumita ei bunică. Iar ea, care de obicei era rezervată cu străinii, se trezi sporovăind la nesfârşit. Cu Sonny, discută despre muzică şi compoziţiile lui, descoperind că el scrisese câteva spectacole muzicale de pe Broadway, precum şi muzica pentru numeroase filme de la Hollywood. La rândul ei, Elaine îi vorbi despre cariera ei de scriitor şi despre cărţile ei. Relatarea ei era nu numai bogată în informaţii, ci şi amuzantă, mai cu seamă atunci

când povesti despre incidentele nostime care i se întâmplaseră în timpul campaniilor publicitare. Avea un fel distractiv de a povesti, aşa că între cei patru domnea o atmosferă de bonomie şi râsete.

Din când în când Paula arunca priviri furişe lui Shane. Era o gazdă minunată, veşnic în mişcare, având grijă de băuturi, schimbând discurile la pick-up, aruncând lemne pe foc şi dirijând conversaţia spre diferite subiecte, în care îi antrena pe toţi. Şi se vedea limpede că era încântat de felul în care familia Vickers reuşise să o captiveze. Îi zâmbea mereu, dând din cap în semn de încuviinţare şi, de două ori când trecu pe lângă scaunul ei pentru a se ocupa de câte ceva, o strânse de umăr cu afecţiune.

Paula ieşise o dată să vadă ce făcea mâncarea, iar a doua oară când se ridică, Elaine o urmă şi ea.

– Te las să faci singură toată treaba, îi zise Elaine, şi nu e drept. Vin să te ajut.

– Totul e în regulă, nu-i nevoie, protestă Paula.

– Nu, nu, insist să vin cu tine. Elaine ieşi după Paula, îndreptându-se spre bucătărie şi, când ajunse în pragul uşii, exclamă: Ce bine miroase – îmi lasă gura apă. Ia spune, cu ce te pot ajuta?

– Cu nimic, zău. Zâmbindu-i, Paula se aplecă şi scoase carnea din cuptor, punând-o pe un suport. Ar fi totuşi ceva de făcut. Vrei să acoperi asta cu foile de poleială?

– Zis şi făcut, spuse Elaine, rupând o bucată mare de folie şi înfăşurând-o în jurul piciorului de miel. O urmărea pe Paula, iar, după o clipă, spuse: Ce seară frumoasă! Mă bucur că sunt aici. Nici nu ştii cât îl înveseleşti pe Shane!

– Zău? Răsucindu-se în loc şi întorcându-se spre Elaine, Paula îi aruncă o privire mirată. O spui de parcă până acum ar fi fost complet abătut.

– Aşa credeam. Sonny şi cu mine ne făceam griji din cauza lui. E atât de drăguţ, de generos, fermecător, plăcut şi atractiv. Totuşi... Ridică din umeri. Ca să fiu sinceră, tot timpul e singur aici, nu-şi aduce niciodată... prieteni şi sunt momente când pare deprimat şi

melancolic. Ridică iar din umeri. Bineînțeles că Anglia este departe şi...

– Da, cred că îi e cam dor de casă, spuse Paula neîntrebată, întorcându-se şi îndreptându-şi din nou privirea spre plită.

Încruntându-se, Elaine se uită şi ea țintă la Paula.

– A... Dar eu n-am spus-o în sensul ăsta... se opri brusc, când Shane intră, învârtind în mână tirbuşonul.

– Cred că ar fi bine să deschid vinul, să-l las să ia puțin aer, spuse el. Se apucă de treabă, adresându-se în acelaşi timp Paulei: Cred că e nevoie ca friptura să stea şi să-şi lase zeamă vreo cincisprezece minute, înainte ca eu să mă apuc s-o tranşez. Aş putea să mă învârt şi eu pe aici, să vă țin companie.

Elaine se furişă pe tăcute afară, lăsându-i singuri.

– A fost o masă excelentă, zise Elaine, punând jos furculița de desert şi lingura şi uitându-se la Paula. Tare mi-aş dori şi eu rețeta pentru şarlota asta. A fost delicioasă.

– Şi rețeta de la pudingul à la Yorkshire, îi sugeră Sonny. Îi aruncă nevesti-si un zâmbet ironic, dar drăgăstos, adăugând: Ştiu că Elaine n-o să se supere, dacă vă spun că pudingurile ei arată ca nişte grămezi uriaşe de aluat fleşcăit.

Toată lumea râse.

Paula spuse:

– Am să vi le scriu mâine. Un zâmbet de plăcere i se ivi în colțul gurii. Amândoi mă măguliți enorm. N-am primit niciodată atât de multe complimente pentru felul în care gătesc.

– Nu-i adevărat! exclamă Shane. Ani de zile te-am tot lăudat. Necazul cu tine e că niciodată nu dai atenție la ce îți spun eu, bombăni el, râzând totuşi.

– Ba nu, i-o întoarse Paula. Întotdeauna am făcut-o.

Chicotind, Shane îşi împinse scaunul în spate.

– Mă duc mai bine la bucătărie, să fac cafeaua.

– Te asist şi eu, zise Sonny, țîşnind în picioare şi ieşind după el.

Elaine se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o pe Paula. Ce înfățișare frapantă și neobișnuită! Se întreba câți ani avea. Mai devreme, Elaine ajunsese la concluzia că probabil are peste douăzeci și cinci de ani, ba poate chiar treizeci. Dar acum, la lumina dulce a lumânărilor, Paula părea mult mai tânără; chipul ei exprima vulnerabilitate, ca și cum ar fi fost un copil. Era deosebit de atrăgătoare. Conștientă de faptul că devenea nepoliticoasă, zgâindu-se așa la ea, Elaine îi spuse:

– Ești o femeie frumoasă, Paula, și atât de dotată. Nu-i de mirare că mai tot timpul e nenorocit.

Paula simți că înțepenește și, cam nesigură pe ea, își puse jos paharul.

– Din păcate, nu prea înțeleg ce vrei să spui.

Elaine își dădu drumul la gură:

– Shane... e nebun după tine! Se citește pe fața lui și se reflectă în ceea ce spune. Ce păcat că ești atât de departe, în Anglia! La asta m-am referit mai devreme – cînd eram amândouă la bucătărie.

Paula era buimăcită. Izbuti să spună:

– Vai, Elaine, dar noi nu suntem decât vechi prieteni, prieteni din copilărie.

Pentru o fracțiune de secundă, Elaine crezu că Paula glumește, continuând tachinările care punctaseră conversația plăcută din timpul cinei. Apoi, însă, văzu expresia îngrozită de pe chipul Paulei.

– Vai de mine, Doamne, am spus ce nu trebuia. Îmi pare rău. Am presupus doar că tu și Shane sunteți... Vocea i se stinse, îndurerată.

Paula își învinse consternarea.

– Te rog, Elaine, nu mai fi atât de distrusă. Nu-i nimic, zău, crede-mă. Înțeleg. Pur și simplu ai interpretat greșit dragostea frățească a lui Shane pentru mine, luând-o drept altceva, cu totul diferit. Oricine ar fi putut face aceeași greșeală.

Se lăsă o tăcere penibilă, în timp ce cele două femei se priveau. Nici una nu-și găsea cuvintele.

Elaine își drese glasul.

– Uite ce-am făcut... am stricat o seară frumoasă, eu, cu gura mea bogată. Era mâhnită, cerându-și parcă

scuze. Sonny spune că trăncănesc mereu ca o flaşnetă, fără să mă gândesc. Are dreptate.

Vrând s-o facă să se simtă bine, Paula murmură încetişor:

– Vai, Elaine, te rog, nu te jena. Eu nu sunt. Îmi place de tine şi vreau să ne împrietenim. Şi, în fond, de ce n-ai ajunge la asemenea concluzii. La urma urmei, stau aici cu el, sub acelaşi acoperiş, şi suntem destul de degajaţi şi de apropiaţi unul cu altul. Dar să ştii că am crescut împreună şi am tot stat unul în preajma celuilalt, cam toată viaţa. Între noi există un fel anume de naturaleţe, care poate fi uşor interpretată greşit. Dar relaţia noastră nu este ceea ce crezi tu. Paula încercă să râdă, privindu-şi mâinile. Tocmai mi-am dat seama că nu mi-am pus inelele în seara asta şi, cum n-am discutat despre viaţa mea personală, s-ar putea să nu ştii că sunt măritată.

– O! Păi, asta explică totul! strigă Elaine, roşindu-se imediat. Clătină din cap. Iară încep... iartă-mă, Paula, scuzele mele. În seara asta nu spun decât prostii. Probabil că am băut prea mult.

Paula se chinui din nou să râdă, dezinvolt şi degajat.

– Poate că ar trebui să discutăm despre altceva, nu crezi? Shane şi Sonny trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

– S-a făcut. Şi, te rog, nu-i spune nimic lui Shane... despre ce am bănuit eu. O să zică despre mine că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Bineînţeles că n-am să-i spun nimic, Paula o luă de braţ pe Elaine, amical, spunându-i cu voce joasă: Încearcă să nu mai fii aşa necăjită. Shane o să observe imediat. E foarte perspicace. Bănuiesc că din cauza strămoşilor lui celţi. Când eram mică, credeam cu adevărat că îmi poate citi gândurile... întotdeauna mă înnebunea cu felul lui de a ghici ce aveam în minte.

Elaine schiţă un zâmbet la această remarcă, în timp ce se aşeza pe un scaun. Deşi îşi mai recăpătase puţin sângele rece, se tot boscorodea singură în gând. Ce proastă fusese să presupună că aveau o aventură.

Dar cine n-ar fi crezut asta... între ei *exista* o anumită intimitate, o legătură specială, iar Shane o mânca din ochi pe Paula, sorbindu-i fiecare cuvânt. Se vedea clar că era îndrăgostit de ea, indiferent de ce ar fi crezut Paula. „Şi pe cine îşi închipuie *ea* că păcăleşte? Doar pe ea însăşi. Ei bine, autoînşelarea este o trăsătură proprie omului, se gândi Elaine, aruncându-i o privire pe furiş Paulei, care stătea jos pe scaunul din faţa ei. Indiferent că îşi dă seama sau nu, dar îl adoră. Şi nu aşa cum ar face-o o veche prietenă... mult mai mult decât atât, ceva mai complex şi cu rădăcini mai adânci. Totuşi, poate că nu a conştientizat încă profunzimea sentimentelor ei faţă de el. Iar *eu* n-ar fi trebuit să spun nimic." Elaine se admonestă din nou.

Dar, câteva secunde mai târziu, când Shane aduse tava cu cafelele lângă cămin, Elaine văzu cum ochii Paulei zburară imediat spre chipul lui şi detectă strălucind în privirea ei un interes nou şi avid. Elaine se gândi: „Cine ştie, poate că n-am fost atât de proastă... poate că le-am făcut amândurora un mare bine, luându-mă gura pe dinainte."

Shane le servi cafeaua. Sonny turnă coniacul, iar după zece minute îşi aduse chitara şi începu să cânte. Era un chitarist viguros şi foarte talentat, iar ceilalţi rămaseră nemişcaţi, captivaţi de interpretarea lui şi de muzică, transpuşi şi vrăjiţi.

Paula asculta doar pe jumătate. Era mulţumită că nu trebuia să facă nici un fel de conversaţie. Gândurile i se învălmăşeau neliniştite. Elaine o uluise, mult mai mult decât îi lăsase de înţeles. Dar şocul începea să-i treacă şi încerca acum să-şi pună ordine în mintea tulburată.

Era convinsă de faptul că Elaine, pur şi simplu, interpretase greşit atitudinea lui Shane, purtarea lui faţă de ea. Pe de altă parte, dacă Elaine avea totuşi dreptate? Elaine afirmase că, prin căsnicia ei, se explica totul – referindu-se, desigur, la faptul că în felul acesta se justifica nefericirea lui Shane, sentiment pe care era limpede că ei îl depistaseră. Brusc, Paula îşi reaminti de ideea aceea incompletă, care îi venise după-amiaza, când moţăia pe canapea.

Zăbovise cu gândul asupra ultimelor zile, remarcând că Shane era acelaşi de altădată, aşa cum fusese înainte de căsătoria ei. I se aprinse parcă un beculeţ în minte, dar apoi adormise. Acum, gândul acela căpătă contur, rotunjindu-se. *Shane se schimbase şi o părăsise, în momentul în care anunţaseră logodna ei cu Jim.* De ce? Fiindcă era gelos. Iată explicaţia. Ce proastă fusese să nu-şi dea seama de asta mai demult? Dar de ce Shane nu-i arătase limpede că ţine la ea? Cât timp mai era încă liberă. Poate că nici el nu înţelesese lucrul acesta... decât atunci când era prea târziu. Brusc, totul deveni logic.

Paula se rezemă de spătarul scaunului, zguduită în sinea ei de aceste concluzii. Închizând ochii, se lăsă învăluită de muzică. Se gândea la Shane. Stătea doar la câţiva centimetri de ea. La ce se gândea şi ce simţea el, exact în acea clipă? O iubea oare cu adevărat? Era nebun după ea, cum îi spusese Elaine. Paulei i se strânse inima. „Şi eu? Ce simt eu pentru Shane? Reacţionez, oare, fără să vreau la vibraţiile pe care el le emană? Sau *sunt* înrăgostită de *el* ?... L-am iubit dintotdeauna, fără să-mi dau seama?" Încercă să-şi analizeze cele mai intime senzaţii, să-şi evalueze sentimentele. Se împotmoli.

Plecară cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii.

Shane îi conduse.

Paula ştia ce avea de făcut.

Ridicându-se, se duse la scrin, recuperă sticla de coniac şi o duse înapoi lângă cămin. Umplu din nou, pentru amândoi, paharele rotunde, puse sticla în mijlocul mesei de cafea şi aruncă pe foc câteva lemne.

Apoi se aşeză pe canapea, aşteptându-l.

După câteva minute, auzindu-i paşii, ridică privirea, în timp ce el intra în cameră. Paula îi zâmbi din locul unde stătea.

Shane şovăi, surprins s-o vadă stând acolo, cu paharul în mână. Se încruntă.

– Ţi-ai propus să stai trează toată noaptea? Eu mă gândeam că eşti frântă de oboseală. A fost o zi lungă, ai muncit atât de mult la bucătărie. N-ar trebui să...

– Tocmai mi-am revenit! strigă ea, întrerupându-l înainte ca el să aibă timp să sugereze că ar trebui fiecare să meargă la culcare. Asta-i ultimul pahar. Ți-am turnat și ție unul. Nu vrei să stai cu mine? Cum el nu răspunse, Paula râse veselă. Haide, Shane, fii băiat bun, cum știi tu.

El ezită o fracțiune de secundă. Se temea să rămână singur cu ea. Îi simțise prezența periculos de mult în tot cursul serii. O dorise de mai multe ori. Abia își mai stăpânea sentimentele. Și băuse destul de mult. Dintr-o dată, nu mai era atât de sigur pe el, în preajma ei. Se necăji imediat la acest gând. Doar nu mai era un tinerel cu caș la gură, aflat la prima lui întâlnire, arzând de nerăbdare să facă o cucerire, ci un bărbat în toată firea. Și se afla alături de fata pe care o cunoștea de-o viață. Da, o iubea. Dar ea avea încredere în el. Era un gentleman. Știa să se stăpânească singur. „Totuși, ar cam trebui să închei seara acum," se gândi el. Îi spuse:

– Bine, doar unul mititel. Am plănuit să mergem mâine dimineață la călărit – foarte devreme.

Se îndreptă spre șemineu, străduindu-se să pară degajat. Întinse mâna să ia paharul, pe care ea i-l umpluse, și se trase de lângă masa de cafea, cu intenția de a se așeza pe scaunul din fața vetrei.

Paula bătu cu mâna pe canapea.

– Nu, vino aici, Shane, lângă mine. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Se încordă, privind-o cu atenție și iscodindu-i fața. Avea un aer neutru, chiar placid. Rămase uimit. De obicei, era mult mai însuflețită.

– O.K. Se așeză cît mai departe de ea, înghesuindu-se în celălalt capăt al canapelei.

– Noroc, zise Paula, întinzându-se mai aproape și ciocnind paharul cu el.

– Noroc. Mâinile li se atinseră din întâmplare, în timp ce ridicau paharele. Shane se simți parcă electrocutat. Se trase și mai mult în colțul lui, punându-și picior peste picior.

– Despre ce vrei să discutăm?

– Aș vrea să-ți pun o întrebare.

– Dă-i drumul atunci...

– Ai să-mi spui adevărul?

Îi aruncă o privire, prudent.

– Depinde de întrebare. Dacă nu-mi place, s-ar putea să fiu mai evaziv.

Îl privi într-un fel ciudat.

– Noi doi ne-am spus întotdeauna adevărul, când eram mici. Pe vremea aia, nu umblam cu minciuni...Mi-ar plăcea ca între noi să fie din nou aşa.

– Dar aşa şi e!

– Nu chiar, Shane. Văzu mirarea din ochii lui. A! Da, zise ea, săptămâna asta a fost ca pe vremuri, recunosc, dar timp de aproape doi ani între noi a existat o anumită înstrăinare. De fapt, continuă ea, cu repeziciune, de foarte multă vreme eşti rece şi distant cu mine. Când te-am întrebat, de ce te-ai îndepărtat de mine, asta cu foarte mult timp în urmă, m-ai expediat repede cu scuze prosteşti. Încordare, muncă şi drumuri, mi-ai spus atunci. Punându-şi paharul pe masa de cafea, Paula se uită lung la el. În adâncul sufletului meu, nu te-am crezut niciodată, iar asta mă duce la întrebarea despre care îţi vorbeam. Se opri, privindu-i în continuare faţa. Ce ţi-am făcut eu atât de îngrozitor, încât te-am alungat din viaţa mea. *Pe tine* – cel mai vechi şi cel mai drag prieten al meu.

Shane se holba la ea, incapabil să-i răspundă. Dacă i-ar spune adevărul, s-ar da de gol, şi-ar dezvălui sentimentele reale. Dacă ar minţi-o, s-ar blestema singur pentru asta. Oricum, Paula era deşteaptă. Ar depista imediat minciuna. Înghiţi cu noduri, puse paharul şi privi spre foc, foarte gânditor. Mai bine să tacă.

Pentru un timp, nu vorbi nici unul.

Fixându-l cu privirea, Paula îşi dădu seama imediat de cumplita lui dilemă. „O! Iubitul meu, se gândi ea, deschide-ţi inima şi spune-mi totul" Dragostea pentru Shane o învălui cu totul, dând la o parte orice altceva. Uimită, îşi ţinu răsuflarea, înţelegându-şi, în cele din urmă, sentimentele. Tânjea de dor să-l ia în braţe, să-i alunge tristeţea de pe faţă, cu sărutările ei.

Tăcerea se prelungi.

Paula spuse încetişor:

– Îmi dau seama cât de greu îţi e să-mi răspunzi la întrebare. Ezitând puţin, încheie: Aşa că am să răspund

eu în locul tău. M-ai părăsit, fiindcă m-am logodit cu Jim, şi, după scurt timp, m-am măritat cu el.

Tot nu îndrăznea să deschidă gura, de teamă să nu se dea de gol. Deci, Paula ghicise. Dar, oare, cât de exact?! Clipi din ochi, continuând să fixeze cu privirea flăcările jucăuşe. Ştia că nu putea s-o lase să-i vadă faţa, înainte de a reuşi să şteargă orice urmă de sentiment.

În cele din urmă, se întoarse spre ea, spunând rar, cu o voce straniu de răguşită:

– Da, Paula, ăsta-i motivul pentru care am pus această distanţă între noi. Poate că am greşit procedând aşa. Dar... vezi tu... m-am gândit că... Jim nu mă place, da, şi tu la fel. La urma urmei, de ce ar fi trebuit să suportaţi ca un vechi prieten, ca mine, să tot mişune pe la uşa voastră... Lăsă fraza neterminată.

– Shane... tu nu-mi spui adevărul... ştii prea bine, şi eu la fel.

Intonaţia vocii ei îi atrase atenţia, făcându-l să-şi răsucească brusc capul. În licărirea strălucitoare a luminii focului, paloarea chipului ei căpătase o luminozitate ciudată, un luciu sidefiu. Ochii ei violeţi se întunecaseră parcă, devenind arzători, cu o expresie nefamiliară, pe care el n-o putea pricepe. Observa cum i se zbătea rapid o venă la gât. Paula întredeschise buzele, vrând parcă să spună ceva, dar rămase tăcută. *Expresia aceea din ochii ei.* Îl frapă din nou extraordinar de puternic. O dorea cu furie, din toată fiinţa lui. Inima i se zbătea cu putere în piept şi îl apucă un tremur interior. Trebui să-şi adune toată stăpânirea de sine pentru a rămâne la locul lui, fără să se apropie de ea. Apoi, pricepu ce avea de făcut – trebuia să se ridice, să iasă din cameră, s-o lase acolo. Dar descoperi că nu se putea mişca.

Se uitau prelung unul la celălalt.

În ochii lui negri şi strălucitori, Paula văzu iubirea lui întreagă, pe care el nu şi-o mai putea ascunde. Simultan, Shane descoperi toată dragostea ei, văzu dorinţa fierbinte, întipărită pe chipul ei, afecţiunea şi dorul pe care, până atunci, numai el trebuise să şi le simuleze, să şi le înfrâneze.

Încremeni, şocat, descoperind această identitate de sentimente.

Şi apoi, cu hotărâre, cu absolută siguranţă, se mişcară amândoi exact în acelaşi timp.

Erau unul în braţele celuilalt. Buzele lor se atinseră. Gura ei era caldă şi dulce, deschizându-se uşor, în întâmpinarea lui. Limbile li se lipiră, când mângâindu-se, când rămânând nemişcate. O împinse în jos pe mormanul de perne, cu mâna stângă cuprinzându-i ceafa, iar cu dreapta dându-i părul la o parte de pe faţă, dezmierdând-o pe obraz, pe gât. Îl ţinea strâns cu mâinile de omoplaţi, apoi şi le deplasă spre părul lui, îmbrăţişându-i capul cu putere. El începu s-o sărute, aşa cum tânjise de atâta timp s-o facă, cu pasiune, impetuos, buzele lui căutându-i cu aviditate gura, mângâind-o cu limba, până ce îşi contopiră respiraţia şi saliva. Dar, pe neaşteptate, sărutările lui deveniră tandre şi duioase, în timp ce mâna îi aluneca spre sânul ei. I-l cuprinse cu totul, apoi, încet, o mângâie până ce sfârcul i se întări între degete. Inimile lor băteau puternic una lângă cealaltă.

În cele din urmă se despărţiră, cu respiraţia grea. El îi privi chipul. Îşi agăţase privirea de ochii ei. Întinzând mâna, Paula îi atinse faţa, trasând cu degetul o linie de-a lungul buzei de sus, sub mustaţă.

Shane se ridică în picioare, dezbrăcându-se rapid şi aruncându-şi hainele pe un scaun. Paula făcu şi ea acelaşi lucru, după care se aşezară cu nerăbdare, pe canapea, ţinându-se strâns cu mâinile unul de celălalt. O luă în braţe, strângând-o la piept, sărutând-o pe faţă, pe păr, pe umeri. Apoi, se trase în sus, rezemându-se în cot, şi se aplecă deasupra ei. Cât de bine îi cunoştea trupul. O urmărise crescând, de când era mică, până devenise femeie. Dar n-o văzuse niciodată aşa – complet goală, dezvăluindu-i fiecare părticică a corpului, aşteptându-l pe el. Mâna îi alunecă în jos, peste sânii înalţi şi tari, pe abdomenul plat, de-a lungul coapsei, apoi între picioare, dezmierdând, mângâind şi atingând fiecare bucăţică a trupului ei, până ce se opri pe porţiunea de păr negru şi moale, în spatele căreia se ascundea esenţa feminităţii ei. Acoperi acea parte cu toată mâna, deplasându-şi corpul

astfel încât ajunse cu fața pe coapsa ei. Degetele i se mişcau de la sine, căutând cu blândețe, cercetând, descoperind-o. Şi, în cele din urmă, gura lui se alătură degetelor, continuând tandra explorare.

Shane o simți imediat că se încordează. Se opri şi, ridicând capul, privi în sus, peste trupul ei, întâlnindu-i ochii mari. Îl urmărea cu atenție, uimită şi alarmată. Shane zâmbi. Ce mai conta căsnicia ei!? Nu încăpea îndoială cât de nou era pentru ea felul lui de a o iubi, de a o face să simtă plăcerea. Înțelegând brusc acest lucru, era încântat şi excitat la gândul lipsei ei de experiență. Cel puțin nici un alt bărbat nu se apropiase aşa de ea.

Încordarea ei se accentuă. Încercă să se ridice, sprijinindu-se pe coate, şi deschise gura să spună ceva.

El îi murmură:

– Stai cuminte, lasă-mă să te iubesc.

– Dar tu, cum rămâne cu tine? şopti ea.

– Ce mai contează câteva minute, după toți anii în care te-am aşteptat?

Paula îşi dădu drumul pe spate, lungindu-se pe perne şi oftând uşor. Închinzând ochii, se lăsă moale, dându-i voie să facă tot ce vroia cu ea. Simțurile începeau să i se trezească, nu numai din cauza bruscheții cu care se apropiaseră, dar şi din cauza pasiunii şi a senzualității lui. Felul în care Shane o săruta şi îi atingea fiecare parte a corpului era nefamiliar şi erotic. Cu priceperea, experiența şi sensibilitatea lui, ştia exact cum s-o înfierbânte. O excita aşa cum nu mai fusese ea niciodată, făcând-o să i se ofere fără nici un fel de inhibiție. O treceau fiori după fiori, pe măsură ce buzele şi degetele lui o adorau cu delicatețe, apoi cu ardoare, şi mereu cu desăvârşită pricepere. Gesturile lui îi transmiteau parcă o căldură arzătoare, atingându-i adâncul ființei cu senzații despre care ea nu ştiuse până atunci că există. Căldura aceea se răspândea, năpădindu-i tot corpul.

– O! Shane, Shane, te rog, nu te opri, spuse ea gâfâind, nedându-şi seama că vorbise.

Nu-i putu răspunde, decât dacă s-ar fi oprit, ceea ce nu avea cum face acum. Era transpus şi el de excitația ei tot mai intensă, aidoma senzației pe care o avea şi el. Se

simțea excitat cum nu mai fusese niciodată, iar pasiunea cu care ea îl dorea îl atâța, ca un afrodisiac puternic. I se închină cu totul, savurându-i dulceața, aducînd-o la punctul culminant al extazului. Ştia că din clipă în clipă va fi zguduită de un spasm. Ceea ce se şi întâmplă, iar el se ridică peste ea, alăturându-i-se cu o putere şi o tărie ce îi făcură pe amândoi să țipe. Ea se atârna de el, strigându-i numele. Îi astupă gura cu patimă, sărutând-o. Se lipise de el, mulându-şi trupul după al lui. Începură să se mişte în acelaşi ritm, cuprinşi tot mai mult de pasiune.

Shane deschise ochii. Camera strălucea de lumină. Iar el, care până nu demult tânjise după întuneric, vroia acum acea lumină... acea lumină orbitoare şi sclipitoare. Vroia să-i vadă chipul, să absoarbă fiecare unduire de emoție întipărită pe fața ei, avea nevoie să ştie că era într-adevăr ea aceea cu care făcea dragoste. Se trase în sus, ținându-şi mânile de o parte şi de alta a corpului ei, iar ea îşi ridică pleoapele, uitându-se țintă la fața lui. O privi şi el prelung. Shane începu din nou să se mişte, cu rapiditate, iar ea îi urmă ritmul, fără ca ochii lui s-o părăsească o clipă. Brusc, el îşi încetini mişcările, vrând să prelungească momentul apropierii totale.

Shane înțelese brusc că era vorba de ceva mai mult decât un simplu act sexual. Îi poseda sufletul, inima, mintea, la fel cum şi ea îl poseda cu totul. Ea era copila de vis din visurile copilăriei lui... în sfârşit în brațele lui... cu adevărat a lui până la urmă. Acum, ea îi aparținea. În brațe ținea lumea întreagă. Durerea, cu care trăise, încetase brusc. Viața lui dinainte se prăbuşi... jos... într-un vid întunecos... o nouă viață începea... devenise cu totul altă persoană. Era un om complet... împlinit, în timp ce se ridica... sus, în lumina atât de orbitoare, unde ea îl aştepta în mijlocul unei aureole.

Erau fascinați unul de celălalt. Privirile li se înlănțuiră, ochii li se măriră, pe măsură ce se cercetau tot mai intens. Priveau mai adânc, şi mai adânc, străduindu-se să-şi transmită imensitatea şi puterea sentimentelor, vedeau infinitul, îşi vedeau propriul suflet şi sufletul celuilalt. Şi totul devenea clar.

Ea e viața mea, gândea el. *Și, ah! binecuvântata pace a existenței mele.*

Iar ea gândea: *Nu există decât Shane. Întotdeauna n-a existat decât Shane.*

Începu să se miște deasupra ei, mai întâi lent, apoi mai pasionat și fără reținere. Ea se armoniză cu ritmul lui, fiind la fel de nereținută ca și el. Trupurile li se îngemănară. Buzele li se împreunară. Se contopiră, devenind unul.

Simțind cum esența vieții i se revărsa în ea, Shane strigă:

– Te iubesc, întotdeauna te-am iubit, te voi iubi până în ziua morții.

Dormitorul lui Shane era mult mai mare și mai spațios decât acela pe care i-l dăduse ei, dar înăuntru era cald, fiindcă întreaga cabană avea încălzire centrală.

Ca și în camera ei, spațiul era dominat de un pat uriaș din alamă. Paula stătea, acum, rezemată de un morman de perne albe ca zăpada, cu o plapumă de puf adunată în jurul pieptului, lăsându-i descoperiți doar umerii. Oftă, cuprinsă de mulțumire și de o extraordinară senzație de pace interioară și de împlinire. Descătușarea fizică pe care o trăise cu Shane era pentru ea complet nouă. Nu mai cunoscuse niciodată satisfacția și se minuna de el, de ea, de dragostea lor fizică. Cât de generos și de tandru era și, oh! cât de mult îi răsplătise și ea afecțiunea, dorința arzătoare pe care i-o arătase. Și, pentru că o înțelesese cu adevărat, fiind extrem de grijuliu, făcuseră dragoste atât de natural și neinhibat, lăsându-se copleșiți de încântare și bucurie, legați cu adevărat în toate privințele.

Când în cele din urmă stinseseră luminile din camera de zi și se duseseră sus, cu hainele în brațe, Paula crezuse că pasiunea lor reciprocă se epuizase. Obosiți, stătuseră întinși în patul acela mare, cu trupurile lipite, ținându-se de mână sub cearșaf, și vorbiseră fără să se oprească. Și apoi, dintr-o dată, dorința îi cuprinse pe neașteptate și făcuseră dragoste a doua oară, cu aceeași ardoare și pasiune.

Shane aprinsese lampa şi, dând plapuma la o parte, îi spusese că trebuia s-o privească, să se convingă că era ea cu adevărat, să fie martorul sentimentelor pe care el i le trezea. Sărutările şi mângâierile fuseseră line şi voluptoase, iar el din nou o adusese la acea stare binecuvântată de împlinire, înainte de a o contopi cu el, călăuzind-o spre noi tărâmuri, şoptindu-i ce vroia de la ea, arătându-i cum să-l excite mai mult, cum să-l iubească, aşa cum el o iubise. Iar ea îi urmase îndemnul, bucuroasă şi afectuoasă, găsind plăcere în plăcerea lui. Dar el o oprise, când simţi că era pe punctul de a termina, şi o trase peste el, arcuindu-şi trupul în sus în întâmpinarea ei. Şi împreună atinseseră culmi de extaz, mai înalte decât prima oară.

În cele din urmă, Shane stinsese lampa şi, unul în braţele celuilalt, încercaseră să doarmă, dar somnul îi ocolise pe amândoi. Erau prea fascinaţi şi conştienţi unul de celălalt, simţind nevoia de a prelungi această intimitate proaspăt descoperită. Aşa că, începuseră să discute pe întuneric, iar după zece minute Shane se dusese jos să facă un ceai.

Paula se aplecă şi se uită la ceasul de pe scrinul micuţ de lângă pat. Era aproape patru. „Am făcut dragoste la nesfârşit, se gândi ea, dar nu în prostie. Nu, nici vorbă de aşa ceva." Până în acea seară, nu-şi dăduse seama cât de frumoasă putea fi legătura sexuală dintre un bărbat şi o femeie. De fapt, întotdeauna fusese de părere că sexul nu era atât de nemaipomenit cum se tot afirma. Cât de mult se înşelase. „Trebuie însă ca bărbatul şi femeia să se potrivească," îşi spuse ea în gând. Se cufundă între perne, oftând din nou, în timp ce aştepta ca Shane să se întoarcă.

Shane reveni după câteva clipe, aducând o tavă încărcată şi cântând cât îl ţinea gura o melodie cunoscută.

– Cine te crezi? Vreo vedetă de muzică pop? îi strigă ea, aşezându-se în capul oaselor pe pat şi zâmbindu-i.

Drept răspuns, făcu de mai multe ori câteva piruete în faţa ei, privind-o intenţionat exagerat de languros.

Îi aduse cana de ceai şi farfuria cu biscuiţi cu ghimbir, pe care ea-i ceruse, după care îşi puse pe noptieră ceaiul şi biscuiţii cu ciocolată. Continuând să fredoneze melodia, îşi scoase halatul, aruncându-l alături pe un scaun.

Paula îi privi admirativ spatele lat, umerii masivi şi braţele puternice. Era un bărbat solid şi bine făcut, iar ea îl văzuse ani şi ani în costum de baie. Prin urmare, de ce în această seară fizicul lui puternic i se părea atât de impresionant? Fiindcă acum îl *cunoştea* cu adevărat? Pentru că aflase atât de multe lucruri intime despre corpul lui, iar el despre al ei?

Răsucindu-se în loc, Shane observă că Paula se zgâia la el.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Nimic. Mă gândeam doar că niciodată nu te-am văzut atât de bronzat. Se hlizi. Numai fundul ţi-a rămas alb.

– Şi tu ai să păţeşti la fel, doamnă. Pe vremea asta, săptămâna viitoare, vei avea spatele negru şi fundul alb. În pielea goală, dezinvolt, se îndreptă spre pat, aşezându-se lângă ea şi sărutând-o pe obraz. S-ar putea să am şi eu partea mea de contribuţie în toată chestiunea asta.

– O! exclamă ea, privindu-l lung.

– Da. Trebuie să mă duc în Barbados, marţi. Vino cu mine, Paula. O imploră din ochi.

– Ah, Shane, ce idee bună! Sigur că am să vin cu tine. Brusc, trăsăturile feţei îi căzură. Dar nu cred că pot pleca înainte de miercuri.

– E perfect. Se întoarse să-şi ia cana de ceai, sorbind o înghiţitură. Am şi eu ocazia astfel să mai îmi văd puţin de treabă. De fapt, va trebui să stau în fiecare dimineaţă în birourile administraţiei. Dar ne rămân după-amiezele... şi toate nopţile frumoase. Îi zâmbi sugestiv, învăluind-o ademenitor cu ochii lui negri.

Surâzând discret, Paula îi spuse:

– Abia aştept să merg în Barbados – să văd boutique-ul Harte.

Shane ridică din sprâncene.

– Aha, deci de-aia ai acceptat atât de repede. Şi eu care credeam că eşti moartă după mine.

În joacă, Paula îi dădu un pumn uşor pe braţ.

– Haide! Îşi bău ceaiul. Era bun la gust, fierbinte şi reconfortant. Se simţea bine. Ba nu, minunat. Era încântată. Întinzând mâna, luă un biscuit cu ciocolată de pe farfuria din poala lui, îl mestecă, apoi mai luă unul.

– Mă întreb cum ar interpreta un psihiatru asta? spuse Shane.

– Ce anume?

– Permanenta ta dorinţă de a mânca din farfuria mea. Toată viaţa ai făcut la fel şi poate că gestul ăsta are vreun substrat sexual ascuns. Să fie oare o formă de satisfacţie orală, legată întrucâtva de mine şi de sentimentele tale faţă de mine?

Dând capul pe spate, râse, bucurându-se de el, fericită de a fi împreună cu el.

– Nu ştiu. Am să încerc să nu mai fac, dar e greu să te dezbari de obiceiurile din copilărie. Apropo, serios vorbind, trebuie să-mi potolesc apetitul. De când sunt cu tine, mănânc întruna. Oricine ar putea crede că am fost pusă la înfometare.

Schiţând un zâmbet, Shane se gândi: „Aşa şi e, draga mea, şi în mai multe privinţe decât crezi tu."

Îşi terminară ceaiul şi biscuiţii, continuând să tăifăsuiască despre excursia în Barbados, iar Shane era încântat de faptul că ea se arăta atât de entuziasmată şi de emoţionată la ideea de a petrece cinci zile cu el la soare. La un moment dat, Shane se dădu jos din pat, îşi luă ţigările şi deschise fereastra.

– Te superi dacă fumez? întrebă el, suindu-se la loc în pat.

– Deloc. Paula se trase mai aproape de el, stând cu picioarele lipite de ale lui, umăr în umăr, dorindu-i apropierea.

– Eşti fericită, iubito? o întrebă el, uitându-se cu coada ochiului la ea.

– Foarte fericită. Dar tu?

– Ca niciodată până acum.

După o scurtă pauză, Paula mărturisi:

– N-am mai făcut niciodată dragoste aşa.

– Ştiu.

– A fost evidentă... lipsa mea de experienţă?

Chicoti şi o strânse de mână, fără să spună nimic.

Paula zise:

– Dar tu ai *foarte* multă experiență, Shane. Se uită pe furiș la chipul lui. Se simți cuprinsă de gelozie, un sentiment pe care nu-l cunoștea. Ai avut o mulțime de femei.

Nu era singur dacă această ultimă remarcă era o întrebare sau o afirmație.

Ai auzit tot felul de bârfe despre mine și despre escapadele mele amoroase de-a lungul anilor.

– Deci, toate poveștile astea erau adevărate?

– Da.

– De ce nu și cu mine, Shane?

– Este extrem de clar și ușor de răspuns... din cauza Emmei și a lui Blackie, a relației lor, a apropierii și a legăturilor dintre familiile noastre. Dar, chiar dacă aș fi înțeles ce sentimente aveam față de tine, Paula, n-aș fi îndrăznit să mă apropii de tine și să încerc să fac dragoste cu tine. M-ar fi jupuit de viu, după cum bine știi. Gândindu-se la cuvintele lui Dorothea Mallet, adăugă: Înainte să te măriți, erai un fel de prințesă moștenitoare a celor trei clanuri. Și, prin urmare, de neatins. Bărbații nu se culcă de obicei cu femei ca tine, n-au aventuri cu ele. Le cer în căsătorie. Tristețea e că, din păcate, n-am știut că te doream cu disperare, nu mi-am dat seama ce simțeam pentru tine când erai disponibilă, neangajată. Poate pentru că eram prea aproape de tine.

– Înțeleg. Se uită la fața lui. Deveni posesivă și tot mai geloasă. Îl întrebă încetișor: Cu celelalte femei... ai făcut dragoste la fel cum ai făcut și cu mine, astă-seară?

Pe moment, Shane rămase uimit de întrebare. Era pe punctul de a minți, nevrând s-o jignească sau s-o supere, după care își dădu, însă, seama că trebuia să fie sincer. Optând pentru adevărul curat, spuse:

– Da, uneori, dar nu întotdeauna, nu cu toate. Noi doi am făcut dragoste în modul cel mai personal și mai intim posibil, Paula. Majoritatea prietenelor mele dinainte nu mi-au stârnit acest gen de dorință, această nevoie – ca tine. Sexul oral este... în fine... *extrem* de intim, după cum îți spuneam. Trebuie să fiu foarte implicat emoțional ca să vreau asta. Zâmbi pe jumătate. N-am reușit să o fac oricând, fără discernământ, Paula.

Ea încuviință din cap.

– Cred că izvorăşte, probabil, din impuls, dorința şi necesitatea de a poseda total cealaltă persoană.

– O! Da, da, aşa e. Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– De când eşti la New York... Se opri, urându-se pentru felul în care îl iscodea, dar nu se putea abține. Îşi drese glasul. Ai avut multe aventuri amoroase?

– Nu.

– De ce?

– Din cauza ta. Trăgând din țigară şi scoțând fumul afară, Shane spuse: Relațiile mele de alcov au fost dezastruoase, din ziua în care am înțeles că te iubesc. Întorcând capul, se uită adânc în ochii ei. De fapt, am avut o grămadă de necazuri în acest domeniu... Am fost impotent.

Citi pe fața ei uimirea şi consternarea. O simți cum se încordează uşor lângă el, tăcută.

Shane continuă:

– Am reuşit să termin de câteva ori, când era întuneric în cameră şi partenera mea nu-mi zdruncina fragila iluzie... iluzia că tu erai cea de lângă mine. Dacă îți puteam păstra în minte imaginea, atunci era în regulă. Dar, de cele mai multe ori, a fost al naibii de dificil.

Fără să dea vreun nume, îi povesti, apoi, despre experiența pe care o avusese la Harrogate, în după-amiaza botezului, după care îi relată şi alte incidente penibile. Nu-i era nici ruşine, nici jenă să-i vorbească Paulei atât de deschis despre el. Era bucuros de faptul că se putea descărca şi, pe măsură ce continua să vorbească, îşi dădea seama că nu făcea decât să-şi urmeze vechiul obicei de a i se destăinui ei, de a-i împărtăşi secretele, aşa cum făcuse când erau copii.

După ce încheie, Paula se întinse şi îl luă de gât, ținându-l strâns.

– Vai, Shane, Shane, iubitul meu, ce rău îmi pare că ți-am provocat atâta durere şi suferință.

Mângâind-o pe creştet, cu cealaltă mână o ținu lipită de umărul lui.

– Dar n-a fost vina ta. Apoi, o întrebă încetişor: Când ai descoperit ce simți față de mine?

– M-am gândit foarte mult la tine, de cînd am venit la New York. Seara trecută, apoi aseară din nou, m-au cuprins niște sentimente stranii. Mi-am dat seama că te doream, că vroiam să facem dragoste. Brusc – când stăteam de vorbă, după ce Elaine şi Sonny au plecat – mi-am dat seama că te iubesc.

Tăcu câteva secunde, după care îi spuse:

– Să ştii că nu te-am adus aici ca să te seduc, Pau...

– Ştiu!

– Vroiam doar să fiu cu tine, să petrec câtva timp cu tine. Mi-a fost foarte dor de tine. Urmă o scurtă pauză. Ani de zile, am avut o regulă de aur – fără femei măritate. N-am vrut niciodată să iau ceva ce aparținea altui bărbat.

– Eu cred că nu-mi aparțin decât mie, zise ea.

Shane tăcea. Îl rodea curiozitatea despre căsătoria ei şi murea de gelozie pe Jim, dar nu-i venea să se lanseze pe această temă, de teamă să nu strice dispoziția care exista acum între ei.

Paula remarcă, pe un ton egal:

– Nu mă îndoiesc că ştii că n-aş fi cu tine, aici, Shane, dacă aş fi fericită în căsnicie.

– Doamne Sfinte, Paula, bineînțeles că ştiu! Nu eşti genul de femeie care să se complacă în promiscuitate. Ştiu că n-ai putea fi adulteră, doar aşa, de florile mărului. Se încruntă, privind-o de aproape, cu ochii îngustați. Deci, nu merge?

– Nu. Am încercat, Shane, Dumnezeu mi-e martor, cât am mai încercat. Nu-l învinuiesc pe Jim. Un asemenea dezastru apare prin contribuția ambilor soți. Nu-l urăsc, nu-i un om rău. Dar, pur şi simplu, nu ne potrivim. Suntem incompatibili din toate punctele de vedere. Îşi muşcă buza pe dinăuntru. Haide să ne oprim aici... oricum, pentru astă-seară. N-am chef să vorbim despre căsnicia mea.

– Ştiu, iubito, ştiu.

Tăcură pentru scurt timp, fiecare cufundat în propriile lui gânduri. Dar, în cele din urmă, Paula murmură:

– Vai, Shane, eu am stricat totul. Ce mult aş vrea să putem da timpul înapoi.

– Ah! Aşa ceva nu se poate... şi ştii, timpul nu este atât de important. Nu trebuie să te mai gândeşti la ziua de

ieri sau de mâine, numai la ziua de azi. Oricum, timpul nu e porţionat şi încastrat în nişte capsule – timpul este ca un râu. Trecutul, prezentul, viitorul toate curg împreună, formând un singur şuvoi lung, continuu şi nesfârşit. În fiecare zi a vieţii noastre, primim ecouri din trecut şi, în prezentul pe care îl trăim, vedem imagini ale viitorului. Timpul trecut şi timpul ce va veni se află în jurul nostru, Paula, căci timpul este o dimensiune cu identitate proprie.

Îşi ridică privirea spre chipul lui familiar şi iubit şi, cu ochii minţii, văzu băieţelul din Shane, amintindu-şi cât îl preocupa pe el originea lui celtă, strămoşii celţi şi legendele lor. În ochii lui se citea acea veche expresie visătoare, născută din misticism, trăsăturile lui denotau o introspecţie profundă şi Paula îşi dădu seama că Shane se pierduse undeva în trecutul foarte îndepărtat. Apoi, îl văzu clipind şi zâmbindu-i nostim, în colţul gurii, cu un surâs pe care ea şi-l amintea atât de bine. Bărbatul se preschimbă pe loc în băieţelul de la Heron's Nest, or copilăria lor reveni, învăluindu-i şi inundând camera. Paula înţelese că Shane avea dreptate, când spusese că timpul este ca un râu curgător şi, întinzând mâna, îl atinse uşor pe braţ şi îi mărturisi acest lucru.

El îi spuse rar, gânditor:

– Şi mai e ceva, Paula. Viaţa are propria ei structură complicată – configuraţia este cu adevărat măreaţă. Ceea ce s-a întâmplat, deja, în existenţa noastră era menit să se întâmple, poate pentru a ne arăta calea, pentru a ne conduce unul spre celălalt. Iar viitorul este deja aici, cu noi, *acum,* chiar dacă în această clipă, indiferent dacă ne dăm seama sau nu. Luând-o de bărbie, îi ridică faţa spre el şi se uită adânc în ochii ei. Şi n-o să ne mai gândim la nimic altceva, decât la aceste zile de sfârşit de săptămână. Vom lua fiecare zi, care va veni, exact aşa cum e. Apropiindu-se de ea, o sărută delicat, apoi se trase înapoi. Nu fi aşa de serioasă. Viaţa ştie să-şi poarte singură de grijă, iar eu am senzaţia că ne vom descurca minunat împreună.

Se simţi gâtuită de emoţie. Atârnându-se de el, îi şopti:

– Te iubesc atât de mult, Shane. Cum am putut trăi fără să înţeleg lucrul acesta!

– Acum ai înţeles şi asta e tot ce contează, nu-i aşa?

CAPITOLUL 36

Paula sosi în Barbados miercuri după-amiaza.

În timp ce ieşea din vamă, cu jacheta de la taior pe braţ şi ţinând strâns în mână geanta de voiaj, se gândea că, până la urmă, el nu venise s-o aştepte. Dezamăgirea luă locul nerăbdării. Se uită împrejur, căutând un şofer sau vreo persoană cu uniformă de la Coral Cove Hotel, pe care el s-ar fi putut să-l trimită în locul lui.

Hamalul, care mergea în urma ei, cărând valiza mare, o întrebă dacă vroia un taxi. Explicându-i că cineva ar fi trebuit s-o aştepte, se mai uită o dată la mulţimea de oameni îngrămădiţi la intrarea aglomerată a aeroportului.

Paula îl văzu pe Shane înainte ca el s-o zărească.

Intră ca un bolid pe uşa principală din sticlă, cu un aer neliniştit. Ea rămase ţintuită locului, extrem de emoţionată. Inima începu să-i bată nebuneşte. Fusese cu el luni seară. Cu două zile în urmă. Dar imaginea lui, acum, era pentru ea un şoc. O impresionau până şi cele mai mici detalii ale felului cum arăta, ca şi cum s-ar fi uitat la cineva complet străin, o persoană pe care nu o cunoştea. Părul lui ondulat, cu chică mai lungă şi cârlionţată pe ceafă, sprâncenele bine conturate şi mustaţa frumos desenată păreau parcă mai negre, iar ochii lui strălucitori erau ca două bucăţi de onix pe chipul bronzat. Până şi gropiţa din bărbie părea mai pronunţată. Observă că îmbrăcase un costum de mătase crem, frumos croit, la care asortase o cămaşă bej cu dungi roşii şi o cravată în aceeaşi nuanţă. Din buzunarul de la piept ieşea o batistă de mătase, în aceeaşi culoare roşie. Era încălţat cu mocasini lucioşi. Arăta impecabil din cap până-n picioare. Dar era acelaşi Shane, pe care îl ştia ea. Ea era altfel. O altă Paula, care îl iubea. El era singurul bărbat pe care îl vroia.

În cele din urmă, Shane o localiză şi, împingând în dreapta şi în stânga, îşi croi drum prin mulţime, hotărât şi încrezător. Ajunse lângă ea, dominând-o cu statura lui înaltă, şi îi zâmbi, cu ochii plini de veselie.

Paula simți că i se înmoaie picioarele.

– Iubito, îi spuse el. Iartă-mă. Am ajuns în ultimul moment, ca de obicei.

Fără să fie în stare să vorbească, stătea acolo şi îi zâmbea prosteşte.

Aplecându-se s-o sărute pe obraz, o luă de braț şi, făcând un semn hamalului să vină după ei, o îndrumă spre ieşire.

Şoferul care stătea rezemat de capota unui Cadillac gri argintiu, țâşni în întâmpinarea lor şi deschise portiera din spate, după care puse valiza în portbagaj. Shane îi dădu un bacşiş hamalului, o ajută pe Paula să urce în maşină, după care se sui şi el. Apăsă pe un buton. Geamul ce despărțea partea din față a maşinii de habitaclul din spate se închise. În timp ce maşina pornea silențioasă de lângă bordură, el o luă pe Paula pe după umeri, întorcându-i fața spre el. O privi prelung, de parcă n-ar fi văzut-o de ani de zile. Ea îi răspunse cu aceeaşi privire, văzându-şi propria imagine oglindită în ochii lui negri sclipitori. Când el se aplecă spre ea, Paula simți că i se usucă gura. Şi când limba lui o atinse pe a ei, făcându-şi loc printre buzele ei însetate, simți cum i se înfierbântă sângele. Ameți. El o strânse mai tare. Ştia că Shane era teribil de excitat. Ca şi ea, de altfel.

Împingând-o puțin de lângă el, Shane clătină din cap, pe jumătate râzând.

– Cred că ar fi mai bine să mă stăpânesc aici, altfel am să ajung să fac dragoste cu tine pe bancheta din spate, ceea ce ar provoca un scandal. Se uită în ochii ei. Părea brusc amuzat de amândoi. Îmi cam dai de furcă şi mă pui pe jăratec, doamnă.

– E ceva reciproc, dacă vrei să ştii.

Zâmbind, el îşi aprinse o țigară, o întrebă dacă zborul fusese plăcut, după care începu să-i povestească degajat despre Barbados, indicându-i momente şi locuri semnificative şi făcându-i o scurtă istorie a insulei. Timp de aproximativ o jumătate de oră, vorbi fără să se oprească, din când în când strângând-o uşor de mână.

– Coral Cove este pe coasta de vest a insulei, îi spunea Shane. Nu departe de Sandy Lane Hotel, pe

lângă care o să trecem în câteva secunde. O să te duc într-o zi acolo, la masa de prânz – e un loc splendid. Oricum, noi suntem amplasați în zona cunoscută sub numele de „Coasta de platină", din cauza plajelor cu nisip alb. Sper să-ți placă.

– O! Shane, sunt sigură de asta, de altfel, cu tine aș putea fi fericită oriunde, iubitule.

Shane își roti imediat privirea spre ea.

– Pe cuvântul tău, Paula?

– Da, Shane.

– Mă iubești?

– La nebunie.

– Așa să fie.

– Și tu?

– Eu sunt mort după tine, iubito. Te iubesc de mă topesc, ca un nebun, încât n-am să te las niciodată să pleci, îi replică el, pe un ton degajat. Apoi, o luă strâns de mână, iar expresia și vocea i se schimbară. Crede-mă, Paula. N-am să te las niciodată să pleci de lângă mine. *Niciodată.*

Tresărind, Paula înghiți cu noduri, neștiind ce să spună. Anglia și viața ei de acolo, pe care, în euforia de a fi cu el, le uitase temporar, se iviră hidos în fața ei. Întâlnindu-i privirea pătrunzătoare, îi spuse, poticnindu-se:

– Sunt o mulțime de pro...

Scuturând din cap, îi acoperi gura, cu mâna lui puternică și bronzată.

– Iartă-mă, draga mea, n-ar fi trebuit să spun asta. Cel puțin, nu acum. Îi zâmbi în felul lui îndrăzneț și strengăresc. Nici măcar n-o să ne gândim la probleme, darămite să discutăm despre ele, în următoarele câteva zile. Vom avea suficient timp pentru asta, când o să ne întoarcem la New York.

Și, înainte ca ea să aibă ocazia să-i răspundă, mașina încetini viteza. În timp ce treceau printre porțile de fier, Paula zări din mers numele „Coral Cove". După o clipă, la capătul aleii scurte, Cadillacul se opri în fața hotelului.

O izbi căldura dogorâtoare, în timp ce Shane o ajuta să coboare din mașina cu aer condiționat. Se uită în jurul ei. Coral Cove era mai mare decât se așteptase, văruit pe

dinafară cu alb şi roz pal. Observă că hotelul era plasat în mijlocul unor grădini luxuriante şi exotice. Dincolo de marginea pajiştilor verzi, se întindea o fâşie de nisip argintiu, iar oceanul turcoaz strălucea în lumina soarelui.

– Vai! Shane, ce frumos e, exclamă ea, în timp ce el o privea nerăbdător şi emoţionat.

Încuviinţând din cap, o luă de braţ.

– Da, îţi mulţumesc. Dar, haide să mergem, e înfiorător de cald afară la ora asta.

O conduse prin holul spaţios şi aerisit, zugrăvit în alb şi ornamentat cu mobilier de trestie şi plante tropicale imense în vase de ceramică. Ventilatoarele din tavan bâzâiau plăcut, creând o adiere uşoară, astfel încât atmosfera era răcoroasă, umbroasă şi primitoare.

Chiar dacă ar fi vrut să se oprească şi să privească în jurul ei, Shane nu i-ar fi dat voie să zăbovească.

O conduse grăbit sus în apartament şi, imediat ce intrară, se repezi s-o ia în braţe, începând s-o sărute şi s-o pipăie pe tot corpul. Atârnându-se de el, Paula îi întoarse sărutările. Un ciocănit puternic în uşă, le întrerupse acest moment de intimitate, obligându-i să se despartă.

Shane strigă:

– Intră, Albert, şi se duse grăbit spre uşă, să ia valiza ei de la băiatul de serviciu.

Când rămaseră singuri, Shane spuse:

– Tot pupatul ăsta va duce la altceva, din clipă în clipă. Şi, cum nu vreau să îţi închipui că sunt vreun maniac sexual, am de gând să-ţi prezint locurile. O trase în mijlocul camerei. Uite ce e, ţi-am făcut un program nemaipomenit. Soare şi somn. Şi, în timp ce continua, îi zâmbi obraznic: Şi Shane. Shane din plin. Zi şi noapte, non-stop. Ce părere ai?

– Fain, spuse ea, râzând. Şi aşa e şi apartamentul.

– Ştiam eu că exact ăsta o să-ţi placă, Paula.

Se uită încântată în jurul ei, remarcând tonurile de coral şi gălbui care înviorau albul rece al camerei, mobila frumoasă de răchită, canapelele confortabile acoperite cu o ţesătură înflorată drăguţă.

Shane umpluse camera de flori. In glastre şi vase erau tot felul de flori exotice, ca o pălălaie multicoloră uimitoare.

– Shane... florile... sunt splendide. Zâmbindu-i, întinse mâna şi mângâie un bobocel purpuriu şi plăpând. Ce minunat! Îţi mulţumesc.

– Astea sunt orhidee în miniatură... orhidee sălbatice. Probabil că ştii. Cresc peste tot în insulă. Hai să-ţi arăt dormitorul.

O împinse prin uşa deschisă şi Paula se trezi în mijlocul unei alte camere mari şi albe, punctată de astă dată cu nuanţe de galben şi bleu pal. Mobila albă era din lemn lăcuit; în faţa terasei ce se întindea de-a lungul apartamentului, se afla un pat mare, cu cuvertură albă de şifon. Aici, alte flori împodobeau camera, dar ceva lipsea şi, în timp ce Paula îşi plimba privirea de la un perete la altul, îşi dădu seama că dormitorul, ca şi salonul păreau ciudat de goale. Ca şi cum n-ar fi fost locuite.

Se întoarse spre el.

– Mai e un apartament separat pentru tine, Shane?

– Da, cel de alături. M-am gîndit că aşa e mai discret. Zâmbi crispat. Asta nu înseamnă că o să păcălim pe cineva – personalul hotelului e renumit pentru felul în care nu-i scapă niciodată nimic. Scoţând o cheie din buzunar, deschise o uşă şi îi făcu semn să-l urmeze.

Apartamentul lui semăna cu al ei, dar aici lucrurile lui erau împrăştiate peste tot; geanta diplomat pe o masă, un pulover galben aruncat pe spătarul unui scaun; biroul micuţ gemea de hârtii şi documente; pe o tavă, pusă pe o măsuţă albă de răchită, aşezată lângă perete, se aflau o sticlă de whisky, o frapieră şi câteva pahare.

– Atunci de ce atâta bătaie de cap cu un al doilea apartament dacă există ăsta? întrebă ea. Vreau să spun că familiile noastre n-ar putea intra la bănuieli – din moment ce suntem ca frate şi soră.

– Păi dacă e incest, incest să fie mereu.

Paula râse.

Devenind sobru, Shane adăugă:

– Dar nu se ştie niciodată... Cred că e mai înţelept aşa... pentru a salva aparenţele, ştii şi tu cum e – centrala

telefonică, registrul de cazare. Să nu ne legăm la cap dacă nu ne doare. Am dat instrucțiuni la centrala telefonică să controleze toate apelurile. Pentru amândoi. În felul acesta, nu vom fi luați prin surprindere. Cuprinzând-o pe după umeri, porniră spre apartamentul ei. Nu te mai agita, am de gând să stau cu tine aici. Tot timpul. Ei, ia zii, acum, vrei să te răcorești puțin, să bei ceva, sau poate o cană de ceai? Sau vrei să dăm o tură pe jos, să vezi boutique-ul?

– O! Shane, hai să mergem acolo. Îi aruncă o privire voit afectată. La urma urmei, ăsta-i adevăratul motiv pentru care am venit în Barbados.

– *Mincinoaso.*

Boutique-ul Harte era situat la celălalt capăt al grădinii principale, în imediata apropiere a hotelului. Era clădirea centrală dintr-un semicerc de cinci magazine, care dădeau cu fața spre o peluză acoperită cu iarbă. În mijlocul acesteia, se afla o fântână arteziană. De jur împrejurul pajiștii tunse frumos, straturi de flori formau pete strălucitoare de culoare.

Pe Paula o trecură fiori de emoție. Uite acolo, literele acelea familiare și distinctive: *„E. Harte",* atât de vizibile deasupra ușii roz strălucitoare. Vitrinele mari, de o parte și de alta a intrării, erau decorate cu pricepere, atrăgând privirea.

Îl apucă pe Shane de braț.

– Știu că nu-i decât un magazinaș, cu totul altceva decât marile noastre spații comerciale, dar mă simt atât de mândră, Shane. Suntem prezenți aici – în Insulele Caraibe! O nouă ramificație a lanțului Harte. Ce mult aș vrea să vadă și bunica, ar fi la fel de încântată ca și mine.

– Da, așa e, înțeleg perfect ce vrei să spui. Este o combinație de senzații – mândria de proprietar, mulțumirea și un extraordinar sentiment de satisfacție. Și nu uita, Paula, e *al tău,* așa cum vor fi și celelalte boutique-uri din lanțul nostru de hoteluri.

– Merry a avut ideea asta, Shane, nu eu.

– Dar tu ai făcut totul.

– Nu și în opinia lui Sarah.

– Ți-am spus săptămâna trecută să nu te mai gândeşti la Sarah Lowther. E geloasă pe tine.

– Fiindcă eu conduc magazinele?

– Da. E o prostănacă. N-ar fi niciodată în stare să se ocupe de afacerile Emmei, iar mătuşa Emma a ştiut întotdeauna lucrul ăsta. A ales pe cel mai bun bărbat pe care îl cunoştea... pe tine.

– Dacă oricine altcineva ar fi spus asta în locul tău, l-aş fi acuzat că e misogin.

– Iartă-mă, ştii că nu la asta m-am referit. N-a fost decât o figură de stil. Îi aruncă o privire penetrantă.Te asigur, draga mea, nu ai nimic masculin în tine. Haide, vino înăuntru.

Împinse uşa, deschizând-o în clinchet de clopoței.

Intrară împreună, iar Paula îşi ținu răsuflarea. Zona centrală a magazinului era albă de la multitudinea de accesorii metalice din crom, iar pardoseala era acoperită cu dale albe de ceramică. Spațiul era totuşi destul de gol, formând un fundal ideal, pentru a scoate mai bine în evidență confecțiile şi accesoriile colorate. O scară mică interioară ducea la etajul superior. Aerul era răcoros de la nenumăratele ventilatoare din tavan.

– Vai! Shane, te-ai întrecut pe tine însuți, exclamă Paula.

Zâmbindu-i încântat, se întoarse să i-o prezinte pe Marianna, directoarea, şi pe cele trei vânzătoare care lucrau pentru compania Harte. În timp ce dădea un tur prin magazin, Paula discută cu ele, entuziasmată. Toate aceste tinere femei erau plăcute, comunicative, foarte la curent cu moda, iar Paula descoperi că îi plăcea de ele, pe măsură ce acestea îi arătau diferitele etalaje de mărfuri, prezentându-i o situație a vânzărilor curente precum şi cifrele ultimelor încasări.

După o oră, îi spuse lui Shane:

– Trebuie să cumpăr câte ceva. Pur şi simplu n-am apucat să iau ce-mi trebuie de la magazinul din New York. Dar, nu e nevoie să mă aştepți. Ne putem vedea la hotel.

– O! Nu mă grăbesc deloc, îi spuse el, cu un zâmbet nonşalant. Nu te-am mai văzut de luni seara. Nu scapi de

mine aşa uşor. În afară de asta, poate îmi dau şi eu cu părerea în legătură cu ce ai de gând să cumperi.

După ce probă câteva costume de baie şi alte confecţii pentru plajă, primind încuviinţarea aprobatoare a lui Shane, Paula începu să se uite la rochiile de seară. Îşi aruncă pe braţ câteva toalete uşoare de vară, după care Shane îi urmă exemplul, alegând şi el câteva rochii care îi plăceau. Dându-i-le, îi făcu cu ochiul, conspirativ:

– Ce zici de astea?

Paula se strâmbă.

– Nu sunt prea sigură că sunt genul meu.

– Ba da. Ai încredere în gustul meu.

Nevrând să facă tevatură în magazin, Paula le luă din mâna lui. Când era mică, iar apoi ca domnişoară, Paula se străduise întotdeauna să fie pe placul lui Shane, să-i satisfacă dorinţele, şi acum descoperi că vechea tendinţă ieşea din nou la iveală, fiind mai puternică decât toate obiecţiile ei faţă de confecţiile pe care el le alesese.Toate rochiile şi toaletele de seară purtau eticheta „Lady Hamilton" şi, în timp ce se ducea spre cabina de probă, Paula nu putu să nu se gândească din nou la Sarah. Shane avea dreptate în legătură cu verişoara ei. Şi-o alungă imediat din minte, nevrând să-şi strice buna dispoziţie gândindu-se la aspectele neplăcute ale ultimei *lor* întâlniri. Îşi puse una dintre rochii şi reveni în partea centrală a boutique-ului.

Învârtindu-se într-o parte şi în alta, constată că îi plăcea imaginea ei reflectată în oglinda ce acoperea tot peretele. Era clar că şi lui îi plăcea. Dădea din cap foarte convins. Îi spuse că arăta senzaţional.

Paula rămase în faţa oglinzii, studiind rochia. Era scurtă, făcută dintr-un şifon albastru intens, foarte simplu croită, cu un singur umăr şi creţuri pe corsaj. Chiar dacă îi lipsea acea eleganţă specială care îi plăcea ei, rochia îi venea foarte bine, fiind extrem de feminină şi ciudat de sexy în felul în care i se mula pe corp. Îi dădea o înfăţişare cu totul nouă, iar culoarea era splendidă.

Shane se arătă foarte entuziasmat de un compleu alb de mătase, cu pantaloni lungi, ales de el, dar îi spuse să renunţe la rochia roşie scurtă pe care tot el o trăsese de

pe un umeraş. Până la urmă, cumpără două dintre toaletele alese de el, cea albastră şi cea albă, şi o rochie lungă galbenă din jerseu de mătase, împodobită cu panglicuțe violete. O aşteptă răbdător, până ce probă câteva perechi de sandale, stabilindu-se la câteva, după care îşi alese două pălării de pai, pe care le adăugă la restul cumpărăturilor. După ce o complimentă pe Marianna pentru felul în care conducea boutique-ul, Paula îi promise să le facă din nou o vizită în ziua următoare.

Hoinăriră pe la celelalte magazine situate în semicerc, uitându-se la vitrine. Paula spuse:

– Proiectul nostru e uluitor, Shane. Merry mi-a arătat planurile, dar din schițe nu-ți poți da bine seama. Îți mulțumesc pentru tot efortul de a realiza un magazin atât de deosebit.

– Mi s-a dus vestea că le fac plăcere celor pe care îi iubesc şi îi ador, zise el.

Se întoarseră agale spre hotel. Shane nu se putu abține să nu zâmbească, văzând-o pe Paula cum îi zburau ochii încolo şi încoace, studiind nenumăratele şi variatele plante tropicale, tufele înflorite şi florile neobişnuite, specifice acelei insule.

– Păi, spuse el, ştiu unde te pot găsi – dacă dispari cumva în următoarele zile. Ți-ai luat cu tine un făraş de grădină?

– Nu, Shane, şi ciudat e că n-am nici un chef de grădinărit. Era adevărat şi se mira singură de ea. Îşi ridică privirea spre el. Tot ceea ce îmi doresc este să fiu cu tine.

Cuprinzând-o cu brațul pe după umăr, o sărută pe creştetul capului:

– Hai să mergem sus, în apartament, vrei?

Paula stătea întinsă, cuibărită în brațele lui.

Dormitorul era întunecos, plin de umbre. Perdelele subțiri de muslin din jurul patului fâlfâiră uşor în adierea blândă şi dincolo de uşile cu jaluzele care dădeau spre terasă, cerul căpătase culoarea albastru intens a cozii de păun. Nu se auzeau decât foşnetul palmierilor şi foarte vag mugetul îndepărtat al oceanului.

Tăcerea aceasta ca de pădure era liniştitoare după patima şi frenezia cu care făcuseră dragoste, şi Paula o

savura, cuprinsă de senzația de împlinire. Era uluitor că se afla cu el. Ori de câte ori făceau dragoste, ea se simțea total satisfăcută după ce se despărțeau, epuizați, privind uimiți în gol. Dar în clipa cînd Shane se înfierbânta din nou, se înfierbânta şi ea şi patima ei răspundea patimii lui. De fiecare dată când el o poseda, ajungeau la o culme şi mai înaltă de plăcere şi la satisfacerea sublimă.

Paula simți un mic fior de fericire. Nu se mai recunoştea. Îl iubise pe Shane câteva zile... fusese iubită de el... şi nu va mai fi niciodată aceeaşi femeie. Shane o ajutase într-un fel să se lepede de sinele ei de până atunci. El o re-crease. Şi făcând aceasta, pusese stăpânire pe ea.

Marți avusese o zi îngrozitor de agitată, ca să poată ajunge azi în Barbados. Alergase între apartamentul ei, magazin, Întreprinderile Harte şi lucrase până la trei dimineața. Gândul la el n-o părăsea aproape nici o clipă şi orice ar fi făcut, se strecura în gândurile ei. Relația dintre ei era din nou aşa cum fusese în adolescența lor, adăugându-i-se acum noi dimensiuni – venerația sexuală şi acea dragoste profundă, trainică, a unui bărbat pentru o femeie, a unei femei pentru un bărbat.

Nu se confrunta cu nici o notă stridentă sau cu obiceiuri enervante. Shane era un om comunicativ. Avea respect pentru limbă şi exprima în cuvinte tot ce-i trecea prin mintea lui fertilă, ageră, cercetătoare. Şi niciodată n-o ținea departe de preocupările lui. Îi împărtăşea totul, i se destăinuia, nu păstra niciodată nimic numai pentru el. Şi ea făcea la fel. Secretele lui deveniseră acum şi ale ei. Iar ea îi împărtăşise secretele ei, în cele mai mici detalii. Răspunsurile lui, gândurile şi înțelegerea lui erau marea ei alinare. El o făcea să se simtă împlinită şi pe de-a-ntregul femeie. O femeie totală.

Îi privi chipul pe furiş. Era un chip calm. Ațipise. I se umplu inima. Ce amestec de trăsături se întâlneau în el! Era înflăcărat, extravagant şi înfumurat într-un fel, dar inteligent, tandru, iubitor, atent şi pasionat în tot ceea ce făcea. Avea în firea lui şi acea latură mistică, tulbure, despre care ea ştia că se trage de la strămoşii lui celți.

Uneori era melancolic şi visător. Şi era într-adevăr iute la mânie. Avuseseră în trecut certuri violente. În copilărie, Paula fusese deseori victima toanelor, capriciilor şi ieşirilor lui de furie. Dar Shane era flexibil şi ştia s-o dezarmeze şi s-o farmece cu umorul lui sec, cu autoironia lui, cu farmecul lui natural, irezistibil. Era ca bărbat la fel de complex pe cât era ea ca femeie.

Încercă deodată să evalueze legătura lor aşa cum ajunsese în acel moment. Ciudat, dar nu ştia cum s-o descrie faţă de ea însăşi! Apoi se gândi: „Shane şi cu mine suntem legaţi prin comuniunea sufletelor, minţilor şi trupurilor noastre. Împreună alcătuim un întreg. Mă simt căsătorită mai degrabă cu Shane decât cu Jim"

Rămase nemişcată, îngrozită de acest gând. Treptat, se obişnui cu el şi recunoscu că acesta era adevărul. Gândurile i se îndreptară spre Jim.

„De ce te-ai măritat cu el?" o întrebase Shane ieri seară în New York" „Pentru că îl iubeam", răspunsese ea. Shane acceptase această posibilitate, dar sugerase totodată că ceea ce o atrăsese în mod fatal spre Jim fusese probabil numele lui. Un Fairley ţi-era interzis din cauza trecutului Emmei, se aventurase Shane să spună şi poate că avea dreptate. Paula crezuse că este îndrăgostită de Jim şi totuşi acum înţelegea că sentimentele ei faţă de el nu egalaseră niciodată imensa ei dăruire sufletească faţă de Shane. Ea şi Jim erau total deosebiţi; ea şi Shane se asemănau în mod incredibil. Şi habar n-avusese ce este dragostea trupească, nu participase niciodată cu plăcere adevărată la acest act, până ce Shane nu făcuse dragoste cu ea. Îi destăinuise acest lucru. Shane nu spusese nimic, doar oftase şi o strânsese şi mai tare în braţele lui vânjoase şi tandre.

O copleşi gândul la viaţa ei, la responsabilităţile ei, la complicaţiile care ar interveni în afacerile şi familia ei. Dintr-o dată îi trecu prin faţa ochilor spectrul înfricoşător al viitorului. I se făcu frică. Ce se va întâmpla cu ei? Ce vor face ea şi Shane?" Eliberează-te de frică, alungă toate gândurile astea deprimante, îşi spuse ea. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă acum problemele tale! O să-ţi strici

cele câteva zile pe care le mai ai. Bucură-te de orele petrecute cu Shane, bucură-te că eşti liberă, fără cătuşe"

Se trase mai aproape de el, îşi trecu braţul peste stomacul lui, apucându-l cu degetele de talie şi se încovoie după forma trupului lui.

Shane tresări, deschise ochii şi privi în jos spre ea. Zâmbi, cuprins de dragoste şi de tandreţe. Copila de vis din copilăria lui devenise femeia lui de vis. Dar acum nu mai era un vis. Paula era realitatea. Realitatea lui. Viaţa lui. Ea alungase toată suferinţa, toată durerea, tot chinul din inima şi din sufletul lui. Cu ea putea fi cu adevărat el însuşi, putea să se dezvăluie, cu tot ce avea bun şi rău în el, aşa cum nu izbutise cu nici o altă femeie. Până în urmă cu doi ani, existaseră o mulţime de femei în viaţa lui. Prea multe, de fapt, şi de proastă calitate. Acum aparţinea Paulei – aşa cum îi aparţinuse întotdeauna, în inima şi în imaginaţia lui. Îi va aparţine pentru tot restul vieţii. Era stăpâna lui.

Paula deschise ochii, îşi ridică privirea spre el şi zâmbi. El îi răspunse zâmbetului, se aplecă s-o sărute, îi mângâie sânii rotunzi şi îşi coborâ încet mâna până ce şi-o cuibări între coapsele ei. Ea întinse mâna şi-l atinse, ştiind cât de mult îi plăcea să-i simtă mâna pe trupul lui. În câteva minute, amândoi erau cuprinşi de patimă, tânjind unul după celălalt. Shane se rostogoli peste ea, îşi strecură braţele pe sub spinarea ei, o trase spre el. Începu să se izbească de ea, încet, privind-o în ochii ei nefiresc de albaştri şi minunându-se de bucuria care-i lumina faţa. Îi şopti numele, îi spuse cât de mult o iubeşte şi inima-i tresălta în piept când ea reacţiona imediat, cu patimă. Închiseră amândoi ochii şi se cufundară unul în celălalt, în dragostea lor.

Zbârnâitul telefonului străpunse tăcerea.

Se opriră, speriaţi, deschiseră brusc ochii şi se priviră uimiţi.

– Of, Doamne, gemu Shane. Se desprinse de ea, aprinse lumina şi îi mai aruncă o privire, când ea îl înşfăcă de braţ cu putere.

Paula se ridică în şezut şi exclamă:

– Poate ar fi mai bine să răspund eu; suntem în apartamentul meu.

– Bine, dar nu mai fi aşa speriată. Ţi-am spus că toate convorbirile noastre trec prin centrală. Ridică receptorul la al patrulea apel. Aici Shane O'Neill. Tăcu o clipă. Mulţumesc, Louanne. Fă-mi legătura. Acoperi microfonul cu o mână. E tata, spuse el.

Paula îşi trase cearşaful şi se înveli.

Shane chicoti:

– Să ştii că nu vede că eşti în pielea goală.

Ea râse cu drăgălăşenie.

– Dar mă simt prost. Expusă privirilor.

– Privirilor mele, oricând, spuse Shane, apoi strigă în telefon. Bună, tată! Ce faci? Ce s-a întâmplat? În timp ce asculta, propti receptorul între ureche şi umăr, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe perne. Trebuie să recunosc că mă aşteptam la asta, tată şi, ca să fim cinstiţi, ideea e lăudabilă. Dar ascultă, nu mă pot duce chiar acum acolo. Nu pot în mod sigur până în ianuarie sau februarie. Am treabă până peste cap la New York. Doar ştii că hotelul este în faza cea mai critică. Ar fi un dezastru dacă aş pleca. Eu credeam că vrei să stau aici, în insule, pe timpul vacanţei. Zău, tată, nu pot fi în acelaşi timp în două locuri!

Shane scutură scrumul de la ţigară şi se lăsă din nou pe perne, ascultând.

– Bine, îl întrerupse el. Da, da, de acord. O să-ţi priască această călătorie. Ia-o şi pe mama.

Paula se dădu jos din pat, îşi luă halatul din baie, şi-l puse pe ea şi se întoarse în dormitor. Începu să adune de pe jos hainele lor risipite pe pardoseală. Eram teribil de grăbiţi când ne-am băgat în pat, se gândi ea şi se aşeză pe un scaun, cu ochii la el.

Shane tăcu din nou, îi făcu cu ochiul, îi transmise o bezea, apoi îl întrerupse iarăşi pe tatăl lui, exclamând:

– Tată, stai puţin! Uite chiar acum a intrat Paula şi vrea să-ţi spună bonjour.

Paula clătină din cap. Se simţea ridicol şi ilogic de lucidă.

Shane puse jos telefonul şi ţigara, sări din pat, o înşfăcă şi o trase la telefon, şoptind:

– N-are de unde să ştie că ne iubim ca turbaţii de două ceasuri, prostuţo. Aici e doar şapte şi jumătate. Sunt sigur că îşi închipuie că bem ceva înainte de cină.

Paula n-avu încotro, trebui să ia receptorul.

– Bună seara, unchiule Bryan, spuse ea cu glasul cel mai firesc de care era în stare. Apoi se linişti, ascultându-l pe tatăl lui Shane. O, da, spuse ea după o clipă. Am sosit după-amiază. Hotelul este superb şi boutique-ul la fel, unchiule Bryan. Shane a făcut o treabă minunată. E foarte talentat. Sunt extrem de impresionată. Se aşeză pe pat, în timp ce Bryan începu să depene veşti din Londra.

În cele din urmă, Paula reuşi să strecoare o replică:

– Deci ai s-o vezi pe bunica înaintea mea. Şi pe unchiul Blackie. Transmite-le multe sărutări. La fel şi mătuşii Geraldine şi lui Merry. Pe curând, unchiule Bryan şi drum bun. Ţi-l mai dau pe Shane.

El îi luă telefonul din mână iar Paula se trase spre celălalt capăt al patului. Shane reluă convorbirea de afaceri cu tatăl lui, dar după numai câteva minute, spuse:

– Bine, tată, atunci aşa rămâne. Voi fi aici luni dimineaţă. După aceea, mă găseşti la New York. Sărutări mamei şi lui Merry şi micuţei Laura. Ai grijă de dumneata. Nu uita să-i săruţi pe bunici şi pe mătuşa Emma. La revedere, tată.

Shane închise telefonul, o privi pe Paula, apoi îşi dădu ochii peste cap. Amândoi izbucniră în râs.

– Vino încoace, vrăjitoareo! exclamă el, trăgând-o de pe locul ei şi cuprinzând-o în braţe.

Ea se luptă cu el, continuând să râdă şi ciufulindu-i părul. Se rostogoliră de câteva ori pe pat, râzând din ce în ce mai tare. Shane spuse gâfâind:

– Dar ştiu că taică-meu îşi alege nemaipomenit momentul când să sune! Tocmai când ne pregăteam să mai avem şi noi câteva minute de amor superb!

– Câteva minute! strigă ea. Poate vrei să spui o oră.

– Faci o plângere sau depui o mărturie? O sărută pe ureche, chicoti din nou şi o imită, spunând: Shane a făcut o treabă minunată, unchiule Bryan. E foarte talentat. Sunt

extrem de impresionată. Reluându-şi glasul normal, şopti cu gura lipită de ceafa ei: Sper din toată inima că Shane a făcut o treabă minunată, că este talentat şi că eşti într-adevăr impresionată, păpuşico.

– Nesuferitule! Îl bombardă uşor cu pumnii în piept. Eşti încrezut, înfumurat, imposibil şi nemaipomenit!

El o prinse de încheieturile mâinilor, i le ţinu strâns şi o privi adânc în ochi:

– Dar, vai, vai, cât de mult te iubeşte individul ăsta, comoara mea! Îi dădu brusc drumul şi se ridică în şezut.

Paula făcu acelaşi lucru, şi spuse:

– Imaginează-ţi că Blackie s-a hotărât să cumpere un hotel în Sydney. Pun pariu pe ce vrei că bunică-mea l-a împins să facă asta. Îl privi lung. Parcă unchiul Bryan voia să te trimită la Sydney...

– Exact. Bunicul n-a cumpărat încă hotelul. De aceea vrea ca ori tata ori eu să zburăm imediat până acolo ca să vedem care e situaţia. Eu sunt sechestrat. Doar nu crezi că o să plec undeva atâta timp cât eşti tu în New York! Lui taică-meu o să-i prindă bine să evadeze o săptămână, două. Zicea că s-ar putea să se întoarcă la New York cu avionul la începutul lui decembrie, împreună cu Blackie şi cu Emma. Dar vom vedea... Sper s-o ia şi pe mama cu el, s-o distreze puţin.

Shane o sărută pe vârful nasului.

– Mă duc să fac un duş, mă îmbrac şi mă duc jos să verific câteva lucruri.

Sări din pat şi o trase şi pe ea în picioare.

– Ai ceva împotrivă să ne întâlnim jos după ce eşti gata?

– Nu, bineînţeles. Unde te găsesc?

– Cât timp îţi ia ca să te îmbraci?

– Cam trei sferturi de oră.

– O să fiu în barul de lângă holul principal. Îl găseşti uşor – îi zice Cuşca. O gâdilă uşor sub bărbie. Eu i-aş fi zis Colivia, dar n-am chef să fiu acuzat că fur ideile altora.

La petrecerea pe care Shane o dăduse când împlinise douăzeci şi patru de ani, în iunie 1965, Emma făcuse un comentariu în faţa Paulei. Spusese că Shane răspândea o vrajă puternică. Paula nu înţelesese exact ce voise să spună bunica ei cu patru ani în urmă. Acum înţelegea.

Paula se postase la intrarea Cuştii, privindu-l ca niciodată până atunci, cu un ochi obiectiv. El era la celălalt capăt, în picioare, cu un cot sprijinit pe tejgheaua barului şi cu un picior pe bara de alamă care împrejmuia baza barului.

Era îmbrăcat cu pantaloni negri de pânză, o cămaşă neagră de voal şi un sacou de mătase gri-argintiu. Deşi n-avea cravată, era extrem de elegant şi impecabil aranjat ca întotdeauna. Dar vraja de care vorbise bunica ei avea prea puţină legătură cu îmbrăcămintea lui, îşi dădu seama Paula în timp ce continua să-l studieze pe furiş. Vraja emana din înălţimea şi constituţia lui, din frumuseţea lui înnăscută, din forţa personalităţii lui. Era stăpân pe el – şi domina încăperea. Are o charismă extraordinară, se gândi Paula, asta este, un gen de charismă pentru care orice politician din lume ar da orice ca s-o posede.

Shane purta o conversaţie animată cu un cuplu, evident oaspeţi ai hotelului şi chipul lui era viu, expresiv. Femeia era fermecată sorbindu-i fiecare vorbă. Dar şi bărbatul care o însoţea părea la fel de vrăjit.

Întâmplător, Shane întoarse capul. O văzu pe Paula, se ridică şi se scuză politicos.

Barul era destul de aglomerat şi în timp ce se îndreptau unul spre celălalt, Paula simţi privirile mai multor perechi de ochi feminini urmărindu-i.

– Mă bucur că ţi-ai pus rochia albastră, spuse el, apucând-o de mână când ajunse lângă el. O conduse repede spre o masă rezervată într-un colţ. Îţi şade minunat. Arăţi superb.

Zâmbetul ei strălucitor şi licărirea din ochi exprimau bucurie şi satisfacţie.

Shane spuse:

– Mă gândeam că o să bem şampanie, dacă tot sărbătorim ceva.

– Ce sărbătorim?

– Faptul că ne-am regăsit.

– Ah, Shane, e un sentiment minunat!

Apăru un chelner, destupă sticla din frapiera de pe masă, turnă puțin în cupa lui Shane. El gustă şi dădu din cap:

– E perfectă, Danny. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere, domnule Shane. Chelnerul le umplu cupele, apoi se retrase încet.

– Pentru noi! spuse Shane, ridicând paharul.

– Pentru noi, Shane! Peste câteva secunde Paula îşi roti discret privirea prin bar, studiind decorul. Acum înțeleg de unde-şi trage numele acest loc... arată exact ca localul magazinului din Leeds. Voia să-l tachineze.

– Dar coliviile noastre nu sunt nici pe jumătate la fel de frumoase ca ale tale. Zâmbi ironic. Dar să ştii că pictorul a făcut o treabă bună cu frescele. Trebuie să recunosc că ador păsările exotice. O măsură insistent cu privirea.

Paula râse de aluzia lui.

Shane se mişcă puțin pe scaun şi bägă mâna în buzunar ca să-şi scoată țigările. Cămaşa era puțin deschisă şi ea zări brusc ceva auriu strălucind la pieptul lui bronzat. Îl străfulgeră cu privirea.

– Ăsta nu-i medalionul cu Sfântul Cristofor pe care ți l-am dat eu?

– Exact.

– Dar nu l-ai purtat niciodată până astă seară.

– Nu-l mai port de doi ani. L-am găsit luni seara în apartament, în timp ce-mi făceam bagajele. Era ruptă prinzătoarea. L-am luat cu mine şi l-am dat la reparat în Holetown. Mi l-au adus acum o jumătate de oră.

– Mă bucur că-l porți din nou.

– Îți aminteşti când mi l-ai dat?

– Când ai împlinit douăzeci de ani. La aniversarea zilei tale de naştere, în urmă cu opt ani.

– Dar eu ce ți-am dat când ai împlinit douăzeci de ani?

– O pereche de cercei vechi cu ametiste. Ea se încruntă, apoi râse încet. Credeai că am uitat, Shane O'Neill?

– Eram sigur că n-ai uitat. Dar pun pariu că nu-ţi aminteşti ce ţi-am dat când ai împlinit impresionanta vârstă de cinci ani.

– Ba îmi amintesc. Un săculeţ cu bile albastre.

El se lăsă pe spateaza scaunului, vizibil încântat.

– Corect. Pe care, curând, ai început să le pierzi, una după alta. Ai plâns atât, încât a trebuit să-ţi promit că o să-ţi cumpăr un alt săculeţ. Dar n-am făcut asta niciodată şi atunci... îşi băgă mâna în buzunarul de la sacou – ţi-am adus ceva în loc. Iartă-mă că a durat atât ca să-mi ţin promisiunea din copilărie. Lăsă să cadă în faţa ei un săculeţ de plastic opac.

Paula râse, fericită că el era atât de bucuros şi, cochetând cu el, deschise săculeţul şi băgă mâna în el.

– Eşti un prost, dar cel mai adorabil prost... Se întrerupse. În mâinile ei sclipea o pereche de cercei cu safire şi diamante, splendid tăiate şi de o calitate extraordinară. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc mult de tot. Îl sărută pe obraz şi adăugă: Dar exagerezi îngrozitor.

– Mi s-a mai spus. Îţi plac?

– Mai întrebi? La nebunie! Mai ales pentru că sunt de la tine. Îşi scoase cerceii de aur din urechi, îi băgă în poşeta de seară din mătase, scoase din ea o oglinjoară şi îşi puse safirele. Se privi, admirând cerceii. O, Shane, ce bine-mi stă cu ei, nu?

– Sunt aproape la fel de frumoşi ca ochii tăi fără pereche.

Ea îi strânse mâna. Era impresionată de acel cadou neaşteptat, copleşită chiar. I se puse un nod în gât. Îşi aminti cadourile pe care i le dăduse el în copilărie. Întotdeauna fusese deosebit de generos, punându-şi deoparte banii de buzunar ca să-i poată cumpăra ei ceva deosebit. Şi întotdeauna ştiuse să-i dăruiască exact ceea ce-şi dorea – cerceii de astă-seară, de pildă. Fără să înţeleagă de ce, i se umplură ochii de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă el cu blândeţe, aplecându-se peste masă.

Ea clătină din cap, clipind din ochi.

– Nu ştiu, sunt o proastă. Scotoci în poşetă, găsi o batistă, îşi suflă nasul şi îi zâmbi printre lacrimi.

El o observă tăcut, aşteptând să-şi revină.

– M-am gândit la copilăria noastră, începu ea după câteva secunde. Pe atunci părea că nu se va sfârşi niciodată... toate acele veri minunate de la Heron's Nest. Dar totul s-a sfârşit, aşa cum s-au sfârşit şi acele veri. Nu se mai putu opri şi adăugă: Aşa cum se va sfârşi şi povestea asta.

Shane îşi aşeză mâna peste a ei.

– Nu fi tristă, iubito.

– Zilele noastre însorite de aici, această perioadă vrăjită... este doar un scurt sejur, crede-mă.

Strângându-i tare mâna şi luându-i degetele într-ale lui, el rosti rar:

– Tu vorbeşti despre sfârşituri... eu mă gândesc la începuturi. Acesta este, de fapt, un început, Paula. Ţii minte ce ţi-am spus despre scurgerea timpului? Ei bine, acesta este viitorul. Aici, acum. De jur împrejurul nostru. Face parte din fluviul timpului care curge neîntrerupt.

Paula tăcea, cercetându-i chipul.

– N-aş fi vrut să ne angajăm într-o discuţie despre încurcătura în care ne-am pomenit amândoi, sau mai degrabă n-aş fi vrut să avem *aici* această discuţie, Paula. Dar poate că e mai bine să avem o discuţie. Vrei?

Paula confirmă din cap.

Zâmbetul care îi lumină faţa exprima încredere şi siguranţă.

– Ştii cât de mult te iubesc. Ţi-am spus mai devreme, în maşină, că n-o să mă despart niciodată de tine şi am spus adevărul, Paula. Sentimentele care ne leagă sunt prea puternice ca să poată fi ignorate. Suntem meniţi să fim împreună tot restul vieţii. Eşti de acord cu mine?

– Da, şopti ea.

– Atunci este limpede ce ai de făcut. Va trebui să divorţezi ca să te poţi căsători cu mine. Sper că vrei să te măriţi cu mine.

– O, da, Shane, îmi doresc tare mult.

El văzu că pălise şi că ochii ei strălucitori şi nefiresc de albaştri se întunecaseră de teamă.

– Spune-mi ce te frământă, Paula.

– Când eram copii spuneai că sunt foarte curajoasă. Dar acum, când sunt o femeie în toată firea, mi-e frică, Shane.

– De ce? întrebă el cu un glas tot mai blând. Hai, spune. Dacă îți poate alunga cineva temerile, eu sunt acela, în mod sigur.

– Mi-e teamă să nu-mi pierd copiii şi să nu te pierd pe tine.

– Ştii foarte bine că asta nu se va întâmpla niciodată. Noi trei vom fi întotdeauna cu tine.

Paula.respiră adânc, făcându-şi curaj şi spuse:

– Nu cred că Jim va consimți să divorțăm.

Shane se trase puțin înapoi, privind-o bănuitor.

– Nu mi-l pot imagina adoptând o asemenea atitudine, odată ce-şi va da seama că vrei să pui capăt unei căsnicii ratate.

– Nu-l cunoşti pe Jim! exclamă ea cu un glas încordat. E încăpățânat şi capabil să ne creeze dificultăți. Am groaznica presimțire că va adopta o atitudine inflexibilă. Ți-am spus că el consideră căsnicia noastră fără probleme. Va folosi copiii ca paravan, mai ales dacă va bănui că există alt bărbat în viața mea.

– Nu va bănui că există alt bărbat în viața ta, spuse Shane calm. Voi fi singurul bărbat cu care te vei vedea şi nimeni nu mă va suspecta pe mine. Începu să râdă. Pe mine, prietenul tău din copilărie! Ridică din sprâncene. Hai, iubito, nu mai fi aşa de posomorâtă!

Paula oftă adânc.

– Da, poate că n-ar trebui să anticipez de acum. Clătină din cap. Bietul Jim! În fond îmi pare rău pentru el.

– Ştiu. Dar legătura dintre un bărbat şi o femeie nu se poate clădi pe milă. Nu e plăcut pentru nici una din părțile implicate. Tu o să-ncepi să te consideri o victimă, iar el se va simți îngrozitor de umilit. Veți ajunge să vă urâți reciproc.

– Cred că ai dreptate, recunoscu ea, înțelegând că Shane spunea adevărul.

– Eu ştiu că am dreptate. Şi ia ascultă, acum să nu începi să te simți vinovată. E tot un sentiment inutil. Îi strânse mâna şi mai tare. Şi, în orice caz, nu ai absolut

nici un motiv să te simți vinovată, Paula. Din câte mi-ai spus, am înțeles că ai făcut toate eforturile ca să meargă bine căsnicia voastră, ai făcut tot ce-ai putut ca s-o mențiii. Dar pur și simplu n-a mers. Deci trebuie să-i pui capăt – spre binele lui Jim și al tău.

Paula își mușcă buzele. Se mai liniști și murmură:

– O să-mi ia câtva timp să lămuresc lucrurile, să pun totul la punct, așa cum se cuvine.

– Sunt conștient de asta. Acest gen de impasuri sentimentale nu este simplu, dar eu o s-aștept. Voi fi răbdarea întruchipată. Vei avea tot timpul sprijinul meu moral. Și mai e ceva – suntem amândoi tineri. Avem toată viața înainte.

– Nu-l pune pe Dumnezeu la încercare, Shane!

Shane clătină din cap, bombănind puțin, în gluma.

– Nici nu fac asta. Pur și simplu constat faptele. Deși avea încredere în judecata ei și, în taină, era de acord cu caracterizarea pe care ea i-o făcuse lui Jim, nu voia s-o mai mâhnească, recunoscând acest lucru. Nu astă-seară. Voia dimpotrivă să-i risipească tristețea, minimalizându-i temerile. De aceea, îi dărui un zâmbet plin de siguranță și adoptă o atitudine cât se poate de detașată. Exclamă: Hai să facem un pact – așa cum făceam când eram mici.

– Hai! Ce pact?

– Să nu mai discutăm problemele noastre – fiindcă sunt ale mele, în aceeași măsură în care sunt ale tale – în săptămânile care vor urma. Cu două zile înainte de a te întoarce în Anglia, vom avea o lungă discuție, în care vom lămuri toate lucrurile. Vom hotărâ împreună cum e mai bine să procedezi. Ce părere ai?

– Da, e o idee bună. Nu trebuie să ne lăsăm copleșiți, riscând să nu ne mai bucurăm de timpul prețios pe care-l vom petrece împreună.

– Așa te vreau! Bem în cinstea încheierii pactului? Aproape că nici nu ne-am atins de șampanie.

Paula dădu din cap. El turnă șampania în cupe și ciocniră paharele. Automat își împletiră degetele.

Privirea cu care o fixa era tandră și caldă. După un timp, rosti:

– Trebuie să ai încredere în mine. Ai încredere în dragostea mea, Paula.

Ea îl privi surprinsă, amintindu-şi că bunica îi spusese odată cât de important este să crezi în dragoste. Înfruntând privirea fermă a ochilor lui negri, Paula văzu profunzimea şi forţa sentimentelor lui Shane O'Neill pentru ea şi temerile ei începură încet să se risipească. Îi trecu tristeţea.

– Cred în dragostea ta, dar şi tu trebuie să crezi în dragostea mea. O umbră de zâmbet îi juca pe buze. Totul va fi bine. Aşa va fi, Shane, pentru că ne avem unul pe celălalt.

Dar Paula se înşela. Necazurile ei abia începeau.

CAPITOLUL 37

Emma Harte o privi cu asprime pe Paula, încruntată.

– Nu prea te înţeleg. Ce vrei să spui afirmând că va fi un Crăciun dificil?

Paula răspunse repede.

– Înainte de a-ţi explica, vreau să-ţi spun că e teafăr, de fapt...

– Cine e teafăr?

– Jim, bunico. Din nenorocire, a avut un accident. Un accident destul de grav şi este...

– Nu cumva în avionul acela al lui? strigă Emma şi îşi arcui brusc spinarea pe scaunul pe care şedea, încruntându-se tot mai mult.

– Ba da. S-a prăbuşit. În urmă cu două săptămâni. S-a întâmplat la două zile după ce m-am întors de la New York, la începutul lui decembrie, spuse Paula pe un ton precipitat. În dorinţa de a o linişti cât mai repede pe bunica ei, continuă imediat: Dar a avut noroc, într-un fel,

pentru că avionul a căzut pe aeroportul Yeadon şi au reuşit să-l extragă de sub avion, înainte de a exploda.

– Dumnezeule! Emma se îngrozi gândindu-se cum scăpase Jim ca prin urechile acului. Ar fi putut să moară! S-ar fi putut ca Paula să fie cu el în avion şi să nu supravieţuiască! Aplecându-se, întrebă cu un glas insistent: Cât de grav este rănit?

– Are piciorul drept şi umărul stâng fracturate şi câteva coaste rupte. Mai are şi câteva contuzii serioase. Dar viaţa nu-i e în pericol şi nu va rămâne cu nici o infirmitate permanentă. Dar e limpede că vătămările produse sunt destul de grave.

– Nici o vătămare internă?

– Nu, slavă Dumnului! A fost dus imediat la spitalul de urgenţă din Leeds şi l-au ţinut acolo cinci zile ca să-l supună la tot felul de teste, neurologice şi aşa mai departe. Din fericire, medicii nu i-au găsit nimic. Toate vătămările sunt externe. Paula tăcu, privind-o pe bunica ei. Pe chip i se citea îngrijorarea. Continuă: I-au pus două ghipsuri şi coastele sunt imobilizate cu pansament ghipsat. Am angajat un infirmier să-l îngrijească. Jim nu poate să se îmbrace singur şi îi este greu, aproape imposibil, să-şi îndeplinească necesităţile cele mai fireşti.

Emma oftă, încă năucită de această veste. Exclamă:

– De ce Dumnezeu nu mi-ai spus când eram la New York? Sau ieri, după ce am sosit la Londra?

– N-am vrut să te necăjeşti în vacanţă şi atât de departe de casă. Iar ieri seară erai atât de fericită că te-ai întors, încât n-am vrut să-ţi stric bucuria de a fi din nou acasă şi mica sărbătorire pe care o organizase mama pentru dumneata. Aveam intenţia să-ţi spun când ne întorceam de la aeroport, dar... Paula dădu din umeri şi îi zâmbi Emmei în chip de scuze. Am hotărât în cele din urmă că pot s-o amân pe azi.

– Înţeleg. Emma se lăsă pe speteaza scaunului, clătinând din cap. Iartă-mă, Paula, dar e cumplit, pur şi simplu cumplit. Dar să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu-i şi mai rău, mai grav decât atât. Bineînţeles că va fi imobilizat câteva luni.

– Da, şopti Paula. Trebuie să stea în ghips cel puţin şase săptămâni. Apoi va trebui să urmeze o terapie intensivă de recuperare. Muşchii se vor atrofia din lipsă de exerciţiu. Medicul ne-a explicat că Jim nu va putea să-şi ridice braţul şi să calce cu piciorul fracturat până ce nu se vor reface muşchii atrofiaţi. Se pare că va dura cel puţin şase luni ca să revină la normal.

– Fracturile sunt accidente mult mai serioase decât îşi închipuie oamenii, spuse Emma încet. O fixă apoi pe Paula cu o privire de oţel. Şi cum s-a întâmplat?

– S-a calat motorul şi Jim a încercat o aterizare cât mai bună. Din fericire, se afla în apropierea aeroportului Yeadon. Dar n-a mai putut stăpâni avionul şi s-a prăbuşit. S-a rupt efectiv în două când a atins pământul. A avut mare noroc.

– Într-adevăr. Emma strânse din buze. Am presimţit mereu că într-o bună zi va avea un accident cu blestematul ăla de avion al lui! Tot timpul aveam grija asta. Clătină din nou din cap, vizibil mâhnită. Dar cu toate că sunt necăjită şi îmi pare rău de accidentul lui, nu pot să nu-i reproşez că a fost cam iresponsabil. Îi adresă Paulei o privire lungă şi atentă. Micşoră ochii. E un bărbat căsătorit, cu doi copii. N-avea dreptul să rişte în halul ăsta. După părerea mea, este curată inconştienţă. Dacă renunţa la hârbul ăla când i-am spus eu, nu s-ar mai fi întâmplat tot ce s-a întâmplat acum.

– Ştii că Jim e cam încăpăţânat.

– Puţin zis, replică Emma pe un ton tăios. Poate o să-ţi par necruţătoare şi neînţelegătoare, dar eu socotesc că şi-a primejduit viaţa în mod inutil. N-am să înţeleg niciodată de ce. Poate că bărbatu-tău o să mă asculte acum. Dacă e nevoie să avem neapărat un avion al familiei, voi insista să cumpărăm un turboreactor pentru corporaţia noastră. N-am de gând să-l mai las pe Jim să valseze în văzduh într-un avionaş fragil. Cu nici un chip! Emma se lăsă din nou pe speteaza scaunului, şi pe faţă i se citea o hotărâre de nestrămutat.

– Da, bunico. Paula îşi privea mâinile, recunoscând tonul categoric al acelui glas familiar şi atât de drag. Bunica era furioasă şi nu putea s-o condamne pentru

asta. Jim era într-adevăr lipsit de orice simț al responsabilității şi ignorase cu bună ştiință toate rugămințile lor de a-şi lua un avion mai sigur, mai modern.

Dându-şi brusc seama că fusese prea aspră, Emma spuse iute, pe un ton mai blând:

– Probabil că bietul Jim are dureri mari.

– Îngrozitoare. Umărul, cel puțin, îl înnebunește. Zice că nici nu ştie ce e mai rău: durerea persistentă şi sâcâietoare din umăr sau senzația de amorțeală şi junghiurile cauzate de poziția incomodă a brațului băgat în ghips. Îl apasă tot timpul. Pe Paula o trecură fiorii amintindu-şi ultimele zece zile, când îşi dăduse seama cât de mult suferea Jim. După ce depăşise spaima şi şocul de la început, se înfuriase apoi pe el, pentru ca în cele din urmă să i se facă milă. Fiind bună la suflet, făcea tot posibilul ca să-i uşureze suferința. Amânase discuția despre divorț. Va trebui să aştepte până ce se va restabili, ca să pună problema libertății ei.

Emma spuse:

– Sper că medicul i-a dat calmante.

– Da. Îi sunt de mare ajutor. Dar spune că din cauza lor se simte ca drogat, e amețit tot timpul, pierde contactul cu lumea. Nici eu nu pot să sufăr calmantele. Dar dacă-i alină durerile, trebuie să le ia. Acum înțeleg, Paula, de ce ai spus că va fi un Crăciun dificil. Of, Doamne, încă o povară pentru tine, după ce ai atâta treabă într-un sezon atât de aglomerat la magazine! Şi am programat atâtea întruniri de familie la Pennistone Royal... tradiționalul ajun de Crăciun cu familiile O'Neill şi Kallinski, masa de Crăciun, plus nunta lui Sally şi Anthony... Emma se opri brusc.

Ochii ei verzi deveniră gânditori. Îi veni o idee şi luă o hotărâre rapidă. Luând situația în mâini, ca de obicei, exclamă:

– Va fi pentru tine un calvar să alergi între casa mea şi a ta! Iar transportarea lui Jim de colo-colo va fi obositoare. Cred că ar fi mai bine să-i aducem pe toți la mine... Pe Jim, copiii, pe Nora şi infirmierul. Am destul spațiu şi, de fapt, o să fie pentru mine o bucurie să vă am pe toți în jurul meu, după o absență de opt luni.

– Vai, bunico, e o idee minunată! strigă Paula, extrem de uşurată. Şi e o soluţie ideală. Un zâmbet i se ivi pe buze, mărturisind: Intrasem în panică, îndoindu-mă că am să fac faţă.

Emma râse încet, uşor amuzată.

– Tu faci faţă întotdeauna, fetiţa mea, e calitatea ta de bază. Dar nu văd de ce n-am încerca să-ţi facem viaţa cât mai uşoară, de vreme ce ai atâtea responsabilităţi care ar băga în groapă trei oameni, nu unul. Acum dacă m-am întors acasă, am de gând să mă ocup ca totul să-ţi fie mai uşor. Ai avut câteva luni grele, zbuciumându-te cu probleme de afaceri şi cu necazuri de familie.

– Îţi mulţumesc, bunico. Ai avut o idee minunată, să venim toţi la Pennistone Royal şi să stăm cu dumneata. Cum de nu mi-a trecut mie prin minte?

– Probabil fiindcă ai avut destule pe cap în ultimele săptămâni. Sunt convinsă că Jim nu e un bolnav comod... e un bărbat prea activ ca să suporte imobilitatea. Se mişcă vreun pic?

– Nu. De când a venit acasă de la spitalul din Leeds, dormitează în bârlogul lui, practic trăieşte doar în el. În primul rând, nu poate să umble pe scări. Se simte teribil de frustrat fiindcă e infirm. Şi încă şi mai frustrat fiindcă nu se poate duce la ziar. Îi lipseşte mult.

– Sunt convinsă. Dar nu se va putea duce la lucru mult timp de acum încolo. N-are rost să se frământe din cauza asta. Bineînţeles că nu poate folosi scara de la Pennistone Royal. E prea lungă şi abruptă. Dar nu-i o problemă. Hilda poate aranja salonul de lângă sufragerie, transformându-l în dormitor pentru el. Paula, încearcă, te rog, să nu te mai necăjeşti. Asta-i situaţia! Va trebui să-ncercăm să-i facem faţă.

– Ai dreptate, bunico, şi dacă vom sta toţi la dumneata va fi mai uşor, spuse Paula, gândindu-se că va fi o adevărată binefacere să fie înconjurată de oameni. Jim devenise irascibil din cauza durerilor şi a neputinţei. Începuse să-i reproşeze mai vehement ca oricând orele pe care ea le petrecea la lucru. Şi bea peste măsură.

Emma se ridică, se duse spre cămin şi se rezemă cu spatele de el, ca să se încălzească. Venise să bea o

cafea cu Paula în încântătorul birou din apartamentul ei din Belgrave Square, unde stăteau amândouă până a doua zi, când urmau să plece în Yorkshire.

Paula îşi ridică privirea spre bunica ei, gândindu-se ce bine arăta şi ce odihnită părea în dimineaţa aceea, după zborul transatlantic din ziua precedentă. Emma purta o rochie de lână coraille şi un şirag de perle. Părul ei argintiu era impecabil coafat şi machiajul perfect aplicat. Arăta plină de prospeţime şi vitalitate. Paula se gândi: „Nu-ţi vine să crezi că are optzeci de ani. Arată mai tânără cu cel puţin zece ani"

– Mă studiezi cu foarte multă atenţie, spuse Emma. Vezi ceva ciudat la mine?

– Nimic, bunico. Te admiram. Arăţi înfloritoare în dimineaţa asta.

– Mulţumesc. Recunosc că mă simt minunat. Nu sufăr deloc din cauza schimbării fusului orar. Se uită la ceas. E abia zece. Încă nu-l sun pe Blackie. Poate mai doarme. Ştii că îl duce Bryan înapoi cu maşina la Harrogate, după-amiază.

– Mi-a spus Merry la aeroport.

– A fost foarte plăcut să stau cu Bryan şi Geraldine în Sydney două săptămâni, afirmă Emma şi zâmbi amintindu-şi cu drag de ei. S-au distrat minunat. Dar am fost puţin dezamăgită că n-a venit Shane ca să negocieze achiziţionarea hotelului.

– Am înţeles de la el că a fost foarte aglomerat în noiembrie.

– Da, mi-a spus Bryan ceva. Aruncându-i Paulei o privire caldă şi afectuoasă, Emma continuă: Mă bucur că ai reuşit să-ţi faci timp să treci prin Barbados şi să ne vezi boutique-ul, în perioada cât a fost Shane acolo. Se pare că ţi-a priit. Şi tu arăţi înfloritor, Paula. De ani de zile nu te-am văzut arătând aşa de bine.

– Mi-a plăcut călătoria şi m-am bucurat de puţină odihnă, spuse Paula cu un glas neutru. Mai sunt bronzată, poate de aceea arăt bine.

Emma încuviinţă din cap. O studie pe nepoata ei preferată. „Paula a devenit la fel de indescifrabilă ca şi

mine, se gândi ea. Mi-e greu să ghicesc ce zace în mintea ei în clipa asta" Îşi drese glasul şi spuse:

– Deci tu şi Shane sunteţi din nou prieteni. Mă bucură mult.

Paula nu făcu nici un comentariu.

Emma sondă terenul, roasă de curiozitate.

– Ţi-a explicat până la urmă de ce n-a venit?

– Muncă încordată, program încărcat, drumuri multe, motivele lui dintotdeauna, bunico. Dar eu cred că n-a vrut să deranjeze... Paula înfruntă privirea iscoditoare a bunicii cu o privire directă, total inocentă. Adăugă cu o voce calmă: Înţelegi ce vreau să spun – n-a vrut să deranjeze doi proaspăt căsătoriţi. Cred că pur şi simplu a dat dovadă de tact şi de consideraţie pentru ei.

– Zău? spuse Emma, ridicând dintr-una din sprâncenele ei albe. Nu credea că acestea fuseseră motivele, dar nu mai spuse nimic şi se duse spre birou. Se aşeză, concentrându-şi atenţia asupra celor trei dosare pe care Paula le aşezase mai devreme acolo. Emma deschise unul din ele, îşi fixă privirea pe nota din partea de sus, dar de fapt nu citea. Se gândea la Paula şi la Shane. Imediat ce aflase de reluarea legăturilor dintre ei, care nu era cine ştie ce secret, se întrebase dacă nu cumva Shane făcuse, în sfârşit, o mişcare pe faţă. Nu uitase niciodată expresia de pe faţa lui la botez. Un bărbat care iubea o femeie aşa cum o iubea Shane pe nepoata ei nu-şi poate ascunde la infinit sentimentele. Odată şi-odată trebuie să se dea în vileag. Nu va fi în stare să se abţină. Făcuse deja pasul? Şi dacă-l făcuse, cum fusese primit? Nu se putea hazarda în nici o presupunere. La New York, Shane fusese la fel de misterios pe cât era Paula acum. Emma se concentră asupra lui Shane, pe care-l cunoştea ca pe propriii ei copii şi se gândi la firea lui. Era înflăcărat, impulsiv, pasional. Dar Paula? Bineînţeles că Paula l-ar fi respins. Oare? Da, îşi răspunse Emma. Are o căsnicie fericită. Oare?

Ridicându-şi puţin ochii, Emma se uită pe furiş la Paula, pe deasupra ochelarilor. Notă o schimbare la nepoata ei – o observase şi seara trecută. Părea mai feminină ca de obicei. Se produsese o schimbare

lăuntrică? Sau era doar înfățișarea ei exterioară? Îi crescuse părul, se mai îngrășase, avea un aer mai blând... Erau toate astea rezultatul influenței unui bărbat? A lui Shane? Sau înfățișarea ei de acum reflecta un nou stil pe care și-l găsise? „Să mor dacă știu, se gândi Emma. Și n-am de gând s-o iscodesc. Viața ei o privește. N-o să mă amestec niciodată. Nu se cuvine. Dacă vrea să-mi spună ea ceva, o să-mi spună... până la urmă"

Paula spuse:

– I-am rugat pe Alexander și pe Emily să pregătească aceste rapoarte pentru dumneata, bunico, și am scris și eu unul. Fiecare dosar...

– Am văzut, o întrerupse Emma, ridicându-și privirea, Sunt simple bilanțuri ale afacerilor din ultimele opt luni? Sau ai inclus și chestiuni despre care nu știu încă nimic?

– A, nu, bunico, am recapitulat doar toate problemele pentru tine, cele despre care ți-am trimis telexurile sau pe care le-am discutat la telefon. Deocamdată nu s-a ivit nimic nou, dar m-am gândit că ai nevoie de rapoarte ca să-ți împrospătăm memoria. Mai târziu, când vrei dumneata.

– N-am nevoie să-mi împrospătați memoria, exclamă Emma sec. Eu nu uit nimic. Oricum îți mulțumesc că te-ai ostenit. Desigur, este de la sine înțeles că am încredere în voi trei și sunt foarte mândră de tine și de verii tăi. Comportarea voastră a fost exemplară, ați fost foarte muncitori și, aș putea adăuga, foarte dibaci în câteva împrejurări. Sub pleoapele zbârcite, ochii Emmei licăreau vicleni. Și ce mai pune la cale Gianni și-cum-îl-mai-cheamă la Trade Winds?

Paula nu se putu abține să nu zâmbească văzând expresia cunoscătoare a bunicii ei.

– E cel mai bun expert în antichități pe care l-au avut Întreprinderile Harte, spuse ea. Și a făcut o treabă excelentă în călătoriile pe care le-a întreprins recent în Orient. Merită fiecare bănuț pe care i-l plătim.

– Sper din tot sufletul... Presupun că acum acceptă să divorțeze de Elizabeth fără a stârni vreun scandal.

– Da, bunico.

– Alexander nu mi-a explicat ca lumea toată tărăşenia cu maică-sa, când m-a sunat în Australia. Privirea Emmei deveni mai tăioasă. Pe cine va cita Gianni în locul lui Marc Deboyne?

– Vreun ministru din Guvern, probabil, spuse Paula, adoptând un ton detaşat, ca să nu fie nevoită să intre în detalii scandaloase. Alexander se temea că implicarea unui cunoscut politician într-un divorţ ar putea atrage prea mult atenţia presei asupra acestui caz şi a familiei.

– Gândeşte-te bine. Aplecându-se peste birou, Emma remarcă: Apropo de politicieni sau mai degrabă de fiul unui politician, ai să-mi spui ceva despre Jonathan?

– Absolut nimic, bunico. Paula şovăi. Dar domnul Graves de la firma *Graves and Saunderson* a dezgropat câteva informaţii personale neplăcute despre Sebastian Cross. Paula se strâmbă. Raportul e la Alexander. Sunt sigură că n-ai chef să-l citeşti – e dezgustător. O să-ţi explice Alexander mai bine decât mine.

– Toată viaţa am avut de-a face cu lucruri neplăcute. Dar fiindcă este evident că nu vrei să discutăm despre asta, s-o lăsăm baltă deocamdată. O să abordez subiectul cu Alexander când va ajunge la mine mai târziu. Ce face vara ta, Sarah? Cum se mai comportă?

– Eu nu m-am văzut cu ea, dar Emily mi-a spus că o ia cam de sus şi e foarte distantă. Se pare că Sarah s-a împrietenit la toartă cu Allison Ridley, vechea iubită a lui Winston. Emily crede că acesta e motivul răcelii cu care o tratează Sarah.

– Mă surprinde, murmură Emma. De ce i-ar purta Sarah pică lui Emily? O privi pe Paula pieziş şi începu să râdă de ea însăşi. Ce prostii spun, având în vedere ce lucruri oribile şi-au făcut reciproc membrii acestei familii. Se lăsă pe spetează şi continuă: Mai dă-mi, te rog, o ceaşcă de cafea.

– Da, bunico, imediat. După ce umplu ceaşca şi îi adăugă lapte şi zahăr, Paula îi aduse cafeaua la birou şi aplecându-se, rosti rar: Să nu crezi că o critic pe Emily, căci ştii cât de mult ţin la ea, dar are o obsesie ridicolă cu porcăria din Irlanda. Aş vrea să discuţi dumneata cu ea...

– Mi-a povestit deja, o întrerupse Emma. Ieri seară, când vorbeai la telefon cu Long Meadow. Emma îşi înăbuşi un zâmbet, observând expresia gravă a Paulei. Crimă abominabilă şi tot felul de chestii de-astea, nu?

Paula încuviinţă din cap.

Emma spuse:

– I-am ţinut o mică predică. Cred că nu va mai ataca subiectul. Totuşi... Emma o privi cu atenţie pe nepoata ei... şi maică-ta a pomenit ceva de Irlanda ieri seară. După ce ai ieşit tu din cameră. E convinsă că menajera n-a spus adevărul... Mă refer la afirmaţia că Min ar fi fost nebună şi beţivă.

Paula exclamă vehement, furioasă:

– Doamne Dumnezeule, amândouă sunt incorigibile! Zău, bunico, sper că ai înăbuşit în faşă palavrele lor fanteziste. Spun tot felul de tâmpenii, care nu fac decât să toarne gaz peste foc. Limbuţia e periculoasă.

– De acord cu tine. Dar nu contează dacă astea sunt sau nu nişte tâmpenii, Paula. Important este doar că acest caz este închis. Definitiv închis. Min s-a sinucis. Acesta a fost verdictul medicului legist şi eu îl consider valabil. Şi John Crawford, la fel. N-ai nici o grijă, nici maică-ta şi nici Emily nu vor mai vorbi de crimă în viitor. M-am ocupat eu de asta.

– Slavă Domnului! Paula ocoli biroul, o strânse în braţe pe Emma şi o sărută pe obraz. Ah, buni! sunt atât de fericită că te-ai întors! Mi-a fost tare dor de dumneata! Este îngrozitor fără tine aici.

Emma îi zâmbi şi o mângâie pe mână.

– Mi-ai spus-o cel puţin de o sută de ori de când am coborât din avion, iubito. Dar oricum îţi mulţumesc, îmi face plăcere s-aud asta. Şi mie mi-a fost dor de tine – de voi, toţi. M-am distrat, am făcut înconjurul lumii împreună cu Blackie, am văzut multe, multe lucruri minunate. M-am distrat şi eu o dată-n viaţă. Blackie a fost o comoară. M-a răsfăţat cum n-am mai fost răsfăţată de ani de zile. De când a murit bunicul tău. Dar acum, gata, s-a terminat cu fâţâiala prin străinătăţuri.

– Buni dragă, să nu crezi că ţi-am reproşat minunata ta călătorie în jurul lumii... dar ai lipsit atâta timp...

– Am fost tot timpul cu sufletul aici, Paula.

– Ştiu, dar e altceva să te avem aici în carne şi oase!

– Alexander trebuie să pice peste cîteva minute. Emma se uită la ceasul-caleaşcă de pe polița căminului. Apoi, la 12 va sosi Emily. Cred că vom lua dejunul la ora 1. I-am sugerat lui Parker să cumpere peşte cu cartofi prăjiți de la pescăria locală. E singurul lucru care mi-a lipsit cât am fost plecată.

Paula chicoti.

– Ah, bunico, eşti adorabilă, nu te-ai schimbat deloc.

– Şi nici nu cred că o să mă mai schimb, la vârsta mea.

– Am exact timpul necesar să mă reped până la magazin, să pun la punct câteva lucruri şi să mă întorc la masă.

– Du-te, iubito. Te înțeleg, la fel procedam şi eu la vârsta ta. Abia aşteptam să ajung la magazin.

– Deci ne vedem mai târziu. Paula se aplecă s-o sărute pe Emma pe obraz.

– Da. A, Paula, apropo, cu o zi înainte de a părăsi New York-ul, am luat masa cu Ross Nelson. N-am apucat să-ți spun, dar am renunțat la ideea de a-i vinde acțiunile Sitex.

– Forarte bine. Devenise cam pisălog, după părerea mea.

Emma îşi țuguie buzele, privind-o pe Paula, brusc alarmată.

– Crezi? spuse ea. Da, de fapt, ai dreptate. Recunosc că am avut impresia că îți cam făcea curte. Obositor om! Plin de el şi sigur pe aşa-zisele lui farmece fatale, nu?

– E cel mai mare pisălog. Te plictiseşte de moarte. Şi este foarte străveziu. Regret, dar nu pot să-l sufăr.

Paula se îndrepta spre magazinul Harte din Knightsbridge.

Era o zi geroasă. Cerul cenuşiu prevestea ninsoarea, dar culoarea lui ştearsă crea o luminozitate ciudată, deşi soarele răzbătea rareori.

Paula aproape că nici nu observa cum e vremea în timp ce se zorea să ajungă la magazin. Se gândea la Shane. Tot timpul se gândea la el. Rareori îi ieşea din minte o perioadă mai mare de timp. Astăzi era douăzeci decembrie. Ieri, când vorbise cu el, îi spusese că o va suna la şapte, ora New-York-ului. Ora 12 ziua, la Londra. Îndată după aceea, Shane urma să ia avionul spre Barbados, fiindcă la hotelul Coral Cove era sezon de vârf. Paula oftă încet, tăind pe o stradă lăturalnică şi se îndreptă apoi spre artera principală. Accidentul lui Jim îi dăduse peste cap toate planurile.

Dar lăsând asta la o parte, era cât pe-aci să moară, numai şi numai din cauza încăpăţânării lui. Gândurile i se îndreptară spre groaznicul weekend din urmă cu două săptămâni. Sosise la Londra sâmbătă, după ce zburase cu avionul toată noaptea venind din Statele Unite şi şoferul bunicii o condusese cu maşina direct în Yorkshire.

Când ajunsese la Long Meadow la începutul după-amiezii, se dusese direct în camera copiilor. Spre disperarea ei, gemenii şi Nora aveau toţi gripă. La patru, când Jim se întorsese de la ziar, bombănise că-l încerca şi pe el o gripă şi se băgase imediat în pat. Ea profitase de ocazie şi părăsise dormitorul lor comun. În noaptea aceea, dormise într-una din odăile pentru oaspeţi, explicând că nu-şi putea permite să se îmbolnăvească, acum când toţi din casă căzuseră la pat şi mai avea şi afacerile de condus. Jim nu obiectase.

Duminică, Jim se simţise mult mai bine, fiind destul de întremat ca să se scoale din pat şi să vină la masa de prânz, să mănânce zdravăn şi să bea o jumătate de sticlă de vin roşu. Ea se îngrozise auzindu-l că insistă să plece cu micul lui avion periculos şi se rugase de el să rămână acasă. Jim izbucnise în râs, îi spusese că e o caraghioasă şi protestase spunând că nu e nici beat, nici bolnav. Mai târziu în cursul după-amiezii, când sunaseră de la aeroport, inima i se oprise în loc câteva secunde, apoi sărise în maşină şi alergase la Spitalul de Urgenţă din Leeds unde-l aduseseră. Deşi era în conflict cu el, şi îndrăgostită de Shane O'Neill, Paula încă nutrea

sentimente de dragoste față de soțul ei. Ținuse odinioară mult la el, era tatăl copiilor ei şi nu-i dorea răul.

Dar mai târziu, când reuşi să gândească clar, îşi dăduse seama că n-avea nici o scuză pentru comportarea lui. Accidentul n-ar fi trebuit să aibă loc. Fusese necugetat. În sinea ei, Paula punea la îndoială versiunea lui cu motorul care se calase. Luase medicamente pentru gripă, dăduse gata jumătate de sticlă de vin. Poate că nu era tocmai drogat cu medicamente sau beat, dar nici în cea mai bună condiție fizică pentru pilotaj.

Când îl sunase după aceea pe Shane, în New Milford, în acea duminică fatală, el se întristase pentru ea. Dar îi înțelesese dilema şi căzuseră de acord că nu pot face nici un pas până ce Jim nu se va restabili îndeajuns pentru a suporta şocul veştii pe care i-o va da ea. Paula urma să-i spună că vrea să divorțeze.

Virând spre Knightsbridge, Paula se ruga ca Jim să accepte. O sâcâia permanent în subconştient teama că s-ar putea împotrivi.

„Nu te mai gândi, nu mai fi pesimistă, îşi spuse ea cu fermitate. Trebuie doar să treci cu bine cele câteva luni care vor urma." Făcuse planuri cu Shane în săptămâna care trecuse, modificându-şi agenda întrevederilor de afaceri, pentru a se sincroniza unul cu celălalt. Simțeau nevoia să fie împreună cât mai des. În ianuarie va pleca la New York pentru a fi cu el. În februarie şi martie, el va vizita Australia, pentru a porni lucrările de reconstrucție a hotelului pe care rețeaua O'Neill îl achiziționase recent. Va sta la fratele ei, Philip. Apoi, Shane va veni în Anglia, în aprilie, pentru a asista la cursa iepei Emerald Bow la Marele Premiu Național. Va fi cu el în Londra şi înainte şi după cursă. La sfârşitul lui aprilie, Shane se va întoarce la New York. Presupuneau că până atunci Jim se va întrema şi îndată ce Shane va pleca în Statele Unite, ea îl va aborda pe soțul ei. În mai îi va mărturisi în sfârşit bunicii totul şi se va muta împreună cu gemenii la Pennistone Royal.

„În mai, repetă Paula în şoaptă. Mai e atâta timp până atunci! Ba nu, nu chiar. Şi oricum eu şi Shane avem tot restul vieţii în faţa noastră."

Automat grăbi pasul. Tânjea să-i audă glasul. „Slavă Domnului că s-a inventat telefonul, se gândi ea, pătrunzând în magazin prin intrarea pentru personal. Măcar putem vorbi în fiecare zi."

CAPITOLUL 38

În următoarele patru zile a nins din abundenţă.

Ţinutul Yorkshire s-a îmbrăcat repede într-o mantie albă. Satele din jurul reşedinţei Pennistone Royal erau deosebit de pitoreşti. Zidurile de piatră dispăruseră sub uriaşele troiene, copacii se încovoiaseră sub ramurile încărcate de zăpadă, râurile şi pârâiaşele se acoperiseră de pojghiţe sclipitoare de gheaţă albăstrie.

Dar viscolul a încetat brusc în după-amiaza Ajunului Crăciunului. Soarele s-a ivit printre nori, dezvăluind dintr-o dată splendoarea de cristal a peisajului orbitor de alb. Cerul avea scânteieri de diamant, iar aerul era proaspăt şi înviorător.

La căderea nopţii, câmpiile, colinele şi lanţul de dealuri aveau o înfăţişare nepământeană sub razele lunii limpezi de iarnă care aruncau peste ele un văl argintiu.

La căderea nopţii, câmpiile, colinele şi lanţul de dealuri aveau o înfăţişare nepământeană sub razele lunii limpezi de iarnă care aruncau peste ele un văl argintiu.

Emma stătea la fereastra dormitorului, privind fascinată grădina de dedesubt. Zăpada şi gheaţa creaseră un efect magic, învăluind domeniul într-o stranie tăcere albă, o imobilitate copleşitoare care i se părea aproape palpabilă. Dar în ciuda uluitoarei frumuseţi care se desfăşura în faţa ei, Emma ştia că dincolo de porţile de

fier ale casei ei, şoselele şi drumurile de ţară erau periculoase şi nesigure pe o astfel de vreme.

Se îndepărtă de fereastră şi se duse spre salonul de la etaj, gândindu-se îngrijorată la familia şi prietenii ei care străbăteau la ora aceea drumurile. Toţi înfruntau cu curaj zăpada şi gheaţa pentru a petrece această seară specială cu ea. Era o tradiţie de ani de zile pe care nici unul nu voia s-o încalce. Speră că vor ajunge toţi cu bine, fără nici un incident.

Casa Emmei se umpluse.

Îndată ce se întorseseră în Yorkshire, Paula se şi grăbise să-şi mute familia la Pennistone Royal. Jim, copiii, dădaca şi infirmierul se instalaseră deja. Emily le adusese pe Amanda şi Francesca acasă de la colegiul Harrogate, la începutul săptămânii, iar David şi Daisy porniseră în ziua precedentă din Londra cu trenul, însoţiţi de Alexander şi de logodnica lui, Maggie Reynolds. Edwina şi Anthony veniseră cu avionul de la Dublin, aterizaseră de dimineaţă pe aeroportul din Manchester şi ajunseseră la vechea reşedinţă la timp ca să ia dejunul puţin decalat.

Emma se opri la biroul ei, luă de pe el lista invitaţilor şi o parcurse. Fiii ei şi nevestele lor fuseseră invitaţi, dar ea era convinsă că nu vor veni. Se obişnuise cu absenţa lor din viaţa ei. Kit şi Robin o vor evita din nou. Ştia de ce. Se simţeau teribil de vinovaţi pentru complotul împotriva ei. Nici Elizabeth nu venea. Rămăsese la Paris cu Marc Deboyne, dar cel puţin fiica ei avusese amabilitatea s-o sune ca să se scuze şi să-i ureze un Crăciun fericit „Sper că ăsta este ultimul soţ din viaţa ei", se gândi Emma, coborându-şi privirea spre partea de jos a listei.

Privirea ei întârzie puţin asupra numelui lui Jonathan. Acceptase invitaţia. Şi Sarah, la fel. Veneau împreună cu maşina de la Bramhope. O preocupa în continuare legătura strânsă care se înfiripase între ei. Oare ce aveau de gând? „Nu te mai gândi la rele în seara asta, Emma Harte, se avertiză ea" Îşi dădu brusc seama că se săturase până peste cap de intrigi. O sâcâiseră toată viaţa. Acum era prea bătrână ca să scoată iarăşi sabia.

Rămase în picioare lângă birou, cufundată în gânduri, cu lista oaspeților în mână. Avea optzeci de ani. Își plătise de mult datoriile. Timpul ei era acum mult prea prețios ca să și-l irosească în bătălii. „Să se bată singuri, murmură ea. Iar eu îmi voi vedea singură de viața mea – cât mi-a mai rămas din ea. Nu vreau decât liniște și pace, alături de dragul și vechiul meu prieten. Vom merge înainte împreună. Blackie și cu mine... doi bătrâni cai de luptă." Simți că i se ia o mare povară de pe suflet în clipa când recunoscu că abdicase în urmă cu opt luni. Ieșise din luptă. Și era hotărâtă să stea de-o parte în continuare.

Emma termină de studiat lista. Blackie, care petrecea Crăciunul cu Bryan și Geraldine în Witherby, trebuia să sosească în curând împreună cu ei și cu Miranda. Tot clanul Kallinski promisese de asemenea că va veni devreme. Cei din familia Harte vor sosi in corpore diseară. Randolph avea și el casa plină, întrucât mama lui, Charlotte și mătușa lui, Nathalie, stăteau la conacul Allington, împreună cu Sally, Vivienne și cu el. Winston era invitat din oficiu la Pennistone Royal și apăruse la ora patru cu un geamantan și trei sacoșe mari pline cu cadouri. Nu lipseau decât Philip și Shane, șopti Emma, punând lista pe birou. Dar poate că vor veni la anul și vom fi toți împreună. Atunci se vor întruni cu adevărat toate cele trei clanuri.

Bătu de șase.

Bătăile pendulei o treziră din gândurile ei întortocheate. Privirea îi coborâ spre singurul cadou care mai rămăsese pe birou. Toate celelalte fuseseră duse mai devreme, jos, în holul de piatră, pentru a fi puse sub pom. Emma se așeză, se gândi puțin, apoi scrise ceva cu grijă pe cartonașul de pe el.

Cineva bătu la ușă.

– Hei, buni, eu sunt! strigă Emily, plutind într-un nor de parfum.

Emma ridică privirea și-i zâmbi nepoatei ei.

– Dar ce superb arăți! exclamă ea, cercetând-o cu atenție. Asta-i modelul tartanului Scoțienilor Munteni din Seaforth, remarcă Emma, referindu-se la fusta lungă de tafta pe care o purta Emily, recunoscând imediat modelul.

Vechiul regiment al tatălui meu şi al lui Joe şi Blackie în cel de-al doilea război mondial. Merge splendid cu cămaşa albă de mătase.

– Da, aşa m-am gândit şi eu. Emily depuse un sărut pe obrazul Emmei şi spuse repede: Păreai uşor surprinsă când a sosit Winston după-amiază. Puteam să jur că ţi-am spus că vine să stea câtva timp aici.

– Nu, nu mi-ai spus. Dar nu-i nimic. Emma se lăsă pe speteaza scaunului, strânse din buze şi îi aruncă lui Emily o privire tăioasă. Probabil că v-aş cere prea mult dacă v-aş ruga să fiţi cuminţi, dar, vă implor, dacă aveţi de gând să vă hârjoniţi, făceţi-o cu discreţie.

Emily roşi.

– Dar cum poţi să te gândeşti la aşa ceva, bunico?

– Pot, fiindcă n-o să-ţi vină să crezi, dar am fost şi eu tânără odată şi ştiu ce-nseamnă să fii îndrăgostită. Dar ai grijă, draga mea. La urma urmelor, casa e plină de oaspeţi şi nu vreau să-ţi strici reputaţia.

– Of, familia asta! Doamne Dumnezeule, nimeni nu-şi poate permite să arunce cu piatra în... Emily se opri. Iartă-mă, n-am vrut să fiu mojică, bunico.

– Nu te scuza pentru că ai spus adevărul, Emily. Dar să nu uiţi ce ţi-am spus adineauri.

Emily încuviinţă din cap, vizibil uşurată, apoi se duse spre cămin, studiind-o pe bunica ei.

– Ar trebui să porţi mereu catifea verde închis. Îţi şade minunat, mai ales când îţi pui toate smaraldele.

– Vai, Emily, vorbeşti de parcă mi-ar picura smaralde din fiecare por. Nu port decât inelul de la Paul şi broşa de la Blackie. Dar îţi mulţumesc pentru compliment. Ia spune-mi, ce se întâmplă jos?

– Amanda şi Francesca termină de împodobit pomul, cel puţin partea de sus, pe care am început-o eu mai devreme. Maimuţele astea nu m-au ajutat deloc azi. N-au făcut altceva decât să se fâţâie prin camera lor, ascultând Beatles şi zbierând cât le ţine gura sau dând ochii peste cap şi prostindu-se pe rând. Am intrat în ele acum o oră şi le-am pus la treabă.

– Bravo ţie! Va trebui să mă ocup de ele pe timpul vacanţei şi să pun piciorul în prag. Stau şi ascultă discuri

la nesfârşit. Există o limită! Unde mai pui că toată după-amiaza ne-au asurzit! Mai e cineva jos?

– Mătuşa Daisy, care arată splendid într-un costum cu pantaloni din mătase roşie şi acoperită toată de rubine şi diamante...

– De ce trebuie întotdeauna să exagerezi? Emma clătină din cap, uşor mustrătoare, dar privirea ei era afectuoasă. Din câte ştiu, n-are atâtea rubine şi diamante.

– Ei da, doar o pereche de cercei minunaţi, recunoscu Emily, încreţind nasul. Ajută la instalarea barului. E şi Jim acolo, în noul cărucior de invalid pe care l-ai cumpărat dumneata şi bea ceva...

– A început-o cam devreme, exclamă Emma, ridicând, surprinsă, dintr-o sprânceană.

– Cum adică a început-o cam devreme? Nu s-a oprit deloc de la dejun.

Emma se întristă.

– Are voie să bea? întrebă ea. Paula mi-a spus că ia calmante. Combinaţia asta poate fi foarte periculoasă. Ochii îi scânteiară, exprimând îngrijorare şi enervare în acelaşi timp.

Emily dădu din cap.

– I-am spus-o şi eu acum câteva minute, aşa că nu mai ai ce să spui. M-a poftit să-mi văd de treaba mea. Este îngrozitor de ursuz. N-o invidiez deloc pe Paula.

– Am observat că e prost dispus. Dar cred că trebuie să fim îngăduitori. Paula s-a întors de la magazin?

– Nu, dar trebuie să pice.

– Of, Doamne, drumurile sunt teribile în seara asta... rosti Emma cu un glas şovăielnic.

– Nu-ţi face griji, buni. Paula conduce prudent. Pe lângă asta, după-amiază a trecut şi pe la magazinul din Harrogate. Din câte o ştiu, probabil că va sta până la ora închiderii. Dar cel puţin, în felul acesta perioada parcursă cu maşina se reduce la jumătate.

– O să mă liniştesc doar când o s-o văd aici. Dar, continuă, cine şi-a mai făcut apariţia?

– Maggie. Le ajută pe fete, sortează podoabele pentru pom. Alexander şi unchiul David atârnă vâscul, Hilda şi Joe pregătesc masa din sufragerie pentru bufet, iar

Winston aranjează darurile sub pom. Emily chichoti. A, da! Mătuşa Edwina se face şi ea o dată utilă. Îi dă indicaţii lui Winston cum să aranjeze pachetele ca să arate bine, ca şi cum asta ar avea vreo importanţă.

– Cel puţin stă şi ea de vorbă cu un Harte, de data asta. Este un pas în direcţia cea bună. Emma îi făcu semn cu mâna lui Emily. Vino încoace, iubito, vreau să-ţi arăt ceva.

Când Emily se apropie, Emma deschise o veche cutiuţă de piele pentru bijuterii şi i-o dădu nepoatei ei.

Emily simţi că i se taie răsuflarea, privind splendidul colier cu diamante aşezat pe catifeaua vişinie. Era o dantelă sclipitoare de nestemate strălucitoare, perfect tăiate şi montate. Diamantele scânteiau atât de tare, erau atât de vii şi de superbe, încât Emily simţi din nou că i se taie răsuflarea.

– Este nemaipomenit, bunico, şi se vede că e foarte vechi. De unde-l ai? Nu cred că l-am văzut vreodată la gâtul tău.

– Nu l-ai văzut, fiindcă nu l-am purtat niciodată. Nici măcar nu l-am încercat, de când l-am primit.

– Nu înţeleg, spuse Emily, uimită.

– N-am vrut niciodată să-l port şi l-am cumpărat abia după ce a fost scos la licitaţie, pentru că... ei bine, pentru că era pentru mine un fel de simbol. El reprezenta tot ce n-am avut niciodată în tinereţe – când eram slujnică la conacul Fairley. Emma luă cutiuţa din mâna nepoatei ei, ridică colierul, ţinându-l în lumină. Da, este superb. Superb! A aparţinut Adelei Fairley, străbunica lui Jim. Îmi amintesc şi acum cum am ajutat-o pe Adele înainte de recepţie să se îmbrace şi să-şi prindă acest colier la gât. Eram foarte mâhnită în seara aceea. Vezi tu, colierul reprezenta truda istovitoare şi viaţa de rob a sătenilor, a tatălui meu, a fratelui meu, Frank şi a mea. Emma clătină din cap. După prăbuşirea familiei Fairley şi după moartea lui Adam, Gerald l-a scos la vânzare. Dădu din umeri. Eu am câştigat licitaţia, explică ea şi puse colierul la loc în cutiuţă.

Emily spuse:

– De ce nu l-ai purtat niciodată, bunico?

– Pentru că după ce am intrat în posesia lui, şi-a pierdut dintr-o dată orice valoare pentru mine. Am preferat obiectele care mi-au fost dăruite cu dragoste, de către cei care m-au iubit.

– Şi ce-ai de gând să faci cu el? Emily ochi hârtia de ambalat cadouri şi funda argintie de pe birou. A, ştiu! O să i-l dai Paulei, pentru că s-a măritat cu Jim.

– Nu, nu i-l dau Paulei.

– Atunci cui?

– Edwinei.

– Edwinei! De ce ei? S-a purtat întotdeauna oribil cu dumneata!

– Şi ce dacă? Dacă se poartă urât nu-nseamnă că şi eu trebuie să mă port la fel. În orice caz, toată viaţa am încercat să mă ridic deasupra acestor situaţii. Ţine seama întotdeauna, Emily, că este mult mai bine să fii îngăduitor în situaţii dificile, decât să te cobori la nivelul altora. Oricum Paula nu l-ar dori. Deşi poartă numele de Fairley nu cred că se consideră nicidecum o Fairley. Edwina însă se consideră. Pentru ea e foarte important acest nume şi cred că ea, mai mult decât oricine din familie, ar aprecia acest cadou şi...

– Dar, bunico... începu Emily.

Emma ridică mâna.

– Edwinei i s-au refuzat drepturile pe care trebuia să le aibă la naştere, pentru că a fost nelegitimă şi ştiu cât de mult au frământat-o împrejurările naşterii ei. Poate o mai frământă şi acum. Cred că se cuvine să deţină un obiect care le-a aparţinut – e o moştenire de familie. Eu n-am nevoie de el, pentru că mie nu-mi spune nimic. Nici n-o fac ca să intru în graţiile ei sau ca să-mi răscumpăr vreo vină în ochii ei. Vreau pur şi simplu să i-l dăruiesc ei, asta-i tot. Sunt sigură că îi va face plăcere să-l poarte. Acum, te rog, Emily, fii drăguţă şi împachetează-l.

– Da, bunico. Pot să m-aşez la birou? Mi-ar fi mai uşor.

– Da. Emma se ridică, se duse la cămin şi se lipi cu spatele de el.

Emily se mai uită o dată la colier, închise cutiuţa şi începu să-l împacheteze, gândindu-se ce femeie

extraordinară era bunica ei. N-avea pereche pe lume. Era atât de generoasă şi de iertătoare! „S-o ia naiba pe Edwina! se gândi ea. De-ar face şi ea măcar un gest afectuos faţă de bunica! Mi-ar înmuia puţin sufletul"

Se auzi o bătaie în uşă. Uşa se deschise şi Paula băgă capul, exclamând:

– Bună seara la amândouă! Îmi pare rău că am întârziat, dar toată ziua a fost aglomeraţie la magazinul din Harrogate. Era mare înghesuială când am închis. Apoi drumurile au fost de groază. Mă-ntorc imediat. Mă duc puţin să văd ce fac copiii şi Nora înainte de a mă schimba.

– Slavă Domnului că ai ajuns cu bine! Emma se linişti văzând chipul zâmbitor al Paulei. Nu te grăbi, iubito. Nu plecăm nicăieri.

– Nu mă grăbesc. Paula închise încet uşa.

Emma îi spuse lui Emily:

– După ce termini de împachetat colierul, cred că ar trebui să coborâm. Familiile O'Neill şi Kallinski pot apărea din clipă-n clipă.

– Am terminat. Emily tăie panglica argintie şi se dădu înapoi ca să-şi admire opera. Îşi ridică ochii verzi şi jucăuşi, aţintindu-i asupra bunicii. Pun pariu că Edwina o să facă un infarct când o s-o deschidă, bunico! spuse ea, cu un zâmbet răutăcios.

– Hai, zău, Emily, uneori eşti... Emma clătină din cap, încercând fără succes, să pară mustrătoare.

*

Holul de piatră de la Pennistone Royal îşi trăgea numele de la piatra cenuşie locală care fusese folosită peste tot – la tavan, la ziduri, la pardoseală şi la faţada căminului. Dar era mai mult decât un hol de intrare, având înfăţişarea unui imens salon, cu frumoasa lui mobilă stil Iacob şi Tudor care punea în valoare arhitectura casei.

Bârnele din lemn închis la culoare care se încrucişau pe suprafaţa tavanului, introduceau o notă caldă, ca şi covoarele Aubusson în culori şterse, de pe pardoseală, tapiţeriile străvechi şi tablourile în ulei de pe pereţi. Sobrietatea stilului arhitectural al casei era atenuată de

asemenea de lumina trandafirie răspândită de candelabru, de aplicele de pe pereți şi de uriaşul foc care trosnea în cămin, înălțându-şi flăcările pe coş. Vaze cu crizanteme galbene, roz şi grena şi cu crini portocalii care înveseleau suprafețele de lemn, iar colțurile încăperii erau înnobilate cu urne pline de crengi cu frunze verde închis şi bobițe roşii strălucitoare.

Dar mândria acestui hol, pe care-l domina în această seară, era un uriaş pom de Crăciun. Avea aproape trei metri înălțime şi crengi late, întinse, înălțându-se până la marginea galeriei menestrelilor din celălalt capăt al holului.

Coborând scara împreună cu Emily, Emma se opri la jumătatea ei pentru a admira decorul.

– O, ce atmosferă sărbătorească! exclamă ea. Fără a mai aştepta vreun răspuns, coborâ repede, şi traversă încăperea cu ochii scânteind şi cu fața luminată de zâmbet, pentru a se alătura grupului alcătuit din membrii familiei.

– Bună seara la toată lumea, spuse ea. Vă felicit. Se vede că ați muncit serios ca să împodobiți holul pentru seara aceasta. Vă mulțumesc.

Veniră pe rând s-o salute, s-o sărute şi să-i spună cât de bine arată. Winston îi luă darul pe care ea i-l întinse şi-l puse sub pom. Jim, care avea probleme cu manevrarea căruciorului de invalid, îi făcu doar cu mâna.

Emma se duse repede la el, îşi puse mâna pe umărul lui sănătos, i-l strânse şi se aplecă să-l sărute.

– Cum te simți? întrebă ea, arătându-se îngrijorată pentru sănătatea lui.

– Oribil, dar o să supraviețuiesc. O privi de jos, cu ochii lui argintii, apoi se strâmbă. Ce mizerie să-ți petreci astfel Crăciunul!

– Te înțeleg, scumpule, şi îmi închipui că te simți foarte rău. Vrei să-ți aduc ceva?

– Nu, mulțumesc. Unde e Paula? Trebuia s-ajungă până acum. E aproape şase şi jumătate. Vocea lui deveni pe neaşteptate răstită şi făcu o grimasă, nemaiputând să-şi ascundă furia. Înainte ca Emma s-apuce să răspundă, exclamă: Nu-nțeleg de ce trebuia să se ducă azi la magazin! E ridicol să muncească şi azi, în Ajunul

Crăciunului. Trebuia să fie aici, cu familia ei. Copiii au nevoie de ea şi, pe lângă asta şi eu am nevoie de ea, în halul în care sunt. Nu se gândeşte deloc la ceilalţi.

Emma se crispă, surprinsă de vorbele lui şi de tonul lui răutăcios, de ieşirea lui violentă. Ştia că nu se simte bine, dar nu putea să nu se gândească în acelaşi timp că exagerează. Spuse cu blândeţe:

– Tocmai fiindcă este Crăciunul, a trebuit să se ducă azi la magazin, Jim. Doar ştii că asta este perioada cea mai aglomerată.

– Trebuia să facă o pauză la prânz, bombăni el şi să vină acasă, la mine. În fond e un caz excepţional, nu crezi?

Emma îşi înghiţi o replică tăioasă, conştientă că trebuie să fie îngăduitoare cu el şi să pună irascibilitatea şi absurdităţile lui pe seama infirmităţii. Spuse cu şi mai mult calm:

– Eu nu m-am sustras niciodată de la îndatoririle mele şi mă îndoiesc că Paula o va face vreodată. De altminteri, Paula a sosit adineauri. Coboară peste câteva minute. S-a dus să se schimbe în rochia de seară. Văd că ai băutură şi ţigări, Jim, deci, te rog să mă scuzi, mă duc să le potolesc pe cele două mici scandalagioaice.

Emma se duse repede la pom, unde Amanda şi Francesca se certau furioase, cocoţate pe două scăriţe şi strigă la ele.

– Încetaţi, fetelor, şi daţi-vă jos de acolo! Imediat, aţi auzit?

– Da, bunico, spuse Amanda spăsită, conformându-se imediat.

Francesca mai rămase o clipă, ca să agaţe un clopoţel argintiu de vârful unei crengi şi întinzându-şi gâtul ca să-l studieze.

După ce se dădu jos de pe scărită, Amanda făcu un pas înapoi, urmărind-o pe sora ei. Ţipă la ea:

– Nu acolo, proasto! Nu vezi că e chiar lângă turturele argintiu? Pe creanga aia trebuie ceva mai colorat! Pune steaua roşie pe care o ţii în mână în locul clopoţelului!

– Du-te dracului, replică Francesca. M-am plictisit. Eşti o cretină. Şi prea faci pe nebuna.

– Terminați! izbucni Emma. Francesca, dacă nu te dai jos imediat, ai să-ți petreci seara în camera ta!

– Da, bunico, mormăi Francesca, coborând cu zgomot scărița și venind spre sora ei, care stătea lângă Emma.

– Acum duceți-vă amândouă sus. Emma le aruncă o privire dezaprobatoare. Arătați ca doi derbedei. Să nu vă mai văd cu blue-jeans-ii ăștia oribili și cămășile astea soioase! Puneți-vă ceva ca lumea pe voi! Imediat! Spălați-vă pe față și pieptănați-vă! Nu v-am văzut niciodată în halul ăsta pe nici una din voi! Și vă rog să nu vă îmbrăcați la fel. M-am săturat până peste cap de trucurile voastre de gemene. Parcă ați face un număr de music-hall.

– Da, bunico, îngână Amanda supusă.

– Cu ce dorești să ne îmbrăcăm? întrebă Francesca, privind-o pe Emma cu îndrăzneală și cu un zâmbet impertinent.

Emmei îi veni brusc să râdă, dar se stăpâni și spuse pe un ton sever:

– Tu să-ți pui rochia roșie de catifea, Francesca. Iar tu, Amanda, pune-ți rochia de mătase albastră. Așa e foarte bine. Măcar o să pot să vă deosebesc. Acum, hai, întindeți-o.

Emily, care urmărise toată scena, izbucni în râs, după ce surorile ei vitrege se îndepărtară.

– Mulțumesc, bunico. Au fost teribil de rebele în ultimele zile. Eram cât p-aci să le amenințcă le expediez la Paris, dar ar fi fost în zadar. Nu m-ar fi lăsat inima să le fac una ca asta, așa insuportabile cum sunt.

– Ele de fapt ne încearcă, să vadă până unde pot întinde coarda, chicoti Emma.

– Știu. Vrei să bei ceva?

– De ce nu? Poate-l rogi pe Winston sau pe fratele tău să deschidă o sticlă de șampanie. Aș bea o cupă. Și să punem niște muzică. Emily se duse repede să aducă șampania, iar Emma se răsuci și strigă spre David Amory: Pune, te rog, un disc, David. Unul cu colinde. Ba nu, încă nu e momentul. Aș vrea discul lui Bing Crosby, „Crăciun alb", parcă se cheamă.

– Îndată, Emma. Anul ăsta chiar se potrivește.

Emma se întoarse la cutia cu podoabe de pom şi începu să aranjeze crengile de jos, care erau cam golaşe, căci rămăseseră neterminate. Trebăluia doar de câteva secunde, când simţi o mână atingând-o uşor pe braţ. Se răsuci şi se pomeni faţă-n faţă cu Edwina.

– Pot să te ajut, mamă?

– Mi-ar face plăcere, spuse Emma, ascunzându-şi uimirea. Scotoceşte prin cealaltă cutie. Poate găseşti ceva drăguţ şi sclipicios pentru crengile astea. Am impresia că întotdeauna podoabele cele mai frumoase sunt puse doar în vârful pomului. Emma o măsură cu privirea pe fiica ei cea mai vârstnică. Încuviinţă din cap. Întotdeauna ţi-a stat bine în albastru, Edwina. Arăţi minunat astă-seară şi ai o rochie frumoasă.

– Mulţumesc. Daisy m-a convins s-o cumpăr. Edwina ezită o clipă. Dumneata eşti foarte elegantă, ca întotdeauna de altfel. Edwina îi adresă un zâmbet la fel de timid ca atingerea mâinii ei de mai înainte.

Emma îi răspunse la zâmbet, întrebându-se cum să interpreteze acest compliment fără precedent, apoi luă o pară aurie din carton presat şi o atârnă de o creangă, încruntându-se ca pentru sine. Edwina devenise dintr-o dată prietenoasă. Trebuia să recunoască totuşi că îi făcea plăcere.

După o clipă. Edwina o bătu uşor pe braţ, ţinând în mână o stea de sticlă albastră.

– Poftim, mamă, vrei dumneata s-o agăţi? Poate că ar fi bine acolo, lângă îngeraş. Sau unde crezi dumneata că se potriveşte.

Emma i-o luă din mână şi îi cercetă chipul.

O fracţiune de secundă se întoarse în trecut... la un Crăciun de mult de tot, din decembrie 1915. Încă trăia Joe Lowther. Era anul dinaintea celui în care pierise în bătălia de pe Somme. Locuiau pe bulevardul Towers din Armley. Amintirea îi fulgeră atât de viu în minte, încât Emmei i se tăie răsuflarea. Edwina avea nouă ani şi era deosebit de frumoasă, cu părul blond lung, cu ochii argintii, aidoma cu ai Adelei, cu trăsături delicate moştenite de la Edwin Fairley, tatăl ei. Dar fetiţa credea că Joe era tatăl ei şi îl adora. Îl venera, pur şi simplu.

Toți trei stăteau în fața unui brad uriaș, foarte asemănător cu acesta, într-un Ajun de Crăciun, cu multă zăpadă, ca acesta. Emma auzea parcă ecoul vag al râsetelor lor. Dar numai copila și bărbatul râdeau, numai ei doi împărtășeau bucuria de a împodobi superbul pom. Ea era o intrusă, nedorită de fiica ei. Edwina o ignora, refuzând-o ori de câte ori ea îi oferea acelei fetițe frumoase, dar disprețuitoare, un glob frumos ca să-l agațe în pom. Și Emma ieșise din cameră, cu inima aproape sfâșiată. Își pusese paltonul pe ea și alergase până nu departe, la casa lui Blackie și a Laurei, unde scumpa ei Laura o alinase, ajutând-o să-și vindece durerea provocată de indiferența copilei ei.

Edwina spuse:

– Nu te simți bine, mamă?

Emma clipi și imaginea dispăru.

– Ba da. Mi-am adus aminte de ceva.

– Ce anume?

– Mi-am amintit un Crăciun de demult, pe care tu l-ai uitat precis. Emma schiță un zâmbet. Dar eu nu-l voi uita niciodată.

– Te gândeai la Crăciunul din 1915, nu-i așa? Edwina se apropie de Emma.

– Da.

– Mamă... Edwina privi adânc în ochii bătrâni și înțelepți ai Emmei. Nici eu n-am uitat acel Crăciun. Tăcu o clipă, părând cufundată în gânduri, apoi întinse mâna și o apucă impulsiv pe Emma. Iartă-mă, mamă, te rog, iartă-mă pentru acel Crăciun îngrozitor, șopti ea.

Emma o privi stupefiată pe fiica ei. Apoi înțelese brusc ce încerca să spună Edwina. Își cerea iertare pentru toate păcatele comise de ea de-a lungul anilor, nu doar pentru acel Crăciun. Emma rosti rar:

– Erai o fetiță atât de mică... Nu înțelegeai... nu înțelegeai cum se petrec lucrurile în lumea adulților. Nu știai ce înseamnă durerea sufletească sau o inimă zdrobită.

– Te rog, spune că mă ierți, mamă, se rugă Edwina, vizibil sinceră. Pentru mine a devenit foarte important.

– Sigur că te iert, Edwina. Eşti fiica mea, prima mea născută. Şi ţi-am spus în urmă cu câteva luni că te-am iubit întotdeauna. Dragostea mea n-a şovăit şi nu s-a schimbat niciodată, deşi tu te-ai îndoit de mine.

– Nu mă mai îndoiesc. Ochii şterşi ai Edwinei înotau în lacrimi. Crezi că putem fi în sfârşit prietene, acum, spre sfârşitul vieţii noastre?

– Sunt sigură că putem fi. Emma îi dărui acel incomparabil zâmbet al ei care-i lumina chipul. Dar suntem deja prietene, scumpa mea, spuse Emma, strângând-o pe Edwina tare de mână.

Jonathan Ainsley începea să-şi dea seama cât de periculoase erau condiţiile de mers după ce părăsi drumul principal spre Ripon şi coti cu Aston-Martin-ul pe un drumeag lateral îngust, o scurtătură spre satul Pennistone Royal.

– Nu trebuia s-o iei pe aici, se plânse Sarah. Drumul ăsta e prea întortocheat, cu prea multe curbe. Dacă nu eşti atent, o să facem un accident.

– E drumul cel mai rapid, răspunse Jonathan. Un zâmbet rece i se ivi pe buze. Nu vreau să pierd nimic în seara asta. Cred că va fi... Tăcu brusc, simţind că roţile patinează pe gheaţă. Maşina intră în derapaj. Apucă mai strâns volanul, virând în sensul derapării pentru a încerca s-o evite, apăsând în acelaşi timp foarte uşor pe frână.

Sarah, încremenită de spaimă, îl strânse de braţ.

Jonathan se scutură furios dându-i jos mâna, reuşi să îndrepte maşina în ultima clipă şi strigă:

– O să intrăm în şanţ din cauza ta! Încetini şi începu să ruleze cu multă grijă. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai faci asta niciodată, Sarah! E foarte periculos.

– Iartă-mă. A fost o reacţie prostească. Nu te supăra pe mine. Ştii că nu suport să te înfurii.

– Bine, bine, nu-i nimic, mormăi el, uitându-şi enervarea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o necăjească pe Sarah. Avea prea mare nevoie de ea ca

să-şi atragă antipatia ei. Îşi concentră privirea înainte, urmărind porţiunile de gheaţă în lumina farurilor.

Un timp nici unul din veri nu scoase o vorbă.

Sarah se retrase într-un colţ al scaunului, învelindu-se mai bine în haina de vulpe argintie şi sperând că lui Jonathan îi va reveni buna dispoziţie.

Jonathan era atent la drum, conducând acum cu multă prudenţă. Aston-Martin-ul era nou; nici nu-l achitase încă. Capota lovită sau o aripă înfundată l-ar costa mult. Se relaxă câteva clipe când ajunse pe o porţiune de drum mai bună, dar încă nu mări viteza, decis să fie prudent. Gândurile i se îndreptară spre verişoara lui, care şedea lângă el. Se întrebă cum să facă s-o convingă pe Sarah să scoată mai mulţi bani, să investească încă câteva sute de mii de lire în firma pe care el o deţinea în secret împreună cu Sebastian Cross. Sarah era acum asociata lor. Banii verişoarei lui erau vitali pentru ei. Aveau neapărată nevoie de ei. Avuseseră o mulţime de ghinioane în ultimul timp. Iar Sebastian făcuse nişte tranzacţii dezastruoase care le anihilase pe cele bune încheiate de el. Dar o vor scoate ei la capăt. Nu le trebuia decât o tranzacţie profitabilă.

Faţa lui căpătă o expresie dură în timp ce mintea lui duplicitară continua să lucreze într-un ritm rapid. Poate că va trebui să paseze câteva din tranzacţiile pe care le încheia pentru întreprinderile Harte, propriei lui firme, *Stonewall Properties.* Şi de ce nu? Îl tenta ideea. Jonathan Ainsley era conştient că, în fundul sufletului, era de fapt un ticălos. Recunoştea că era avar, lacom după tot ce era mai bun în viaţă, ahtiat după putere. Mai ştia că nu e un partener cinstit, în ciuda eforturilor bunicii lui de a-i insufla conştiinţa importanţei de a fi corect în afaceri. Ce rost are să fii corect? se întrebă el. Nu-i plăcea să piardă. Puţin îi păsa de alţii. Dar să fie al naibii dacă o să mai piardă vreodată! Va fi învingător...

Sarah spuse:

– Aproape am ajuns, Jonny.

– Ştiu. Jonathan începu să se gândească la ea. O manevra pe Sarah de luni de zile, profitând de ura ei faţă de Paula, hrănindu-i gelozia, invidia şi nemulţumirea. Dar

avea toate motivele să fie nemulțumită. Așa cum avea și el. Paula era preferata, prințesa moștenitoare. Ei i se dădea totul, fir-ar să fie. La fel și Alexander. Jonathan simți că-l apucă furia. Se stăpâni imediat, hotărât să-și păstreze calmul în seara aceea. Își impusese să nu-și dea arama pe față în prezența familiei și mai ales a bunicii lui". Hoașcă nenorocită, se gândi el. Taică-meu are dreptate, asta n-are de gând să crape odată. Va trebui s-o împușcăm până la urmă. Bietul taică-meu! L-a înșelat și nu i-a dat moștenirea. Dar el e un mare politician și unul din cei mai importanți oameni ai Angliei. Poate s-ajungă chiar prim-ministru într-o bună zi. E atât de inteligent! Ideea mea de a porni o afacere pe cont propriu i s-a părut strălucită. Mi-a dat binecuvântarea." Jonathan se întreba dacă bunică-sa îl suspecta. Imposibil! E prea bătrână, s-a senilizat. După moartea Emmei Harte, va moșteni apartamentul din New York. Era trecut în testamentul ei. „Face pe puțin cinci milioane de dolari. Iar Sarah va primi casa din Belgrave Square. O conving eu să o vândă și să investească banii în firma mea" Se înveseli numai la gândul acestei uriașe sume. Tremura de nerăbdare. Deveni optimist. Se simțea dintr-o dată mult mai bine, gata să facă față plicticoasei lui familii. Își dori să oprească puțin să fumeze o țigară înainte de a ajunge. Dar nu îndrăznea, fiindcă Sarah n-ar fi fost de acord. Îl plictisea îngrozitor. Era o adevărată pacoste. Dar trebuia să-i caute în coarne. Avea nevoie de sprijinul ei, de prietenia ei constantă. Sebastian venise recent cu ideea că ar trebui să se însoare cu ea. Dar Jonathan nu era convins că ar fi bine s-o încurajeze în acest sens. O disprețuia pe Sarah, dar Sebastian era un tip ciudat și patima jocurilor de noroc îl copleșea din ce în ce mai mult, era tot mai necugetat. Și pe lângă asta, Jonathan nu voia să piardă controlul asupra lui Sarah sau mai precis, să piardă banii ei.

La capătul drumului, Jonathan opri, semnalizâ, apoi intră pe drumul principal. Îi spuse fetei.

– A fost un drum accidentat, dar a meritat osteneala. Am mai redus din întârziere.

– De ce ţii atât s-ajungem devreme la bunica? Ce anume ţi-e teamă că ai să pierzi?

– Dramele de familie, chicoti Jonathan. Şi vor avea loc precis câteva, cu toată adunătura aia de molii. Prinţul moştenitor al regatului se va agita ca un cocoş în jurul bortoasei lui. Of, Doamne, Sarah, mare noroc are Anthony! Era cât pe-aci să fie acuzat de crimă, a scăpat ca prin urechile acului. Am auzit că Sally Harte s-a umflat ca un balon cu heliu, cozonacul lui e bine înfipt în cuptorul ei, ca să vadă toată lumea.

– De ce trebuie să fii atât de vulgar? spuse Sarah, înţepată ca de obicei.

El îi aruncă iute o privire cu coada ochiului şi continuă, imperturbabil:

– Vor fi şi cei doi porumbei gângurind prosteşte. Mi-am dat seama de când eram copii că Emily ardea de poftă să pătrundă în pantalonii lui Winston. E o curvuliţă nenorocită, dacă vrei să-mi ştii părerea, exact ca mămicuţa ei zburdalnică.

– Allison Ridley e moartă după Winston, remarcă Sarah pe un ton cât se putea de neutru, trecând cu vederea vulgarităţile lui. Se mută la New York peste câteva săptămâni şi nu pot să spun că o condamn. Prea suntem toţi unii în nasul celorlalţi... s-ar ciocni tot timpul de Winston.

– Pe moment a câştigat lozul cel mare, a pus mâna pe compania de presă, datorită accidentului lui Jim. Jonathan descoperi imediat în asta o metodă de a o întărâta pe Sarah şi adăugă repede: Nu ţi s-a părut cam ciudat acel accident de avion?

– În ce sens?

– M-am gândit atunci că Jim a încercat poate să-şi ia zilele – înţelegi, să termine totul, cu un gest dramatic.

Sarah era şocată.

– Jonathan, e oribil ceea ce spui! De ce Dumnezeu să fi vrut Jim să se sinucidă?

– Care bărbat nu s-ar sinucide dacă ar fi căsătorit cu Regina Gheţurilor?

– Da, murmură, Paula e o târfă rece. Probabil frigidă.

– A, nu, n-aş spune asta... Jonathan se opri, aşteptând ca Sarah să muşte din momeală.

– Credeam că o urăşti pe Paula la fel de mult ca mine.

– Nu mi-am schimbat sentimentele, o asigură el.

– Dar ai insinuat adineauri că nu e rece, Jonny.

– Am auzit despre ea ceva care mă face să cred cu totul altceva... Se întrerupse din nou, dorind s-o stârnească şi mai mult pe Sarah.

– Hai, spune-mi bârfele!

Jonathan oftă.

– Nu trebuia să încep această conversaţie cu tine, scumpă Sarah. Nu vreau cu nici un chip să te enervez în Ajunul Crăciunului.

Sarah spuse:

– N-o să mă enervez... Hai, nu fi rău, spune-mi toate porcăriile despre Paula. Sunt numai urechi.

– Nu, sunt sigur că nu e bine să continui. Îşi înăbuşi un hohot de râs satisfăcut, căci îi plăcea jocul de-a şoarecele cu pisica. Întotdeauna îi plăcuse. Îi dădea senzaţia de putere.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Pe de altă parte, eşti fetiţă mare... Îi mângâie mâna. Şi bineînţeles s-ar putea să nu fie deloc adevărat.

– Spune-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu! Mă înnebuneşti, strigă Sarah.

– Ştii că Paula a fost în noiembrie în Barbados. Dar ştiai că în acelaşi timp a fost şi Shane O'Neill acolo?

Sarah se încordă. Îşi ţinu respiraţia, vizibil surprinsă.

– Şi ce-i cu asta? reuşi ea să spună după o clipă. Era acolo când m-am dus să supraveghez deschiderea boutique-ului. Prezenţa lui acolo nu-nseamnă absolut nimic.

– Aparent, poate că nu. Dar tot tu mi-ai spus că l-ai văzut cum îi arunca ocheade, şi cum i se aprinseseră călcâiele după ea la botez.

– Aşa era!

– Ei bine, Rodney Robinson, fostul meu coleg de şcoală de la Eton, s-a aflat în Barbados în aceeaşi perioadă cu Paula. A stat la hotelul Sandy Lane şi mi-a spus că a văzut-o luând masa la hotel. Era cu un bărbat...

– Poate că nu era Shane, spuse repede Sarah. Aproape că nu suporta ideea apropierii lui Shane de verişoara ei. Îi făcea rău, fizic.

– Era Shane, spuse Jonathan cu un glas ferm. Lui Rodney i s-a părut o figură cunoscută şi după ce au plecat, l-a întrebat pe ospătarul şef dacă cunoaşte numele bărbatului care o însoţea pe tânăra aceea frapantă, înaltă şi cu părul negru. Ospătarul i-a spus că era un anume domn O'Neill, proprietarul hotelului Coral Cove.

– Faptul că au luat masa împreună nu spune nimic. Au fost întotdeauna buni prieteni, protestă Sarah, dorindu-şi să-i treacă o dată junghiul din inimă.

– O, de acord cu tine, draga mea. Cu o singură excepţie. Rodney mi-a spus că păreau să se simtă foarte bine. Erau chiar „intimi", după cum s-a exprimat el. De fapt a spus că Shane mai că se regula acolo, cu ea, la masă.

– Te r...r... rog, se bâlbâi Sarah, ş...ş...ştii că nu pot să sufăr să fii vulgar.

– Iartă-mă, draga mea. O mângâie din nou pe mână. Jubila din ce în ce mai mult. Se tot lingeau, într-un mod dezgustător. Aşa a zis Rodney. E clar că Regina Gheţurilor nu este la urma urmelor chiar atât de glacială şi nici zânişoara cea bună, cum pretinde ea. Sărmanul Jim! Nu mă surprinde că aproape şi-a căutat moartea.

Sarah îşi înghiţi nodul din gât. Gelozia o sufoca, abia mai putea să respire.

Jonathan, care cunoştea sentimentele ei faţă de Shane O'Neill, continuă neabătut:

– Da, mi se pare mie că e ceva putred în Danemarca, cum zicea bătrânul Will Shakespeare. O fi vorba de un adulter? Care să zdruncine Casa Fairley? Chicoti cinic.

– Nu se poate să fie amanţi, gemu Sarah. Paula n-ar cuteza. I-ar fi teamă că află bunica. Şi, oricum, ea îl iubeşte pe Jim.

– Pun pariu pe o sută de lire contra o liră că te înşeli amarnic, păpuşica mea.

– Hai să nu mai discutăm despre asta. Ai reuşit să mă enervezi. Simt că mi-e greaţă.

– Sper că n-o să ți se întâmple nimic, murmură Jonathan cu blândețe, prefăcându-se îngrijorat. Știam că nu trebuie să-ți spun. Dar întotdeauna ai reușit să faci ce vrei din mine. Mulțumesc lui Dumnezeu că ne avem pe noi doi, Sarah. Vom lupta până la capăt împotriva verilor noștri. Vom ieși învingători, ai să vezi. Sebastian și cu mine am pus firma pe picioare. O să câștigi milioane cu noi și vei deține la fel de multă avere și putere ca Paula Fairley, naiba s-o ia!

Nu primi nici un răspuns de la Sarah, care ședea cuibărită, luptându-se să nu izbucnească în plâns. Îl iubea atât de mult pe Shane, încât era dureros pentru ea s-audă asemenea lucruri despre el și Paula. Nu punea la îndoială spusele lui Jonathan.

Jonathan spuse:

– Capul sus, iubito! Și nu uita un lucru. Shane este romano-catolic. Nu s-ar căsători niciodată cu o femeie divorțată. Și dacă s-a încurcat cu cucoana, o să se plictisească repede de ea. E un cre... Jonathan își drese glasul și se corectă repede, spunând: E un afemeiat. Apoi continuă: E încă un motan tânăr în călduri. De fapt asta-i legătura lui cu Paula. O să-i vină în curând mintea la cap și *voilà!* tu îl vei aștepta și vei fi a lui. Și când te va duce la altar, vei fi bogată. Apropo, tot am vrut să-ți spun, arăți superb în ultimul timp, de când ai mai slăbit. Shane nu va putea să-ți reziste. Eu o să te-ajut, n-ai grijă. Vreau să fiu sigur că te vei mărita cu bărbatul pe care-l iubești.

– Ah, Jonny, tu ești întotdeauna atât de bun cu mine, spuse Sarah, revenindu-și dintr-o dată. Știu că tot ce spui tu este adevărat. Shane va fi până la urmă al meu. Și mă bucur pentru firma noastră. Îl privi în lumina slabă din mașină. O să ajung într-adevăr la fel de bogată ca Paula?

– Categoric. Îți garantez. Apropo, după Crăciun, Sebastian și cu mine vrem să participi la prima noastră întrunire adevărată a consiliului de administrație. Îți arătăm registrele, trecem în revistă principalele noastre tranzacții și ți le explicăm pe cele de perspectivă. Poate că va trebui să mai investești ceva bănuți, dar o să merite. Gândește-te ce dotă o să-i oferi lui Shane. Îmi dau seama că ideea pare cam demodată, dar în acest caz ar

fi o prostie să ignorăm importanța banilor. Shane O'Neill este al naibii de ambițios și nici nu s-ar uita la o femeie săracă. Deci... o să am grijă să te umplu de bani, Sarah.

– Ce m-aș face fără tine? oftă Sarah, radiind de fericire la gândul unui viitor atât de roz. Mă simt de o mie de ori mai bine. Chicoti. Probabil la gândul că voi fi mai presus de Paula într-un viitor nu prea îndepărtat și că i-l voi smulge pe Shane, chiar de sub nas.

– Așa vreau să te-aud, Sarah! Când să fixez întrunirea cu Sebastian Cross?

– Oricând dorești. Și bineînțeles că o să mai investesc niște bani. Am încredere în tine, Jony. Ai fost întotdeauna de partea mea, cel mai bun prieten al meu.

– Și tu ești cea mai bună prietenă a mea, comoara mea.

După câteva minute, Jonathan pătrundea prin porțile de la Pennistone Royal. În timp ce parca, observă lungul șir de mașini și își dădu seama că sosiseră probabil ultimii. Făcând haz în sinea lui de credulitatea lui Sarah, reuși totuși să-și compună o față serioasă în timp ce o ajută să coboare și ocoli în fugă mașina, ca să scoată din portbagaj cadourile pentru bunica lor.

Felicitându-se, satisfăcut de el însuși, pentru abilitatea cu care o manevrase pe verișoara lui, o apucă de cot, arboră un zâmbet nonșalant potrivit situației și o escortă înăuntru.

Portarul Joe era la datorie și le ură un Crăciun fericit în timp ce le lua hainele. Îi întoarseră urarea. Jonathan își roti privirea ageră și întotdeauna rapidă, în timp ce cobora împreună cu Sarah cele câteva trepte care duceau în holul de piatră. Petrecerea era în toi. Toată lumea era prezentă. Se auzea un disc stereo cu muzică de Crăciun și zumzetul sonor al conversațiilor se îmbina cu hohote de râs. Focul trosnea în cămin, uriașul brad sclipea de atâtea beculețe și chipurile care se întoarseră spre ei să-i salute zâmbeau fericite.

Jonathan le răspunse la zâmbete, dădu din cap, dar nu se opri. Traversă holul cu pas ferm, ghidând-o pe Sarah. O văzu pe Paula șezând pe brațul fotoliului lui Blackie, absorbită într-o conversație cu bătrânul, cu o

expresie tandră. „Chiar dacă am exagerat povestea lui Rodney ca s-o atât pe Sarah, n-am fost prea departe de adevăr, comentă el în sinea lui. Pariez că Shane O'Neill a adus-o acolo unde şi-a dorit. În patul lui. Îi rămân dator bătrânului Rodney".

Jonathan îl observă apoi pe Jim, imobilizat în căruciorul de invalid vorbind cu Anthony. „Seamănă grozav. Sângele Fairley", se gândi el. Simţi cum i se ridică din gâtlej un hohot de râs sarcastic, gata să-l sufoce. Înghiţi, asigurându-se că zâmbetul lui fermecător rămăsese intact. „Îndată ce-l prind pe Jim singur, mă duc să-i vorbesc, ca să-i sădesc germenii îndoielii asupra mironosiţei de nevastă-sa. Până atunci mă duc s-o caut pe bătrâna zmeoaică să-i fac câteva plecăciuni.

În ciuda previziunilor lui Jonathan, în seara aceea nu s-a petrecut nici o dramă la Pennistone Royal.

Tradiţionala petrecere de Crăciun a Emmei continua fără nici un incident. Cu toate acestea, comentariul lui Emily asupra şocului pe care-l va suferi Edwina în clipa când va vedea colierul cu diamante se dovedi a nu fi o exagerare.

După bufetul rece, s-a servit şi s-a consumat cina, apoi, înainte de a începe colindele, Emma a împărţit familiei şi prietenilor generoasele dovezi ale dragostei ei. Toţi erau încântaţi şi impresionaţi de cadourile primite, dându-şi seama cât timp îşi irosise Emma pentru a alege ceva cu totul special pentru fiecare din ei. Chiar şi veşnicii nemulţumiţi erau satisfăcuţi – Jonathan de butonii lui din aur cu jad, Sarah de colierul de perle şi jad.

Edwina însă rămăsese pur şi simplu încremenită, îi pierise şi graiul pe moment, privind uluită colierul Fairley. Observând-o cu atenţie, Emma crezu că fiica ei se va prăbuşi din clipă-n clipă, făcând o criză de inimă. Nu se întâmplă aşa ceva, în schimb izbucni în hohote de plâns.

După ce îşi reveni, Edwina începu să-şi dea seama că acea bijuterie de familie îi fusese dăruită într-un gest de dragoste dezinteresată a unei mame pentru fiica ei şi era

extrem de fericită că făcuse ea mai devreme primul pas pentru a pune capăt înstrăinării lor. Rămase toată seara în preajma Emmei.

Sentimentul de fericire a predominat până la miezul nopții. Numai pe Paula o părăsea uneori acest sentiment, când se gândea la Shane. Era atentă cu Jim şi cu doleanțele lui, sporovăia cu toată lumea, dar se trezea mereu gravitând în jurul familiei O'Neill, căci simțea nevoia de a se afla printre rudele lui Shane. Parcă în felul acesta îl simțea mai aproape.

„Anul viitor, se gândea ea tot timpul. Anul viitor. Vom fi împreună anul viitor"

CAPITOLUL 39

Era o noapte ploioasă, la mijlocul lui ianuarie.

Jim Fairley şedea în Salonul de culoarea piersicii şi sorbea dintr-un pahar cu vodcă fără sifon, admirând tabloul lui preferat, Sisley-ul pe care-l iubea atât de mult şi dorea cu ardoare să fie numai al lui. Era atât de cufundat în contemplarea lui, încât nu-şi dădu seama că Emma apăruse în uşa salonului.

Stătea şi-l observa cu atenție.

Era pe zi ce trece tot mai îngrijorată pentru Jim şi nu-i dădea pace gândul că asista la dezintegrarea lentă, dar constantă a unui om. Se schimbase atât de radical cât timp ea fusese plecată în străinătate şi în ultimele şase săptămâni, încât aproape că nu-l mai recunoştea pe acel gazetar tânăr şi chipeş, pe care-l angajase ea de mult. Încercase să stea de vorbă cu el, dar cuvintele ei păreau să plutească pe deasupra lui, fără a-l atinge. Continua să se prăbuşească.

Jim bea vârtos. De când îl mustrase pentru asta, la câteva zile după Crăciun, începuse să-şi ascundă viciul.

Cu toate acestea, ea ştia că Jim consuma mari cantităţi de alcool – zi şi noapte.

Emma se gândi la familia lui. Absolut toţi membrii familiei Fairley fuseseră băutori. Stră-bunica lui, Adele, căzuse beată pe scara de la conacul Fairley şi îşi fracturase coloana. Când slujnica Annie o găsise în acea dimineaţă îngrozitoare, în jurul ei erau cioburile paharului de vin.

Emma se încruntă. Se întrebă dacă nu cumva alcoolismul nu se moştenea. Jim încă nu devenise un alcoolic, dar nici mult nu mai avea. Apoi mai era şi problema calmantelor. N-o convinsese cu adevărat că nu mai lua pastile. Şi totuşi nu-şi putea imagina cu nici un chip de unde făcea rost de ele. Continuând să-i studieze faţa din profil, şi gândindu-se cât de frumuşel era, în ciuda ravagiilor făcute de băutură, de drogarea cu medicamente şi de suferinţa lui fizică, îi veni în minte o frază rostită recent de Blackie. Se duseseră la grajdurile de la Allington ca să admire superbii lui cai de curse. „Are rasă, dar n-are snagă", spusese Blackie, referindu-se la unul din caii lui pur sânge. „O analogie foarte adecvată", cugetă Emma. Deşi îi repugna să-l condamne pe Jim, îl considera un om slab, lipsit de tărie de caracter. Bănuise întotdeauna acest lucru.

Emma îşi drese glasul şi rosti pe un ton vesel.

– Bună seara, Jim.

Intră în cameră cu un pas hotărât.

Îl speriase. Jim întoarse repede capul. Îi zâmbi cu jumătate de gură.

– Mă întrebam unde eşti, exclamă el, afectând o voioşie pe care n-o simţea. Nu te-am aşteptat, dar sper că nu te deranjează. Se uită spre pahar. E primul pe ziua de azi, bunico.

„O minciună sfruntată", se gândi ea, apoi spuse:

– A intervenit un telefon, dar acum o să beau şi eu ceva cu tine înainte de masă.

Emma îşi turnă un pahar de vin alb, apoi continuă:

– Am vorbit cu Daisy. M-a sunat de la Chamonix. Regretă mult că nu eşti cu ei. David îţi duce lipsa pe pârtie. Îşi aduse paharul şi se aşeză lângă foc. Ştii că

Daisy nu schiază prea grozav, iar David se plictiseşte fără tine, partenerul lui preferat la schi. Dar nu-i nimic, Jim, veţi merge împreună la anul.

– Sper din toată inima. Îşi mişcă uşor umărul fracturat şi îi zâmbi cu subînţeles. Recunosc că e mult mai bine cu eşarfă, iar mâine doctorul Hedley îmi scoate ghipsul de la picior.

Emma ştia toate astea, dar se prefăcu surprinsă, nedorind ca Jim să afle că ea se consulta permanent cu medicul familiei în privinţa lui.

– E o veste minunată. Trebuie să începi imediat recuperarea, ca să-ţi pui muşchii în mişcare.

– Nu mă opreşte nimeni. O privi lung, cu atenţie. Paula a sunat azi de la New York?

Emma tresări.

– Nu, n-a sunat, dar nici nu m-aşteptam să sune azi. Sper că ţi-a spus ieri seară când a sunat că azi pleacă cu avionul în Texas. Pentru afacerile firmei Sitex.

– A, da, uitasem.

Emma se întrebă dacă într-adevăr uitase, dar nu făcu nici un comentariu.

– Emily mi-a spus adineauri că până la urmă Winston vine la masă. Va fi plăcut să mai stai şi tu de vorbă cu un bărbat, o să te mai binedispună puţin. Cred că e foarte plicticos să fii înconjurat numai de femei.

Jim râse.

– Sunteţi foarte atente cu mine, dar îmi va face plăcere să vorbesc cu Winston, să mai aflu ce se întâmplă în lumea largă. Mă simt teribil de izolat şi sătul de atâta inactivitate. Sper să mă pot întoarce la ziar peste două săptămâni. Ce părere ai?

Emma se gândi că ar fi un gest înţelept şi spuse repede:

– Sunt cu totul de acord. Pentru mine munca a constituit întotdeauna un leac al tuturor suferinţelor.

Jim îşi drese glasul.

– Apropo de ziar, Emma, de mult voiam să te întreb ceva.

– Ce anume, Jim?

Ezită o clipă, apoi spuse rar:

– Când m-am întors din Canada în septembrie, Paula şi cu mine ne-am certat un pic pe tema lui Sam Fellowes şi a instrucţiunilor pe care i le dăduse ea în lipsa mea. Ştii despre ce era vorba, blocarea articolelor despre moartea lui Min.

– Da, mi-a pomenit ceva – despre hotărârea ei, nu despre cearta voastră. Emma îi aruncă o privire întrebătoare.

– Paula mi-a spus că are împuternicire din partea ta şi a lui Winston, ca să acţioneze în numele tău sau al lui, în caz de nevoie.

– Foarte adevărat.

– M-am tot întrebat atunci de ce nu mi-ai dat mie împuternicirea?

Emma nu schiţă nici un gest, tăcu o secundă, apoi spuse cu blândeţe.

– Jim, când ţi-ai dat demisia din postul de director al companiei de presă *Yorkshire Consolidated,* ţi-ai pierdut dreptul la orice împuternicire în cadrul acelei companii, bineînţeles cu excepţia împuternicirii editoriale pe care o ai ca redactor şef. De vreme ce ai spus că nu te interesează partea administrativă a ziarelor, mi se părea absolut logic ca împuternicirile să intre pe mâinile unei persoane dispuse, doritoare şi capabile să acţioneze, să-şi asume responsabilităţile, în caz de nevoie – adică să preia controlul administrativ.

– Înţeleg.

Observându-l îndeaproape, Emma văzu că faţa i se crispează de enervare, iar privirea i se întunecă, plină de resentimente.

– Tu ţi-ai dat demisia, Jim, remarcă ea pe un ton calm, cu aceeaşi voce blândă.

– Ştiu. Luă o înghiţitură zdravănă din paharul cu vodcă, îl puse pe masă şi rămase cu privirea aţintită asupra focului. În cele din urmă, îşi întoarse privirea spre ea.

– Paula este şi mandatara acţiunilor copiilor mei în compania de presă, nu-i aşa?

– Da.

– De ce, bunico? De ce nu m-ai numit pe mine mandatarul lor? În fond, eu sunt tatăl lor.

– Nu e chiar atât de simplu pe cât pare, Jim. Acțiunile pe care eu le las lui Lorne şi Tessa nu fac parte dintr-un fond separat, ci din fondul total, în care am plasat multe alte acțiuni din diverse firme ale mele. Mi se pare foarte normal ca un fond atât de mare să fie administrat de o singură persoană. Ar fi ridicol să ai mai multe fonduri diferite şi fiecare să fie manipulat de un alt individ. E mult prea haotic.

Jim dădu din cap şi nu făcu nici un comentariu.

Emma îl străpunse cu privirea, dându-şi seama că nu era doar enervat, ci de-a dreptul furios, deşi se lupta să-şi ascundă aceste sentimente față de ea. Nu avea obligația să-şi justifice față de nimeni acțiunile, dar dorea să-i ofere şansa de a-şi face o impresie mai bună despre el însuşi.

Emma spuse:

– Hotărârea mea de a o împuternici pe Paula nu reflectă părerea mea despre tine, despre capacitățile tale. Ea şi numai ea ar fi fost oricum mandatara drepturilor băneşti ale copiilor ei, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, Jim.

– Înțeleg, îngână el, deşi în adâncul sufletului nu înțelegea. Se simțea dat la o parte. Dar numai el era de vină. Înțelese că nu trebuia să-şi dea demisia din postul de director al companiei de presă.

Trecând cu vederea figura lui abătută şi tăcerea lui morocănoasă, Emma remarcă:

– Dacă Emily şi Winston vor avea copii înainte de moartea mea şi dacă eu înființez un fond pentru progeniturile lor, ceea ce sigur că voi face, Winston va fi în aceeaşi situație ca tine. La fel şi soțul lui Sarah, dacă ea se mărită cât timp trăiesc eu. Nu faci tu excepție.

– Ți-am spus că am înțeles, Emma. Îți mulțumesc pentru explicații. Apreciez...

Se auzi o bătaie în uşă. Hilda intră şi spuse:

– Scuzați-mă, doamnă Harte, dar vă caută domnul O'Neill la telefon. A spus că dacă sunteți ocupată puteți

să-l sunați dumneavoastră mai târziu. E la domnul Bryan, în Wetherby.

– Îți mulțumesc, Hilda. Vorbesc acum. Se ridică, şi îi zâmbi lui Jim. Scuză-mă, iubitule, mă-ntorc într-un minut.

El dădu din cap şi imediat ce rămase singur, îşi duse căruciorul până la bufetul stil Regency şi îşi umplu paharul cu vodcă, adăugând câteva cuburi de gheață. Îşi fixă paharul în mâna stângă care ieşea din eşarfă, apoi îşi împinse căruciorul înapoi la cămin, cu mâna dreaptă.

Dădu pe gât jumătate din vodcă, pentru ca Emma să nu-şi dea seama că-şi umpluse din nou paharul, apoi chibzui asupra vorbelor ei.

Dintr-o dată, totul i se lămuri. Emma îşi plasa toată puterea în mâinile nepoților ei. Se asigura că averea va rămâne în familie. Fără excepție. El crezuse că face parte din familie. În fond, era un intrus.

Oftă şi îşi ridică ochii spre tabloul lui Sisley. Întotdeauna îl hipnotizase. Îşi dori din nou să fie al lui, ca întotdeauna când îl privea. Se întrebă ce anume îl fascina atât la acest peisaj. Mai erau şi alte tablouri semnate de Sisley şi de Monet în încăpere. Valorau milioane.

Şi deodată, cu un fior cumplit de groază, Jim înțelese. Acest tablou simboliza pentru el bogăție şi putere. De aceea tânjea să-l posede – iată motivul real. Nu avea nici o importanță că Sisley-ul era poetic, că ți se tăia răsuflarea când îl priveai, că era o capodoperă care se potrivea sensibilității lui mai mult decât altele. Mâna îi tremură când puse paharul pe masă, şi închise ochii ca să nu mai vadă tabloul.

„Vreau bani. Vreau putere. Le vreau înapoi... vreau tot ce au risipit sau au pierdut prosteşte străbunicul şi străunchiul meu, tot ce a luat Emma Harte de la familia Fairley" În clipa următoare, pe Jim îl îngroziră aceste gânduri, se îngrozi de el însuşi" Am băut prea mult. Am început să devin sentimental. Ba nu. N-am băut prea multă vodcă azi. Mi-am dozat cu grijă băutura"

Simți că începuse să-i tremure tot corpul şi deschizând ochii, se apucă strâns de brațele căruciorului, ca să se echilibreze. Îi străfulgeră prin minte imaginea Paulei. Se căsătorise cu ea pentru că se îndrăgostise ca un nebun. Era îndrăgostit. Ştia precis asta. Ba nu. Mai era un motiv. Dorise să fie soția lui, pentru că era nepoata Emmei Harte. Nici asta nu era adevărat. Pentru că era principala moştenitoare a uriaşei averi.

O fracțiune de secundă James Arthur Fairley se văzu aşa cum era cu adevărat. Trăia revelația lui însuşi. Şi nu-i plăcu ceea ce văzu în acea străfulgerare intensă de luciditate. Adevărul. Îşi iubea nevasta, dar dorea cu ardoare banii şi puterea ei. Gemu tare şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu putea suporta această revelație de sine. Nu era omul care-şi închipuise toată viața că este. Bunicul lui îl educase ca să facă din el un gentleman, să aibă aspirații înalte în viață, să nu-l preocupe bunurile materiale şi poziția socială. Edwin Fairley îi spălase creierul. Şi totuşi, în taină, tânjise întotdeauna după putere, glorie şi bogăție. Exista o dihotomie în firea lui. Aceasta era adevărata cauză a luptei lui lăuntrice. „M-am hrănit cu iluzii ani de zile. Am trăit o minciună"

Gemu din nou şi îşi trecu mâna prin păr. „O iubesc pe Paula pentru ea însăşi. O iubesc cu adevărat"

Îl săgetă durerea din umăr, atât de persistent, încât închise ochii, simțind că îl sfârşeşte. Din cauza vremii ploioase. Umărul lui era ca un barometru. Scotoci prin buzunar după o pastilă şi o înghiți cu vodcă.

– Blackie e înnebunit de emoție, spuse Emma din uşă, intrând grăbită şi râzând veselă. Îşi face tot felul de planuri complicate pentru Marele Premiu Național. Vrea să ne ducă pe toți la Aintree să vedem cursa cu obstacole. Are loc în prima sâmbătă din aprilie. Emma se aşează şi sorbi din vin. Deci ai să vii şi tu cu noi. Până atunci o să fii pe picioarele tale.

CAPITOLUL 40

– Ce facem, Shane? Paula îl privea îngrijorată.

– O vom lua încetul cu încetul, câte un pas în fiecare zi, spuse el încrezător. Îi dărui unul din acele zâmbete încurajatoare tipice. Şi vom reuşi.

Şedeau în biroul ei din magazinul din Leeds. Era o după-amiază de miez de aprilie în 1970. Shane abia se întorsese dintr-o călătorie fulger în Spania, unde fusese să supravegheze renovarea hotelului din Marbella, aflată în plină desfăşurare.

Se trase mai aproape de ea, pe canapea, o luă de după umeri şi o strânse tare în braţe.

– Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji, iubito.

– Nu pot. Situaţia nu s-a îmbunătăţit. Dimpotrivă, s-a înrăutăţit. Şi totul trenează la nesfârşit. Încep să cred că nu voi scăpa niciodată de problemele mele.

– Ba da, o să scapi. Se dezlipi de ea, îi ridică faţa şi o privi adânc în ochi. Amândoi avem în acest moment nenumărate presiuni în afaceri şi o groază de responsabilităţi. Va trebui să ne concentrăm asupra lor, să ne vedem de treabă, ştiind că până la urmă vom fi împreună. Pentru totdeauna, Gândeşte-te la viitor, Paula, priveşte numai spre viitor, Paula.

– Încerc, zău că încerc, Shane, dar... Glasul ei şovăi şi se opri. Îi dădură lacrimile.

– Hei, ce faci, iubito! spuse el. Te rog, fără lacrimi! Trebuie să mergem tot înainte, cu fermitate. Ţi-am repetat mereu că timpul e de partea noastră. Suntem amândoi tineri şi în cele din urmă vom învinge.

– Da. Îşi şterse ochii cu vârfurile degetelor, silindu-se să-şi compună o mină mai veselă. Numai că... of Shane, mi-e atât de dor de tine!

– Ştiu, ştiu. Şi mie mi-e dor de tine. E un adevărat iad să trăim despărţiţi. Dar ascultă, trebuie să mă duc la New York săptămâna viitoare, apoi în continuare la Sydney pentru două luni, chiar dacă situaţia ta se va lămuri. Nu-mi pot modifica programul. Şi până acum n-a fost

chiar atât de rău, recunoaşte. Am fost împreună la New York o parte din ianuarie şi am reuşit să mai furăm câteva zile împreună în aceste ultime săptămâni. Deci...

– Mă gândesc tot timpul că nu e cinstit faţă de tine. Te ţin agăţat de mine şi...

Hohotele lui de râs îi acoperiră cuvintele.

– Te iubesc pe tine şi numai pe tine. O să te aştept, Paula. O îmbrăţişă cu furie. Ce fel de bărbat mă crezi, prostuţo? Tu n-ai nici o vină în toate astea. N-ai nici o putere. Viaţa ne face surprize, asta e! Va trebui să ne luptăm.

– Iartă-mă, Shane. Sunt insuportabilă astăzi. Poate că din cauză că vei pleca peste câteva zile. Mă simt îngrozitor de singură când nu eşti în Anglia.

– Dar nu eşti singură, Paula. Mă ai pe mine, dragostea şi reazămul tău – pentru totdeauna. Te port în suflet oriunde m-aş duce şi nu-mi părăseşti niciodată gândurile, nici măcar o clipă. Vorbim la telefon practic în fiecare zi şi dacă ai neapărat nevoie de mine vin cât se poate de repede. Ştii că aş lua primul avion, indiferent dacă sunt în Australia sau în Statele Unite. O privi stăruitor şi ochii lui negri deveniră dintr-o dată acuzatori. Nu ştii asta?

– Ba da, sigur că da.

– Ţii minte ce ţi-am spus în Barbados?

– Că trebuie să cred în dragostea ta.

– Exact. Aşa cum eu cred în dragostea ta. Acum spune, ai de gând să te răzgândeşti şi să vii la masă la Beck House diseară? O să-ţi facă bine. Emily a fost foarte dezamăgită când i-ai refuzat invitaţia.

– Poate că o să vin până la urmă. Paula se încruntă. Crezi că ea şi Winston bănuiesc ceva despre noi?

– N-au cum. Ei cred doar că am devenit din nou buni prieteni.

Paula nu era pe deplin convinsă că avea dreptate. Totuşi nu dorea să-i strecoare în minte idei chinuitoare şi spuse: Nu pot s-ajung acolo înainte de opt. Vreau să mă duc acasă să-i văd pe Tessa şi pe Lorne, apoi la sanatoriu ca să-l văd pe Jim.

– Te înţeleg.

– Chiar mă înţelegi, Shane?

– Sigur. Şi m-aştept la acelaşi lucru de la tine, Paula. Eşti o femeie mult prea bună şi miloasă ca să-i întorci spatele lui Jim în asemenea împrejurări. Spuneai la prânz că se simte ceva mai bine. Care e prognoza generală?

– Medicul mi-a spus ieri că va putea să iasă din sanatoriu peste câteva săptămâni, dacă evoluează ca până acum. Nu mai e atât de deprimat şi reacţionează bine la tratament, la ajutorul psihiatric. Clătină din cap, cuprinsă de îngrijorare. Dar niciodată nu poţi şti în cazul unei depresii nervoase. Unii se restabilesc repede, la alţii durează luni de zile şi nu rareori există recidive. Ezită, apoi şopti atât de încet, că abia i se auzi glasul. Încă nu pot să-mi fac curajul să-i spun că... vreau să fiu liberă.

– Înţeleg foarte bine asta, nu-i nevoie s-o repeţi mereu, spuse Shane repede, dar cu blândeţe. Am căzut de acord că vom aştepta până ce Jim va reveni la normal, până când va fi cu adevărat capabil să facă faţă situaţiei, ca să-l anunţi că vrei să divorţezi. Nu resping înţelegerea noastră. Ce altceva putem face? Îmi doresc să pot trăi împăcat cu mine însumi în viitor şi ştiu că şi tu îţi doreşti acelaşi lucru.

– Da, Shane. Îţi sunt recunoscătoare pentru înţelegerea de care dai dovadă şi, mai ales, pentru dragostea ta. Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

Shane o luă în braţe şi o sărută. Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, câteva minute. În cele din urmă, îi dădu drumul.

– Trebuie să mă întorc la birou. Am programate câteva întrevederi şi sunt ocupat până peste cap fiindcă e şi tata la Londra şi mai am şi conferinţa internaţională a hotelierilor. Pe urmă, vreau să trec să-l văd pe bunicul în drum spre casă, la Beck House.

Se ridicară şi Paula îl conduse până la uşă.

– Transmite-i sărutări unchiului Blackie, spuse Paula, ridicându-şi privirea spre el şi zâmbindu-i, mai luminată la faţă. Acum, după ce te-am văzut, mă simt mai bine.

Shane îi atinse uşor faţa.

– O să-ţi fie bine, iubito, o să *ne* fie bine. Atât timp cât ne vom păstra calmul şi vom fi optimişti. Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi sau abătuţi de la drumul nostru.

*

Câteva ceasuri mai târziu, când Shane deschise uşa bibliotecii din casa bunicului lui, îl găsi pe Blackie în faţa unei vitrine cu obiecte de artă. Avea în mână o cârpă de praf galbenă, moale, şi ştergea cu grijă trofeul de argint care devenise mândria şi bucuria lui.

Shane zâmbi. După felul cum îl lustruia, probabil că făcea treaba asta de vreo şase ori pe zi. Din tot ce poseda Blackie, acesta era obiectul cu care se mândrea şi pe care-l preţuia cel mai mult. La începutul lui aprilie, iapa lui de opt ani, Emerald Bow, alergase la Aintree şi câştigase Marele Premiu Naţional. Câştigarea celei mai importante curse cu obstacole din lume constituise pentru Blackie împlinirea visului lui de o viaţă. „Ciudat totuşi, se gândea acum Shane, că dintre toţi caii lui, tocmai unul dăruit de Emma câştigase premiul pe care şi-l dorise cel mai mult. E ceva profetic în asta"

Shane înaintă şi spuse:

– Bună, bunicule. Iartă-mă că am întârziat.

Blackie se întoarse, luminându-se la faţă. Apariţia nepotului lui, atât de chipeş şi bine făcut, îi încălzi sufletul.

– Shane, băiatul meu! strigă el şi îi veni în întâmpinare.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Dar când braţele lui Shane îl înconjurară pe bunicul lui într-o îmbrăţişare ca de urs, Shane îşi dădu seama, puţin şocat, că Blackie slăbise de când nu-l mai văzuse. „Dumnezeule, îi simt oasele prin costum! A devenit brusc atât de fragil", se gândi Shane, îngrijorat şi trist. Se dezlipiră din îmbrăţişare şi Shane cercetă repede chipul lui Blackie. Pierderea în greutate se vedea şi după obrajii scofâlciţi şi gâtul uscăţiv. Gulerul de la cămaşă îi era mult prea larg şi avea o paloare nefirească. Ochii lui negri ca abanosul se înceţoşaseră, de parcă aveau o peliculă pe ei.

– Stai bine cu sănătatea, bunicule? întrebă Shane, cu privirea aţintită asupra bătrânului.

– Mă simt mai bine ca oricând.

– Mă bucur s-aud asta, răspunse Shane, dar îşi aminti că bunicul lui aşa spunea întotdeauna. Nedorind să-l mai iscodească despre starea sănătăţii lui, Shane privi spre cârpa din mâna lui Blackie.

Dacă nu eşti atent, o să faci o gaură în obiectul acela, tot lustruindu-l mereu şi pe urmă ce-ai să te faci?

Blackie pufni în râs, amuzat, urmărind privirea lui Shane îndreptată spre trofeu. Se duse cu un mers greoi spre vitrină, îl puse la loc, cu pasul la fel de lent ca înainte. Puse jos cârpa şi îşi aşeză mâna pe simbolul marelui triumf al lui Emerald Bow.

– Nu merg până într-acolo încât să spun că obţinerea lui a fost momentul culminant al vieţii mele, dar în mod sigur cel mai emoţionant. Blackie dădu din cap. Asta a fost, într-adevăr.

Shane îi zâmbi din celălalt capăt al camerei.

– Şi al meu, afirmă el.

– Da, da, băiete, dar tu vei avea în viaţa ta victorii şi mai mari decât am avut eu. Aşa este sortit, cu siguranţă. Blackie se duse spre o consolă, luă un clondir de cristal şi turnă whisky în două pahare. Hai să bem un strop de whisky bun din Irlanda mea, în cinstea acestei concluzii previzibile.

Shane veni lângă el, luă paharul şi ciocni cu Blackie, spunând:

– Pentru noi victorii – pentru amândoi, bunicule.

– Aşa, aşa. Şi pentru Emerald Bow şi Marele Premiu Naţional de la anul. Poţi să ştii? Poate câştigă iar. Blackie îi aruncă lui Shane o privire de cunoscător, se duse la cămin şi se aşeză în fotoliul lui preferat.

Shane îl urmă, şocat din nou de mersul lui lent – aproape îşi târşâia picioarele – şi de fragilitatea lui. Shane era tot mai îngrijorat, dar încerca să nu arate. Poate că era doar obosit în seara aceea. Şi probabil că emoţiile de la Marea Cursă, câştigarea trofeului şi sărbătorirea care a urmat, şi-au luat tributul. Şi, în fond, era un om bătrân acum, foarte bătrân. Avea optzeci şi patru de ani.

Blackie rămase cufundat în gânduri câteva secunde, cu ochii aţintiţi spre flăcări, cu o privire dusă departe. După un timp, îi spuse nepotului lui:

– Cred că n-am să uit niciodată finişul. Îşi întoarse capul şi se aplecă în faţă într-un elan de energie şi nerăbdare, strângând paharul în mâini, cu ochii strălucitori, retrăind în minte celebra cursă.

Exclamă înfierbântat:

– Parcă-i văd, Shane, apropiindu-se de ultimul obstacol! Emerald Bow împreună cu alți doi cai mari lângă ea! Aproape grumaz la grumaz! Steve Larner, mic și dur cum îl știi, trăgând tare. Se ridicase în șa și o mâna înainte, cu o figură dârză. Eram cu sufletul la gură, băiete. Credeam că n-o să reușească. Eram convins că unul din ceilalți doi o s-o întreacă, la mustață măcar. Când Highland Boy a sărit primul, s-a înălțat, dar a atins partea de sus a gardului, s-a rostogolit și a ieșit din cursă, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Apoi King's Gold a pățit același lucru, a țâșnit peste obstacol și a aterizat pe spate. Mi-am dat seama că luase obstacolul prea de aproape. Bătrânii mei ochi nu se dezlipeau de Emerald Bow. Și la numai o fracțiune de secundă după ce ceilalți căzuseră, viteaza mea iepșoară sare ca o gazelă și încheie cursa, după două sute de metri. Zău așa, Shane, a fost cel mai spectaculos finiș pe care l-am văzut vreodată, și am văzut o groază de curse de cai în lunga mea viață. Blackie se înroșise la față și se tolănise pe spetează fotoliului. Își pierduse răsuflarea, dar își reveni în câteva clipe.

– Am fost și eu acolo, bunicule, Nu uita că am văzut totul.

Blackie îi făcu cu ochiul.

– Știu că ai văzut, băiete, dar îmi place s-o retrăiesc împreună cu tine. Îmi pune sângele în mișcare prin venele mele bătrâne, iar taică-tău știi că nu mă-nțelege cu adevărat. Tu, dragă Shane, ai moștenit dragostea mea pentru cai și ai ochiul format ca și mine când e vorba să descoperi un cal de rasă pură.

Blackie se opri și ochii îi jucau veseli, căci îi venise un alt gând:

– Biata Emma, cât s-a zbuciumat în ziua aceea! Cu multe chestii! Era îngrijorată fiindcă eu mă înfierbântam peste măsură, o apăsa gândul că voi fi dezamăgit dacă Emerald Bow va pierde cursa, ba până la urmă s-a ales și cu lovituri. Am strâns-o așa de tare la finiș, că a rămas zile întregi cu vânătăi, sau cel puțin așa mi-a spus ea. Zicea că era să-i rup oscioarele ei fragile și bătrâne. Dar s-a bucurat, aici nu-ncape îndoială. Era la fel de

emoționată ca și mine. Și mai sunt și acum, ca să-ți spun drept.

– De ce n-ai fi, bunicule? A fost pentru dumneata o victorie minunată și pe deplin meritată.

Blackie se lăsă pe speteaza fotoliului și sorbi din whisky. Se liniști și căzu pe gânduri. După o clipă, spuse:

– Randolph a avut dreptate în privința lui Emerald Bow, chiar din ziua când mi-a dăruit-o Emma. Mereu îmi spunea că are stofă pentru cursa Marelui Premiu Național. E o cursă cumplită, un adevărat dezastru, când te gândești că din patruzeci de cai aflați la start, numai vreo zece o termină. Poate nici atâția. Treizeci de obstacole și două sărituri peste pârâu. Mulți cai sunt vătămați și cei care rezistă sunt epuizați. Când ajung la ultima porțiune nu mai au suflu.

– E și o cursă al naibii de rapidă, interveni Shane. Se consumă în aproape zece minute.

– Da, da, așa e. Blackie îl privi ștrengărește pe Shane. Pe chipul lui se citea că e mulțumit de el însuși și că se autofelicită. Mi s-a spus că petrecerea de la hotel Adelphi a fost una dintre cele mai grozave pe care le-am dat. A fost de mare clasă, nu-i așa?

– Trăznet! Și la fel a fost și primirea pe care ne-au făcut-o, când ne-am întors la Middleham, sâmbătă la ora mesei. De-a curmezișul străzii principale era atârnată uriașa pancartă de felicitare pentru Emerald Bow. Băieții au ieșit din cârciumi când dumneata și cu Randolph ați purtat-o prin tot orașul... apoi masa pe care ai dat-o la conacul Allington – totul a fost memorabil, bunicule. Eram atât de impresionat și de mândru de dumneata, încât n-aș fi vrut să pierd acel spectacol pentru nimic în lume.

– Știu asta, dar trebuie să recunosc că m-am cam îngrijorat când te-ai împotmolit la Sydney, la începutul lui martie. Am stat cu sufletul la gură, zău, băiete. Mă gândeam că poate n-ai să răzbești, și pentru mine asta ar fi fost o lovitură cumplită. Blackie oftă și pe chipul lui se așternu o expresie de satisfacție. Acum, când stau și mă uit în urmă, îmi dau seama că au fost douăsprezece luni minunate. Călătoria în jurul lumii cu iubita mea Emma, acum asta... Tăcu o clipă, privind trofeul cu același

zâmbet fericit. Închipuie-ți, să câştig eu cea mai mare cursă care există!

– Sper că nu vorbiți iarăşi despre Marele Premiu Național... exclamă Emma pe un ton tăios, dând buzna în bibliotecă, după cum îi era obiceiul. Îmi dau seama că nu se va termina niciodată povestea asta.

Blackie râse, se ridică şi se duse în întâmpinarea ei, sărutând-o pe obraz.

– Hai, zău, fătuco, nu-mi strica această mică bucurie. O îndepărtă de el şi o studie cu atenție! Mândră ca întotdeauna! Şi văd că porți broşa mea cu smaralde. Pe față i se citea o plăcere autentică arătând spre broşa prinsă pe gulerul şal din mătase albă al rochiei de lână gri. Observ că n-ai mai scos-o de când am câştigat. Bag seama că asta e un fel de emblemă a premiului nostru, fătuco.

Emma râse, îl strânse de braț şi se întoarse spre Shane, în timp ce acesta traversă încăperea, venind spre ei.

Shane spuse:

– Bună, mătuşă Emma. Bunicul are dreptate. Arăți splendid astă-seară. Se înclină şi o sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, Shane. Cum a fost călătoria în Spania? Văd că eşti încă bronzat.

– Sper, spuse el zâmbind ştrengăreşte. Călătoria a fost un succes.

Întorcându-se la fotoliul de lângă foc şi trăgând-o pe Emma după el, Blackie spuse:

– Shane o să-ți aducă ceva de băut. Ce-ți doreşte inimioara?

– Un sherry, te rog.

– Dar unde e Emily? întrebă Blackie. Credeam că vine şi ea să bea ceva. Parchează maşina?

– Nu. M-a lăsat pe mine şi a plecat mai departe. Trebuia s-ajungă devreme la Beck House. Îți transmite sărutări şi scuze. Se pare că astă-seară trebuie să pregătească masa pentru Shane şi Winston.

– O, îmi pare rău că n-o văd. Abia aşteptam să vină – ştii că am o slăbiciune pentru micuța Emily. Întotdeauna mă face să râd, nimeni nu-i atât de spirituală şi de directă

ca Emily – cu excepția ta, bineînțeles. Blackie își luă un trabuc și-i tăie capătul.

Emma se încruntă la el și exclamă furioasă:

– Chiar trebuie să fumezi drăcia aia? Mi-ai promis că te lași.

Blackie chicoti și îi zâmbi cu viclenie:

– La vârsta mea, ce rost mai are? Dădu din umeri, apoi continuă: Îți spun mereu că am trăit și așa prea mult. N-am chef să mă lipsesc de câteva mici plăceri, în ultima clipă. Asta – îi flutură trabucul pe la nas – și un strop de whisky.

Emma scoase un oftat lung și dureros, știind că n-avea rost să mai discute cu el.

Shane îi duse Emmei paharul cu sherry și se așeză pe canapea. Bunicul începuse să discute cu Emma despre cununia lui Emily, care urma să aibă loc peste două luni. Se lăsă pe spetează, își aprinse o țigară și ascultă, cu gândul la Paula. Își făcea permanent griji pentru ea și, deși față de ea se arăta răbdător și înțelegător, abia aștepta să-l vadă pe Jim vindecat mai repede de toate bolile de care suferea. Și de ce suferea Fairley? De băutură și tranchilizante, se gândi Shane. Era convins că această combinație fatală contribuise, dacă nu cumva cauzase, prăbușirea lui Jim din ultimul timp. Emma, Winston și Emily înclinau să fie de acord cu el, iar Paula mărturisise în ianuarie că după părerea ei Jim devenise alcoolic.

– Winston mi-a spus că până la urmă n-ai să poți să-i fii cavaler de onoare, spuse Emma, atrăgându-l pe Shane în conversație. Ne pare rău.

– Și mie, mătușă Emma. Dar tata vrea să plec din nou la Sydney, după ce voi sta două săptămâni la New York. Va trebui să rămân acolo până la sfârșitul lui mai și începutul lui iunie. Nu prea am încotro – trebuie să supravegheze cineva construirea noului hotel. Mă va înlocui Michael Kallinski și socotesc că nu există om mai potrivit ca el pentru așa ceva.

– Am auzit că taică-său nu se simte prea bine, interveni Blackie îngrijorat. Emma, ai mai vorbit cu Ronnie în ultimul timp?

– Da. S-a pus pe picioare. A avut o pneumonie, dar acum se simte mult mai bine. Vremea a fost foarte înşelătoare toată luna aprilie. E soare, dar mereu bate un vânt extrem de rece. Am îngheţat îngrozitor zilele astea.

– Nimic nou, anunţă Blackie, lăsându-se pe spetează pentru a o contempla cu tandreţe. Tu sufereai de frig chiar şi când erai un boţ de fată. Îmi amintesc cum tremurai şi te plângeai că eşti îngheţată tun la conacul Fairley.

Cei doi se angajară într-o conversaţie despre trecut, lucru pe care Shane observase că îl făceau foarte des în ultimul timp. Ascultă câteva minute, dar când bătu ceasul de pe polita căminului, se uită la el şi văzu că se făcuse şase şi jumătate. După ce îşi stinse ţigara şi dădu pe gât ultimele picături de băutură, se ridică.

– Eu am s-o-ntind. Vă las, porumbeilor, cu poveştile voastre. Să nu faci ceva ce eu n-aş face, bunicule.

– Asta înseamnă că am mult loc de manevre, replică Blackie, făcându-i complice cu ochiul.

– Pe puţin câteva sute de metri, răspunse Shane pe un ton vesel. Se aplecă peste fotoliu, îl sărută tandru pe bunicul lui şi-l bătu uşor pe umăr. La-o uşurel. Vin şi mâine.

– Te rog, băiete. Te aştept cu drag. O seară plăcută.

– Mulţumesc, bunicule, sper să fie plăcută. Shane se duse spre Emma. Se gândi ce bine arăta în ciuda vârstei înaintate. După ce o sărută, spuse:

– Stai cu ochii pe bătrânul războinic, în locul meu, mătuşă Emma. E o belea pe capul omului – dar dumneata ştii de ani de zile ce-i poate pielea.

Privirea pe care Emma i-o adresă lui Shane era plină de dragoste.

– Aşa voi face.

– Hmmm! Blackie îşi plimbă ochii de la Emma la Shane. Să nu crezi că eu nu ştiu ce-i poate pielea. Ştiu de mult.

Râsetele lor îl urmăriră pe Shane în timp ce se îndrepta spre uşă. Privi înapoi peste umăr şi-i văzu sporovăind în continuare, retrăgându-se în lumea lor, depănându-şi amintirile comune. Închise uşa în urma lui.

Blackie se uită spre uşă, se aplecă în faţă şi şopti conspirativ:

– Emma, crezi că Shane duce aceeaşi viaţă nebunatecă şi umblă după femei deocheate, ca înainte?

– Nu, nu cred, îl asigură Emma. Sunt absolut convinsă că nu mai are timp pentru aşa ceva, Blackie dragă. Munceşte foarte mult.

– Toţi se căsătoresc, numai el a rămas burlac. Şi are douăzeci şi opt de ani, se plânse Blackie, arătându-se extrem de îngrijorat. Speram s-apuc înainte de a muri să-l văd la casa lui, dar se pare că n-am şanse. Nu mai apuc să-i ţin copilaşii pe genunchi.

Emma îi aruncă o privire mustrătoare, chicoti încet şi spuse:

– Ba o s-apuci, prostănacule. Ce-ţi veni în seara asta? Nu-mi spui tu mereu că ai să trăieşti până la nouăzeci de ani?

– Ei, fătuco, am mari îndoieli în privinţa asta.

Ignorând comentariul lui, Emma continuă repede:

– Shane o să se aşeze la casa lui, dar numai atunci când va fi pregătit pentru asta.

– Da, aşa bănuiesc. Blackie clătină din capul lui alb, leonin. Pe faţă i se aşternu o expresie de neputinţă. Nu ştiu ce să zic, Emma, dar generaţia asta mă pune uneori pe gânduri. Îşi bat joc de viţile lor. Sau cel puţin aşa mi se pare mie.

Emma înţepeni în fotoliu, studiindu-l cu atenţie, cu o privire tot mai pătrunzătoare. Vorbea în general sau se referea la cineva anume? Nu se putea să fi bănuit sentimentele lui Shane faţă de Paula. Emma spuse:

– Dar ce, noi eram altfel? Şi generaţia noastră a fost la fel de rea, dragă Blackie.

Blackie tăcea.

– Gândeşte-te bine şi ai să-ţi dai seama că am dreptate. Zâmbi şi ochii ei verzi şi vicleni îi jucau în cap. Cine şi-a bătut joc de viaţă mai mult decât mine, în diferite perioade?

Blackie nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Asta-i adevărat. Iar eu, poftim, tot trăncănesc despre Shane, dar nici nu te-am întrebat cum se descurcă Paula. E bine?

– Face față, biata fată. Pe moment este ocupată până peste cap. Dar cred că Jim e pe cale să se restabilească. Sper din toată inima, spre binele amândurora.. E teribil de îngrijorată pentru el şi eu de asemenea.

– Tocmai voiam să te-ntreb de Jim. Blackie îi aruncă c privire stranie şi tăcu o clipă înainte de a întreba: Cât timp va mai trebui să stea la azilul de nebuni?

– La clinica de psihiatrie, îl corectă Emma. Cam o lună sau poate şase săptămâni.

– Aşa de mult? Vai, Emma, dar asta e o povară groaznică pentru Paula. Îşi frecă bărbia şi o privi adânc în ochi. Dar se va însănătoşi, nu-i aşa?

– Bineînțeles! spuse Emma cu cel mai sigur glas de care era în stare, dar ea însăşi se îndoia în sinea ei. Gândurile ei rătăceau spre istoria tulbure a familiei lui.

Blackie cugetă cu glas tare, de parcă i-ar fi citit gândurile:

– Ciudată familie, familia Fairley! O privi din nou o clipă. Mie Adele Fairley mi se părea cam țicnită... cum bântuia ea prin conacul Fairley ca o stafie. Apoi, ce oribilă moarte a avut! Tragică. Nu pot să nu mă gândesc că boala asta a lui Jim ar putea fi...

– Aş prefera, dacă nu te deranjează, iubitule, să nu facem asemenea presupuneri, rosti Emma cu un glas ferm. E mult prea deprimant şi îngrijorător pentru toți cei implicați.

Emma zâmbi cu cel mai cuceritor zâmbet al ei şi schimbă subiectul.

– Am căzut amândoi de acord că n-o să mai hoinărim nicăieri, dar mă-ntreb dacă n-ai accepta să vii să stai cu mine în casa mea din sudul Franței. În vara asta, Blackie, poate pe la mijlocul lui iunie, după nunta lui Emily şi înainte de nunta lui Alexander din iulie. Ce zici?

– Mă tentează ideea. Bătrânele mele oase ar avea nevoie de puțin soare care să le încălzească. Am simțit şi eu, ca şi tine, muşcătura vântului dinspre nord,

săptămâna trecută. Ca să-ți spun drept, m-am gândit că a dat gripa peste mine.

– Nu te simți bine? Privirea cu care Emma îl străpunse repede, îi trăda îngrijorarea.

– Ba mă simt foarte bine, iubito. Nu te mai agita atâta pentru mine, Emma. Doar ştii că n-am putut suferi asta niciodată. Gura lui lată, de celt, se arcui într-un surâs afectuos. Hai să fim sinceri, nu mai suntem nişte puişori abia ieşiți din găoace. Suntem amândoi foarte bătrâni acum. Chicoti, privind-o amuzat şi brusc, zeflemitor. Doi saci cu oase străvechi, asta suntem, Emma.

– Vorbeşte doar în numele tău, îi replică ea, dar privirea ei era la fel de tandră ca a lui.

Le întrerupse conversația doamna Padgett, menajera lui Blackie, care intră să-i anunțe că masa e servită.

Traversând biblioteca şi pătrunzând apoi în frumosul hol rotund de la intrare, Emma observă, aşa cum observase şi Shane mai devreme, că Blackie mergea greu în seara aceea. Trebui să-şi încetinească pasul, pentru ca el să se poată ține după ea şi acest lucru o tulbură profund.

În timpul mesei, văzu că ciugulea doar câte ceva, nu mânca. Părea că n-are poftă de mâncare şi abia dacă se atinse de paharul cu vin roşu, lucru deosebit de ciudat. Dar Emma nu făcu nici un comentariu, hotărându-se însă să se ocupe serios de el. O să-l sune mâine pe doctorul Hedley şi o să-l roage să vină să-l examineze pe Blackie.

Un timp, Blackie vorbi despre Marele Premiu Național şi Emma îl lăsă să trăncănească mai departe, ştiind cât de mult însemnase victoria pentru el. Dar la un moment dat, schimbă pe neaşteptate subiectul, spunând:

– Întotdeauna mi s-a părut ciudat că pe Shane nu l-a interesat niciodată vreuna din fetele tale, Emma. Într-un timp, când erau adolescenți am crezut că până la urmă el şi Paula se vor căsători... într-o bună zi.

Emma îşi ține răsuflarea. Timp de o fracțiune de secundă a fost cât p-aci să i se destăinuie, apoi se răzgândi brusc. N-ar face decât să-l mâhnească dacă ar afla despre dragostea lui Shane pentru nepoata ei. Mai ales pentru că acum Emma ajunsese la concluzia că

Paula nu împărtăşea sentimentele lui Shane. Blackie n-ar suporta ideea că Shane suferă din dragoste.

Emma se aplecă şi-i mângâie mâna aşezată pe masă.

– Probabil că fiind toată viaţa împreună, se simt ca frate şi soră.

– Da, probabil, dar ar fi fost minunat dacă s-ar fi căsătorit, nu crezi, iubita mea?

– Ba da, Blackie, ar fi fost extraordinar

*
* *

Când ieşiră din sufragerie, doamna Padgett îi aminti lui Blackie că îşi ia liber pentru restul serii şi le ură noapte bună. Încet, încet, el şi cu Emma străbătură holul şi intrară în bibliotecă. Emma turnă coniac într-un pahar pentru el şi un lichior Bonnie Prince Charlie pentru ea, într-un alt pahar.

Şezură un timp tăcuţi, sorbind din băutură, cufundaţi în propriile lor gânduri, simţindu-se bine împreună, aşa cum se simţiseră toată viaţa.

– Nu ţi-ar plăcea Emma, să ascultăm câteva discuri? Cu cântece vechi, de-ale noastre.

– Bună idee! Emma se ridică şi se duse spre etajera pe care se afla combina stereo şi se uită prin discuri. Doamne, nu ştiam că mai păstrezi discul cu John McCormack cântând vechi balade irlandeze, pe care ţi l-am dat eu cu ani în urmă! Să-l pun?

– Da, de ce nu? Blackie schiţă un zâmbet când ea se întoarse la fotoliul ei şi se lăudă: Mai am încă vocea bună pe care o ştii. Dacă vrei, cânt şi eu o dată cu el.

– Întotdeauna mi-a plăcut vocea ta amplă, de bariton.

Ascultară discul şi, ţinându-se de cuvânt, Blackie cântă câteva fragmente din vechile balade, dar vocea îi era firavă şi tremurătoare, aşa că mai mult fredonă melodiile.

Când discul se termină, Emma observă:

– Cântecele astea îmi trezesc multe amintiri... Îndeosebi „Danny Boy" N-am să uit niciodată noaptea aceea, când am pornit în căutarea ta, după ce fugisem de

la conacul Fairley. Te-am găsit la „Rățoiul Jegos", cântând balada asta cu atâta patos, de parcă viața ta atârna de ea. Ah, Blackie, arătai superb, stând acolo lângă pian! Şi erai atât de teatral! Un adevărat cabotin!

Blackie zâmbi.

Privirea Emmei întârzie asupra lui cu dragoste, observând părul ondulat, încă des, dar alb ca neaua, trăsăturile colțuroase, fața lată, brăzdată de urmele bătrâneții şi dintr-o dată îl văzu în minte aşa cum fusese în tinerețe, aşa cum arătase în seara aceea, la cârciumă. Buclele negre, viguroase, revărsate pe spate şi lăsând liberă fața bronzată, ochii negri jucăuşi, dinții albi ce străluceau între buzele trandafirii, superba lui înfățişare, scoasă în evidență de licărirea lămpilor cu petrol.

Aplecându-se înspre el, Emma întrebă:

– Îți aminteşti noaptea aceea, Blackie?

– Cum aş putea s-o uit vreodată, Emma? Ne-am dus şi ne-am aşezat amândoi în Salonul-Bar şi tu ai băut o limonadă. Eu am cerut un sfert de bitter. Ah, ce fetişcană fâşneață erai! Şi mi-ai spus că eşti însărcinată... iar eu te-am cerut în căsătorie. Poate că trebuia să accepți.

– Da, poate. Dar nu voiam să-ți fiu o povară... Emma nu termină propoziția, ridică paharul cu lichior şi sorbi din el.

Blackie se lăsă pe speteaza fotoliului cu o umbră de zâmbet pe buze, apoi dădu din cap şi spuse:

– Arăți tare mândră în seara asta, Emma. Eşti cea mai chipeşă fătucă din toată țara.

– Eşti subiectiv, şopti ea, întorcându-i privirea neşovăitoare şi zâmbetul duios.

Blackie se îndreptă puțin de spate şi o privi în lumina vagă şi molatecă din încăpere.

– N-am să fiu în stare niciodată să-ți spun ce a însemnat pentru mine vacanța noastră, Emma. Aceste opt luni petrecute cu tine au compensat toate lucrurile rele care mi s-au întâmplat în viață – suferințele, durerea sufletească, necazurile. Îți mulțumesc din toată inima, iubita mea.

– Ce frumos vorbeşti, Blackie! Dar eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru că ai pus la cale Planul tău cu P mare.

– A fost un plan bun... Blackie se opri brusc, făcând o grimasă.

Emma sări imediat în picioare şi se aplecă deasupra lui.

– Ce este? Ţi-e rău?

El clătină din cap.

– N-am nimic... O mică indigestie...

– Mă duc să chem doctorul, apoi te duc sus, să te întinzi în pat. Emma se îndepărtă de el şi făcu un pas spre biroul de lângă fereastră.

– Nu, nu. Încercă s-o reţină, dar mâna i se lăsă moale, în jos. N-o să reuşesc, Emma.

– Ba da, insistă ea. O să te ajut eu.

Blackie clătină foarte încet din cap.

– Îl sun pe doctorul Hedley, anunţă Emma încercând să-şi manifeste vechea dârzenie.

– Şezi aici, lângă mine, Emma. Te rog, imploră el. Doar un minut, două.

Emma îşi trase un taburet, se aşeză pe el, îi luă mâna într-a ei şi-i cercetă chipul.

– Ce este, Blackie?

El îi strânse degetele, apoi îi zâmbi. Deodată, deschise larg ochii.

– De când mă ştiu, şopti el cu glas răguşit, te cunosc de când mă ştiu. Am trecut prin atâtea împreună, Emma.

– Da, spuse ea, am trecut prin multe şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Blackie.

El slobozi un oftat foarte lung, foarte slab.

– Îmi pare rău că trebuie să te las singură. Îmi pare tare rău, fătuco.

Emmei îi pierise graiul. Ochii i se umplură de lacrimi şi ele se prelinseră pe obrajii ei brăzdaţi de riduri şi picurară pe gulerul de mătase albă şi pe broşa cu smaralde, căzând apoi pe mâinile lor împreunate.

Ochii lui Blackie se măriră din nou şi o privi şi mai pătrunzător, de parcă ar fi dorit să-i păstreze chipul în memorie. Apoi rosti cu un glas surprinzător de limpede:

– Întotdeauna te-am iubit, iubita mea.

– Şi eu te-am iubit întotdeauna, Blackie.

O urmă de zâmbet înflori pe buzele palide. Pleoapele îi clipiră scurt, se închiseră şi rămaseră nemişcate. Capul îi căzu într-o parte. Mâna pe care Emma i-o strângea cu insistenţă, se făcu moale.

– Blackie, rosti ea. Blackie!

Îi ţinu în continuare mâna strâns şi închise ochii. Pe sub pleoapele ei bătrâne ţâşniră lacrimile, şiroindu-i pe faţă. Îşi lăsă capul în jos, pe mâinile lor împreunate, stropindu-le cu lacrimile ei.

– Adio, cel mai iubit prieten al meu, adio, rosti ea într-un sfârşit. Continuă să plângă liniştit, incapabilă să-şi domolească lacrimile şi şezu acolo mult timp, cu inima îndurerată, plină de dragoste pentru el.

Într-un târziu, îi dădu drumul mâinii şi făcând un efort, se ridică. Se aplecă peste el, îi dădu cu un gest duios părul alb ca neaua de pe frunte şi-i sărută buzele îngheţate. „Ce rece e", se gândi ea.

Cu paşi rari şi şovăielnici, Emma se îndreptă orbecăind spre scaunul lui de la fereastră, unde şedea deseori în ultimul timp ca să-şi admire grădina. Luă de pe el pledul cu modelul tartanului Muntenilor scoţieni din Seaforth, îl duse la Blackie, îi acoperi picioarele şi-l înfăşură în jurul lui.

Apoi, cu acelaşi pas de melc, se duse la biroul lui. Ridică receptorul şi cu mâinile tremurând formă numărul de la Beck House.

Răspunse Shane.

– Alo, spuse el.

Auzindu-i glasul puternic şi sonor, o podidiră din nou lacrimile.

– Blackie... rosti Emma printre lacrimi, cu glas pierit. S-a stins... Te rog, vino, Shane.

*

Shane sosi peste un ceas, aducându-i cu el pe Paula, Emily şi Winston.

O găsiră şezând pe taburet lângă Blackie, cu mâna pe genunchiul lui, cu capul ei argintiu aplecat. Nu se

întoarse, nu făcu nici o mişcare. Şedea acolo, cu privirea ațintită asupra focului din cămin.

Shane veni repede spre ea, îi puse uşor mâna pe umăr şi-i ridică fața spre el.

– Am venit, mătuşă Emma, rosti el cu toată blândețea de care era în stare.

Emma nu reacționă.

Shane îi luă mâinile într-ale lui, ea începu să plângă şi Shane o luă în brațe, şi o ținu strâns la pieptul lui, încercând s-o liniştească.

– Mi-e deja dor de el şi abia a murit, spuse Emma, cu un uşor geamăt care-ți sfâşia inima. Ce-am să mă fac fără Blackie?

– Liniştește-te, mătuşă Emma, liniştește-te, murmură Shane, apoi c duse la canapea, făcându-i semn din ochi Paulei care rămăsese în uşă, albă la față şi tremurând toată. Veni şi se aşeză lângă bunica ei şi începu s-o mângâie. Li se alătură apoi şi Emily.

Shane se duse la Blackie. I se puse un nod în gât de emoție, îl copleşi durerea şi pe obraji i se prelinseră lacrimi. Privi lung fața lui Blackie şi văzu cât de senină era în moarte, apoi se aplecă şi-i sărută obrajii veştejiți.

– Dumnezeu să te odihnească, bunicule, rosti el cu glasul stins şi trist.

CAPITOLUL 41

Paula începu cu prudență.

– Peste două zile e ziua ta, bunico, şi m-am gândit că am putea face o...

– Of, Doamne, o întrerupse încet Emma, puțin încruntată. Să nu mai discutăm despre asta. Blackie a murit abia de două săptămâni; n-am chef de nici o aniversare.

– Ştiu, dar nu m-am gândit la o petrecere propriu-zisă. Doar o masă modestă, aici la Pennistone Royal. Vom fi numai eu, Emily, Winston şi părinţii mei. Ne-am gândit că te-ar mai înviora puţin.

– Ce să mă înviorez? repetă Emma cu un glas cavernos. Nu cred că deocamdată mă mai poate înviora ceva. Dar trebuie să mă târăsc mai departe. Bine... dar numai voi cinci. Te rog să nu mai inviţi pe altcineva. Nu prea am chef să văd pe nimeni. Toţi mă obosesc.

– Îţi promit că n-o să mai invit absolut pe nimeni, o asigură Paula, fericită că propunerea ei fusese acceptată.

– Şi fără cadouri, Paula. Nu vreau nici un cadou. Din punctul meu de vedere, împlinirea a optzeci şi unu de ani e un prilej de plâns, nu de primit cadouri şi de mare veselie.

– N-ai nici o grijă, bunico, va fi totul foarte simplu şi fără ostentaţie. O să-ţi facă plăcere să-i ai lângă tine câteva zile pe mami şi tati.

– Da, şopti Emma. Privi în jos, la albumul din poală. Îl răsfoia când sosise Paula, cu câteva clipe în urmă. Privea absentă vechile fotografii, lăsându-şi gândurile să hoinărească în trecut, câteva secunde. Apoi ridică capul, împinse albumul spre Paula şi remarcă: – Uite-ne pe noi aici – Blackie, Laura şi cu mine. Suntem în faţa primului meu magazin din Armley. Asta sunt eu, cu bereta scoţiană.

– Da, te-am recunoscut. Paula văzuse de multe ori această fotografie, ştia pe dinafară paginile albumului, dar ca să-i facă plăcere bunicii spuse: Hai să ne mai uităm la câteva şi dumneata o să-mi spui minunatele poveşti despre primele afaceri. Ştii cât de mult îmi place să le ascult.

Emma dădu din cap şi începu să vorbească imediat, brusc însufleţită, în timp ce răsfoiau albumul. Rămaseră aşa, următoarele douăzeci de minute, una lângă cealaltă, în salonul de la etaj, retrăind frânturi din viaţa Emmei Harte.

La un moment dat, Emma se opri, o privi pe Paula şi spuse:

– Cât crezi că am să mai trăiesc?

Luată prin surprindere de această întrebare, Paula o privi pieziş pe bunica ei, brusc alarmată. Îşi drese glasul şi spuse cu fermitate:

– Încă mult timp, iubito.

– Eşti foarte optimistă, spuse Emma şi îşi întoarse capul, privind în gol, cu o expresie absentă pe faţă.

Paula exclamă:

– Te ţii extrem de bine pentru vârsta dumitale, uluitor chiar, şi ai mintea foarte vioaie. Mai ai mulţi ani de trăit, bunico, dacă te îngrijeşti de dumneata.

Emma înfruntă cu bătrânii ei ochi verzi şi înţelepţi privirea îngrijorată a Paulei şi schiţă un zâmbet.

– Da, da, ai dreptate. Nu ştiu ce m-a apucat astăzi – sunt cam morbidă, nu-i aşa? Moartea lui Blackie a fost o lovitură cumplită pentru mine, dar trebuie să-mi păstrez optimismul. Chicoti încet. Oricum, chiar dacă mă simt bătrână şi cam obosită în ultimul timp, încă n-am de gând să părăsesc această lume.

– Aşa vreau să te-aud, bunico.

Emma nu răspunse. Se ridică şi se duse la bovindou, unde rămase să privească grădina ei cu narcisele unduindu-se în bătaia vântului. „E o după-amiază atât de frumoasă, se gândi ea. Încă o zi de primăvară perfectă – exact ca ziua în care a fost înmormântat Blackie. Pământul e veşnic şi mereu se reînnoieşte" Rosti cu glas tare:

– Ce drăguţ din partea ta că ai venit, Paula, scumpa mea. Dar aş vrea să rămân un pic singură, să mă odihnesc înainte de masă.

Paula veni la ea, o sărută pe obraz, copleşită de afecţiune pentru bunica ei.

– Bine, bunico, trec mâine cu copiii.

– O să-mi facă plăcere, răspunse Emma şi se instală comod pe fotoliu, după ce nepoata ei ieşi din cameră. Gândurile i se orientară spre lăuntrul ei. Tinerii nu înţeleg cu adevărat, se gândi ea. Paula se străduieşte, din toată inima, dar nu ştie ce-nseamnă să rămâi singurul supravieţuitor, singurul care ai mai rămas dintre contemporanii tăi. Toţi s-au dus. Toţi sunt morţi şi îngropaţi. Scumpii mei prieteni, oamenii dragi mie. Nici

măcar duşmanii mei nu mai sunt în jurul meu ca să mă atâte şi să-mi trezească voinţa de a lupta. Mă simt atât de singură fără Blackie! Ne-am sprijinit unul pe celălalt în toţi aceşti ani – el şi cu mine. Ne-am îndreptat împreună spre amurgul vieţii. Aveam atâtea amintiri în comun, atâtea trăiri de o viaţă şi atâta dragoste şi prietenie pe care să ne-o dăruim unul celuilalt. De fapt, am trăit toată viaţa alături de dulcele meu irlandez. Nu mă-aşteptam să se stingă aşa. A fost un şoc cumplit. Ştiam că e bătrân, ca şi mine, dar părea puternic, de nedoborât, ca mine. Ciudat, întotdeauna am crezut că eu voi muri prima. Ce-am să mă fac? Cum voi trăi fără el?

Tristeţea şi sentimentul unei pierderi uriaşe o copleşiră din nou, aşa cum se întâmplase frecvent în cele două săptămâni care se scurseseră de la moartea subită a lui Blackie. Îi dădură lacrimile şi îşi înăbuşi un geamăt, ducându-şi mâna la buzele tremurătoare. „Mi-e atât de dor de Blackie! Ce pustiu e fără el! Mai aveam atâtea să-i spun şi acum e prea târziu! Trebuia să-i fi spus de Shane, de dragostea lui pentru Paula. N-am vrut să-l supăr. Şi-ar fi făcut griji. Era totuşi mai bine să-i fi spus."

Emma îşi şterse obrajii umezi cu mâna şi îşi lăsă capul pe speteaza fotoliului. Nu mai putea să-şi suporte dureroasa singurătate. Închise ochii şi, după câteva minute, începu să moţăie, cufundându-se, încet, într-un somn uşor.

După ce o părăsise pe bunica ei, Paula coborâse în căutarea lui Emily. O găsi în bibliotecă şi acum şedeau împreună şi discutau despre Emma.

– Bineînţeles că maschează bine totul, spuse Paula, dar suferă în sufletul ei.

Emily se încruntă, îngrijorată.

– De acord cu tine. Fără Blackie nu-şi mai găseşte rostul. Nu mai are vlagă. Ca să fiu sinceră, ieri chiar mi-am dorit să fi aflat ceva despre Jonathan. Poate că asta i-ar fi trezit interesul, ar fi înfuriat-o îndeajuns ca să iasă din starea de apatie.

Paula spuse:

– Înainte de a muri, Blackie se agita foarte mult cu planurile pentru cununia ta. N-ai putea s-o faci să se implice din nou?

– Să nu crezi că n-am încercat. Dar pare cu gândurile departe, aproape absentă, ceea ce nu este deloc caracteristic pentru ea.

– Ştii ceva, Emily? Există o singură soluţie! Paula se învioră. Emma Harte a fost toată viaţa un cal de muncă şi afacerile au reprezentat pentru ea o fortăreaţă puternică împotriva necazurilor, tristeţii şi suferinţei. Trebuie s-o convingem să revină, să preia din nou frâiele.

Emily îşi arcui brusc spatele, luminându-se la faţă.

– E cea mai bună idee pe care am auzit-o de câteva săptămâni. Bunica a spus întotdeauna că are de gând să moară la datorie. Hai s-o convingem, Paula. Dintr-o dată, Emily se întristă, îşi muşcă buzele şi clătină din capul ei blond. Dar nu sunt sigură că va fi de acord. S-ar putea să spună că nu vrea să se amestece în treburile noastre... ştii că are uneori ciudăţenii de-astea.

– Trebuie să insistăm. Eu, personal, cred că asta-i singura salvare pentru ea. O să se ofilească pur şi simplu şi o să moară, dacă n-o încurajăm să fie activă, să se reîntoarcă la muncă.

– De acord, şi poţi conta pe mine. Mai e ceva... Emily ezită, o privi cu prudenţă pe Paula, apoi spuse repede: Ce-ar fi să te muţi din nou aici cu Nora şi copiii? Măcar până iese Jim din sanatoriu.

– Ai să râzi, dar m-am gândit la asta, adineauri, când eram cu bunica. Doi copilaşi înviorează imediat atmosfera şi poate că având strănepoţii în preajma ei, va căpăta poftă de viaţă.

– Categoric. Şi noi două putem s-o înveselim, ca s-o scoatem din apatie, nu crezi?

– Sper din tot sufletul, Emily.

– Când crezi că te poţi muta la Pennistone Royal?

Paula râse.

– Mâine te-ar satisface?

– Superb! Dacă vrei, vin să te ajut.

– Mi-ar face plăcere. apoi, luni dimineață mă duc să golesc biroul bunicii din magazinul din Leeds şi mă mut înapoi, în cel vechi. În seara când vom da masa pentru ziua ei, putem să-i facem amândouă propunerea. Îi pun în priză pe ai mei şi poate mă mai străduiesc şi eu ca s-o convingem. Paula se ridică. Trebuie să plec, Emily. Vreau să trec pe la sanatoriu. I-am promis lui Jim că mă duc să-l văd.

Cele două verişoare ieşiră din bibliotecă şi traversară holul de piatră, îndreptându-se spre uşa principală.

Emily o apucă pe Paula de braț cu o clipă înainte de a ajunge la cele câteva trepte de la intrare şi spuse încet:

– S-au făcut zece săptămâni de când e internat Jim. Cât mai stă, Paula?

– Încă o lună sau şase săptămâni. Dacă evoluează la fel de bine. Dacă nu... Paula dădu din umeri, dezarmată, apoi adăugă: Atunci s-ar putea să dureze mai mult, bineînțeles.

Emily o privi fix şi spuse repede:

– Ascultă, să nu te superi, dar sper că acum Jim şi-a dat seama ce rău îi face băutura. Vreau să spun că n-o să mai pună în viața lui gura pe băutură şi ...

– Ştie prea bine, interveni Paula, iar de mine ce să mai vorbim. Îți mulțumesc că te preocupă problemele mele, Emily. Deocamdată trebuie s-o iau încet, încet – e singurul mod în care-mi pot duce viața, să reuşesc să trec cu bine peste o nouă zi, fără să-mi pierd mințile. Şi, ca să fiu foarte sinceră, preocuparea mea principală este, pe moment, bunica.

– Da, spuse Emily. Te înțeleg, şi a mea. Poți conta pe ajutorul meu.

O ademeniră cu vorbe frumoase, o implorară, o provocară, încercară s-o bruscheze, folosind toate şiretlicurile pe care le ştiau ca s-o convingă pe Emma Harte să se apuce din nou de muncă.

Dar refuza consecvent şi categoric să se clintească. Atitudinea ei a fost inflexibilă. Clătina din cap hotărâtă şi repeta la nesfârşit că ea se retrăsese şi nu mai era nimic de discutat.

În cele din urmă, Paula şi Emily se dădură bătute, cel puţin aparent. Dar mai aruncau câte o remarcă şi câte o aluzie în timpul meselor. Continuară să-i ceară sfatul, chiar şi atunci când nu aveau cu adevărat nevoie, profitând de orice prilej pentru a-i stârni interesul şi a trezi în ea dorinţa de a-şi asuma din nou un rol activ în afaceri.

Emma era pe deplin conştientă de complotul lor şi zâmbea în sinea ei, recunoscătoare pentru dragostea şi grija lor, dar rămânea fermă în hotărârea de a duce o viaţă liniştită la Pennistone Royal.

Apoi, într-o dimineaţă de la mijlocul lui mai, Emma se trezi devreme. Descoperi că îi revenise energia, neastâmpărul şi elanul de odinioară. O surprinsese acest lucru şi rămase un timp întinsă în pat cugetând.

– Mă plictisesc de moarte, îi spuse ea Hildei, când menajera îi aduse sus tava cu micul dejun, la ora opt.

Punându-i tava în poală, Hilde chicoti înţelegătoare.

– Sigur că vă plictisiţi, doamnă Harte. Aţi fost toată viaţa o femeie activă şi lâncezeala asta, să nu faceţi nimic toată ziua, nu vă prieşte. Poate că ar trebui să-i spuneţi lui Tilson să vă ducă azi cu maşina până la Leeds. Aţi putea lua masa acolo cu domnişoara Paula sau cu domnişoara Emily. O să vă facă foarte bine să ieşiţi din casa asta, vă spun eu.

– Am o idee mai bună, Hilda spuse Emma gânditoare. Cred că o să încep să mă duc la birou şi să stau puţin acolo în fiecare zi. Nu vreau să mă angajez la o muncă regulată, de zi cu zi. Dar pe de altă parte, mi-ar plăcea să am o ocupaţie, Emma clătină din cap, a regret. Ar trebui s-o ajut pe Emily la pregătirea nunţii. Acum dacă stau şi mă gândesc, îmi dau seama că am fost îngrozitor de nepăsătoare, o bătrână egoistă... mi-am plâns de milă, fiindcă mi-au murit vechii prieteni. Pe faţa ei brăzdată de riduri se aşternu o expresie înţelegătoare. Dar nepoţii mei sunt prietenii mei, nu-i aşa, Hilda?

– Bineînţeles, doamnă Harte, răspunse Hilda. Domnişoara Emily va fi încântată să-i daţi o mână de ajutor cu nunta, ţinând seama că mama dumneaei stă la Paris şi nu pare să se sinchisească de ea. Are atâtea de făcut şi puţin timp. Nu mai e aşa de mult până la

cincisprezece iunie, doamnă. Hilda era fericită. Mă duc jos chiar acum, să-i spun lui Tilson să aducă maşina la scară, la zece şi jumătate. E bine aşa?

– Minunat, Hilda. Îţi mulţumesc mult.

La douăsprezece fără zece, Emma Harte intra în marele ei magazin universal din Leeds. Era îmbrăcată elegant, cu rochia bleumarin şi o haină asortată. La gât avea un şirag de perle albe ca laptele. În urechi îi sclipeau cerceii cu diamante, Părul argintiu era aranjat impecabil şi machiajul aplicat cu măiestrie.

Emma străbătu repede, cu pas vioi şi hotărât, raionul de cosmetice de la parter, cu un zâmbet larg pe buze. Oprindu-se să-i salute pe vânzătorii de la diverse raioane, descoperi că o înduioşa până la lacrimi primirea pe care i-o făceau.

Luă liftul spre birourile directorilor, apoi ezită o clipă în faţa uşiii de la apartamentul ei de birouri. Se întrebă ce vor spune Paula şi Agnes. Răsuci mânerul şi păşi înăuntru.

Paula şi Agnes stăteau lângă biroul celei de a doua, absorbite în conversaţie. Amândouă îşi întoarseră automat capetele când se deschise uşă. Amuţiră văzând-o pe Emma, evident luate prin surprindere.

– Ei bine, spuse Emma, m-am întors. Şi am de gând să rămân. Izbucni în râs văzând figurile lor uluite şi folosind ca odinioară dialectul din nord, adăugă: Ce staţi aşa, ca două curci plouate? Ziceţi ceva!

Paula zâmbi fericită.

– Bine-ai venit, bunico, spuse ea, înaintând spre Emma şi luând-o de braţ. Hai, vino, biroul tău te aşteaptă – e gata de câteva săptămâni.

Următoarele luni trecură pentru Emma atât de repede, încât parcă nici nu apucă să se dezmeticească. Zilnic sosea la magazinul din Leeds la unsprezece şi stătea până la patru. Se puse curând la curent cu toate problemele şi începu s-o intereseze din nou monumen-

talul ei imperiu de afaceri, cu toate că lăsa mersul zilnic al treburilor pe mâinile nepoților ei. Refuza cu încăpățânare să preia iarăşi frâiele, subliniind mereu că ea se retrăsese cu un an în urmă şi n-avea intenția de a-şi relua rolul de conducere al diverselor întreprinderi. Consimțea să fie consultată ori de câte ori aveau nevoie, era întotdeauna disponibilă pentru ei, oferindu-le sfaturi competente. Şi era la fel de inteligentă, ageră şi promtă ca întotdeauna. Şi astfel, aruncând o privire avizată asupra afacerilor, reuşea în acelaşi timp să-şi dedice majoritatea timpului pregătirii celor două nunți care urmau să aibă loc în iunie şi iulie. Emily se simțea extrem de uşurată prin faptul că se bucura acum de ajutorul bunicii ei şi acelaşi sentiment îl nutrea şi Maggie Reynolds, logodnica lui Alexander. Mama lui Maggie murise de mai mulți ani, iar tatăl ei, colonel în rezervă, nu se simțea prea grozav în ultimul timp. Şi nici nu era genul de bărbat care să se amestece într-o treabă muierească – nunta fiicei lui – fiind cam posac şi taciturn din fire.

Cu eficența ei inimitabilă şi cu neobişnuita ei capacitate de a se concentra perfect asupra chestiunilor curente, Emma se zbătea mai departe, făcând tot felul de aranjamente complicate. Se ocupa de invitații, de listele cu oaspeți, de furnizori, de florărese, de creatorii de modele pentru toalete, de instrumentiştii care urmau să cânte la cele două recepții. Îl vizită de două ori pe vicarul Riponului, preasfinția sa, pastorul Edwin LeGrice, pentru a discuta pe rând, fiecare dintre cele două slujbe de cununie, pe care urma să le oficieze personal în catedrala din Ripon. Vorbi cu organistul şi cu dirijorul corului pe îndelete şi le ajută pe cele două mirese şi pe mirii lor să-şi aleagă muzica potrivită pentru nuntă.

N-a fost lăsat la voia întâmplării nici cel mai mic detaliu. Emma dorea perfecțiunea şi era decisă s-o obțină, indiferent cât timp, câtă energie şi câți bani ar fi cheltuit pentru asta. Winston îi spuse într-o seară:

– Mătuşă Emma, e minunat că ai preluat comanda şi joci iarăşi rolul generalului, pocnind din biciuşcă aşa cum făceai odinioară la Neron's Nest. Ce ne-am face fără dumneata?

– V-ați descurca, sunt sigură, spuse Emma cu fermitate, ca de obicei, dar râse încântată de remarca lui Winston. Voia să fie dorită, îi plăcea să se simtă folositoare. Ei mă ajută să mă mențin tânără, plină de viață și veselă, se gândi ea mai târziu în aceeași seară, când se pregătea de culcare. Recunoscu de asemenea că pregătirile de nuntă o ajutaseră să mai uite de moartea lui Blackie, îi alinaseră suferința și sentimentul de singurătate. Acțiuni concrete, mormăi ea în șoaptă în timp ce-și punea cămașa de noapte. Și prilejuri de sărbătoare. Asta-i trebuie oricărei persoane în vârstă, ca să aibă pentru ce trăi mai departe.

La ora douăsprezece, în ziua de cincisprezece iunie, Emma se simțea copleșită de dragoste, mândrie și bucurie urmărind-o pe Emily pășind spre altarul catedralei din Ripon, la brațul tatălui ei, Tony Barkstone.

I se părea că tânăra ei strănepoată era mai frumoasă ca niciodată în ziua aceea. Semăna cu un delicat bibelou de Dresda, în rochia ei de nuntă din tafta albă. Era croită ca o crinolină de pe vremuri, fusta de deasupra fiind ridicată în dreptul tivului, drapată și prinsă cu minuscule firicele de nu-mă-uita și mărgăritare. O combinație din aceleași flori, tot din mătase, fuseseră împletite într-o coroniță care-i ținea voalul pe cap. Singurele bijuterii, în afară de inelul de logodnă, erau cerceii cu câte o lacrimă de diamant pe care Emma i-i dăruise în 1968 și șiragul de perle al stră-mătușii Charlotte, darul de logodnă al Emmei din partea fratelui ei, Winston, imediat după sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Surorile vitrege ale lui Emily, Amanda și Francesca, erau domnișoare de onoare, fermecătoare în rochiile lor lungi de tafta bleu și cu coronițe de caprifoi pe cap.

Recepția s-a ținut în grădinile de la Pennistone Royal și în timp ce Emma se învârtea printre membrii familiei, prieteni și numeroși oaspeți, își spunea mereu în gând ce norocoasă era să se afle acolo, în acea zi atât de deosebită în viața lui Emily și a ei. Vremea era superbă. Cerul semăna cu un porțelan albastru, soarele strălucea. Privind în jurul ei, Emma se gândi că grădinile ei nu fuseseră niciodată de o frumusețe atât de uluitoare, cu

nenumăratele flori ce alcătuiau o vâlvătaie de culori vii pe fondul verde proaspăt al peluzelor şi al copacilor. În după-amiaza aceea, percepea totul cu o extremă acuitate,vedea frumusețea naturii şi oamenii din jur cu o privire mai pătrunzătoare ca oricând. Cele mai mărunte lucruri căpătau brusc o nouă importanță şi semnificație şi, la un moment dat, pe Emma o cuprinse un sentiment de mulțumire, cum nu mai simțise până atunci.

În timp ce şedea şi îşi bea ceaiul, privindu-i pe tineri cum dansează, se gândi la viața ei grea, la luptele ei, la necazurile şi suferințele îndurate, la înfrângerile şi pierderile suferite. Dintr-o dată, toate i se părură lipsite de importanță. „Am avut noroc, comentă ea pentru sine. Am fost de fapt mai norocoasă decât majoritatea oamenilor. Am trăit o mare dragoste, am avut prieteni dragi şi iubitori, am dobândit un succes uriaş, am adunat o avere imensă şi am fost sănătoasă toată viața. Şi, cel mai important dintre toate am nepoți care mă iubesc şi-mi poartă de grijă acum, la bătrânețe. O, da, am avut noroc să obțin tot ce am acum.

După cinci săptămâni, la sfârşitul lui iulie, Emma trăi aceleaşi emoții când nepotul ei se cunună cu Marguerite Reynolds. Maggie era o mireasă la fel de frumoasă, elegantă şi suplă într-o rochie lungă, cu o croială simplă, din satin crem. Avea guleraş pe gât, mâneci lungi strâmte şi o fustă suplă care se prelungea cu o trenă. Pe cap purta o tocă de satin încrustată cu perle mici şi un voal din dantelă de Bruxelles. Aceeaşi vreme superbă din iunie a fost şi la cununia din iulie, oficiată la catedrala din Ripon şi la recepția ținută tot pe domeniul pe care se afla impunătoarea şi vechea casă a Emmei.

Într-o duminică, cam la o săptămână după cea de-a doua nuntă, Emma şi Paula plecară la plimbare prin grădinile de la Pennistone Royal. Emma spuse deodată:

– Îți mulțumesc că m-ai scos din deprimarea care mă cuprinsese după moartea lui Blackie. Dacă n-o făceai, n-aş mai fi fost de față la aceste două ocazii atât de minunate, n-aş mai fi văzut-o pe Emily aşezată la casa ei cu Winston şi pe Sandy cu Maggie. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul Paulei şi adăugă: Şi acum, cu un dram de

noroc, poate o să mai fiu încă pe lumea asta, ca să întâmpin apariția în familie a încă doi strănepoți, într-un viitor nu prea îndepărtat.

– O să fii, bunico! exclamă Paula, întorcându-i zâmbetul. O să am eu grijă de asta, fii sigură.

Emma o luă pe Paula de braț și continuară să se plimbe pe aleea șerpuită a rododendronilor. După un timp, Emma spuse cu un glas calm:

– Mă bucur că Jim a putut să iasă din sanatoriu la timp, pentru a asista la nunta lui Alexander.

– Și eu, buni dragă. Paula se întoarse spre Emma și remarcă pe un ton detașat: Se simte mult mai bine. Bietul Jim – a fost chiar pe fundul prăpastiei. De acum înainte nu se poate să nu o ia tot în sus.

– Să sperăm, iubit-o. Emma ezită puțin înainte de a murmura: Am încercat să vorbesc cu el despre nevroza lui, pentru că voiam să înțeleg ce anume a determinat-o. Dar nu e prea comunicativ, din păcate.

– Nu. Se pare că nu poate vorbi despre asta, nici măcar cu mine. M-am hotărât să nu-l presez. Sunt sigură că își va deschide sufletul mai târziu. Paula oftă. Într-un fel, Jim e foarte introvertit, bunico. Doctorul Hedley mi-a spus că l-a cam derutat și pe psihiatrul de la sanatoriu. Se pare că n-a reușit nici el să descopere cauza.

Emma nu făcu nici un comentariu și își continuară amândouă plimbarea în tăcere. În cele din urmă, se așezară pe o bancă, în vârful colinei. Emma privea fix în fața ei, gândindu-se încă la Jim. Expresia feței i se schimbă, întristându-se, căci se întreba de ce se retrăgea atât de mult în el însuși și părea a nu izbuti să-și descarce sufletul în fața psihiatrului, un medic care l-ar putea ajuta mult.

Cercetând-o cu privirea pe bunica ei, Paula spuse:

– La ce te gândești, iubit-o? Ai căzut dintr-o dată pe gânduri.

– Nu mă gândesc la nimic important, murmură Emma. Mă bucur că Jim s-a dus să stea în casa mea din sudul Franței, împreună cu Daisy și David. Cred că o vacanță acolo îi va face foarte bine.Soarele, aerul curat, activitățile în aer liber, mâncarea bună și odihna, se pare că fac întotdeauna minuni. Când se va întoarce, la sfârșitul lui

august, va putea reveni la ziar. Intrucât Paula tăcea, Emma îi aruncă o privire intrigată. Nu crezi? Îmi ascunzi ceva, draga mea?

– Nu, te asigur că nu, exclamă Paula, smulgându-se din gândurile ei negre. Sunt la fel de fericită ca şi tine că a consimţit să-şi facă o vacanţă împreună cu părinţii mei.

– Mă surprinde că n-a insistat să te duci şi tu cu ei, se aventură Emma, privind-o cu şi mai multă atenţie.

– I-am promis lui Jim că mă duc să stau şi eu o săptămână la mijlocul lui august, dacă eşti de acord. De fapt, speram să vii şi dumneata.

– A, nu, n-am de gând să mai hoinăresc. Eu rămân aici, să mă ocup de strănepoţii mei. Emma se opri, chibzui, apoi remarcă pe un ton cât se poate de detaşat. Mi-ar face plăcere să stai la Pennistone Royal, Paula. Bineînţeles dacă Jim e de acord şi vrea să locuiască aici. Casa e atât de mare şi va fi pustie fără micuţa Emily. Emma izbucni în râs. Ar fi cazul să nu-i mai spunem aşa, nu crezi? La urma urmelor acum e o femeie măritată.

– Şi foarte conştientă de asta, spuse Paula, râzând şi ea. Mi-ar plăcea să locuim aici, cu dumneata, bunico. O să vorbesc cu Jim când voi ajunge în Franţa.

Paula era cât pe-aci să-i spună Emmei că voia să mai discute cu Jim şi despre divorţ. Îi aruncă pe furiş o privire bunicii şi se răzgândi. Ce rost are s-o îngrijoreze? Mai bine să stea mai întâi de vorbă cu Jim, ca să lămurească lucrurile.

CAPITOLUL 42

Era o după-amiază fierbinte la sfârşitul lui august.

Emma şedea la masa de lucru din biroul ei de la magazinul din Leeds, verificând pentru Paula o listă cu cifre de vânzări. Simţi brusc că nu era singură. Îşi ridică

iute privirea şi şi-o îndreptă spre uşa deschisă care ducea spre biroul Paulei, aşteptându-se s-o vadă pe nepoata ei.

Nici urmă de Paula.

– Încep să am halucinaţii, spuse Emma cu glas tare, apoi râse încet. Şi vorbesc de una singură. Sper că nu m-am senilizat. N-aş suporta aşa ceva.

Puse jos stiloul şi privi foaia cu cifre de pe birou. Îi era silă, descoperi că n-o mai interesau deloc cifrele. Se uită la ceas. Era aproape cinci. La ora asta, Paula se învârtea prin raioanele magazinului. Poate că s-a dus să se întâlnească cu Emily în salonul de încălţăminte Rayne-Delman. Când sunase mai devreme din biroul ei de la Genret, Emily spusese că vrea să cumpere nişte pantofi.

Un zâmbet ce reflecta o mare bucurie înflori în colţul buzelor severe ale Emmei, îndulcindu-le duritatea. Diseară au o mică petrecere numai între fete la Pennistone Royal, aşa cum făceau deseori în ultimul timp, în fiecare vineri. Numai ele trei şi Merry O'Neill.

Emma se lăsă pe speteaza scaunului, reflectând asupra acelei seri pe care o aştepta cu nerăbdare, apoi clipi la lumina puternică ce venea dinspre fereastră. „Ce tare străluceşte soarele dintr-o dată, chiar mă orbeşte, murmură ea. Se ridică, se duse la canapea şi se aşeză.

Închise ochii, ca să se ferească de lumina nemiloasă care inunda încăperea. Dar parcă-i pătrundea prin pielea fină a bătrânelor ei pleoape; le deschise şi privi acea lumină strălucitoare, neobişnuită şi nefirească. Micşoră ochii şi îşi puse palma pavăză în dreptul lor. „E orbitoare, se gândi ea din nou. Trebuie să-i spun Paulei să pună nişte jaluzele în biroul ăsta. E insuportabil aici într-o zi însorită ca asta."

Emma întoarse capul, ca să se ferească de lumina puternică. Privirea i se opri asupra fotografiilor înrămate de pe măsuţa de lângă canapea. Argintul, alama şi sticla sclipeau intens în lumina strălucitoare care scălda acum tot biroul şi toate acele chipuri dragi care o priveau la rândul lor, obsedant, aveau un luciu ciudat. Într-adevăr o obsedaseră în ultimul timp... Laura şi Blackie, fraţii ei, Winston şi Frank, Paul. O, da, iubitul ei Paul. În ultimele

zile, chipurile lor se profilaseră atât de clare, de vii, în imaginația ei, glasurile lor răsunau atât de puternic, de vibrant în mintea ei! Erau atât de reali pentru ea, de parcă ar fi fost încă în viață.

Emmei i se păru că trecutul căpătase o realitate mai profundă, mai pronunțată decât prezentul. Amintirile o asaltau mereu, – amintirea anilor trecuți – cu o forță şi o limpezime uluitoare. O învăluiau, o purtau în alte sfere ale timpului şi deseori simțea că însuşi timpul se oprise la o anumită răscruce, de mult de tot, în tinerețea ei. Da, morții ei dragi începuseră s-o acapareze total când era treabă şi să pună stăpânire pe ea în nopțile de neliniște. Săptămâna trecută avusese atâtea vise ciudate şi ei erau acolo, cu ea, în acele vise.

Emma întinse mâna după fotografia lui Paul, zâmbind. O ținu strâns în mâini, privindu-i chipul. De câte ori luase în mână acestă fotografie în ultimele patruzeci şi opt de ore, simțindu-se irezistibil atrasă de ea, hipnotizată tot timpul de zâmbetul lui, de ochii lui surâzători. Intensitatea acelei lumini strălucitoare se mări atît de mult, încât Emma clipi din nou. Tot biroul radia, pâlpâia în lumina aceea puternică. Parcă s-ar fi aprins mii de becuri care luminau toate mijlocul încăperii. Strânse la piept fotografia lui Paul şi făcu ochii mari în fața acelei lumini supranaturale, fără s-o mai deranjeze strălucirea ei. Era superbă, ca un halou divin.

Dar după ce o privi câteva minute, îşi lăsă capul pe perne şi închise ochii. Scoase un mic suspin de plăcere. O cuprinse fericirea, o fericire cum nu mai cunoscuse şi cum nu ar fi crezut că poate exista. Prin corp i se răspândi o senzație de căldură. „Ce plăcut e," se gândi ea. Şi ea, care suferise toată viața de frig, era invadată de acea căldură şi de o pace absolută, perfectă. Se simțea ametită, moale, fără vlagă. Şi totuşi, Emma îşi dădea seama că era mai puternică decât fusese vreodată. Şi treptat, mai simți ceva. El se afla aici. În această încăpere, cu ea. Aceasta era prezența pe care o simțise cu câteva minute înainte.

Mergea prin lumină, venind spre ea, tot mai aproape şi mai aproape. Dar era atât de tânăr... arăta exact ca în

seara când îl zărise pentru prima oară la hotelul Ritz, în timpul celui de al doilea război mondial. Purta uniforma de militar. Maiorul Paul McGill din armata australiană. Stătea în picioare, deasupra ei, zâmbind cu acel zâmbet cuceritor al lui, şi ochii lui albaştri, mari şi limpezi îşi revărsau toată dragostea asupra ei... „Ştiam că te voi găsi aici, în birou, Emma", spuse Paul, „dar e timpul să te opreşti. Munca ta pe acest pământ s-a încheiat. Ai realizat tot ce aveai de realizat, ai făcut tot ce aveai de făcut. Acum trebuie să vii la mine. Te aştept de peste treizeci de ani. Vino, Emma mea iubită." Îi zâmbi şi-i întinse mâna. Emma oftă printre zâmbete. „Încă nu, Paul", spuse ea. „Încă nu mă lua. Lasă-mă să le mai văd o dată... pe Paula şi pe Emily. Trebuie să vină. Lasă-mă să-mi i-au rămas bun de la fetele mele. Apoi voi veni la tine cu dragă inimă. Acum vreau cu adevărat să fiu cu tine. Ştiu şi eu că a sosit timpul să plec." Paul zâmbi şi se îndepărtă de canapea, păşind în miezul acelui ghem de lumină strălucitoare, divină. „Paul, iubitule, aşteaptă-mă", strigă Emma. El răspunse: „Sunt aici. Nu te voi mai părăsi niciodată. Acum eşti în siguranţă, Emma" Ea întinse braţele spre Paul, încercând s-ajungă la el.

Fotografia îi căzu din braţe, se zdrobi de pardoseală şi sticla se prefăcu în cioburi. Emma se simţea atât de vlăguită, încât n-avu puterea s-o ia de jos. N-avea nici măcar puterea de a deschide ochii.

Intrând în biroul alăturat, Paula şi Emily auziră zgomotul acela brusc. Se priviră speriate şi alergară în biroul bunicii.

Emma zăcea nemişcată, rezemată de perne. În nemişcarea aceea, faţa ei era atât de liniştită, de împăcată, încât amândouă simţiră că li se înmoaie picioarele. Paula puse cu calm mâna pe braţul lui Emily şi, împreună, se apropiară de canapea. Rămaseră cu privirea aţintită în jos, spre bunica lor, alarmate.

– A aţipit puţin ca de obicei, şopti Emily, simţind brusc o mare uşurare. Observă fotografia de pe jos, o luă şi o puse la loc.

Dar Paula privi mai cu atenţie faţa nemişcată şi blândă. Văzu cum i se zgârcise nasul, înălbindu-se în

jurul nărilor, văzu buzele livide, paloarea ca de ceară a obrajilor.

– Nu, n-a ațipit. Paulei începură să-i tremure buzele, fără a le putea controla. E pe moarte. Bunica e pe moarte.

Emily păli și încremeni de spaimă. Ochii ei verzi, atât de asemănători cu ai Emmei se umplură de lacrimi.

– Nu, nu se poate! Să-l chemăm pe doctorul Hedley!

Paula simți că se sufocă și-i dădură lacrimile. Și le șterse cu mâna, care-i tremura.

– E prea târziu, Emily. Cred că mai are de trăit doar câteva minute. Paula își înăbuși un geamăt, îngenunche la picioarele Emmei și-i luă una din mâinile ei bătrâne și fragile.

– Bunico, spuse ea încetișor, eu sunt, Paula.

Pleoapele Emmei se ridicară. Imediat chipul ei se lumină.

– Te-am așteptat, iubito. Și pe Emily am așteptat-o. Unde e? N-o văd. Glasul Emmei era firav, tot mai stins.

– Aici, bunico, rosti Emily abia vorbind. Îngenunche și ea și-i luă cealaltă mână.

Emma o văzu și își înclină puțin capul. Închise ochii, dar îi deschise imediat. Se ridică de pe perne cu un mic elan de energie și privi direct fața înecată în lacrimi a Paulei. Glasul ei era extrem de firav, dar foarte clar, aproape tineresc, când rosti:

– Ți-am cerut să-mi păstrezi visul... dar trebuie să ai și tu propriul tău vis, pe lângă al meu, Paula. Și tu, Emily. Amândouă trebuie să vă păstrați visurile... întotdeauna. Se lăsă din nou pe speteaza canapelei, epuizată parcă și pleoapele i se închiseră.

Cele două nepoate o priveau amuțite, agățându-se de mâinile ei, sfâșiate de durere. Tăcerea din cameră era tulburată doar de suspinele lor înăbușite.

Deodată, Emma deschise pentru a doua oară ochii. Îi zâmbi Paulei, apoi lui Emily, își întoarse pe urmă privirea în altă parte. Ochii ei priveau departe, foarte departe, de parcă zăreau un loc pe care ele nu-l vedeau și pe cineva care i se arăta doar ei.

– Da, spuse Emma. Ştiu că a sosit momentul.

Ochii ei verzi se încordară, căpătară o strălucire extraordinară, şi în ei licărea cea mai pură lumină lăuntrică. Zâmbi cu acel incomparabil zâmbet al ei, care-i scălda chipul în lumină, apoi i se aşternu pe chip o expresie de extaz şi de bucurie sublimă, privindu-şi pentru ultima oară nepoatele. Închise ochii.

– Bunico, bunico, te iubim atât de mult! Emily izbucni în sfâşietoare hohote de plâns.

– Şi-a găsit liniştea, şopti Paula, făcând o grimasă de durere şi cumplită suferinţă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. După o clipă, se ridică. Se aplecă asupra bunicii ei, o sărută pe buze şi lacrimile ei picurară pe obrajii Emmei. Te voi purta întotdeauna în inima mea, buni. În fiecare zi a vieţii mele. Eşti cea mai bună parte din mine.

Emily sărutase mâna mică a Emmei de nenumărate ori şi acum se ridică şi ea. Paula se dădu la o parte, pentru a o lăsa pe verişoara ei să-şi ia rămas bun de la Emma.

Emily întinse mâna, o mângâie pe bunica ei pe obraz, apoi îi sărută buzele.

– Vei fi vie atâta timp cât voi trăi, buni. Te voi iubi mereu. Nu te voi uita niciodată.

Automat, Paula şi Emily se apropiară una de cealaltă şi se îmbrăţişară. Cele două tinere femei rămaseră înlănţuite aşa câteva minute, plângând, împărţindu-şi durerea, încercând să se mângâie una pe cealaltă. Încet, încet se liniştiră.

Emily o privi pe Paula şi spuse cu glas tremurător:

– Întotdeauna mi-a fost frică de moarte. Acum n-o să-mi mai fie. Îmi voi aminti chipul bunicii în clipa când era pe moarte. Avea atâta strălucire, era atît de luminos! Iar din ochi i se revărsa numai fericire. Nu ştiu ce-a văzut bunica, dar era ceva neasemuit de frumos, Paula.

Paulei i se strânse inima.

– Da, spuse ea tremurând, a văzut ceva frumos, Emily. L-a văzut pe Paul... i-a văzut pe Winston şi pe Frank... pe Laura şi pe Blackie. Şi era fericită pentru că, în sfârşit, se ducea la ei.

CAPITOLUL 43

În moarte ca şi în viaţă, Emma Harte stăpânea situaţia perfect.

După ce-l chemară pe doctorul Hedley la magazin, îi anunţară prin telefon pe membrii familiei şi apoi însoţiseră trupul Emmei la serviciul de pompe funebre, Paula şi Emily porniră în sfârşit cu maşina spre Pennistone Royal.

Hilda le întâmpină în holul de piatră, cu faţa scăldată în lacrimi.

Îi întinse Paulei scrisoarea pe care o ţinea în mână.

– Doamna Harte mi-a dat-o acum câteva săptămâni. M-a rugat s-o păstrez pentru dumneavoastră, domnişoară Paula, până la moartea dumneaei. Hilda, care lucra la Emma de peste treizeci de ani, izbucni din nou în lacrimi. Nu-mi vine să cred că s-a stins, spuse ea, ştergându-şi ochii. Arăta atât de bine azi dimineaţă, când a plecat la magazin.

– Da, într-adevăr, murmură Paula încet. Să ne bucurăm că a fost lucidă până în ultima clipă şi că a avut o moarte liniştită. A fost cu adevărat o moarte frumoasă, Hilda. În următoarele minute, Paula şi Emily se străduiră să-i aline durerea şi-i povestiră în amănunt cum se stinsese stăpâna ei, ceea ce păru s-o liniştească pe bătrâna menajeră.

În cele din urmă, revenindu-şi, Hilda spuse:

– Îmi închipui că aveţi amândouă o mulţime de treabă. Dacă vă trebuie ceva, mă găsiţi în bucătărie.

– Mulţumesc, Hilda, spuse Paula. Traversă încet holul de piatră şi urcă scara principală, strângând la piept scrisoarea. Emily venea după ea.

Intrară în salonul de la etaj al Emmei, unde focul ardea şi luminile erau aprinse. Se aşezară împreună pe canapea şi Paula deschise cu mâinile tremurătoare plicul sigilat şi citi cele patru pagini, acoperite cu scrisul îngrijit şi elegant al Emmei. Scrisoarea nu era nici sentimentală, nici tristă, ci vioaie şi concretă, conţinând instrucţiunile Emmei pentru înmormântare. Dorea o slujbă simplă şi

scurtă, doar o rugăciune şi două cântece religioase, dintre care unul să fie cântat de Shane O'Neill. Nu voia să i se facă epitaful decât în cazul în care Paula ar fi ţinut neapărat, şi ar urma să fie rostit de nepotul ei, Randolph şi de nimeni altcineva.

Tocmai acest ton vesel al scrisorii îi aduse Paulei lacrimi în ochi. Îşi înghiţi nodul din gât şi-i întinse lui Emily scrisoarea.

– Sunt ultimele dorinţe ale bunicii. Nu doreşte o slujbă de înmormântare lungă şi plicticoasă şi nici exagerat de cucernică. Trebuie să-i împlinim dorinţa, Emily.

Emily plânse şi ea în timp ce citi scrisoarea. După ce îşi şterse lacrimile şi îşi suflă nasul, întrebă cu glas tremurător:

– Ce-o să ne facem fără bunica, Paula?

Paula o luă pe după umeri şi o mângâie. După un timp, rosti ferm, dar blând:

– Vom face ceea ce ar vrea ea să facem, ne vom ocupa de înmormântarea ei, ca să fie aşa cum şi-a dorit. Şi din acest moment vom fi tari, vom fi curajoase. Asta aşteaptă ea de la noi. La urma urmelor, aşa ne-a crescut. Ne-a învăţat să ţinem capul sus, aşa cum l-a ţinut ea toată viaţa şi aşa trebuie să facem. Să n-o dezamăgim. Niciodată.

– Ai dreptate. Emily trase adânc aer în piept. Iartă-mă, nu vreau să-ţi fiu o povară. Ştiu că ţi-e la fel de greu ca şi mie. Se încruntă, apoi adăugă: Ai observat data de pe scrisoare?

– Da. A scris-o la câteva zile după nunta lui Alexander – doar cu o lună în urmă.

– Crezi că ştia că va muri curând?

– Poate, nu sunt sigură. Se spune totuşi că bătrânii simt când li se apropie sfârşitul. Ştii că moartea subită a lui Blackie a zguduit-o şi a făcut-o să se simtă vulnerabilă, să devină şi mai conştientă că e şi ea muritoare. Paula se sili să zâmbească printre lacrimi. Pe de altă parte, mi-ar plăcea să cred că bunica noastră a fost doar eficientă ca de obicei, gândindu-se la toate eventualităţile, atunci când a scris scrisoarea. Ştii la fel de bine ca mine că Emma Harte nu lăsa nimic la întâmplare.

Aceste comentarii părură s-o înveselească pe Emily.

– E adevărat. Şi măcar bunica a murit aşa cum a vrut să moară – în biroul ei, la datorie.

Ambele femei întoarseră capul când uşa se deschise brusc.

Winston năvăli în salon, cu faţa gravă, cu ochii roşii.

– Iertaţi-mă că am întârziat. Am stat ore-n şir la telefon, spuse el. Îşi sărută soţia, o strânse de umeri, în semn de îmbărbătare, apoi se aplecă şi o sărută pe Paula pe obraz. Păreţi la fel de dărâmate ca şi mine. Nu vreţi să beţi ceva?

– Mulţumim, Winston. Eu aş vrea o vodcă cu apă tonică, spuse Paula.

– Şi eu la fel, scumpule, spuse Emily.

Le aduse băuturile, îşi trase un scaun lângă foc şi îşi aprinse o ţigară.

Paula îi întinse scrisoarea Emmei, explicându-i:

– Emma este foarte clară şi precisă, slavă Domnului. Se evită astfel tot felul de discuţii şi de certuri în familie privitor la înmormântarea ei, mai ales cu Robin. Îl ştiţi cum e, protestează la orice, şi e mult prea dogmatic.

Paula îi aruncă o privire intrigată.

– Nu prea cred că îşi va exprima vreo opinie despre înmormântarea mamei lui – în împrejurările de faţă. N-ar îndrăzni, sunt sigură.

Winston se strâmbă.

– Din câte-l ştiu, s-ar putea să îndrăznească. Dar scrisoarea ei e foarte limpede şi cu asta basta.

– Poţi fi sigur că înmormântarea bunicii va decurge exact aşa cum a plănuit-o ea însăşi, exclamă Paula.

Winston încuviinţă din cap şi întrebă:

– Ce-a spus doctorul Hedley, după ce a examinat-o pe mătuşa Emma?

– Stop cardiac, răspunse Emily. Simţi un nod în gât. Sărmana inimă bătrână a bunicii a cedat, a încetat să bată.

Winston trase din ţigară şi îşi întoarse privirea, căci brusc îi dădură lacrimile. Îi tremură glasul când spuse:

– Bunicul Winston îmi spunea că sora lui avea o inimă mare ca o piatră de pavaj şi aşa era inima Emmei. Oftă

încetişor. Bine măcar că a avut o moarte senină, trebuie să fim recunoscători pentru asta. Îşi întoarse din nou privirea spre Paula. Când are loc înmormântarea? Aţi hotărât data?

– Mă tem că nu poate fi mai devreme de marţi. În primul rând, pentru că trebuie să-ajungă Philip din Australia, îi spuse Paula. Din fericire, Pip era la Sydney, nu la fermele de oi din Coonamble, când l-am sunat. A spus că va pleca mâine la prima oră. În zori. Închiriază un avion particular. Zicea că ajunge mai repede decât cu un avion comercial. Am vorbit şi cu mama. Fireşte că era la fel de tulburată ca şi noi şi vrea s-ajungă acasă cât mai repede. Deci ea, tata şi Jim vin cu avionul de la Nisa, direct la Manchester, mâine dimineaţă. Atunci vor sosi şi Alexander cu Maggie.

Emily spuse:

– Am vorbit cu mami la Paris. I-am spus că nu-i nevoie să vină până duminică sau luni. Am vorbit şi cu Robin şi Kit. Sunt aici, în Yorkshire, deci nu e nici o problemă. Am reuşit să luăm legătura cu toţi de pe lista noastră, inclusiv cu Sarah şi Jonathan. Tu ce-ai făcut, Winston?

– Eu am dat de tata la hotelul din Londra. Va lua un tren de dimineaţă. Vivienne este la Middleham. Sally şi Anthony, la Clonloughlin. Mătuşa Edwina este însă la Dublin. Anthony mi-a spus că va vorbi cu ea mai târziu. Vin cu avionul duminică. Vom avea casa plină, Paula.

– Ştiu.

Winston spuse gânditor:

– Cred că Emily şi cu mine ar trebui să ne mutăm aici, cu tine, în următoarele zile. Ce...

Paula interveni:

– O, da, vă rog! Mi-aţi fi de mare ajutor.

Winston îşi drese glasul şi întrebă cu glas scăzut:

– Când îi aduc trupul... vreau să spun, când o aduc pe mătuşa Emma înapoi, la Pennistone Royal?

Paula clipi iute căci i se umeziră ochii.

– Mâine după-amiază. Mâine în zori am să duc la serviciul de pompe funebre rochia cu care a dorit să fie îmbrăcată. Paula întoarse capul, tamponându-şi lacrimile cu vârfurile degetelor. După o secundă, continuă: Emily şi

cu mine n-am vrut s-o lăsăm singură acolo în zilele următoare. Poate o să vă pară stupid, dar noi n-am vrut să stea fără noi. Deci sicriul ei va fi adus aici, în această casă, căminul ei, singurul loc pe care-l iubea cu adevărat pe acest pământ. Am hotărât să punem catafalcul în holul de piatră. Îi plăcea atât de mult acest hol... Glasul i se stinse.

Emily spuse, uşor enervată:

– Nu poţi să-ţi închipui cât de absurd a fost antreprenorul de pompe funebre, Winston! S-a comportat atât de birocratic! Chiar a încercat mai devreme să se certe cu noi când am insistat să stăm cu bunica la... acolo.

– Ştiu, iubito, murmură Winston înţelegător. Întotdeauna sunt o mulţime de formalităţi absurde. Dar principalul este că ai obţinut ce ai dorit.

– Bineînţeles că am obţinut, confirmă Paula. Apropo, Emily a găsit-o pe Merry tocmai când pleca la birou şi a chemat-o aici la masă. S-a dus apoi la unchiul Bryan să-i spună de Emma. Se pare că a fost atât de zdrobit, încât a trebuit să-l ducă acasă, la Wetherby, cu maşina.

– E normal să fie atât de afectat, răspunse Winston. Mătuşa Emma a fost ca o mamă pentru Bryan când era copil.

– Merry ne-a sunat când a ajuns la birou, spuse Emily. Familia O'Neill apare pe la ora nouă, ca să stea cu noi.

– Apropo, am încercat să dau de Shane. Trebuia să se întoarcă după-amiază din Spania. Winston îşi fixă privirea asupra Paulei. Dar de când am sunat pe la şase şi patruzeci şi cinci la biroul din Londra, nu mi-a răspuns nimeni. Cred că l-am pierdut...

– L-am prins eu acolo, îl întrerupse Paula. La şase. Tocmai sosise de la aeroport. În clipa asta e în drum spre Yorkshire. Vine cu maşina, direct aici. Pe la unsprezece trebuie să apară.

Se auzi o bătaie în uşă şi Hilda intră în salon.

– Scuzaţi-mă, domnişoară Paula, spuse ea, dar eu pregătisem deja ca de obicei mâncare rece pentru seara asta, ca în fiecare vineri. Ştiţi, înainte de a mă suna ca să-mi spuneţi... Menajera se opri, acoperindu-şi gura cu

mâna. Trase aer în piept şi glasul îi tremură când încheie: Despre moartea doamnei Harte. Se uită neputincioasă la Paula, incapabilă să mai rostească vreo vorbă.

– Iartă-mă, Hilda, dar n-am chef să mănânc. Paula se uită la Emily şi la Winston. Vreţi vreunul din voi să mâncaţi? Amândoi clătinară din cap şi Paula adăugă: Renunţăm la masă astă-seară. Oricum îţi mulţumesc, Hilda.

– O, vă înţeleg, domnişoară Paula. Hilda făcu o grimasă. Nici eu nu pot să mănânc. Ca să vă spun drept, mi-ar sta mâncarea în gât, îngână ea şi dispăru.

– Hilda spune lucrurilor pe nume, ca întotdeauna, afirmă Winston. Dar eu o înţeleg. Şi eu simt la fel. Se ridică şi se duse la consolă, unde îşi mai turnă un scotch cu sifon. Se întoase brusc, o privi mai întâi pe soţia lui, apoi pe Paula şi rosti meditativ: Poate pare ciudat ceea ce spun, chiar straniu, dar acum când mătuşa Emma e moartă, îi simt prezenţa mai acut ca oricând. Nu pentru că mă aflu aici, în încăperea ei preferată, ci în general. Ea e... e pur şi simplu aici, cu mine. O simt aproape, de atunci, de când m-ai sunat la biroul din Harrogate ca să-mi spui că a murit.

Emily dădu din cap, aprobându-l cu tărie.

– Nu e deloc straniu, Winston. Tocmai asta discutam cu Paula când ne întorceam aici cu maşina astă-seară.

O clipă Paula rămase pe gânduri, tăcută, apoi spuse cu glas liniştit:

– Toţi îi simţim prezenţa, pentru că ea este aici, cu noi, Winston. E peste tot în jurul nostru. Şi în sufletele nostre. Ea a făcut din noi ceea ce suntem, ne-a dăruit atât de mult din ea, încât suntem plini de ea. Dintr-o dată, un zâmbet cald luminâ chipul obosit al Paulei. Bunica va fi cu fiecare dintre noi tot restul zilelor noastre. Şi astfel, ea nu va fi niciodată moartă cu adevărat. Emma Harte va continua să trăiască veşnic printre noi.

*

Slujba de înmormântare a Emmei Harte s-a ţinut în catedrala din Ripon, după cum ceruse ea, la ora unu, în prima marţi după moartea ei.

Era prezentă întreaga ei familie, precum şi prieteni, colegi, angajaţi ai firmelor şi aproape toţi locuitorii satului Pennistone Royal, unde trăise timp de treizeci de ani. Catedrala se umpluse până la refuz, şi dintre cei prezenţi, puţini n-aveau lacrimi în ochi, majoritatea plângând îndurerați.

Sicriul a fost purtat prin naos, până la altar, de către şase bărbaţi, pe care ea îi alesese. Trei dintre ei erau nepoţii ei, Philip McGill Amory, Alexander Barkstone şi Anthony Standish, Conte de Dunvale. Ceilalţi trei erau nepotul ei de frate, Winston Harte şi Michael Kallinski, nepoţii celor doi prieteni dragi ai ei din tinereţe.

Deşi sicriul nu era greu, cei şase tineri bărbaţi mergeau cu pas rar, măsurat, în ritmul muzicii de orgă care răsuna în toată catedrala aceea străveche. În cele din urmă, purtătorii sicriului se opriră în faţa magnificului altar şi aşezară acolo sicriul Emmei printre nenumărate buchete şi coroane de flori de un mare rafinament. Zona centrală în care se afla sicriul era scăldată de lumina numeroaselor lumânări şi a razelor de soare care pătrundeau prin vitraliile cu sclipiri de nestemate.

Familia ocupa toate stranele din faţă. Paula şedea între Jim şi mama ei. Tatăl ei stătea de cealaltă parte a lui Daisy. În dreapta lui şedea Emily, preocupată să le dădăcească pe Francesca şi Amanda, care plângeau neîntrerupt, având batistele deja ude. Deşi Emily era la fel de îndurerată ca surorile ei, reuşea cumva să-ţi ţină firea, încercând să le liniştească pe cele două adolescente disperate.

După ce purtătorii sicriului se aşezaseră o dată cu ceilalţi membri ai familiei îndurerate, vicarul de Ripon, Preasfinţia sa Edwin Le Grice, începu scurta slujbă divină. Vorbi frumos despre Emma, cu cuvinte elocvente şi înduioşătoare şi după ce coborî din altar zece minute mai târziu, locul lui a fost luat de nepotul de frate al Emmei, Randolph Harte.

Randolph rosti singurul epitaf. Se poticni de câteva ori, glasul lui puternic sugrumându-se de emoţie şi lăsă neterminate câteva propoziţii, neputând să-şi mai stăpînească durerea şi sentimentul de pierdere irecupera-

bilă. Cuvintele lui Randolph despre mătuşa lui au fost extrem de simple şi pline de dragoste, rostite din inimă, cu autentică emoţie. Epitaful Emmei s-a limitat la o înşiruire a calităţiilor ei de om. Nu a pomenit nimic despre cariera ei de femeie de afaceri, una din reginele comerţului mondial. A subliniat în schimb generozitatea ei sufletească, bunătatea ei, omenia ei, marile ei gesturi de caritate, devotamentul ei faţă de prieteni şi familie, extraordinarele ei calităţi de femeie cu un caracter integru, plină de forţă şi de voinţă de neînvins.

După rostirea epitafului, care le stoarse multora lacrimi, corul catedralei din Ripon se ridică în picioare şi cântă armonioasa lor versiune a imnului religios „Înainte, scldaţi creştini", unul dintre cele două imnuri pe care Emma le învăţase în copilărie şi care dorise să fie cântat la înmormântarea ei.

După ce corul se aşează, vicarul Riponului se întoarse la altar. Rosti o singură rugăciune, repetată după el de asistenţa îndoliată, apoi înălţă propria lui rugă pentru sufletul Emmei Harte, întru viaţă veşnică. După ce termină, îi îndemnă pe toţi cei prezenţi să rostească fiecare în următoarele minute rugăciunle personale şi intime pentru Emma, într-o tăcere absolută.

Paula plecă capul şi deşi strânse tare din ochi, îi ţâşniră lacrimile, picurându-i pe mâinile împreunate. În catedrală se lăsase o tăcere absolută şi liniştea ei îi învăluia pe toţi. Din când în când, în acel imens spaţiu încremenit în tăcere, mai răsuna câte un geamăt înfundat, un mic oftat îndurerat, sau o tuse gâtuită.

Apoi, deodată, glasul lui răsună atât de sincer, de limpede, şi de pur, încât Paula simţi că i se sfâşie inima. Deşi ştiuse că Shane va cânta „Ierusalim", de vreme ce era una dintre ultimele dorinţe ale Emmei, era profund tulburată. Îşi duse batista la faţă, gândindu-se că nu va putea suporta până la capăt această parte a slujbei.

Shane O'Neill stătea singur într-un colţ îndepărtat al catedralei şi cânta fără acompaniament vechiul poem religios al lui William Blake cu glasul lui plin, de bariton, care răsuna în toată biserica.

Când ajunse la sfârşitul primului vers şi îl începu pe cel de al doilea, Paula se simţi cuprinsă de un extraordinar sentiment de uşurare şi de pace, învăluită în vraja cuvintelor. Cântecul lui Shane o fascinase.

Glasul lui bine timbrat pătrunse în sufletele tuturor celor de faţă în timp ce cânta:

„Aduce-ţi arcul din aur arzător.
Aduceţi săgeata dorinţelor, fierbinte.
Aduceţi şi lancea: Deschide-te, nor!
Aduceţi-mi cerul de foc! Înainte!

N-am să-ncetez nicicând a mă lupta,
Voi sta cu spada-n mână, neclintit,
Până ce sfânt Ierusalim voi înalţa
Pe-acest pământ al Angliei, înverzit."

Când glasul lui Shane se stinse, Paula înţelese brusc necesitatea, semnificaţia şi importanţa ritualului şi ceremoniei înmormântării. Ea o ajuta într-un fel să-şi suporte suferinţa. Rugăciunile, aşa scurte cum fuseseră, corul de băieţi şi apoi Shane care cântaseră atât de armonios, grămezile de flori şi extraordinara frumuseţe a acestei străvechi catedrale îi uşuraseră într-o oarecare măsură copleşitoarea durere sufletească. Prezenţa vicarului, pe care-l cunoştea de ani de zile era pentru ea liniştitoare, alinătoare. Îşi dădu seama dintr-o dată că atunci când un necaz poate fi împărtăşit în acest fel, povara suferinţei sufleteşti este mai uşor de suportat. Ştia că slujba fusese puţin mai sofisticată decât o dorise bunica ei, dar simţea că adusese multă consolare celor care o iubiseră din toată inima pe Emma şi care plângeau sincer dispariţia ei. „I-am făcut onorurile, i-am adus un minunat omagiu în clipa când părăsea această viaţă pământeană, se gândi Paula. A fost modul nostru de a-i spune cu drag adio." Ridicând capul, Paula se simţi cuprinsă de un nou val de energie.

Deveni dintr-o dată conştientă de cumplita suferinţă a mamei ei. Daisy plângea în hohote pe umărul lui David, incapabilă să se stăpânească. Paula îi puse mâna pe braţ şi-i şopti:

– Nu mai plânge, mami. Gândeşte-te că, în sfârşit, şi-a găsit liniştea. Acum e cu tatăl tău, cu Paul, sunt toţi împreună pentru totdeauna, pentru veşnicie.

– Da, îngână Daisy. Ştiu, iubito, ştiu. Dar îmi va lipsi atât de mult! Era cea mai bună, cea mai bună fiinţă de pe lume.

Muzica orgii răsună din nou, înălţându-se într-un crescendo în timp ce sicriul era ridicat de pe catafalc. Purtătorii îl duseră din nou prin intervalul dintre bănci şi ieşiră cu el din catedrala Ripon. Rudele cele mai apropiate veneau imediat în urma sicriului şi rămaseră în faţa catedralei, privind cum era aşezat în dric şi îmbrăcat în flori pentru ultima ei călătorie.

Paula observă că Edwina era la fel de zdrobită şi înlăcrimată ca şi mama ei. Se duse imediat la ea şi-i puse o mână pe braţ.

– Mă bucur că te-ai împăcat cu bunica, spuse Paula cu glasul tremurând. Mă bucur cu adevărat, mătuşă Edwina.

Edwina se întoarse spre Paula şi ochii ei cenuşii erau plini de lacrimi.

– A fost prea târziu. Trebuia s-o fi făcut cu ani în urmă. Am greşit. Am greşit atât de mult, scumpa mea Paula.

– Ea a înţeles. Înţelegea întotdeauna totul, în aceasta consta frumuseţea Emmei Harte. Şi s-a bucurat atît de mult când aţi devenit prietene – era fericită, dacă vrei să ştii adevărul.

– Asta mă mai consolează puţin, spuse încetişor Edwina. Şi noi trebuie să fim prietene. Poţi să mă ierţi?

– Da, spuse Paula simplu, se aplecă şi sărută obrazul ud al Edwinei.

Un lung şir de maşini urmă cortegiul de la Ripon la Harrogate. Lăsară curând în urmă bucolicul Dales, trecură prin oraşul Leeds, sediul puterii Emmei şi străbătură posomorâtele văi industriale din ţinutul West Riding. În cele din urmă, procesiunea începu să urce drumul care tăia marele lanţ al dealurilor Pennine.

În acea după-amiază însorită, de început de septembrie, dealurile sălbatice şi funeste din Yorkshire, nu mai aveau acel aspect întunecat şi înfricoşător care de obicei înfiorau privitorii. Deşi mai tot anul aveau o înfăţişare posomorâtă şi neîndurătoare, acum străluceau dintr-o dată, desfăşurându-şi splendoarea. Ca întotdeauna spre sfârşitul verii, valuri după valuri, de ierburi purpurii se unduiau pe vastele întinderi ale dealurilor sălbatice, necultivate. Parcă ar fi desfăşurat cineva o pânză de purpură regală peste ele, care se încreţea uşor în adierea vântului. Deasupra lor, un cer splendid, albastru ca peruzeaua, strălucea cu acea incredibilă limpezime a luminii caracteristice nordului Angliei. Aerul era proaspăt şi pur. Ciocârlii şi cânepari se roteau fluturând din aripi şi trilurile lor străpungeau tăcerea. În aer se simţea delicata mireasmă a clopoţeilor, a florilor sălbatice şi a ierbii.

În sfârşit, cortegiul începu coborâşul, lăsând în urmă dealurile şi la câteva ceasuri după plecarea din Ripon, pătrundea încet în satul Fairley. Dricul se opri în faţa acestei stranii biserici normande, unde, în urmă cu optzeci de ani, fusese botezată Emma.

Cei şase tineri care purtau sicriul, reprezentând cele trei clanuri, îl aşezară pe umerii lor pentru ultima oară. Păşind încet, cu mare grijă, o purtară pe Emma pe sub poarta pentru înmormântări, intrând în cimitir, unde preotul parohial, Preasfinţia sa pastorul Huntley aştepta lângă groapă.

În faţa zidurilor de piatră, sub copacii legănaţi de vânt, ca şi pe aleile şerpuite, se înşiruiau sătenii din Fairley. Erau tăcuţi şi îndureraţi. Bărbaţii îşi ţineau şepcile în mâini, iar femeile şi copiii ţineau în mâini buchetele de flori sălbatice şi rămurele, în semn de aducere aminte. Toţi plecaseră capetele şi plângeau încetişor. Veniseră din dragoste, pentru a-şi aduce ultimul omagiu, pentru a-şi lua rămas bun de la această femeie, care era de-a lor şi care, deşi dobândise o poziţie atît de înaltă în societate, nu-i uitase niciodată.

După o scurtă slujbă, ținută sub acel cer vast și strălucitor, pe care Emma Harte îl considerase unic, a fost îngropată în milostivul pământ care-i adăpostea de mult pe toți cei dragi ei.

Mormântul ei era încadrat de mormintele mamei ei și al lui Winston. Deasupra ultimului ei loc de odihnă se înălțau dealurile pe care le iubise atât și le colindase în copilărie și unde nu se simțise niciodată cu adevărat solitară sau părăsită în singurătatea ei.

CARTEA A TREIA

MAGNATUL

Încetați să vă-ntrebați ce ne va aduce viitorul şi socotiți că fiecare zi e un dar al sorții.

HORAȚIU

CAPITOLUL 44

– Eu tot cred că se întâmplă ceva suspect, mormăi Alexander, măsurând biroul Paulei din magazinul universal din Londra.

– Şi eu cred la fel, îl susţinu ea, urmărindu-l cu privirea în timp ce el se învârtea între cămin şi masa ei de lucru. Dar nu este suficient să ai nişte bănuieli. Avem nevoie de dovezi concrete înainte de a acţiona împotriva lui Jonathan. Şi a lui Sarah. Încă nu sunt sigură că ea ne trădează.

– Nici eu. Dar trebuie într-adevăr să găsim probe materiale împotriva lui, ai dreptate. Până atunci, avem mâinile legate. Alexander îşi frecă bărbia, cufundat în gânduri. Se opri în faţa biroului Paulei şi o fixă cu privirea. Instinctul îmi spune că se apropie ziua când această probă îmi va cădea sub ochi. Clătină din cap. Şi ca să folosesc o expresie a bunicii, nu-mi plac surprizele neplăcute.

– Cui îi plac? Paula oftă, din ce în ce mai îngrijorată. Ştia că Alexander era extrem de conservator şi nu avea deloc tendinţa de a exagera sau de a fantaza. Pe lângă asta, bunica lor fusese sigură de duplicitatea lui Jonathan Ainsley până în ziua morţii ei, în urmă cu cinci săptămâni. Dar ca şi ei, Emma nu deţinuse dovada. Lăsându-se pe spetează scaunului, Paula spuse: Nu ştiu precis ce învârte, dar este clar că o face cu multă dibăcie, de vreme ce contabilii n-au descoperit nimic în neregulă atunci când i-au verificat registrele.

– Fireşte că e dibaci. Ştii prea bine că a fost întotdeauna al naibii de şiret. Nu îngăduie niciodată mâinii lui drepte să ştie ce face stânga. Nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. Alexander o privi cu tristeţe. Don Littleton crede că am înnebunit complet. Cred că l-am pus să verifice de zece ori registrele. Alexander dădu din umeri a neputinţă. Don şi alţi doi contabili de la firma lui au studiat pur şi simplu microscopic departamentul de bunuri imobiliare. N-au găsit nimic în defavoarea lor – absolut nimic – care să pară suspect. Cel puţin, nu în privinţa chestiunilor financiare.

Paula se aplecă, îşi instală coatele pe birou şi îşi propti bărbia în mâini.

– Nu-i atât de prost încât să fure pe faţă, Sendy. E un tip deştept. Îşi acoperă probabil urmele, oriunde ar duce ele. Să găsim o cale prin care să-l ademenim la câmp deschis, ca să se demaşte... Nu-şi termină propoziţia, cântărind această idee, storcându-şi creierii ca să găsească posibilităţi viabile.

Fratele ei, Philip, care şedea pe canapea în celălalt capăt al încăperii, ascultase foarte atent în ultimele cincisprezece minute. Rupse în cele din urmă tăcerea, spunând:

– Singurul mod în care-l puteţi prinde în cursă pe iubitul nostru văr este să faceţi din el o ţintă.

Alexander se răsuci pe călcâie.

– Cum? întrebă el.

Philip se ridică şi veni spre ei. Philip McGill Amory era cel mai chipeş dintre nepoţii Emmei. Era imaginea leită a bunicului lui şi avea coloritul familiei McGill, moştenit de mama şi sora lui. Părul lui era la fel de negru şi lucios, ochii aveau aceeaşi culoare, un albastru tulburător, dând în violet intens şi era la fel de înalt, viril şi strălucitor ca Paul McGill. Deşi avea doar douăzeci şi patru de ani, Philip era întâmplător şi cel mai viclean dintre nepoţii Emmei, fiind dotat cu extraordinarul simţ de afaceri şi cu geniul financiar caracteristice lui Paul şi în egală măsură cu calităţile excepţionale ale bunicii lui. Emma îl instruise cu multă grijă, de la vârsta de şaptesprezece ani, şi, după ce preluase conducerea vastului imperiu McGill din

Australia, se dovedise în nenumărate rânduri demn de încrederea ei. Era considerat un adversar de temut, un tânăr înzestrat cu o înțelepciune neobișnuită pentru vârsta lui.

Oprindu-se lângă Alexander, puse mâna pe umărul vărului lui şi spuse:

– Îți spun imediat şi cum puteți proceda, Sandy. Se aşează într-unul din scaunele aflate în fața surorii lui şi afirmă: Graves, detectivul pe care l-a angajat bunica, n-a reuşit să descopere nimic împotriva lui Jonathan. Cu toate acestea, eu cred încă în probabilitatea ca el să dețină o firmă proprie, condusă de oameni de paie şi...

– Să nu crezi că n-am avut în vedere şi această posibilitate, îl întrerupse Alexander neiertător.

Philip încuviință din cap.

– E-n regulă. Deci hai să pornim de la presupunerea că deține într-adevăr o firmă de bunuri imobiliare şi că a canalizat spre ea tot felul de tranzacții – tranzacții importante care s-ar cuveni de drept Întreprinderilor Harte. Numai asta şi ar fi de-ajuns să-l încrimineze. Philip se trase mai în față pentru a-şi întări spusele şi o privi mai întâi pe sora lui, apoi pe Alexander. Eu vă propun să-i punem noi ştreangul de gât. De fapt, e foarte simplu. Trebuie să găsim pe cineva care să-i prezinte lui Jonathan o tranzacție, în calitate de şef al departamentului de bunuri imobiliare al Întreprinderilor Harte. Şmecheria este următoarea: să facem în aşa fel, încît tranzacția să fie atât de atrăgătoare, de apetisantă, încât el să nu poată rezista tentației de a o transfera la firma lui. Trebuie să fie fireşte extrem de atrăgătoare, consistentă, tentantă, pentru ca lăcomia să-i întunece judecata. Dacă miza e destul de mare pentru el, vă asigur că va acționa pripit.

Philip se lăsă pe speteaza canapelei, îşi încrucişă picioarele lui lungi şi îşi plimbă privirea de la Alexander la Paula şi îndărăt la Alexander.

– Ei, ce spuneți?

Alexander se lăsă greoi pe celălalt scaun şi dădu încet din cap:

– Trebuie să recunosc că e un complot inteligent şi-i voi da curs, dar cu condiția să-mi răspunzi la câteva întrebări.

– Dă-i drumul!

– Philip, hai să discutăm practic. Unde naiba o să găsim această tranzacție ademenitoare pe care s-o fluturăm ca pe un morcov prin fața lui Jonathan? Asta-i una la mână. A doua, pe cine vom folosi ca să i-o prezinte? Alexander zâmbi strâmb. Hai să nu-l subestimăm pe vicleanul nostru văr... Va detecta imediat punctele slabe.

– Dar nu vor exista, răspunse Philip calm. Am pe cineva care-i poate prezenta tranzacția, un bun prieten care are aici, la Londra, propria lui firmă de bunuri imobiliare. Deci cu asta am răspuns la prima întrebare. În privința tranzacției însăşi, cred că prietenul meu s-ar putea să aibă ceva de oferit, ceva foarte potrivit şi ademenitor. Dacă am acceptul tău, vorbesc imediat cu el.

– Cred că merită să încercăm, spuse Alexander, convins că se poate bizui pe şiretenia înnăscută a lui Philip şi pe discreția lui. Se întoarse spre Paula. Tu ce părere ai?

Paula răspunse:

– Dacă tu eşti de acord, sunt şi eu, Sandy. Îi aruncă o privire pătrunzătoare fratelui ei. Cum îl cheamă pe prietenul tău?

– Malcolm Perring. Trebuie să ți-l aminteşti pe bătrânul Malcolm – am fost la Wellington împreună.

– Mi-l amintesc vag. Parcă ne-ai prezentat odată, când am venit la tine în vizită.

– Da, ți l-am prezentat. Oricum noi doi am rămas prieteni destul de buni, după ce am terminat şcoala. A stat un an în Australia şi...

– Jonathan o să miroasă ceva, spuse Paula categorică. Ai fost cu Malcolm la aceeaşi şcoală publică, apoi v-ați întâlnit în Australia. Jonathan va face legătura.

– Mă-ndoiesc, spuse Philip, sigur pe el. Malcolm stă aici de doi ani. A moştenit firma de bunuri imobiliare a fratelui lui, după ce bietul om a murit la treizeci şi nouă de ani de un atac de cord. Pe lângă asta, Jonathan n-o să

pună prea multe întrebări referitoare la persoana lui, iar Malcolm poate să fie foarte dibaci şi evaziv, te asigur.

– Am încredere în tine, căci ştiu că n-ai amesteca pe nimeni în treburile noastre, dacă nu te-ai baza pe discreţia lui absolută. Şi va trebui să-i spui totul, remarcă Paula.

– Evident. Dar zău că Malcolm e un om pe care te poţi bizui... un camarad adevărat, Paula. Philip chicoti. Sunt sigur că are la îndemână o tranzacţie tocmai bună de lansat – *Perring and Perring* este o firmă imensă – şi ar fi culmea ironiei să împuşte doi iepuri dintr-o dată. Îl prinde pe Jonathan în plasă şi în acelaşi timp face şi o afacere bună pentru Întreprinderile Harte.

Alexander râse sec, încântat de această idee.

– Ce mult i-ar fi plăcut bunicii povestea asta!

Paula schiţă un zâmbet.

– De vreme ce Alexander e atât de entuziasmat, putem să-i dăm drumul. Decizia îi aparţine, ca director general al Întreprinderilor Harte.

Alexander exclamă:

– N-avem nimic de pierdut şi sincer să fiu, pentru mine e o mare uşurare faptul că lansăm un atac. Mă demoraliza să stau cu mâinile încrucişate şi s-aştept ca Jonathan Ainsley să-şi frângă gâtul. Cred că trebuie să-l forţăm să se dea în vileag.

– Vorbesc cu Malcolm chiar mâine la prima oră. Philip se uită la ceas. Dacă vrem să apucăm să îmbucăm ceva înainte de a ne duce la biroul lui John Crawford, trebuie să plecăm chiar acum. E unsprezece şi jumătate. La John trebuie s-ajungem la două şi jumătate, da, Paula?

– Exact. Paula se ridică, luându-şi o scamă de pe rochia neagră. Mă îngrozeşte după-amiaza asta, începu ea, apoi se opri brusc. Buza de sus îi tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi întoarse repede capul. După o clipă îşi reveni şi schiţă un zâmbet.

– Iertaţi-mă, se adresă ea celor doi bărbaţi. Se întâmplă când m-aşteptam mai puţin. Mă gândesc la bunica şi mă îneacă plânsul. Nu mă pot obişnui cu ideea că nu mai e aici. E groaznic, e un gol atât de mare în viaţa mea... în vieţile noastre, ale tuturor, probabil.

– Aşa este, consimţi Philip. Alexander şi eu simţim acelaşi lucru. Chiar asta am discutat ieri seară, la masă. E greu să-ţi dai seama că nu va năvăli peste noi ca să ne dea un mic sfat nonconformist, dar teribil de inteligent, sau că nu va mai face unul din acele comentarii directe şi spirituale.

Philip ocoli biroul şi o apucă pe Paula de umeri, cu blândeţe, privindu-i faţa palidă.

– Citirea testamentului va fi într-adevăr un moment cumplit, Paula, pentru că definitivează realitatea morţii ei. Dar trebuie să asiste... toţi trebuie să asistăm. Încercă să fie glumeţ, încheind: Bunica se va înfuria dacă nu vom fi acolo.

Paula dădu din cap la remarca lui, căci ştia că vrea s-o înveselească. Tristeţea i se mai risipi.

– Vreau să-ţi spun un singur lucru – mă apucă nebunia când mă gândesc la leprele care vor veni acolo. Oftă. Dar asta e, nu putem face nimic. Îmi cer scuze încă o dată. Să nu mai vorbim despre această după-amiază. Haide-ţi să mâncăm. Vine şi Emily. Am rezervat o masă la Ritz.

– La Ritz! exclamă Philip surprins. Cam prea elegant pentru o simplă gustare!

Paula îl luă de braţ pe fratele ei, îşi ridică privirea spre el, se uită apoi la Alexander, cu adevărat înveselită.

– Nu chiar. Era unul din localurile preferate ale bunicii. Şi l-am ales deoarece pentru noi patru e un loc care ne trezeşte amintiri plăcute... Ce tratăţii minunate ne făcea acolo când eram copii! Paula râse şi se adresă apoi fratelui ei. Apoi, noi doi n-am fi venit pe lume dacă Emma şi Paul n-ar fi înfiripat o romantică idilă la Ritz, în urmă cu şaizeci de ani!

– Corect, răspunse Philip râzând. În acest caz, cred că Paul McGill trebuie să facă cinste! E tratăţia mea.

– Foarte frumos din partea ta, spuse Alexander în timp ce ieşeau din biroul Paulei şi se îndreptau spre liftul pentru personal. Alexander discută câteva secunde cu Philip despre prietenul lui, Malcolm, în timp ce coborau. Satisfăcut de răspunsurile lui Philip şi convins că vărul lui alesese omul potrivit pentru a-i ajuta să-l încolţească pe Jonathan, întrebă: Apropo, cât timp ne vom bucura de prezenţa ta?

– Voi fi aici până la sfârşitul lui octombrie, când se pare că trebuie să plec în Texas cu Paula. Aşa mi-a spus mainte de a veni tu. Pentru afacerile de la Sitex. De acolo, mă întorc la Sydney, unde stau câteva săptămâni, apoi mă întorc din nou acasă, de Crăciun.

– O! exclamă Paula. Nu mi-ai spus.

– M-am hotărât azi dimineaţă. N-am apucat să-ţi spun. Mami e distrusă. Trebuie să stau cu ea, s-o mai îmbărbătez. Am stabilit, de asemenea, să mă duc cu ei la Chamonix în ianuarie şi bineînţeles că amândoi sunt fericiţi că am acceptat.

– Şi eu mă bucur, e o veste minunată. Alexander radia de fericire. Maggie şi cu mine am fost invitaţi să mergem şi noi cu mătuşa Daisy şi unchiul David. Îi aruncă iute o privire Paulei. Ai de gând să te răzgândeşti dacă vine şi Philip?

– Nu. În vacanţă mie-mi place să zac la soare şi să mă bronzez cât se poate de mult. Nu m-au atras niciodată pârtiile de schi, ştiţi asta foarte bine. Pe lângă asta, trebuie s-ajung la New York în ianuarie. Pregătim prezentarea de modă franţuzească şi italiană la magazin şi tot atunci voi inaugura magazinul „The Total Woman" la filiala noastră din Fifth Avenue. Le adresă un zâmbet maliţios când coborâră din lift. Cineva trebuie să muncească în familia asta.

Ieşiră râzând şi o scoaseră înghiontind-o pe Paula în Knightsbridge, se urcară într-un taxi şi porniră spre hotelul Ritz.

Emily îi aştepta deja la masă, în restaurant. Deşi era foarte elegantă îmbrăcată cu un taior negru, care o avantaja teribil, punându-i perfect în valoare frumuseţea ei de blondă, avea o figură tristă. Ochii ei verzi erau melancolici, când verii şi fratele ei se aşezară la masă.

– Abia aştept să se termine ziua asta, îi şopti ea lui Alexander. Mă îngrozeşte gândul că va trebui să ascult citirea testamentului.

Alexander spuse:

– Capul sus, Emily dragă! Philip şi cu mine am auzit adineauri acelaşi recital de la Paula. Îi strânse braţul. Bunicii nu i-ar fi plăcut să vă vadă aşa. Ba ar fi fost de-a dreptul furioasă să vă vadă mofluze. Ţii minte ce spunea?

– Ce anume? întrebă Emily gânditoare.

– Ce ne spunea ea, ori de câte ori aveam un eşec sau o dezamăgire? Ne sfătuia să uităm ziua care a trecut, să ne gândim la ziua următoare şi să ne luptăm mai departe fără a privi în urmă. Nu crezi că asta ar trebui să facem, mai cu seamă astăzi?

– Ba da, recunoscu Emily, acordându-i fratelui ei un surâs mai vesel.

– Bravo, eşti o fată cuminte, spuse Alexander.

Philip spuse:

– O să comand o sticlă de şampanie şi vom bea în amintirea acestei remarcabile femei, care ne-a dat viaţă, ne-a învăţat tot ce ştim acum şi a făcut din noi ceea ce suntem astăzi.

Îi făcu semn chelnerului care se ocupa de băuturi.

După ce Philip comandă o sticlă de Dom Pérignon şi în timp ce aşteptau să fie adusă la masă, Paula se aplecă spre Emily şi îi şopti:

– Philip are o idee nemaipomenită. A găsit o cale de a-l da în vileag pe Jonathan. După ce ciocnim un pahar pentru bunica, o să-ţi povestească despre ce e vorba.

– Abia aştept! exclamă Emily. Îşi micşoră ochii ei verzi, strălucitori, care căpătaseră o expresie şireată, gândindu-se la posibila prăbuşire a lui Jonathan. Ar fi într-adevăr un omagiu adus bunicii, dacă am putea dovedi cum a înşelat-o şi îl vom trata aşa cum l-ar fi tratat ea.

CAPITOLUL 45

John Crawford, avocatul Emmei şi seniorul firmei *Crawford, Creighton, and Crawford,* intră zorit în vasta sală de conferinţe.

Privi în jur şi dădu din cap satisfăcut. La cele douăzeci şi patru de scaune aşezate permanent în jurul mesei lungi de mahon, îi se mai adăugaseră cinci. Erau deci douăzeci

şi nouă. Secretara le adunase din alte birouri de la firma de avocatură şi încăperea îi putea găzdui acum pe el şi pe cele douăzeci şi opt de persoane care trebuiau să sosească din moment în moment.

John se duse la capătul mesei şi puse pe ea ultimul testament al Emmei Harte, în faţa scaunului lui. Privirea îi întârzie o clipă, gânditoare, asupra lui. Era un document voluminos şi ştia că întrunirea va dura mult. „Nu contează", se gândi el şi dând uşor din umeri, se duse la fereastră, dădu perdelele puţin la o parte şi privi în jos, spre strada Upper Grosvenor.

Câteva secunde mai târziu, văzu un taxi oprind la uşa din faţă a clădirii. Din el coborî David Amory, urmat de Daisy şi Edwina. Chiar de la distanţa aceea putea să vadă că Daisy era trasă la faţă şi foarte tristă, dar la fel de frumoasă ca întotdeauna. Oftă încet. Nu era de mirare că mariajul lui eşuase. E imposibil să fii căsătorit cu o femeie în timp ce adori o altă femeie. O iubea pe Daisy de când se ştia. Aproape toată viaţa lui de adult o iubise. Nu existase nici o speranţă pentru el. Daisy se măritase de tânără şi n-avusese niciodată ochi decât pentru David. Era o fiinţă deosebită, dulce şi naturală, deloc răsfăţată fiindcă era atât de bogată. Erau buni prieteni şi lucrau împreună două zile pe lună, deoarece Daisy conducea Fundaţia Emma Harte, o organizaţie bogată, care se ocupa de opere de binefacere. Daisy îi cerea deseori sfaturi juridice şi în alte chestiuni şi uneori John avea norocul de a mai sta câteva ceasuri cu ea. Era recunoscător pentru aceste fărâmituri din timpul ei şi aştepta plin de nerăbdare dejunurile lor de afaceri.

Se îndepărtă de fereastră când o auzi pe secretara lui introducându-i pe soţii Amory şi pe Edwina în sala de conferinţe. Se duse să-i întâmpine cu zâmbetul pe buze şi îl şocă paloarea Edwinei. Era, ca şi Daisy, îmbrăcată în negru şi din cauza aceasta faţa ei părea albă ca varul şi lipsită de viaţă. Dar în afară de asta, în ultimele două săptămâni devenise o femeie bătrână. Se părea că moartea Emmei o afectase profund.

Schimbă câteva vorbe cu ei trei, apoi se aşezară, începură să sosească pe rând şi ceilalţi. La două şi

douăzeci toți erau prezenți, cu excepția lui Jim și a lui Winston. Intrară și ei zoriți după cinci minute, cerându-și scuze și explicând că întârziaseră din cauza traficului aglomerat de pe Fleet Street.

La două și jumătate fix John chemă la ordine adunarea, spunând:

– O ocazie tristă ne adună astăzi aici, dar ultima oară când am văzut-o pe Emma, la începutul lui august, ea mi-a spus: „Să nu vă prind cu mutre plouate după moartea mea. Am avut o viață extraordinară, am trăit și bune și rele și în felul acesta, nu m-am plictisit nici o clipă." Totuși, înainte de a începe treaba pe care o am de făcut, aș vrea să spun că eu personal plâng moartea unei foarte bune și dragi prietene, cea mai aleasă femeie – greșesc – cea mai aleasă persoană pe care am avut fericirea s-o cunosc. Îmi va lipsi extrem de mult.

Se auziră din audiență câteva șușoteli aprobative față de exprimarea acestor sentimente, după care John rosti pe un ton mai solemn:

– Acesta este ultimul testament, definitiv, al Emmei Harte Lowther Ainsley. Pe parcursul lecturării documentului ea va fi numită mai simplu, Emma Harte. Își drese glasul și tonul lui deveni mai degajat când spuse: Înainte de a muri, doamna Harte mi-a spus că unii membrii apropiați ai familiei cunosc deja o parte a conținutului, întrucât le fusese dezvăluit de ea, în aprilie 1968. Cu toate acestea, întrucât în testament este prevăzută împărțirea întregii ei averi și pentru că mai există și alți beneficiari, va trebui să citesc testamentul în întregime. Și de altfel, așa cere și legea. De aceea, vă rog să mă ascultați până la capăt. Mă tem că este un document lung și destul de complex.

Paula, care ședea între Jim și Philip, se lăsă pe spetează, își împreună mâinile în poală și își îndreptă atenția spre avocatul familiei. Fața ei era lipsită de orice expresie.

Primele cinci, șase pagini se ocupau de prevederile testamentare ale Emmei pentru personalul din diversele ei case și toate erau generoase, dovedind grija ei față de fiecare în parte și de nevoile lor. Paula a fost sincer

recunoscătoare auzind că Hilda urma să primească o pensie substanțială când va împlini vârsta, precum și contractul pentru una din căsuțele pe care Emma le deținea în satul Pennistone Royal.

Hilda nu era de față, dar era Gaye Sloane, fosta secretară a Emmei, care o privi pe Paula peste masă și îi zâmbi, încântată, după ce John citi ce-i lăsase Emma. Gaye urma să primească două sute de mii de lire, o pereche de cercei din aur cu diamante și o broșă asortată.

A doua parte a testamentului se ocupa de consistenta colecție de tablouri a Emmei. John explică:

– În testamentul întocmit în 1968, Emma Harte lăsa moștenire toate operele de artă nepotului ei, Philip McGill Amory, cu excepția tablourilor expuse la Pennistone Royal. Această prevedere a fost modificată. Își îndreptă privirea spre Philip. Doamna Harte mi-a spus că a discutat această modificare cu tine, că ți-a explicat motivele și că ai înțeles perfect rațiunea acestui gest.

– Da, spuse Philip. Bunica voia să-i dau încuviințarea, dar eu i-am spus că nu era necesar, că poate dispune cum dorește de operele ei de artă, de vreme ce îi aparțin în întregime. Sunt în total de acord cu ea.

John dădu din cap, privi în jos, spre document și citi cuvintele Emmei:

– „În semn de apreciere a devotamentului, loialității și prieteniei dovedite de-a lungul anilor, las moștenire lui Henry Rossiter peisajul lui Van Gogh; lui Roland Kallinski, tabloul lui Picasso din perioada bleu; lui Bryan O'Neill, dansatoarea lui Degas, toate fiind expuse pe pereții reședinței mele din Belgrave Square. Iubitului meu nepot, Randolph Harte, în semn de recunoștință pentru dragostea și prietenia lui, îi las cele patru tablouri cu cai semnate de Stubbs și cele două sculpturi ale Barbarei Hepworth, care se află în prezent la Pennistone Royal. Toate celelalte opere de artă ale mele, excluzând cele expuse la Pennistone Royal, le las nepotului meu Philip. De asemenea este exclus din această prevedere testamentară în favoarea lui Philip, tabloul intitulat „Acoperișul lumii" pictat de Sally Harte.

Philip se aplecă spre Paula și șopti:

– Unchiul Randolph şi ceilalţi sunt foarte impresionaţi. Mă bucur că le-a lăsat tablourile. Tu nu?

Paula dădu din cap şi-i zâmbi discret.

John Crawford continuă:

– În privinţa Oului de paşti Fabergé... avocatul se opri ca să bea puţină apă, apoi continuă, explicând că Emma dorea ca obiectul de artă Fabergé să fie vândut la licitaţie şi banii obţinuţi să fie returnaţi nepoţilor ei care i-l cumpăraseră pentru a i-l oferi în dar la cea de a optzecea aniversare a naşterii ei. Dacă se obţinea pe el mai mult decât suma cu care fusese achiziţionat, surplusul urma să fie donat în scopuri caritabile, conform dorinţei Emmei.

Paula îşi roti pe furiş privirea prin sala de şedinţe. În ultimele cincisprezece minute simţise cum creşte încordarea, observase neliniştea care se citea pe feţele lui Robin, Kit şi Elizabeth. Pe de altă parte, Edwina părea neatentă la ce se petrece în jurul ei şi şedea frângându-şi mâinile în poală. Părea mai îndurerată ca oricând.

Când John începu fraza. „Acum voi da citire fondurilor de investiţii pe care Emma Harte le-a creat pentru copiii ei", Paula aproape că simţea concret neliniştea şi nevorzitatea care emana dinspre cei doi unchi şi dinspre mătuşa ei. Îşi întoarse repede privirea fixându-şi-o din nou asupra lui John.

Lăsându-se pe speteaza scaunului, avocatul spuse:

– Fondurile administrate prin procură, care au intrat în vigoare în urmă cu câţiva ani, nu au fost, în nici un fel, divizate sau modificate sub nici o formă, de către doamna Harte. Ele rămân intacte şi beneficiarii, Edwina, Kit, Robin şi Elizabeth urmează să primească în continuare veniturile ce le revin din aceste fonduri.

Se auzi în continuare zumzetul glasului lui John care oferea detalii despre aceste fonduri şi aşa cum simţise înainte teama în trei din cei patru, Paula era conştientă acum de sentimentul lor profund de uşurare. Robin şi sora lui geamănă, Elizabeth, jubilau pe faţă. Kit îşi păstră sobrietatea, dar ochii îl trădau, căci licăreau triumfători. Doar Edwina era disperată, fără nici un motiv şi plângea în hohote, cu batista la gură. Paula înţelese că mătuşa ei

se gândea fără îndoială la Emma, dându-şi seama încă o dată cât de dreaptă fusese mama ei.

– Acum voi trece la fondurile create de Emma Harte pentru nepoţii ei, anunţă John şi faţa gravă a Paulei căpătă o expresie concentrată. Nu putea să nu se-ntrebe dacă bunica ei nu operase modificări. Se lămuri imediat că Emma nu modificase nimic. Emily, Sarah, Alexander, Jonathan, Anthony, Francesca şi Amanda vor continua să beneficieze de pe urma fondurilor trecute pe numele lor în aprilie 1968. După ce anunţă condiţiile folosirii fondurilor, avocatul se opri, schimbându-şi poziţia pe scaun.

Privirea i se fixă asupra Paulei, apoi o îndreptă spre Anthony şi remarcă:

– Ajunşi în acest punct al procedurii, trebuie să vă spun că Emma Harte a creat trei fonduri suplimentare. Acestea sunt pentru strănepoţii ei, Lorne şi Tessa Fairley, fiul şi fiica lui Jim şi ai Paulei Fairley, şi pentru Jeremy, Viconte de Standish, fiul lui Anthony şi al lui Sally Standish, Contele şi Contesa de Dunvale. Fiecare din cei trei strănepoţi vor beneficia de un fond de un milion de lire.

John luă testamentul în mână şi se lăsă încă o dată într-o lungă înşiruire a dorinţelor Emmei, exprimate cu cuvintele ei. După ce termină această parte, continuă rapid cu acea parte din testament care trata despre modul în care se va dispune de vastele reţele de afaceri şi imensa avere McGill. Şi în această privinţă, lăsase prevederile testamentare din 1968 intacte. Alexander primea cincizeci şi doi la sută din acţiunile Întreprinderilor Harte şi era numit oficial director pe viaţă al companiei. Sora lui, Emily, precum şi Sarah şi Jonathan, primeau fiecare câte şaisprezece la sută din acţiuni. În eventualitatea morţii lui Alexander sau a indisponibilităţii lui, Emily urma să-şi asume automat conducerea companiei, menţinându-se în această postură toată viaţa.

Paula se uită pe furiş la Jonathan şi Sarah, întrebându-se dacă realizau ce norocoşi fuseseră. Observând că Jonathan îşi ascundea cu greu bucuria iar Sarah zâmbea satisfăcută, chipul Paulei deveni închis şi rece.

Auzindu-şi numele menţionat, Paula îşi concentră atenţia asupra lui John, deşi nu se aştepta la nici o

surpriză. Îl ascultă repetând vorbele Emmei scrise de ea în 1968. Paula primea toate acțiunile Emmei Harte la magazinele Harte, ceea ce însemna că deținea controlul total asupra companiei.

Întreaga avere McGill revenea lui Daisy McGill Amory, cu condiția ca fiul ei, Philip, să dețină în continuare postul de director executiv al Corporației McGill din Australia, concernul care cuprindea diversele firme McGill. Paula urma să rămână reprezentanta mamai ei în toate afacerile companiei petrolifere Sitex. După moartea lui Daisy, acțiunile McGill urmau să fie împărțite în mod egal între Paula şi Philip. Daisy moştenea Pennistone Royal, tot pământul şi toate bunurile legate de casă, tot mobilierul, podoabele şi operele de artă, precum şi smaraldele McGill. Casa, conținutul ei, pământul şi bijuteriile urmau să intre în posesia Paulei după moartea mamei ei. Paula primea toate celelalte bijuterii din consistenta colecție de smaralde a bunicii ei.

– Celelalte bijuterii ale doamnei Harte urmează să fie împărțite, în cea mai mare parte, între nepoatele ei. Mai sunt totuşi alte prevederi testamentare, pentru Marguerite Barkstone, soția lui Alexander, Sally Harte Standish şi Vivienne Harte, strănepoatele ei de frate şi Rosamund Harte Ellsworthy, nepoata de frate, le anunță John. Emma a hotărît pentru fiecare în parte precum urmează: „Iubitei mele strănepoate, Emily Barkstone Harte îi las moştenire colecția mea de safire, compusă din..." John începu să citească lunga listă cu un glas monoton.

Avocatul citi aproape o oră această parte a testamentului, căci Emma deținuse o colecție imensă de bijuterii şi cei care nu beneficiau de ele începură să se neliniştească. Se fâțâiau pe scaune, se auzeau foşnete şi mormăieli înfundate. Câțiva îşi aprinseră țigările. Cineva îşi turnă un pahar cu apă. Edwina îşi suflă nasul de mai multe ori, Robin tuşi cu mâna la gură.

John Crawford era calm ca întotdeauna şi nu băga în seamă foşgăiala şi ciudatele sunete din jurul lui. Citea rar, desluşit şi era clar pentru toată lumea că nu putea fi silit să se grăbească. În sfârşit, încheie:

– Acestea au fost toate detaliile referitoare la împărțirea colecției de bijuterii a doamnei Harte. Acum voi trece la acel capitol al testamentului privind câteva din bunurile imobiliare, în principal casa din Jamaica, Indiile de vest britanice; apartamentul din Avenue Foche de la Paris; vila de la Cap Martin din sudul Franței.

Avocatul anunță că prevederile testamentare ale Emmei Harte din aprilie 1968 rămăseseră neschimbate. Emily Barkstone Harte moștenea apartamentul din Paris, fratele ei, Alexander Barkstone, vila de pe Riviera și Anthony primea casa din Caraibe.

Ajuns aici, John puse brusc testamentul pe masă. Își roti privirea de la un chip la altul, apoi expresia propriului lui chip se schimbă perceptibil când se ridică în picioare.

Anunță pe un ton precaut:

– Acum este de datoria mea să vă informez că Emma Harte a modificat restul testamentului.

Se auziră clar câteva exclamații de uimire și majoritatea celor prezenți încremeniră în scaune. Se schimbară câteva priviri îngrijorate. Paula simți mâna lui Philip pe genunchiul ei și se uită repede la el ridicând din sprâncene, apoi își întoarse din nou privirea spre Crawford. Acesta întorcea pagina pe care tocmai o citise și o cerceta pe următoarea.

Paula simți ca și mai devreme încordarea din jurul ei: toți așteptau cu sufletul la gură și cu teamă. I se puse un nod în gât și își încleștă mâinile, întrebându-se ce bombă va mai exploda. „Am bănuit eu ceva, se gândi Paula. Știam în subconștientul meu că bunica va scoate câteva surprize de sub mânecă." Ardea de nerăbdare să-l audă pe John în continuare.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Douăzeci și opt de perechi de ochi se fixaseră ferm asupra avocatului.

În sfârșit, John își ridică privirea. Mai cercetă o dată chipurile din fața lui, observând expresia fiecăruia din ele. Unii erau speriați sau îngrijorați, alții mureau de curiozitate, câțiva erau doar curioși. Zâmbi și citi cu glas răsunător.

– „Subsemnata, Emma Harte Lowther Ainsley, cunoscută ulterior sub numele de Emma Harte, declar

prin prezenta că am întocmit codicilele anexate ultimului meu testament în această zi, douăzeci şi unu aprilie, a anului de grație o mie nouă sute şaizeci şi nouă, în deplinătatea facultăților mele mintale şi trupeşti. Declar şi certific prin prezentă că nu s-a exercitat nici o presiune sau influență asupra mea de către nici o persoană sau individ, pentru a mă determina să fac aceste modificări în ultimul meu testament şi că acestea sunt conforme exclusiv dorinței mele."

John făcu o scurtă pauză când întoarse pagina, apoi îşi concentră atenția asupra documentului juridic din mâinile lui.

– Codicilul numărul unu. Îi las moştenire lui Shane Desmond Ingham O'Neill, nepotul celui mai iubit prieten al meu de o viață, Blackie O'Neill, inelul cu diamante ce mi-a fost dăruit de răposatul său bunic menționat mai sus. Îi las de asemenea lui Shane O'Neill tabloul intitulat «Acoperişul lumii», pe care l-am primit tot de la bunicul lui. În plus, îi las lui Shane O'Neill suma de un milion de lire sub forma unui fond pe care l-am creat pentru el. Îi dăruiesc toate acestea lui Shane ca semn al dragostei mele pentru el şi al recunoştinței pentru dragostea lui constantă şi pentru devotamentul lui față de mine.

Codicilul numărul doi. Îi las Mirandei O'Neill, nepoata prietenului meu, Blackie O'Neill, broşa cu smaralde, în formă de fundulită, dăruită mie de bunicul ei. Îi mai dăruiesc Mirandei O'Neill toate celelalte bijuterii pe care bunicul ei mi le-a dăruit în timpul vieții lui. Lista acestor piese este anexată la sfârşitul acestor codicile. În plus, îi las Mirandei suma de cinci sute de mii de lire sub forma unui fond. Fac acestea în semn de apreciere a afecțiunii pe care mi-a purtat-o şi a dragostei ei pentru mine, precum şi în memoria celei mai iubite prietene ele mele, Laura Spencer O'Neill, bunica ei.

Codicilul numărul trei. Las strănepotului meu de frate, Winston, John Harte, nepotul iubitului meu frate, Winston, proprietatea cunoscută sub numele de Heron's Nest din Scarborough, Yorkshire, precum şi suma de un milion de lire, păstrată într-un fond similar cu fondurile mai sus menționate. De asemenea îi las lui Winston Harte

cincisprezece la sută din acțiunile mele la noua mea companie de presă, *Consolidated Newspaper International,* pe care el şi cu mine am fondat-o în martie 1969. Las această moştenire lui Winston Harte, ca o dovadă a dragostei mele şi datorită dragostei, devoțiunii şi extraordinarei loialități pe care le-a manifestat față de mine de-a lungul anilor şi în urma căsătoriei sale cu nepoata mea Emily, pentru a beneficia de ele amândoi şi toți copiii proveniți din căsătoria lor."

În acest punct, John se opri, luă repede o gură de apă, apoi simțind atmosfera tot mai încordată, se grăbi să continue:

Codicilul numărul patru. Îi las lui James Arthur Fairley, sotul nepoatei mele, Paula Fairley, zece la sută din acțiunile mele la *Consolidated Newspaper International.* Aceasta este o prevedere care-l priveşte numai pe Jim Fairley şi nu are nici o legătură cu fondurile stabilite pentru strănepoții mei, Lorne şi Tessa. Fac aceasta pentru a-mi manifesta recunoştința pentru devotamentul lui față de mine şi de interesele mele la compania de presă *Yorkshire Consolidated* şi ca o expresie a afecțiunii mele față de el.

Codicilul numărul cinci. Strănepoatei mele de frate, Vivienne Harte, nepoata scumpului meu frate Winston şi nepoatei mele de frate, Rosamund Harte Ellsworthy, fiica scumpului meu frate Frank, le las prin testament cinci sute de mii de lire fiecăruia, sub forma fondurilor pe care le-am înființat pentru ei. Fac aceasta ca semn al deosebitei afecțiuni pe care le-o port şi în memoria fraților mei.

Codiciliul numărul şase. Îi las moştenire nepoatei mele Paula McGill Amory Fairley şi nepotului meu, Philip McGill Amory, apartamentul meu din Fifth Avenue din New York şi casa din Belgrave Square, ambele urmând să intre în posesia lor comună. Le dăruiesc Paulei şi lui Philip pentru că reşedințele mai sus menționate au fost cumpărate pentru mine de către bunicul lor, Paul McGill. După o îndelungată şi profundă chibzuință, am hotărât că nepoții lui Paul McGill se cuvine să moştenească de drept aceste locuințe. Din acest motiv, am reformulat prevede-

rea inițială făcută de mine în testamentul întocmit în aprilie 1968.

Codicilul numărul șapte. Îi las nepoatei mele, Paula McGill Amory Fairley, restul averii mele, incluzând toate automobilele, îmbrăcămintea, blănurile și conturile mele curente. În plus, îi las Paulei prin testament toate activele mele în compania privată E.H. Incorporated. În numitele active sunt incluse averea mea imobiliară personală, acțiunile mele personale și sumele în bani lichizi. Valoarea totală a acestor active este estimată la șase milioane opt sute nouăzeci și cinci de mii de lire, șase șilingi și șase penny."

Avocatul ridică capul și se adresă adunării:

– Cu aceasta se încheie citirea ultimului testament al Emmei Harte Lowther Ainsley, cu excepția...

– O clipă, izbucni Jonathan. Sări de pe scaun, clocotind de furie. Avea o privire sălbatică și fața albă ca varul. Voi contesta acest testament! Mie mi-a fost lăsat apartamentul din Fifth Avenue în testamentul inițial și îmi aparține de drept. Am să...

– Jonathan, fii te rog amabil și stai jos, exclamă avocatul sever, străfulgerându-l cu privirea. Încă n-am terminat.

Burzuluindu-se, vizibil furios, Jonathan se conformă, dar abia după ce strigă:

– Tată, dumneata n-ai nimic de spus despre asta?

Robin, furios și el, clătină totuși din cap și-i făcu semn fiului lui să tacă.

Crawford continuă:

– Tocmai aveam de gând să citesc declarația finală făcută de doamna Harte la sfârșitul testamentului. Voi începe să-i dau citire și v-aș ruga să nu mai dați curs unor ieșiri de această natură.

Iată ultima declarație a doamnei Harte: „Cred cu toată sinceritatea că am procedat așa cum se cuvine, corect și cinstit în privința împărțirii tuturor bunurilor mele lumești și a averii mele. Sper din toată inima că moștenitorii mei vor înțelege de ce unii din ei vor primi o parte mai mare din moștenire decât alții. Cu toate acestea, dacă vreunul din moștenitorii mei va avea impresia că a fost păcălit sau omis în favoarea altor membri ai familiei, mă văd silită să

afirm încă o dată că nu este cazul. Mai mult, în caz că vreun membru al familiei se va gândi să conteste acest testament, mă văd silită să le recomand foarte serios să nu facă acest lucru. Încă o dată confirm că nu s-a exercitat asupra mea, niciodată, nici o presiune, că n-am fost influențată în nici un fel. Nimeni, în afară de avocatul meu, John Crawford, n-a ştiut de aceste modificări şi codicile, care sunt în exclusivitate opera mea. Trebuie de asemenea să declar că nu sunt senilă şi că mintea mea nu este dezechilibrată. La acest document, care constituie ultimul meu testament, sunt anexate patru affidavituri* şi semnate de patru medici, Aceşti medici mi-erau necunoscuți înainte de data întocmirii testamentului şi constituie deci părți neinteresate. Doi medici generaliști şi doi psihiatri m-au consultat în dimineața şi în după-amiaza zilei de douăzeci şi cinci aprilie o mie nouă sute şaizeci şi nouă, înainte de întocmirea acestui testament în seara aceleiaşi zile. Rezultatele examenului lor medical sunt incluse în affidavituri şi confirmă faptul că mă bucur de o excelentă formă fizică şi de o sănătate perfectă şi de stabilitate mintală, că nici una din facultăți nu-mi este afectată.

În consecință, trebuie să subliniez că acest testament este ireversibil, irevocabil şi absolut valabil. Nu poate fi contestat în nici un tribunal. O numesc pe iubita şi devotata mea fiică, Daisy McGill Amory, executor testamentar al averii mele, pe Henry Rossiter de la Banca Comercială Rossiter şi pe John Crawford de la firma *Crawford, Creighton, Phipps şi Crawford* drept co-executori testamentari ai averii mele."

John se lăsă pe speteaza scaunului aşteptînd să izbucnească furtuna. Ceea ce se întâmplă imediat.

Toți începură să vorbească deodată. Jonathan sărise în picioare şi aproape că alerga pe lungul culoar dintre scaune, arătând de parcă ar fi fost gata să-l atace fizic pe John Crawford. Robin se ridicase şi el, la fel Kit Lowther şi Sarah. Toți trei se repeziră la John, cu fețe schimonosite de furie, zbierând la el din toți rărunchii.

---

* mărturii scrise sub jurământ (n.t.)

Jonathan era în pragul apoplexiei, urlând că familia O'Neill fusese favorizată în detrimentul lui şi că Paula şi Philip îi furaseră moştenirea. Sarah izbucni în plâns. Mama ei, June, alergă spre ea, încercând s-o liniştească şi încercând fără succes să-şi ascundă propria ei nemulţumire.

Bryan O'Neill sări de pe scaun. Se duse la Daisy, şi, fiind singurul membru al familiei lui prezent acolo, protestă spunând că familia O'Neill nu va accepta moştenirea lăsată de Emma, în urma comentariilor făcute de Jonathan.

Toată harababura se concentra în jurul Paulei. Jim, care şedea în faţa ei, întoarse capul şi spuse:

– Ce frumos din partea bunicii că mi-a lăsat acţiunile de la compania de presă!

– Da, e minunat, spuse Paula, observând licărirea din ochii lui şi zâmbetul fericit.

Philip, care şedea în stânga ei, o bătu pe umăr şi se aplecă spre ea. Paula îşi întoarse privirea spre fratele ei. Se priviră în ochi cu un aer cunoscător, preţ de o lungă clipă. Paula încerca să-şi compună o figură serioasă, dar îi era teribil de greu. Strânse din buze ca să nu izbucnească în hohote de râs şi şopti:

– Drăguţa de bunica s-a gândit la toate, ca întotdeauna. Certificatele acelea medicale întocmite sub jurământ sunt o strălucită lovitură de geniu. Nemulţumiţii nu pot face nimic – Emma Harte le-a legat mâinile.

Philip încuviinţă din cap.

– Da, dar ai să vezi că vom avea necazuri cu ei. Pe de altă parte, cunoscând temperamentul lui Jonathan, sunt sigur că această bruscă întorsătură a lucrurilor îl va face să se comporte cât se poate de iraţional. S-ar putea chiar să comită acte necugetate. Şi probabil că se va da de gol că a trădat-o pe bunica, mai curând decât ne-nchipuim.

– Să sperăm. Poate că şi bunica şi-a dat seama de asta, Philip. Nu mă-ndoiesc de sinceritatea ei atunci când ne-a lăsat nouă reşedinţa McGill, pe motiv că noi facem parte din familia McGill, dar să nu uităm cât de şireată şi de abilă era ea. Paula nu se putu abţine să nu

zâmbească. Trebuie să recunoşti că Emma Harte a fost cea care a râs la urmă.

– Aş zice chiar că se aud hohotele ei de râs, replică Philip, chicotind. Se aplecă asupra Paulei şi spuse: Bietul John! Este pe nedrept ţinta atacurilor lor verbale. El e doar avocatul familiei. Testamentul este în exclusivitate opera bunicii, nu a lui. Nu poţi să pui capăt acestor manifestări dezgustătoare? Familia Lowther şi Ainsley au turbat.

– Poate spune tata ceva, murmură Paula.

– Nu, răspunse Daisy ferm. Emma Harte ţi-a lăsat ţie responsabilitatea de cap al familiei. Îmi pare rău, dar asta e.

Paula dădu din cap şi se ridică.

– Vă rog, faceţi linişte o clipă!

Fiind o fire rezervată, Paulei îi era greu să se facă ascultată într-un grup mare de oameni ca acesta, dar văzând că nici unul din scandalagii nu-i acordă o atenţie, se aplecă şi lovi cu pumnul în masă:

– Tăceţi toţi din gură! Şi staţi jos!

Membrii familiilor Ainsley şi Lowther o priviră cu duşmănie şi, deşi nu-şi schimbară poziţiile ocupate în jurul scaunului lui John Crawford, încetară să se mai ciondănească între ei.

– Vă mulţumesc, spuse Paula pe un ton mai calm, dar glasul îi reflecta răceala din privire. Îşi îndreptă spatele, desfăşurându-se pe toată înălţimea ei. Prestanţa şi autoritatea care o caracterizau reuşiră să le impună tăcerea.

– Cum îndrăzniţi să vă comportaţi în halul ăsta? îi mustră ea cu asprime. Sunteţi absolut dezgustători, toţi! Aţi fi putut manifesta puţin respect faţă de Emma Harte. Dumnezeule, a murit doar de câteva săptămâni şi voi vă năpustiţi ca nişte vulturi să-i ciuguliţi rămăşiţele! Paula îi ţintui cu privirea pe Jonathan şi Sarah, care şedeau unul lângă celălalt. Bunica a ştiut ce face şi consider că a fost prea generoasă cu anumiţi membri ai acestei familii.

Paula apucă strâns speteaza scaunului şi continuă pe un ton aproape ameninţător:

– Să nu îndrăzniți vreunul din voi să vă gândiți măcar să contestați testamentul Emmei Harte! Pentru că dacă faceți asta, mă voi lupta până în pânzele albe, chiar de-ar fi să-mi irosesc și ultimul ceas și ultimul bănuț de care dispun.

Întreaga adunare își fixase privirile asupra ei. Majoritatea celor prezenți o admirau, câțiva o condamnau, dar pe toți îi hipnotizase haloul de putere pe care-l răspândea.

Winston se trase mai aproape de Emily și-i atinse brațul. Îi șopti soției lui:

– Uită-te la ea! E leită Emma Harte. Legenda prinde viață.

CAPITOLUL 46

Shane și Paula traversară culoarul companiei British Airways de la aeroportul Kennedy, luară liftul spre al doilea nivel și intrară în sala de așteptare pentru clasa întâi.

Găsiră un colț liniștit.

După ce o ajută să-și scoată mantoul de vizon, Shane își lepădă trenciul scuturând din umeri și-l aruncă pe un scaun lângă el.

– Hai să bem ceva, îi propuse el. Avem destul timp până decolează avionul tău.

– Bună idee. Mulțumesc, iubitule.

Shane îi zâmbi și se duse spre barul aflat la celălalt capăt al sălii de așteptare.

Paula îl urmări cu privirea. Ce minunat arăta! Avea o frumusețe impunătoare de brunet și degaja stăpânire de sine. Fața ei căpătă o expresie duioasă; privirea îi era plină de dragoste pentru el. În anul în care se consumase legătura lor de dragoste, sentimentele ei pentru el

deveniseră tot mai profunde. Îl simțea o pare din ea și se simțea pierdută când erau despărțiți și trăia parcă doar pe jumătate: O uimea neîncetat. Deși îl cunoștea de când se știa pe lume, nu-și dăduse niciodată seama cu adevărat cât de mult se putea bizui pe el în orice împrejurare sau în orice caz extrem. Avea un imens sentiment al datoriei față de ea și față de tot, absolut tot ce era important în viața lui. Tăria lui de caracter o uluia. „Parcă are sufletul de oțel", se gândi ea.

Îl privi cu tandrețe când reveni cu băuturile. Shane îi întoarse zâmbetul, îi dădu vodca cu apă tonică și se așeză lângă ea.

Ciocni paharul cu al ei și spuse:

– Să bem pentru luna viitoare și pentru începutul noului an, Paula.

– Pentru 1971!

– Va fi anul nostru, iubito. Se va rezolva cu Jim și vei fi liberă. Gândește-te că te vei întoarce aici în ianuarie, nu mai e mult până atunci. Putem să-ncepem să ne facem planuri de viitor. În sfârșit!

– Ce minunat va fi! spuse ea, dar în ochii ei luminoși apăru deja o umbră de îngrijorare.

Shane observă și se încruntă.

– Nu-mi place privirea ta, Paula. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap și râse veselă.

– Nimic. O să mă bucur abia după ce voi vorbi cu Jim și voi stabili totul cu el. E atât de enervant! Refuză să admită că ceva e în neregulă, își vâră capul în nisip. O să spui probabil că n-am știut să fac față situației. Dar e greu să vorbești cu un om care pur și simplu nu vrea să asculte. Întinse mâna și-i strânse brațul. Iartă-mă. Revin iarăși la aceeași poveste și mă repet.

– Nu-i nimic. Te înțeleg. Dar o să-l abordezi pe Jim când te vei duce înapoi. Shane zâmbi ironic spunându-i: Ar trebui să-l încui într-o cameră și să bagi cheia în buzunar. În felul acesta va fi silit să te asculte.

– Chiar asta voi face dacă va fi nevoie. Îți promit. Sunt foarte hotărâtă să clarific situația o dată pentru totdeauna. Bineînțeles că nu e momentul potrivit, când mai sunt doar două săptămâni până la Crăciun. Pe de altă parte,

niciodată nu pare a fi momentul pentru a discuta despre un divorț... conflictele sentimentale sunt întotdeauna dificile.

– Da, Shane se aplecă înspre ea pentru a fi mai convingător. Paula, știu că nu va fi ușor. Aș vrea să pot veni în Anglia, ca să fiu în preajma ta, în caz că ai nevoie de mine, dar n-am încotro, trebuie să mă duc în insule. Dar... se opri și o privi adânc în ochi – voi lua imediat avionul spre Londra, dacă nu faci față singură.

– Știu că vei veni, dar o să mă descurc, Shane, ai să vezi. Urmă o clipă de tăcere, apoi spuse: Îți mulțumesc pentru luna trecută. A fost minunat. Faptul că am stat cu tine o perioadă de timp a fost pentru mine o bine-cuvântare. Mă simt mult mai bine acum decât în noiembrie când am sosit aici... în toate privințele.

– Și eu. Dacă stai să te gândești, Paula, a fost o lună victorioasă pentru tine. Ai obținut reînnoirea contractului cu Dale Stevens și l-ai învins pe Mariott Watson în atâtea probleme la Sitex. Toate astea ar trebui să te bucure. Poate că succesul tău e de bun augur pentru viitor. Ai avut parte de destule necazuri până acum.

– Tu m-ai scos la liman, Shane. M-ai susținut și m-ai liniștit tot timpul. Sunt mai puternică decât oricând numai datorită ție, a dragostei și înțelegerii pe care le-ai manifestat față de mine. Și apropo de Sitex... Glasul îi șovăi. Știu că n-ai să râzi de ceea ce am să-ți spun, pentru că în sufletul tău, ești un celt superstițios... Se opri din nou. Privirea nu i se dezlipi de fața lui.

– Niciodată nu râd de tine. Hai, spune-mi.

Gura ei frumoasă se arcui într-un surâs și clătină din cap, râzând brusc de ea însăși.

– Ei bine, când am auzit pentru prima oară de explozia de la Emeremm III, m-am gândit imediat că este un semn rău, prevestind alte catastrofe îngrozitoare. Și, într-un fel, am avut dreptate. Privind în urmă, îmi dau seama că am avut nenumărate probleme în ultimele patrusprezece luni... Moartea lui Min, problemele din Irlanda în ajunul exploziei. Bunica devenea tot mai suspicioasă în privința lui Jonathan; Sarah era foarte răutăcioasă cu mine și uneltea să pună mâna pe boutique-urile Harte. Căsnicia

mea se destrăma încet. Mătuşa Elizabeth se comporta oribil, de teama unui scandal provocat de divorţul ei şi de atitudinea lui Gianni. Dificultăţi permanente cu compania Sitex, conflictele interne de la Sitex, ca să nu mai vorbim de accidentul de avion al lui Jim şi apoi de depresiunea lui nervoasă. Moartea subită a lui Blackie şi imediat după el, ne-a părăsit bunica. Toate acele certuri oribile din familie în legătură cu testamentul ei. Strânse din buze. Parcă m-a blestemat cineva. Sau mai degrabă parcă a blestemat familia Emmei.

Shane îi luă mâna într-a lui.

– Într-un fel, ai avut într-adevăr parte de mai multe necazuri decât ai fi putut duce. Dar hai să fim obiectivi. În primul rând Blackie avea optzeci şi patru de ani, iar Emma optzeci şi unu, deci era de aşteptat că vor muri curând. Şi gândeşte-te, Paula, că au avut amândoi o moarte liniştită, după o viaţă lungă şi plină de realizări. În al doilea rând, ai reuşit să pui capăt vociferărilor şi protestelor anumitor cercuri referitor la testamentul ei. Ai pus la punct multe din problemele de la Sitex, iar uneltirile lui Sarah împotriva ta au fost înăbuşite în faşă de Emma. Jim se pare că s-a restabilit. Anthony şi Sally s-au căsătorit, sunt fericiţi şi au un fiu adorabil. Până şi mătuşa Elizabeth a ieşit basma curată şi pare fericită cu Marc Deboyne. Cât despre căsnicia ta, ea era ratată cu mult înainte de explozia de la Emeremm III.

O luă de după umeri, o sărută pe obraz, apoi se îndepărtă, privindu-i faţa atât de apropiată de a lui:

– Ce-ar fi să adaugi şi lucrurile pozitive? Blackie şi Emma au apucat să sărbătorească împreună ziua în care ea a împlinit optzeci de ani şi s-au bucurat de o minunată călătorie de opt luni în jurul lumii. Emerald Bow a câştigat Marele Premiu Naţional, ceea ce a fost un mare triumf pentru bunicul. Edwina s-a împăcat cu Emma, care a apucat s-o vadă pe Emily cununată cu Winston, pe Alexander cununat cu Maggie. Au fost multe evenimente fericite şi alături de lucruri rele, s-au petrecut şi o mulţime de lucruri bune.

– O, Shane, câtă dreptate ai! Vorbesc ca o proastă.

– Nu, deloc. Şi, după cum ai spus, nu există om mai superstiţios ca mine. Dar încerc întotdeauna să caut curcubeul. De obicei el există, să ştii. Expresia feţei i se schimbă uşor şi în ochii lui negri se strecură o privire ironică. Când mi-ai telefonat în noaptea aceea de octombrie, după citirea testamentului mătuşii Emma, mi-ai spus că m-a trecut printre moştenitorii ei, pentru că mă iubea ca pe unul dintr-ai ei şi datorită prieteniei ei de-o viaţă cu bunicul meu. Şi tu repeţi mereu asta, dar... Se lăsă pe speteaza scaunului, scotoci în buzunar după ţigări, scoase una şi o aprinse. Fumă câteva clipe, privind în gol.

Observându-l cu atenţie şi stârnită de curiozitate, Paula sondă terenul:

– Ce vrei să spui? Ce insinuezi, Shane?

– Nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva Emma n-a mai avut şi alte motive sau mai precis un alt motiv.

– Cum ar fi...?

– Poate că Emma ştia de noi, Paula.

– O, Shane, nu cred! exclamă Paula, aruncându-i o privire ciudată. Sunt sigură că mi-ar fi pomenit ceva. Ştii cât de apropiate eram noi două. Oricum i-ar fi spus lui Blackie. Sunt sigură că i-ar fi spus, iar el ar fi abordat subiectul faţă de tine. N-ar fi fost în stare să se abţină.

Shane îşi scutură ţigara în scrumieră.

– Eu nu sunt atât de sigur ca tine. Emma era cea mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o. Mă îndoiesc că ar fi spus ceva, în contextul respectiv. În primul rând, nu s-ar fi amestecat în viaţa mea particulară şi nici în a ta şi apoi nu i-ar fi spus bunicului, de teamă să nu-i dea motiv de îngrijorare. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Mie mi-a lăsat inelul ei de logodnă. În speranţa că până la urmă ţi-l voi da ţie într-o bună zi. Nu crezi?

– Poate s-a gândit doar că erai îndrituit să deţii acest inel, că ţie ţi se cuvenea de drept, având în vedere de la cine provenea. Este foarte valoros. Pe lângă asta, ţi-a lăsat şi tabloul, un alt dar de la bunicul tău.

– E adevărat. Dar, Paula, un fond de un milion pentru mine... este un cadou de-a dreptul uriaş, după orice standarde.

– De acord. Paula îi zâmbi şi ochii ei albaştri strălucitori, cu licăriri violete, se umplură de tandreţe şi căldură sufletească. Bunica ţinea foarte mult la tine, Shane. Te considera un alt nepot al ei. Dar despre Merry ce spui? Şi cu ea a fost bunica extrem de generoasă.

– Da. Shane scoase un uşor oftat. Aş vrea să cunosc adevăratul motiv. Dar probabil că nu-l voi afla niciodată. Deodată, simţi că-l pufneşte râsul şi ochii îi jucară strengăreşte în cap. Îmi place să cred că Emma ştia de noi şi că aproba legătura noastră.

– Sunt sigură de asta, Shane. Ştiu că ne-ar fi dat binecuvântarea. Şi... Paula se opri brusc, căci se făcea un anunţ la megafoane. Se uită la el şi se întristă. Gata, iubitule, se anunţă decolarea avionului meu. Dădu să se ridice.

Shane o opri. O îmbrăţişă şi-i şopti în păr:

– Te iubesc tare mult, Paula. Nu uita asta în următoarele două săptămâni.

– Cum aş putea uita? Din asta îmi trag extraordinara mea tărie. Şi eu te iubesc, Shane, şi te voi iubi toată viaţa.

*

*

Emily spuse:

– Nu, Jim, n-a sosit încă. Dar trebuie să pice. Ţinând receptorul la ureche cu umărul ridicat, Emily îşi trase fermoarul de la fustă, continuând să-l asculte pe Jim. O suna din Yorkshire şi o prinsese tocmai când se îmbrăca.

După câteva secunde, Emily exclamă enervată:

– Ştiu că avionul a aterizat. Am sunat la Heathrow şi a sosit la timp. A atins pista exact la şapte şi jumătate. Dar ştii că Paula trebuie să treacă prin vamă şi apoi să ajungă în oraş. Emily se uită la ceasul de pe noptieră. E doar nouă pentru numele lui Dumnezeu, Jim! Eu trebuie să plec. O să-i spun să te sune în clipa când intră în casă.

– Plec chiar acum de la birou, Emily, spuse Jim. Vin cu maşina la Londra. Spune-i Paulei să nu se mai deplaseze până la Yorkshire, după cum stabilisem. O s-o văd diseară în Belgrave Square. Şi pe tine şi pe Winston.

Să luăm masa împreună, ca să fie un fel de petrecere de *bon voyage.*

– Da, sigur, îngână Emily. Înțeleg ce vrei să spui. Fiindcă mâine pleacă Winston în Canada.

– Plec şi eu cu el, Emily. Adineauri am terminat de vorbit cu Winston. L-am sunat la biroul nostru din Londra. E încântat că m-am hotărât să-l însoțesc.

– Ah! spuse Emily, surprinsă. Da, e bine că va avea pe cineva cu el. Ne vedem diseară, Jim. La revedere.

– La revedere, Emily.

Puse receptorul la loc şi rămase o clipă cu privirea ațintită asupra lui. Făcu o grimasă, întrebându-se dacă Winston era într-adevăr atât de încântat pe cât credea Jim. Se îndoia. Nici unul din ei nu prea avea chef de Jim în ultimul timp.

Telefonul sună din nou. Emily ridică repede receptorul, fiind sigură că era soțul ei.

– Da, Winston, spuse ea.

Winston râse.

– De unde ştiai că sunt eu?

– Pentru că am vorbit cu Jim adineauri. O căuta pe Paula. Mi-a spus că pleacă la Toronto cu tine. Nu mai poți de bucurie, nu? întrebă ea sarcastică.

– Pe naiba, spuse Winston. N-are nici un rost să vină cu mine, dar nu puteam să-i spun să mă lase-n pace. Deține totuşi zece la sută din acțiunile noii companii şi o curios să vadă ultima noastră achiziție, să se uite puțin la ziar. Ştii cât de ciudat se poartă în ultimul timp, îşi vâră nasul peste tot şi ca să-ți spun drept, cred că o să mă calce pe nervi.

– Te plâng, Winston. Emily oftă. Ascultă, sper că n-are de gând să se amestece în publicarea ziarului *Sentinel* din Toronto. Din punct de vedere editorial, vreau să spun. Asta te-ar reține mai mult acolo şi eu vreau să fii aici de Crăciun.

– O să fiu, n-ai grijă, iubito. Iar dacă Jim o să-şi vâre nasul, o să scap eu repede de el.

– A propus să luăm masa împreună diseară. O petrecere de *bon voyage*, cum i-a spus el. Eu aş prefer

să fiu singură cu tine, dar probabil că va trebui să stăm şi noi cu ei, spuse Emily, pe un ton duşmănos.

– N-avem încotro. Oricum eu te-am sunat doar ca să-ţi spun că Jim vine cu mine în Canada. Trebuie s-o şterg. Am o şedinţă.

După ce îi spuse la revedere, Emily îşi luă din şifonier jacheta de la taior şi şi-o puse pe ea. Coborî repede scara interioară din cocheta vilă din Belgrave Square, în care ea şi Winston locuiau în weekend-uri şi se îndreptă spre camera ei de lucru.

În acea dimineaţă mohorâtă de luni, încăperea alb-gălbuie cu tonuri de galben intens şi de culoarea piersicii era inundată de lumina rece de decembrie. Totuşi era veselă, datorită bolurilor cu flori proaspete, a focului din cămin şi a luminii calde răspândite de numeroasele lămpi. Emily observă că Parker adusese o tavă cu cafea şi trei ceşti cu farfurioare. Fratele ei trebuia să sosească la zece, probabil imediat după Paula.

Emily se aşeză la birou, o sună pe secretara ei la biroul din Londra al firmei Genret şi o anunţă că nu mai vine în ziua aceea. Când închise telefonul, îl auzi pe Parker întâmpinând-o pe Paula în hol. Sări în picioare şi alergă să-i ureze bun venit verişoarei ei.

– Ce surpriză minunată să-ţi văd faţa zâmbitoare! spuse Paula cu căldură, repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe Emily. Nu m-aşteptam să fii la Londra, găluşcă. Ce cauţi aici?

– O să-ţi povestesc imediat.

Paula se-ntoarse spre majordom.

– Tilson a lăsat bagajele în maşină, Parker, pentru că mă duce mai târziu în Yorkshire.

Emily spuse:

– A, Paula, a sunat Jim mai devreme. E în drum spre Londra. A zis să te anunţ şi a sugerat să rămâi aici la noapte.

Paula îşi înăbuşi o exclamaţie de enervare şi şopti.

– Înţeleg... Îi zâmbi majordomului. Deci, roagă-l totuşi pe Tilson să-mi aducă bagajele, Parker.

– Da, doamnă. Parker se îndreptă spre uşa din faţă.

Paula îşi aruncă mantoul de vizon pe un scaun şi o urmă pe Emily în birou. Închise uşa, se rezemă de ea şi spuse furioasă:

– Fir-ar să fie! Jim ştia că abia aştept să mă duc în Yorkshire să-i văd pe Lorne şi pe Tessa. A spus de ce s-a decis brusc să vină la Londra?

– Winston pleacă mâine la Toronto ca să vadă care e situaţia la ziar şi Jim s-a decis să-l însoţească.

– O, nu! strigă Paula, întunecându-se la faţă. Se duse spre cămin şi se trânti pe canapea. Clocotea de furie. Jim dispărea din nou, aşa cum dispăruse şi în octombrie, când se dusese în Irlanda, la Edwina. Oare avea un al şaselea simţ? Ştia oare când era ea pe punctul de a aborda subiectul divorţului?

Emily stătea în picioare lângă cămin şi o cerceta cu atenţie pe verişoara ei.

– Pari teribil de tulburată, Paula. S-a întâmplat ceva?

Paula ezită, apoi mărturisi:

– Nu cred că te va surprinde, Emily, dacă îţi voi spune că Jim şi cu mine avem de discutat o mulţime de probleme personale. Şi de rezolvat aceste probleme. Sperasem să atacăm subiectul în zilele următoare. Iar el pleacă! Din nou! Dacă nu-l pot convinge să anuleze călătoria pe care vrea s-o facă cu Winston, va trebui s-aştept până se-ntoarce din Canada, ca să pot sta de vorbă cu el.

Emily se lăsă pe canapea şi o mângâie pe mână.

– Ştiu de mult că lucrurile merg prost între voi doi, Paula. Şi trebuie neapărat să vorbeşti cu Jim – să-i pui problema divorţului, dacă vrei să ştii părerea mea. Winston e de acord.

Paula o privi alarmată pe Emily.

– Deci se vede, nu?

– A, nu pentru oricine. Doar pentru cei care vă sunt apropiaţi.

– Părinţii mei, de pildă? întrebă Paula repede, arcuindu-şi spatele.

– Tatăl tău este conştient că există o mare încordare între voi şi îl îngrijorează situaţia, dar de mătuşa Daisy nu sunt sigură. Adică nu cred că îşi dă seama cât de gravă e

situația, Paula. Ea e prea drăguță, întotdeauna găsește scuze tuturor.

Paula oftă cu un aer obosit.

– Crezi că l-aș putea convinge să nu mai plece în Canada?

– Categoric nu. Din cauza acțiunilor pe care i le-a lăsat moștenire bunica, Jim se simte părtaș la noua companie și vrea să-și vâre și el nasul acolo. E foarte băgăreț în ultimul timp.

– Știu. Paula se frecă pe față, simțindu-se brusc ostenită. Clipi. Nu pot să sufăr zborurile astea transatlantice de noapte.

Emily dădu din cap. Respiră adânc, apoi spuse:

– Oricum, n-ai să poți pleca azi în Yorkshire, Paula. Alexander are nevoie de tine aici, la Londra. De altfel, sosește peste câteva minute ca să discute cu noi.

– Ce s-a întâmplat? O străfulgeră un gând. Înțelese brusc. Nu cumva ceva în legătură cu Jonathan?

– Ba mă tem că da.

– Povestește-mi totul. Paula o privi îngrijorată pe Emily, uitând pe moment de Jim și de divorț.

– Alexander preferă să-ți povestească el, Paula. Mi-a spus să te rog să aștepți până ajunge aici. Treaba e destul de încâlcită. Și de asta am venit la Londra – din cauza lui Jonathan. Alexander a ținut să vină aici ca să discute cu tine. De fapt, Alexander și cu mine am cercetat situația pe toate părțile în ultimele două săptămâni...

– Vrei să spui că știați de atâta timp și mie nu mi-ați spus nimic?

– Voiam să fim siguri și să întocmim împreună un plan. Apoi trebuia să discutăm cu Henry Rossiter și cu John Crawford. Aveam nevoie de sfaturile lor. Va trebui să luăm măsuri severe, Paula.

– E chiar atât de grav?

– Destul de grav. Totuși Sandy și cu mine stăpânim situația. Sarah e și ea implicată într-o oarecare măsură.

– După cum bănuiam. Paula oftă. Era din ce în ce mai îngrozită.

Ușa se deschise încet și Alexander intră în birou.

– Bună dimineața, Emily. Bine-ai venit, Paula. Veni spre canapea, le sărută pe amândouă şi se aşează pe un scaun în fața lor. Nu mi-ar prinde rău o cafea, Emily, îi spuse el surorii lui. Am venit pe jos de la Eton Square şi e o vreme oribilă. Am înghețat.

– Da, imediat, Emily luă recipientul din argint pentru cafea şi-i turnă o ceaşcă. Tu vrei, Paula?

– Da, aş bea şi eu, mulțumesc. Se uita la Alexander cu o privire pătrunzătoare. Trebuia să mă fi anunțat.

– Ca să fiu sincer, m-am gândit să te anunț, Paula. Emily şi cu mine am discutat mult despre asta, dar până la urmă am căzut de acord că nu prea avea rost. Te-ai fi necăjit şi tot n-ai fi putut face mare lucru de la New York. Apoi erai ocupată până peste cap cu compania Şitex. Nu vroiam să te silim să te întorci la Londra. Şi în plus, abia la sfârşitul săptămânii trecute i-am dat de capăt. Mă rog, mai mult sau mai puțin.

Paula dădu din cap.

– Povesteşte-mi totul, Sandy.

– Uite cum e treaba. Planul lui Philip a funcționat. Malcolm Perring m-a ajutat să-l dau în vileag pe Jonathan, dar eu am mai avut o sursă de informații şi aceasta mi-a dat posibilitatea să-l pun într-adevăr la zid. Dar o iau prea repede. Mai bine să încep cu începutul.

– Te rog, spuse Paula.

– Malcolm Perring a găsit în cele din urmă tranzacția de proprietate perfectă pentru Întreprinderile Harte. I-a prezentat-o lui Jonathan, care s-a arătat deosebit de interesat. Apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Malcolm îl suna o dată la două săptămâni şi Jonathan îl amâna mereu. Cu toate acestea, la mijlocul lunii noiembrie, Jonathan l-a invitat pe Malcolm să vină la birou să discute cu el. Se pare că Jonathan a bălmăjit ceva un timp, spunând că e o tranzacție excelentă, dar până la urmă a refuzat-o. Pretindea că Întreprinderile Harte n-o pot prelua în momentul acela. I-a sugerat lui Malcolm s-o ofere unui tip pe nume Stanley Jervis de la o firmă nouă, *Stonewall Properties.* I-a explicat că Jervis e un vechi prieten de-al lui, un om de încredere, care se ocupă de tranzacții din domeniul marilor averi imobiliare.

– Să nu-mi spui că *Stonewall Properties* îi aparține lui Jonathan Ainsley, murmură Paula.

– Corect. Și acest... Sebastian Cross e asociatul lui.

– Individul acela odios!... Paula se cutremură.

– Și Sarah a investit bani în firmă, îi spuse Alexander, apoi clătină din cap. Proastă e fata asta!

– Iar a tras-o pe sfoară Jonathan, așa cum făcea și în copilărie, remarcă Paula încet.

– Exact, interveni Emily. Numai că de data asta Sarah va avea de suferit consecințe foarte grave.

– Da. Paula se încruntă, încă uimită și întrebă: Dar cum a reușit Malcolm Perring să afle toate astea?

Alexander răspunse:

– N-a aflat el. Eu am aflat. Malcolm Perring s-a conformat sugestiei lui Jonathan, de vreme ce acesta era scopul planului nostru – să-l prindem cu mâța-n sac, ca să zicem așa. Malcolm a avut două întrevederi cu acest tip, Jervis, apoi, dintr-o dată și-a făcut apariția Sebastian Cross. În general, el figurează acum în fruntea firmei, deși este evident că Jonathan se ascunde în spatele unor oameni de paie, oamenii lui, din moment ce numele lui nu apare nicăieri.

Alexander își aprinse o țigară și continuă:

– Malcolm a început negocierile cu Cross și Jervis, jucându-i pe degete, făcându-i să creadă că e gata să încheie tranzacția cu *Stonewall*. Nu s-a bizuit pe nici unul din ei, bănuind că firma era cam instabilă din punct de vedere financiar. A făcut niște investigații, a vorbit cu oamenii prin oraș și bănuielile lui s-au confirmat în curând. Conform planului, Malcolm a început să dea înapoi, spre marea uimire a lui Jervis și Cross. S-au speriat că vor pierde tranzacția și au început să se laude cu tranzacțiile de mare anvergură care le-au trecut prin mână în ultimul timp. Malcolm mi-a adus toate informațiile acestea. Am răsfoit într-o noapte dosarele departamentului nostru de proprietăți imobiliare și am descoperit că toate aceste tranzacții le-am fi putut face noi. Jonathan le-a pasat la *Stonewall*. Asta m-a luminat dintr-o dată, Paula. Am căpătat certitudinea vinovăției lui. Malcolm a întrerupt în cele din urmă negocierile cu *Stonewall*,

explicând că o altă firmă de proprietăți imobiliare îi făcuse o ofertă uriașă, pe care asociații lui insistau s-o accepte.

– Și au înghițit-o? întrebă Paula.

– N-au avut încotro. Eram gata să pornesc atacul împotriva lui Jonathan, când, pe neașteptate, mi-au picat în mână alte informații și, în decurs de patruzeci și opt de ore, dețineam destule dovezi asupra lui Jonathan ca să-l dau gata.

– De unde ai căpătat ultimele informații? se interesă Paula, roasă de curiozitate.

– De la John Cross.

– Alexander, tu nu vorbești serios! Paula era vizibil uluită. John Cross, repetă ea și făcu ochii mari, privindu-l pe Alexander pieziș. Nu pot să cred!

– Așa e adevărul.

– Dar de ce ți s-ar destăinui el ție?

– Paula, de fapt, John Cross voia să ți se destăinuie ție. A luat legătura cu mine numai pentru că tu nu erai aici. M-a rugat să vin la Leeds, să-l văd... era internat în spitalul St. James.

– Dar ce-a pățit? întrebă Paula. E grav bolnav?

– Sărmanul bătrân, murmură el. John Cross a murit la câteva zile după ce m-am văzut cu el. De cancer. Era mâncat tot de cancer și se vedea că are dureri mari.

– Vai, Sandy, îngrozitor! Paula strânse din buze. Sărmanul om! N-aș dori așa ceva nimănui. Și nu era un om rău. Era un om slab, poate prost sfătuit și ținut sub papuc de ticălosul de fiu-său.

Alexander își drese glasul.

– Am plecat imediat cu mașina la Leeds și m-am dus să-l văd pe John Cross la spital. Am stat cu el aproape patru ceasuri. Doctorul m-a lăsat să stau atât, pentru că... pentru că era pe moarte. John Cross a vorbit un timp despre tine. A spus că îți poartă un respect deosebit, că îți admiră onestitatea și corectitudinea. Mi-a povestit apoi că ai fost foarte amabilă cu el în toamna lui 1969, când ai vorbit cu el la Londra, l-am spus că știam de întrevederea voastră. Mi-a vorbit de răbdarea și bunătatea cu care l-ai tratat în ziua aceea și a spus că a înțeles de ce nu te-a interesat să reîncepi negocierile pentru achiziționarea

firmei *Aire Communications*... deoarece firma lui nu mai deținea de fapt nici un fel de bunuri de când fusese vândută clădirea. Apoi a început să-şi descarce sufletul. Ca să fiu sincer, am rămas perplex când mi-a mărturisit că *Stonewall Properties* cumpărase clădirea de la *Aire* cu suma de cinci sute de mii de lire. Se pare că fiul lui l-a convins să vândă. A ținut să-mi spună că l-au păcălit, deoarece clădirea face pe puțin un milion. A trebuit să-i dau dreptate. John Cross era extrem de tulburat şi mi-a spus următoarele: „Închipuie-ți ce şoc am avut acum şase luni, când am descoperit că fiul meu era cel care m-a jefuit, m-a ruinat, a distrus orice şansă a firmei *Aire Communication* de a se pune din nou pe picioare. Mi s-a sfâşiat inima, când am înțeles că Sebastian a fost în stare să-mi dea o asemenea lovitură. Fiul meu... unicul meu copil". A izbucnit în plâns şi nu pot să spun că nu l-am înțeles.

– Ce grozăvie pentru el! Deci bunica a avut dreptate în privința lui Jonathan... Avea mari îndoieli asupra lui în perioada negocierilor pentru *Aire Communications,* spuse Paula.

– Pe bună dreptate. Alexander îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe speteaza scaunului. Domnul Cross a vrut ca noi să aflăm că Jonathan este asociatul lui Sebastian şi că ani de zile a complotat împotriva Emmei Harte. A murmurat ceva în sensul că disprețuieşte trădările de familie şi a spus că vrea să moară cu conştiința împăcată.

Paula oftă şi se scărpină pe fața obosită.

– Ce alte dezvăluiri a mai făcut despre *Stonewall Properties?*

– Nu prea multe, adică nimic nou față de ce aflasem deja de la Malcolm. Domnul Cross a confirmat că Jonathan lua tranzacțiile de la Întreprinderile Harte şi le ducea la *Stonewall* şi a mărturisit că fiul lui l-a secat de bani, i-a luat şi ultimul bănuț pe care-l mai avea. Bătrânul mi-a spus cu multă amărăciune că numai datorită generozității surorii lui se putea bucura de o rezervă la spitalul St. James şi de medici particulari. Deci, Paula, bătrânul domn Cross era un cerşetor.

Paula se lăsă din nou pe perne şi dintr-un motiv pe care nu l-a înţeles pe deplin niciodată, ochii i se umplură de lacrimi. Tuşi cu mâna la gură şi îşi luă o ţigară de la Alexander.

– E teribil de trist că a fost nevoit să-şi sfârşească zilele într-un mod atât de groaznic... trădat de propriul fiu.

Emily declară:

– Sebastian Cross este un ticălos. Iar Jonathan Ainsley nu-i mai prejos. Nu-i aşa. Sandy?

– Ba da. Alexander o privi lung pe Paula. John Cross mi-a mai spus ceva şi acum urmează partea cea mai urâtă. Totuşi, din cauza ei, am de gând să-l termin pe Jonathan, să-l desfiinţez, Paula. Încercând cu disperare să salveze *Stonewall Properties,* care are serioase dificultăţi financiare, Jonathan a luat cu împrumut o mulţime de bani – punând zălog acţiunile lui la Întreprinderile Harte.

Pe moment, Paula amuţi, încremenită. Îi privi pe verii ei cu gura căscată, apoi rosti cu răsuflarea tăiată:

– Dar n-are voie să facă asta!

– Exact! strigă Emily. Nu-nţelegi? Tocmai fiindcă a făcut asta îl putem băga la apă. De fapt, s-a băgat el singur.

Paula încuviinţă din cap şi întrebă pe un ton tăios:

– Eşti sigur că nu e nici o greşeală?

– Absolut nici una, răspunse Alexander. John Cross ştia de împrumut, nu mă întreba de unde, dar ştia. N-a vrut să dezvăluie sursa, şi nici nu şi-a dat seama de importanţa reală a acestei informaţii pentru noi. El a vrut doar să ne prevină asupra maşinaţiunilor vărului nostru. E ciudat, dar eu cred că el îl învinuia pe Jonathan pentru greşelile fiului lui, deşi în privinţa asta nu i-aş da dreptate. Totuşi a reuşit să-mi spună numele societăţii financiare care i-a acordat lui Jonathan împrumutul. Evident că Jonathan nu putea împrumuta bani de la o bancă – cei de acolo ar fi vrut să afle prea multe.

– Nu-mi vine să cred că a putut fi atât de nechibzuit, spuse Paula. Doar ştie că n-are voie să-şi folosească acţiunile din Întreprinderile Harte ca garanţie şi să le vândă decât unui alt acţionar al aceleiaşi întreprinderi...

– Exact, interveni Alexander. Nu le poate vinde decât mie, lui Emily sau lui Sarah. Aşa sună legile companiei, scrise foarte clar în regulamentul de constituire de către bunica. Ea a vrut să se asigure că Întreprinderile Harte vor rămâne o companie particulară, un concern familial, excluzând străinii sau outsider-ii şi şi-a luat toate precauţiile să rămână aşa.

– Cu ce societate financiară a luat contact?

– Cu *Financial Investment and Loan.*

– Doamne Dumnezeule! Ăştia sunt nişte escroci, Sandy! exclamă Paula, îngrozită. Toată lumea ştie că este o societate dubioasă. Cum de-a putut fi atât de prost.

– Ţi-am spus că nu se putea duce la o bancă. O bancă ar fi vrut să afle totul în privinţa acţiunilor lui, aşa cum face orice societate financiară onorabilă.

– Ce sumă a împrumutat şi câte acţiuni a zălogit? întrebă Paula.

– A oferit şapte la sută din acţiunile lui, adică mai puţin de jumătate din cele şaisprezece procente personale şi a ridicat pe baza lor patru milioane de lire. Totuşi societatea de împrumuturi i-a dat prea puţin. Acţiunile lui valorează de două ori mai mult, numai că, desigur, ele nu pot fi vândute nimănui – cu excepţia unuia dintre noi. Dar societatea financiară nu ştia asta atunci când a acordat împrumutul. Acum ştie.

Paula simţi dintr-o dată o mare uşurare şi îngrijorarea i se risipi de pe faţă.

– Sandy, sper că i-ai plătit nota şi i-ai retras acţiunile.

– Da. Joia trecută, Emily şi cu mine ne-am întâlnit cu directorul general al acelei mărunte şi dubioase societăţi, împreună cu Henry Rossiter şi John Crawford. A fost o întrunire foarte agitată, s-au rostit multe vorbe grele, s-au încins spiritele, s-a creat o atmosferă neplăcută. Am revenit vineri, toţi patru, le-am dat înapoi cele patru milioane de lire şi ei mi-au înapoiat acţiunile. Mai era de plătit şi o dobândă, dar Henry şi John au fost categorici şi nu m-au lăsat s-o plătesc. I-au spus directorului general să i-o ceară lui Jonathan. Acestea au fost toate detaliile scandaloase.

– De unde ați luat tu și Emily cele patru milioane? Ați folosit banii voștri?

– Nu. John Crawford a găsit o cale prin care acțiunile să fie răscumpărate de Întreprinderile Harte și nu de o persoană particulară. După cum știi, Paula, bunica a întocmit chiar înainte de a muri o serie de documente juridice referitoare la Întreprinderile Harte. Eu am puteri excepționale, am mână liberă în multe privințe, îndeosebi când este vorba de interesele generale ale companiei. John și Henry au considerat de comun acord că acesta este cazul situației de față. Le-am spus totuși că Emily și cu mine suntem pe deplin dispuși să cumpărăm aceste acțiuni, dacă ei hotărăsc, la o dată ulterioară.

– Înțeleg. Paula se ridică și se duse la cămin. Îi veni o idee. Sunt implicate și acțiunile lui Sarah?

– Nu. O fi ea proastă, dar nu și-ar risca niciodată acțiunile; răspunse Alexander.

– Ce-ai să faci cu Jonathan și Sarah? întrebă Paula, ascuțindu-și privirea.

– Am de gând să-i concediez pe amândoi. Astăzi la prânz. Am convocat o ședință. Aș vrea să fii și tu prezentă, Paula.

CAPITOLUL 47

Jonathan Ainsley intră în biroul lui Alexander de la Întreprinderile Harte cu un aer optimist.

Orgolios, convins că este mai inteligent și mai abil decât oricine, nu-i trecea prin cap că jocul lui dublu ar putea fi dat în vileag.

– Bună, Alexander, spuse el, traversând nonșalant încăperea și dând mâna cu vărul lui. Sarah mi-a spus că a fost chemată și ea la această întrevedere. Despre ce este vorba?

Alexander se aşeză pe scaunul din spatele biroului lui şi spuse:

– Trebuie să discutăm câteva chestiuni importante. Nu va dura mult. Ochii lui Alexander, albaştri şi limpezi, inteligenţi şi oneşti, se opriră asupra lui Jonathan, dar numai pentru o clipă. Răsfoi hârtiile de pe birou, copleşit de dispreţ şi de scârbă faţă de celălalt bărbat.

Jonathan se duse spre canapea, se aşeză, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe pernele îmbrăcate în piele. Privi spre uşă când intră Emily şi-i adresă un zâmbet prietenos. Era cu totul fals, pentru că nu putea s-o sufere pe Emily. Dar acest sentiment nu se putea oricum compara cu ura virulentă pe care o nutrea pentru Paula şi această ură izbucni când ea îşi făcu apariţia în uşă, peste o fracţiune de secundă.

Jonathan se ridică, o salută destul de cordial pe Emily, dar vocea lui deveni ceva mai rece când îi spuse Paulei:

– Nu eşti implicată în conducerea de zi cu zi a Întreprinderilor Harte? Ce cauţi tu aici?

– M-a invitat Alexander, întrucât am de discutat o chestiune de familie.

– A, da, chestiunile de familie par să te preocupe în mod deosebit în ultimul timp, Paula, spuse el pe un ton sarcastic. Se aşeză pe un scaun, murmurând: Sper că nu e vorba iarăşi despre testament.

– Nu, nu despre asta e vorba, răspunse Paula, cu un glas calm care nu lăsa să se întrevadă nimic. O urmă pe Emily la canapea şi se aşeză. După vehementa lui izbucnire de la citirea testamentului, Jonathan lăsase să-i cadă masca. Nu se mai ostenea să-şi ascundă duşmănia şi cu un minut în urmă Paula îi văzuse antipatia reflectată pe faţă. Observase de asemenea că prin faţada neutră pe care se străduia să şi-o menţină răzbătea îngrijorarea. Paula îşi privi mâinile, schiţând un zâmbet în sinea ei. Prezenţa ei îl iritase, deşi se lupta să n-o arate. După câteva secunde, ridică privirea şi-l studie pe furiş, cu o privire obiectivă. Ce chipeş era! Avea un colorit atât de frumos şi nişte trăsături atât de fine! Da, avea într-adevăr un chip limpede şi uneori – ca acum – semăna cu un nevinovat băiat de cor bisericesc. Şi totuşi ea ştia că era

un intrigant care nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-şi urmări scopurile.

Sarah îşi făcu intrarea în stil mare şi îşi plimbă privirea prin încăpere.

– Bună ziua la toată lumea, murmură ea cu un glas rece, apoi i se adresă direct lui Alexander: Mă cam grăbesc. Am fixat un dejun de afaceri la ora unu cu un cumpărător foarte important. Sper că nu va dura mult.

– Nu, spuse Alexander. Intenţionez să fac în aşa fel încât această întrunire să dureze cât mai puţin.

– E-n regulă. Sarah se întoarse de la birou, se uită înspre Emily şi Paula aşezate pe canapea şi îşi alese cu un aer hotărât un scaun de lângă Jonathan. Se lăsă pe spetează şi-i dărui lui Alexander un surâs dulce.

El o privi lung. Nu-i clipi o geană şi faţa lui deveni brusc rece şi implacabilă. Zâmbetul lui Sarah dispăru şi se încruntă la el, vizibil derutată de comportarea lui.

– Mi se pare ciudat, începu Alexander, faptul că *Stonewall Properties* are probleme financiare atât de mari, atât de grave. Îşi ţinti privirea asupra lui Jonathan. Presupui că e vorba de o conducere proastă?

Jonathan simţi un nod în stomac şi toate simţurile lui intrară în alertă, adulmecând pericolul. Convins că legătura lui cu *Stonewall* nu putea fi detectată, izbuti să-şi compună o expresie calmă. Dădu din umeri.

– De unde să ştiu? Să nu-mi spui că ne-ai adus aici ca să discutăm despre o altă companie?

– Ba da, este unul dintre motive. Alexander se aplecă, privind-o pe Sarah. Ştiai că *Stonewall Properties* este pe punctul de a se destrăma în viitorul apropiat?

Sarah căscă gura, apoi o închise rapid. Îngrijorătoarea informaţie despre acea companie secretă, în care ea investise atâţia bani, o făcuse să încremenească. Nu se îndoia de autenticitatea ei, de vreme ce provenea de la Alexander, un om de nădejde. Abia aştepta să vorbească între patru ochi cu Jonathan, dar se temea să-l abordeze. Era foarte dificil uneori şi teama de furia lui o făcea să-şi ţină gura.

Alexander continuă s-o privească fără să şovăie. Sarah păli sub privirea lui fixă şi în ochii ei se strecură

deodată o privire alarmată. Alexander ştia că Sarah va ceda dacă el va mări presiunea.

Dar el se adresă asistentei, în general.

– Mă uimeşte totuşi cum de-au reuşit s-ajungă în halul ăsta. *Stonewall* a încheiat un număr considerabil de tranzacţii cu adevărat bune. Nu pot să pricep de ce se scufundă atât de rău. Doar, bineînţeles, dacă nu şi-a vârât altcineva coada.

Zăpăcită de această remarcă, Sarah strigă:

– Crezi că e posibil? Şi dacă...

Jonathan interveni autoritar:

– Ascultă, Alexander, hai să lăsăm problemele firmei *Stonewall* şi să trecem la afacerile noastre.

– O, dar Stonewall face parte din afacerile noastre, spuse Alexander cu un glas ucigător de calm. Şi tu ştii asta, de vreme ce *Stonewall Properties* este firma ta, Jonathan.

Se auzi o exclamaţie înăbuşită, involuntară, dinspre Sarah, care se făcu apoi mică în scaun.

Jonathan râse ca şi cum nu-l privea şi-i aruncă lui Alexander o privire provocatoare şi ameninţătoare în acelaşi timp.

– Ce tâmpenii îndrugi acolo? N-am auzit în viaţa mea ceva mai absurd.

– Jonathan, ştiu tot ce este de ştiut în legătură cu *Stonewall*. Compania este proprietatea ta şi a lui Sebastian Cross, iar Sarah a investit o mulţime de bani în ea. Cross şi Stanley Jervis o conduc, împreună cu câţiva oameni de paie numiţi de tine. Cross şi cu tine aţi întemeiat-o în 1986. Ai îndreptat multe tranzacţii de proprietăţi imobiliare destinate întreprinderilor Harte către propria ta companie. Din cauza ta am pierdut un număr imens de afaceri, importante şi extrem de profitabile, şi ai tras-o pe sfoară pe bunica în momentul când negocia cu *Aire Communications.* Sunt pur şi simplu îngrozit. Ai fost neloial faţă de această companie şi ai trădat-o. Ai înşelat încrederea pe care ţi-o acordase bunica şi de aceea n-am altă alternativă decât de a...

– Dovedeşte-o! strigă Jonathan furios, sărind în picioare. Bătu cu palma în biroul lui Alexander şi se

aplecă peste el, străfulgerându-l pe vărul lui cu privirea. Nu-ți va fi ușor. Nu există nici o dovadă care să susțină sau să adeverească aceste acuzații ridicole.

– Te înșeli amarnic. Dețin toate dovezile de care am nevoie, i-o retează Alexander calm, dar tonul lui era glacial și privirea acuzatoare. Bătu cu palma teancul de dosare de pe birou, care, de fapt, n-aveau nici o legătură cu *Stonewall*, și spuse cu un zâmbet insinuant: Totul se află aici, Jonathan. Apoi mai este desigur și complicele tău la... Alexander ridică mâinile și dădu din umeri: ...la delict, să zicem, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Da, iat-o cum stă acolo, mută de uimire... Sarah Lowther.

– Acum vrei s-o amesteci și pe biata Sarah în complotul ăsta scornit de tine, strigă Jonathan. Da, e un complot prin care vrei să ne discreditezi pe amândoi. Întotdeauna ai încercat să mă bagi la apă, Alexander Barkstone, încă de când eram copii. Și pe Sarah, la fel. Dar n-ai să scapi așa ușor. Nu mă las până nu te desființez! Mă voi lupta pentru drepturile mele și ale lui Sarah. Așa că, ai grijă! amenință el.

Alexander se lăsă pe speteaza scaunului și ochii lui albaștri, atât de reci și duri cu o secundă înainte, își schimbară brusc expresia, privind-o acum pe Sarah cu milă.

– Da, într-adevăr „biata Sarah", remarcă el cu blândețe. Mă tem că ai fost înșelată. Banii tăi s-au dus pe apa sâmbetei, Sarah. E într-adevăr trist pentru tine, dar n-ai ce face.

– A... a... a...lexander, se bâlbâi Sarah. Eu... eu... nu...

– Taci și lasă-mă pe mine să vorbesc, dragă Sarah. E un diavol șiret. O să te ademenească să spui ce nu trebuie. Jonathan își întoarse din nou privirea furibundă spre celălalt bărbat. Gura i se strâmbă. Fecior de târfă ce ești!

– Asta-i prea de tot! Alexander sări în picioare în spatele biroului. Să nu mă faci pe mine fecior de târfă!

– Te-am lovit la fix, nu-i așa? Jonathan râse răutăcios. Dar asta ești, fără îndoială, și soră-ta la fel. Ai face bine să-ți amînteşti că maică-ta are amanți, nu maică-mea.

– Eşti concediat! strigă Alexander, furia lui devenind isterie curată.

– Nu mă poţi concedia! Jonathan îşi dădu capul spre spate şi bufni. Sunt acţionar în această companie şi...

– Partea ta de participare la această companie a fost considerabil redusă, interveni Alexander pe un ton mai calm, stăpânindu-şi perfect firea. Cu exact şapte la sută. Ridică primul dosar de deasupra şi scoase certificatele de acţiuni, fluturându-le pe sub nasul lui Jonathan. Le-am retras de curând... vinerea trecută. Întreprinderile Harte au plătit exact patru milioane de lire ca să-şi achite împrumutul pe care l-ai luat de la societatea financiară, dar am fost fericit s-o fac, ca să obţin înapoi aceste acţiuni.

Jonathan se făcuse alb ca varul. Îl privea înmărmurit pe Alexander, cu gura căscată. Pentru prima oară în viaţă nu-i trecea prin cap ce să spună. O clipă crezu că era terminat, apoi exclamă, cu un rânjet disprețuitor:

– Încă mai deţin nouă la sută din această companie. Şi pe lângă asta, nu mă poţi concedia. Conform regulamentului companiei, un acţionar nu poate fi concediat.

– Bunioa a alcătuit acest regulament, în 1968, când şi-a întocmit testamentul şi a împărţit procentul ei de sută la sută între noi patru. Cu toate acestea, ea încă a deţinut sută la sută din acţiuni până în ziua când a murit şi, deci, compania îi aparţinea ei. Ca unic proprietar al Întreprinderilor Harte, Emma Harte putea să facă orice dorea, după cum bine ştii. Deci, înainte de a pleca în Australia, bunica a modificat toate regulile companiei. De fapt a reconstruit compania, întocmind noi articole de constituire. Conform noilor reguli de funcţionare ale companiei, eu, în calitate de director general, pot face practic orice poftesc. Deţin puteri excepţionale. Pot să cumpăr un acţionar, dacă acel acţionar îmi convine. Pot să angajez oameni. Pot să concediez oameni. Alexander se aplecă deasupra biroului şi îl străpunse pe Jonathan cu privirea. Deci, te concediez. Privi dincolo de Jonathan, spre Sarah. Şi tu eşti concediată, Sarah. Te-ai comportat la fel de execrabil ca şi Jonathan.

Sarah amuțise. Parcă încremenise pe scaun.

– O să vedem noi ce e cu tâmpeniile astea, bombăni Jonathan. De aici am să mă duc direct la John Crawford şi o iau şi pe Sarah cu mine. Avem ce...

– Du-te neapărat la el, interveni Alexander, lăsând pe birou certificatele de acțiuni. Își bagă mâinile în buzunare şi se balansă pe călcâie. Va fi foarte fericit să-ți confirme tot ce ți-am spus adineauri. De altminteri, chiar voia să stea de vorbă cu tine. A fost cu mine la cele două întrevederi pe care le-am avut cu *Financial Investment and Loan* şi era cam îngrijorat pentru dobânda pe care le-o datorezi. Sunt cam şubrezi, Jonathan. Ar fi bine să le dai banii, cinstit.

Jonathan căscă gura, apoi o închise brusc, străfulgerându-l cu privirea pe vărul său.

Sarah, venindu-şi puțin în fire, veni repede spre birou. I se adresă lui Alexander cu lacrimi în ochi:

– Eu n-am făcut nimic cu acțiunile mele... N-am făcut nimic rău. De ce mă concediezi?

– Pentru că ai făcut ceva rău. Ai investit într-o companie care era în concurență directă cu departamentul de proprietăți imobiliare ale Întreprinderilor Harte. Ai fost neloială, ai trădat compania, la fel ca Jonathan. Îmi pare rău, dar repet, nu-ți pot trece cu vederea comportarea.

– Dar eu țin la magazinul *Lady Hamilton,* rosti ea cu glasul întretăiat de suspine şi începu să plângă.

– Trebuia să te fi gândit la asta, când ți-ai legat soarta de acest vår nesăbuit al nostru, îi răspunse Alexander calm, neimpresionat de lacrimile ei. Şi numai Dumnezeu din ceruri ştie de ce-ai făcut-o.

Jonathan urlă furios:

– Voi discuta această chestiune cu un alt avocat! Nu sunt convins că documentele întocmite de bunica sunt legale, după cum îți convine ție să crezi.

– Te asigur că sunt cât se poate de legale. John Crawford şi Henry Rossiter, în calitate de directori la Întreprinderile Harte, le-au aprobat, ca şi mine. Nu încerca să conteşti nimic din ceea ce a făcut Emma Harte, pentru că n-ai să rezolvi nimic, crede-mă. Era mai deşteaptă decât tine, te-a păcălit.

Deodată, Jonathan îşi pierdu controlul şi zbieră:

– O să te înfund, nenorocitule! Se răsuci pe călcâie şi îi arătă Paulei pumnul. Şi pe tine, cățea!

– Ieşi afară! Alexander se apropie de Jonathan. Până nu te iau eu de gât şi te azvârl afară.

Paula sări în picioare şi alergă spre Alexander, punându-i o mână pe braț, ca să-l rețină.

Îi privi pe Jonathan şi pe Sarah, încercând să-şi înăbuşe scârba şi disprețul şi spuse foarte calm:

– Cum ați putut? Cum ați putut să-i faceți ei una ca asta? Ei, care v-a dat atât de mult, care a fost atât de dreaptă şi de generoasă? Te-a bănuit, Jonathan, cu mult timp înainte de a muri şi, în ultimul timp, şi pe tine, Sarah. Şi totuşi v-a mai lăsat o şansă pentru că nu avea dovezi. Nu v-a retras fondurile, nici nu v-a luat înapoi acțiunile de la Întreprinderile Harte, pe care vi le-a dăruit cu atâta generozitate. Paula clătină din cap cu dispreț. Amândoi sunteți ceea ce bunica ura şi disprețuia cel mai mult... nişte trădători, nişte indivizi vicleni, necinstiți, mincinoşi! Nişte şarlatani!

Nici unul din ei nu rosti o vorbă. Pe fața lui Jonathan se citea o ură înverşunată, iar Sarah arăta de parcă ar fi fost gata să leşine.

Glasul Paulei căpătă un alt ton, calm şi hotărât, când spuse:

– Mă tem că eu nu sunt la fel de iertătoare ca Emma Harte. Ea i-a tolerat pe tații voştri mult timp după ce ei au trădat-o. Eu nu vă voi tolera pe nici unul dintre voi. Mai am de spus doar următoarele: pe viitor nici unul dintre voi nu mai are ce căuta la întrunirile de familie. Vă rog să nu uitați asta.

Sarah, încă albă la față şi tremurând toată, deveni isterică auzind condamnarea la surghiun a Paulei. Se întoarse spre Jonathan şi strigă acuzator:

– Numai tu eşti de vină! Nu trebuia să te ascult! Mi-am pierdut şi banii şi magazinul de confecții şi familia! Începu din nou să plângă.

Jonathan n-o băgă în seamă. Se aplecă spre Paula, cu o privire veninoasă, cu chipul schimonosit, transformat într-o mască a urii.

– O să te bag la apă, Paula Fairley! Sebastian şi cu mine o să te băgăm la apă, dracu să te ia!

În cele din urmă, Alexander îşi pierdu total mințile. Se repezi pe lângă Paula, îl înşfăcă brutal pe Jonathan de braț şi îl târî spre uşă:

– Pleacă până nu te bat, cum nu te-a bătut nimeni până acum.

Luptându-se să scape din strânsoarea tenace a vărului lui, Jonathan zbieră:

– Ia-ți labele împuțite de pe mine, nenorocitule! Şi să nu crezi că o să scapi. Nu uita ce-am spus. O să te băgăm şi pe tine la apă, Barkstone! Chiar dacă-mi va lua toată viața, tot o să te aranjez eu până la urmă, fii sigur! Jonathan dădu uşa de perete şi ieşi ca o furtună.

Sarah alergă spre Alexander, care rămăsese în picioare lângă uşă.

– Ce mă fac? se miorlăi ea, frecându-şi fața udă cu mâinile.

– Zău că nu ştiu, Sarah, răspunse Alexander cu un glas rece şi calm. N-am nici o idee.

Ea îi aruncă o privire neajutorată, apoi se uită la Paula şi, în cele din urmă, la Emily. Îşi dădu seama după figurile lor reținute că nu avea nici o şansă. Blestemându-l pe Jonathan în şoaptă, îşi luă poşeta şi ieşi din birou cât putu de repede, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

Alexander traversă încăperea, se aşeză la birou şi îşi scoase o țigară. Observă că îi tremura mâna când îşi aprinse țigara cu chibritul şi nu se miră.

– A fost destul de neplăcut, spuse el, dar m-aşteptam la mai rău. Trebuie să recunosc că nu mi-am dat seama imediat că Sarah este implicată până peste cap, fără să ştie nimic.

– Aşa este, consimți Paula şi se aşeză pe un scaun în fața biroului. Se întoarse şi se uită la Emily. La un moment dat mi s-a făcut milă de ea, dar mi-a trecut, când m-am gândit la bunica şi la toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru ei toată viața.

– Eu n-am simțit nici un pic de compasiune pentru Sarah! strigă Emily, indignată. Își merită întru totul soarta. Cât despre Jonathan, este vrednic de tot disprețul.

– O să încerce să stârnească scandal, dar n-o să reușească, anunță Alexander. O să se grozăvească peste tot, dar nu va izbuti niciodată să ne clintească. Ne-a amenințat de pomană. Alexander zâmbi cu amărăciune. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut cum îți arată pumnul, ca ticălosul din dramele victoriene.

Paula râse nervos.

– Te înțeleg. Pe de altă parte, Sandy, nu cred că ne putem considera scăpați de Jonathan așa de ușor. Nu uita că în culise se află Sebastian Cross, dușmanul meu, care-l va atâța să facă Dumnezeu știe ce ticăloșii. Ți-am mai spus că am o părere execrabilă despre Cross.

Alexander se lăsă pe speteaza scaunului, observând-o calm și chibzuind asupra vorbelor ei.

Emily veni repede lângă Paula și spuse:

– Alexander, să știi că Paula are dreptate. O să mai auzim de Jonathan Ainsley, de Sarah Lowther și de Sebastian Cross, ascultă-mă pe mine.

Aplecându-se peste birou, Alexander le adresă un zâmbet cald, încrezător.

– Vă rog, nu vă mai gândiți la ei. Nu ne pot face nimic... nici acum și nici în viitor. Sunt absolut neputincioși.

Paula nu era prea sigură de asta, dar spuse:

– Ai vorbit ca un adevărat nepot al Emmei Harte. Alungându-și îngrijorarea și adoptând o atitudine optimistă, exclamă: Și după cum ar fi spus ea, haideți să ne vedem de treabă! Mai avem multe de făcut pe ziua de azi. Sandy, pe cine te gândești să aduci la conducerea magazinului Lady Hamilton?

– Fiindcă veni vorba, m-am gândit la Maggie. Are un cap bun pentru afaceri și dacă o ajutați și voi un pic... Se opri și se uită la sora și la verișoara lui. Ce ziceți?

– Splendidă idee! strigă Emily.

– Așa mai zic și eu, spuse Paula.

CAPITOLUL 48

Vechea cameră pentru copii de la Pennistone Rcyal, deşi cam jerpelită, degaja o atmosferă caldă şi plăcută. Un foc uriaş trosnea în cămin, lămpile răspândeau o lumină strălucitoare şi totul degaja veselie şi lipsă de griji.

Era începutul unei seri reci de sâmbătă a lunii ianuarie 1971. Emily şedea pe băncuţa de la fereastră şi îi observa pe Paula şi pe copiii ei, încântată să asiste la scena fericită care se juca în faţa ochilor ei. Paula era atât de liniştită în seara aceasta şi ochii ei, neobişnuit de tulburi în ultimul timp, scânteiau veseli. Faţa ei îşi recăpătase seninătatea, ca întotdeauna când era cu copiii, gesturile ei erau blânde şi pline de tandreţe.

Gemenii, care împlineau doi ani luna următoare, fuseseră îmbăiaţi şi acum li se puneau cămăşuţele de noapte. Paula îi ţinea de mână şi toţi trei alcătuiau un cerc în mijlocul pardoselii.

– Haideţi! Pe locuri, fiţi gata, start! strigă Paula şi începu încet să se mişte, cu paşi mici, trăgând copiii după ea în cerc. Feţişoarele lor proaspăt spălate străluceau de bucurie, râdeau fericiţi şi ochii le sclipeau.

Paula începu să cânte: „O mână, două de orez / o mână, două de melasă, / într-un castron le pui pe masă / şi, ţup, sare nevăstuica!"

Se opriră. Lorne se smulse din cerc şi se trânti pe jos, chicotind, hohotind de râs şi rostogolindu-se. „Ţup", strigă el. „Ţup-ţup!" Continuă să chicotească şi să dea din picioruşe, ca un căţel jucăuş.

Tessa rămăsese agăţată de mâna Paulei şi se uită la el, apoi la mama ei şi spuse: „Post"... „Lon... post"

Paula se lăsă pe vine şi se uită zâmbind în ochişorii aceia care o priveau cu atâta seriozitate:

– Lorne nu e prost, iubito, e fericit. Toţi suntem fericiţi după o zi atât de frumoasă. Încearcă să spui „Lorne", iubita mea.

Tessa dădu din cap.

– Lon, repetă ea, căci încă nu putea să pronunțe bine numele fratelui ei.

Inima Paulei deborda de dragoste. Întinse mâna şi mângâie cu un deget obrazul de porțelan al fetiței. Ochii verzi care o studiau îi evocau un lichior Chartreuse, puțin diluat, atât de intensă era culoarea lor. O luă pe Tessa în brațe şi o lipi de ea, ciufulindu-i buclele aurii roşcate.

– Eşti atât de scumpă, Tessa!

Tessa mai stătu o clipă lipită de Paula, apoi se smulse din îmbrățişarea ei. Îşi ridică fața spre mama ei, întinse gâtul şi țuguie buzele.

– Mama... mama, spuse ea, plescăind din guriță, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Paula zâmbi, se lipi de fiica ei, o sărută şi-i ciufuli din nou părul.

– Hai, fugi, şi dă-i şi mătuşii Emily un pupic, iubito. Trebuia să te culci de mult.

Paula se uită după Tessa cum călca apăsat pe pardoseală. Cu cămăşuța ei de noapte din flanelă albă şi hălățelul bleu, era adorabilă, ca un îngeraş. Paula se întoarse spre Lorne, îngenunche şi începu să-l gădile. Băiețelul se foia şi dădea din picioruşe, bucuros de acest joc şi hohotele lui de râs răsunau în tăcerea aceea blândă. În cele din urmă, Paula se opri şi-l ridică în brațe. Îi mângâie obrajii înroşiți, îi dădu de pe frunte părul, tot roşcat, dar ceva mai închis decât cel al surorii lui şi încercă să-l liniştească.

– Mami e cam prostuță, Lorne fiindcă te-a făcut să te agiți atât, înainte de culcare.

Băiețelul îşi înclină capul într-o parte şi o privi cu mult interes.

– Eu, spuse el. Mami... mami...

Lorne îşi ridică apoi fața ca să fie sărutat, țuguindu-şi buzele la fel ca sora lui. Era ritualul de noapte al ambilor copii şi Paula îi luă capul între mâini şi-l sărută pe obraji, pe vârful nasului şi pe buzele umede şi trandafirii. Apoi Paula se dezlipi de el.

– Eşti un băiețel tare cuminte, Lorne, murmură ea, îndreptându-i gulerul de la pijama, plină de tandrețe pentru micul ei fiu.

Lorne întinse mânuța, îi atinse fața, apoi se aruncă spre ea, o apucă strâns de brațe cu mânuțele, legănându-se încoace şi-ncolo. Paula îl ținu la pieptul ei, legănându-l şi ea şi mângâindu-i căpşorul arămiu, strălucind în lumina focului. Dar după câteva secunde se desprinse încetişor, se ridică, ridicându-l în acelaşi timp şi pe Lorne de jos. Îl luă de mână şi se duse cu el la Emily şi Tessa, cuibărite pe băncuța de la fereastră.

– Vine moş Ene pe la gene, mătuşă Emily, anunță Paula, rostind apăsat aceste vorbe. Mergem în dormitor să-l întâmpinăm?

– Minunată idee, spuse Emily, luând-o pe Tessa de mână ca s-o ajute să coboare de pe băncuță. Eu nu l-am mai văzut de ani de zile pe Moş Ene.

Intrară toți patru în dormitorul alăturat, unde pe măsuța dintre cele două paturi licărea o mică veioză de noapte.

– Hai, scoateți-vă halatele, îi îndemnă Paula şi în pat cu voi! Hai, iute! Moş Ene o să plece dacă vă codiți atât, ca doi cățeluşi prostuți.

Tessa şi Lorne se luptau să-şi desfacă cordoanele şi Paula şi cu Emily le săriră în ajutor. Gemenii se băgară în pătuțuri, Paula le trase păturile, le vârî pe sub ei şi-i sărută pe fiecare.

– Stai jos, mătuşă Emily şi să nu rosteşti o vorbuliță, ca să nu-l sperii cumva pe Moş Ene şi să plece, avertiză Paula, trăgându-şi şi ea un taburet şi aşezându-se între cele două pătuțuri.

– O să tac ca un peşte, şopti Emily, intrând în joc şi aşezându-se pe marginea patului lui Lorne.

Paula se uită la copii.

– Ssst! spuse ea în şoaptă cu degetul la buze.

– Pojia, mami, pojia, spuse ea.

– Bine, o să vă spun poezia cu Moş Ene, dar stați liniştiți şi închideți ochii.

Amândoi copilaşii făcură întocmai. Lorne îşi băgă degetul mare în gură, iar Tessa luă în brațe mieluşelul alb de lângă ea şi începu să-i sugă urechea.

Paula începu să recite cu un glas blând:

„Moş Ene are aripi, ca de catifea!
Şi încălţări de aur şi-a luat
Vine tiptil când cântă prima stea
Şi când abia s-a înnoptat.

Cu-o linguriţă de argint în mână
Şi-o găletuşă făcută din noapte,
Ochişorii vi-i umple cu fărâmiţe de lună
Cu praf de stele, şi cu şoapte,

Vă ia cu corabia departe
Spre ţări din vis urzite,
Vă spune poveşti minunate
Cu dragoni şi jucării vrăjite.

Staţi liniştiţi cu capul pe perne,
Şi strângeţi bine din pleoape,
Moşul cel drag e tot mai aproape,
Moş Ene, iată, vine pe la gene."

Paula se opri, se ridică şi se duse să se uite la gemeni. Amândoi adormiseră buştean. Un zâmbet plin de tandreţe îi înflori pe buze. Avuseseră o zi neobişnuit de agitată şi erau istoviţi. Îi sărută încetişor pe amândoi şi puse taburetul la loc. Emily se duse spre Lorne şi Tessa, se aplecă şi ea să-i sărute, apoi cele două femei ieşiră din dormitor în vârful picioarelor.

Pe la ora şapte, Paula începu să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu Jim. Emily plecase de peste o jumătate de oră, după ce băuse repede un păhărel cu ea în bibliotecă. Se aşezase la birou cu gândul de a lucra puţin, dar grijile nu-i dădeau pace.

Era cinci ianuarie – ziua pe care şi-o fixase pentru a avea o discuţie serioasă cu Jim. Părinţii ei şi Philip se

întorseseră la Londra cu trei zile în urmă, după ce petrecuseră Crăciunul la Pennistone Royal. Acum erau în drum spre Chamonix, unde urmau să-şi petreacă vacanţa, la schi.

Fusese un Crăciun neobişnuit de liniştit. Randolph şi Vivienne acceptaseră invitaţia de a le face o vizită lui Anthony şi Sally în Clonloughlin, iar familia O'Neill se hotărâse în ultima clipă să se ducă la Shane în Barbados. Emily şi Winston, împreună cu Alexander şi Maggie, veniseră să stea câteva zile, iar în ajunul Crăciunului sosise cu maşina tot clanul Kallinski. Dar toată vacanţa li se păruse tristă şi deprimantă fără Emma. Ea fusese întotdeauna catalizatorul, cea care urnea lucrurile din loc şi făcea totul, de Crăciun. Fără ea, nu mai era la fel.

Paula făcuse oarecum faţă, printr-un efort supraomenesc, de dragul copiilor şi al părinţilor ei, dar numărând orele rămase până în această zi. Şi dintr-o dată, azi dimineaţă, Jim dăduse buzna la ziar, luând-o pe Paula prin surprindere.

Se răsuci brusc pe scaun şi se ridică iute, auzind o maşină pătrunzând pe aleea cu pietriş. Se duse la fereastra din spatele scaunului. Îşi puse palmele căuş la ochi, lipite de geam, şi se uită afară. În lumina puternică a felinarului de deasupra uşii din dos se vedea clar Aston-Martin-ul lui Jim.

Respiră adânc şi înţepeni zărind schiurile care ieşeau puţin pe geamul din spate al maşinii. Deci, de aceea întârziase. Se dusese întâi la Long Meadow ca să-şi ia echipamentul de schi. Până la urmă pleca la Chamonix.

„ Acum sau niciodată," şopti Paula pentru sine şi traversă în fugă biblioteca. Dădu uşa de perete şi intră în holul de piatră, aşteptându-l cu sufletul la gură.

Jim intră peste o secundă şi se îndreptă spre scara principală de la celălalt capăt al holului.

– Sunt aici, Jim! exclamă ea.

Jim tresări, se învârti repede pe călcâie şi o privi uşor derutat.

– Poţi să-mi acorzi câteva minute? întrebă ea, încercând să vorbească pe un ton cât mai ponderat, ca să nu-l pună în alertă sau să-l sperie şi să plece.

– De ce nu? Mă duceam sus doar ca să mă schimb. Am avut o zi destul de agitată, anunță el, venind spre ea. Uimitor de aglomerată pentru o sâmbătă.

„Nu chiar atât de uimitor, se gândi ea, dându-se mai înapoi, ca să deschidă ușa mai larg. Ți-ai făcut ordine pe birou în vederea plecării." Dar nu spuse nimic cu glas tare.

Jim trecu pe lângă ea și intră în bibliotecă, fără s-o sărute, fără nici un gest de tandrețe. Relațiile dintre ei se încordaseră și în ultimul timp deveniseră chiar reci.

Paula închise ferm ușa, se gândi s-o încuie, dar se răzgândi. Îl urmă la cămin.

Se așeză într-un fotoliu și își ridică privirea spre el, trăgându-se mai aproape de foc.

– Masa se servește abia la opt. Ai destul timp să te schimbi. Fă-te comod, Jim. Hai să stăm puțin de vorbă.

Aruncându-i o privire ciudată, Jim se așeză totuși în celălalt fotoliu, își scoase țigările și își vârî una în gură. O aprinse, fumă câteva secunde în tăcere, cu privirea ațintită asupra focului. Apoi spuse:

– Cum ți-ai petrecut ziua?

– Plăcut. Cu copiii. Emily a venit la dejun și a stat toată după-amiaza. Winston a plecat la un meci de fotbal.

Jim nu spuse nimic.

Paula rosti pe același ton ponderat:

– Deci pleci la Chamonix.

– Da, răspunse Jim fără s-o privească.

– Când pleci?

Jim își drese glasul.

– Mă gândeam să plec la Londra la noapte în jur de zece, unsprezece. Atunci șoselele sunt practic pustii. Pot să ajung în timp record și să prind mâine primul avion spre Geneva.

Paula simți că o cuprinde furia, dar se stăpâni, conștientă că trebuie să-și păstreze calmul și să nu-l enerveze dacă voia să realizeze ceva. Deci spuse:

– Te rog, nu pleca, Jim. Mai stai măcar câteva zile.

– De ce? Își întoarse capul, o fixă cu ochii lui cenușii argintii, ridicând mirat dintr-una din sprâncenele lui blonde, și spuse: Tu pleci la New York.

– Da, dar abia pe opt sau nouă. Ți-am spus când te-ai întors din Canada că vreau să discutăm problemele noastre. M-ai amânat din cauză că era Crăciunul şi aşteptam oaspeți. Ai promis că nu vei pleca la Chamonix până ce nu vom pune lucrurile la punct, până ce nu ne vom rezolva problemele.

– Problemele tale, nu ale mele, Paula.

– Problemele noastre.

– Regret, dar nu sunt de acord. Dacă există cumva probleme în căsnicia noastră, tu le-ai creat. De mai bine de un an cauți nod în papură susținând că avem dificultăți, când, de fapt, nu aveam nici una. În acelaşi timp, tu ai părăsit patul conjugal, nu eu. Tu şi numai tu, Paula, ai provocat situația insuportabilă de acum. Zâmbi vag, privind-o mai adânc în ochi. Din cauza ta, avem doar o jumătate de căsnicie, dar eu sunt dispus să trăiesc şi aşa.

– Asta nu arată deloc a căsnicie.

Jim râse sec..

– Avem totuşi doi copii şi de dragul lor sunt dispus să trăiesc în aceeaşi casă cu tine. Ei au nevoie de amândoi părinții. Şi apropo de case, după ce mă întorc de la Chamonix, ne vom muta cu toți înapoi, la Long Meadow. Este casa mea, căminul meu, şi copiii mei vor creşte acolo.

Paula îl privi îngrozită.

– Ştii foarte bine că bunica a dorit să...

– Asta nu-i casa ta, o întrerupse el repede. Aparține mamei tale.

– Ştii foarte bine că mama şi tata trebuie să locuiască la Londra ca să se poată duce zilnic la magazin.

– Asta-i problema lor, nu a noastră.

– Bunica nu vroia ca Pennistone Royal să rămână nelocuit jumătate de an. S-a stabilit de mult că eu voi locui aici în cea mai mare parte a timpului, şi că părinții mei vor veni ori de câte ori vor putea în weekend-uri şi îşi vor petrece lunile de vară şi vacanțele de sărbători în casa asta.

– Eu am de gând să mă mut înapoi la Long Meadow. Împreună cu copiii, spuse el grăbit. Eşti şi tu binevenită.

Bineînțeles că nu te pot obliga să te muți cu noi... Se opri și dădu din umeri. Asta hotărăşti tu.

Paula se uită la el, muşcându-şi buzele şi spuse:

– Jim, eu vreau să divorțez.

El spuse cu răceală:

– Eu nu vreau. Nu voi fi de acord niciodată cu un divorț. Niciodată. Mai mult, cred că ar trebui să ştii că dacă te hotărăşti la un asemenea pas, mă voi lupta cu tine ca să-i obțin pe Lorne şi pe Tessa. Copiii *mei* vor sta cu mine.

– Copiii au nevoie de mamă, începu ea şi clătină din cap. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine. Ai avea fireşte dreptul de a-i vizita. Nu voi îndepărta niciodată copiii de tine, Jim. Vei putea să-i vezi ori de câte ori vei dori şi vor veni şi ei la tine.

Jim zâmbi strâmb şi-i replică pe un ton tăios:

– Eşti nemaipomenită! Absolut extraordinară! Eşti cea mai egoistă femeie pe care am cunoscut-o! Vrei tot, nu-i aşa? Vrei să fii liberă ca să faci ce pofteşti, vrei să locuieşti unde ți-e ție drag şi mai vrei şi copiii! Privirea lui deveni glacială. Nu intenționezi cumva să mă şi concediezi din postul pe care-l am?

Paula trase aer în piept.

– Cum poți să te gândeşti la aşa ceva? Bineînțeles că nu. Bunica ți-a reînnoit contractul înainte de a muri şi postul îți este garantat pentru tot restul vieții. Ai de asemenea acțiuni în noua companie.

– O, da, murmură el, gânditor. Noua companie. Îmi place Toronto... e un oraş frumos. S-ar putea să rămân acolo câțiva ani. Mi-a trecut prin minte această idee, în decembrie. Mi-ar face plăcere să conduc ziarul *Sentinel* din Toronto. Bineînțeles ca ar veni şi copiii cu mine.

– Nu! strigă ea, pălind.

– Ba da, replică el. Dar de tine depinde totul, Paula. Dacă persişti în ideea ridicolă de a divorța, dacă-mi destrami familia, mă voi stabili în Toronto şi sunt foarte hotărât să iau şi copiii *mei* cu mine.

– Sunt şi ai mei.

– Da, sunt, spuse el. Iar tu eşti soția mea. Îşi mai îndulci tonul, privind-o cu mai multă blândețe. Alcătuim o

familie, Paula. Copiii au nevoie de tine, eu am nevoie de tine. Întinse mâna şi-i luă mâna într-a lui. De ce nu termini cu prostia asta? Renunţă la duşmănia asta stupidă şi neîntemeiată împotriva mea şi fă un efort ca să ne refacem căsnicia. Eu sunt dispus să încerc. Îi adresă un zâmbet cald. Putem să-ncepem chiar acum, în seara asta. Îi strânse şi mai tare degetele şi se apropie mai mult de ea, adăugând pe un ton insinuant: E momentul cel mai potrivit, iubito. Hai să mergem sus şi să facem dragoste. Am să-ţi dovedesc că toate neînţelegerile astea despre care tot vorbeşti sunt doar închipuiri, ele nu există decât în mintea ta. Întoarce-te în patul meu, întoarce-te în braţele mele, Paula.

Ea nu îndrăznea să rostească un cuvânt.

Urmară câteva lungi clipe de tăcere apăsătoare.

În cele din urmă, Jim murmură:

– Bine, nu astă-seară. Păcat! Dar uite, din moment ce eu plec la Chamonix şi tu vei pleca în curând la New York, ce-ar fi ca în perioada asta cât vom sta despărţiţi, până la sfârşitul lunii, să încercăm să ne împăcăm cu noi înşine. Şi apoi, când ne vom întoarce amândoi acasă, după câteva săptămâni, o vom lua de la capăt. Ne mutăm la Long Meadow şi vom începe o viaţă nouă, ne vom clădi o viaţă comună, mai frumoasă ca oricând.

– Nu mai avem nimic în comun, Jim, şi de aceea n-avem pe ce clădi, şopti ea cu tristeţe.

El îi dădu drumul la mână şi privi flăcările din cămin. După un timp, spuse:

– Psihologii numesc asta repetiţie condiţionată.

Neînţelegând despre ce vorbea Jim, Paula se încruntă şi spuse:

– Nu înţeleg.

Jim îşi întoarse faţa spre ea şi repetă:

– Psihologii numesc asta repetiţie condiţionată.

– Şi ce-nseamnă asta? întrebă ea pe un ton tăios, întrebându-se dacă nu cumva el încerca s-o abată de la discuţie, cum făcea deseori.

– Se referă la modul de comportare adoptat de unii oameni – un copil care de fapt retrăieşte viaţa unui părinte sau a unui bunic, reiterând acea viaţă, cu greşelile

ei cu tot, de parcă acea persoană ar fi mânată de o condiționare venită din interior.

Paula îl privi amuțită. Dar își recăpătă repede graiul.

– Vrei să spui că eu retrăiesc viața bunicii?

– Exact.

– Te înșeli! strigă Paula. Eu sunt eu! Și-mi trăiesc propia mea viață!

– N-ai decât să crezi ce vrei, dar nu e adevărat. Tu faci în mod condiționat tot ce a făcut Emma Harte pe tot parcursul vieții ei și încă foarte exact. Trudești până nu mai poți, îți dedici fiecare clipă acelor afaceri nenorocite, hoinărești ca o egoistă prin toată lumea, ca să conduci și să închei tranzacții, neglijându-ți îndatoririle de soție și de mamă. Îi aliniezi pe toți, ca să te urmeze pe tine și asemenea ei, ești labilă psihic.

Paula se înfurie.

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești s-o critici pe bunica? O descrii așa cum n-a fost ea niciodată, pe ea, care a fost atât de bună cu tine! Ai un tupeu fantastic! Și în afară de asta, eu nu-mi neglijez copiii și nu te-am neglijat pe tine niciodată. Înstrăinarea dintre noi s-a produs pentru că *tie* îți lipsește ceva, Jim. Eu nu sunt labilă psihic, dar acum îmi dau seama că tu ești. Nu eu am suferit de o... Paula se opri, începând să-și frângă mâinile în poală.

– Știam că n-ai să mă ierți, spuse el, întunecându-se la față. Ți-a trecut vreodată prin cap că tu ai putea fi responsabilă de depresiunea mea nervoasă? o provocă el.

Paula se sufocă de indignare.

– Tu ești cel care te comporți condiționat. Tot timpul vrei să mă învinovățești pe mine pentru tot ceea ce faci tu singur.

Jim oftă. Își întoarse privirea, meditând câteva secunde, apoi se uită din nou la Paula. O străpunse cu privirea.

– De ce dorești atât de mult să divorțezi?

– Pentru că mariajul nostru este condamnat. Este ridicol să continuăm, murmură ea, adoptând un ton mai

calm, mai rezonabil. Nu-i cinstit față de copii, față de tine sau față de mine, Jim.

– Dar ne-am iubit, spuse el gânditor, apoi întrebă. Nu ne-am iubit?

– Ba da. Paula trase aer în piept. Dar dragostea nu asigură fericirea, Jim. Pentru a putea trăi zi de zi împreună, doi oameni trebuie să fie compatibili unul cu celălalt. Dragostea nu este suficientă, din păcate. Căsnicia are nevoie de o temelie solidă, bazată pe o prietenie autentică.

– Există alt bărbat în viața ta? întrebă el, țintuind-o cu privirea.

Deşi întrebarea o prinsese nepregătită, Paula reuşi să-şi păstreze o figură neutră. Inima i se opri o clipă, dar rosti cu glasul cel mai convingător.

– Nu, Jim, nu există.

El nu spuse nimic câteva secunde. Apoi se ridică şi rămase în picioare lângă fotoliul ei. O apucă de umeri.

– Ai grijă să nu existe, Paula. Fiindcă dacă există, am să te distrug. Am să cer eu divorțul şi voi lupta ca să fii declarată nedemnă de a fi mamă. Voi câştiga copiii, n-ai grijă. Nici un judecător din Anglia nu va lăsa copiii rămaşi după desfacerea unei căsătorii, unei femei care a dorit această despărțire şi care-şi neglijează copiii, care călătoreşte prin toată lumea pentru afacerile ei, în detrimentul acelor copii. Își apropie fața de a ei şi strângând-o mai tare de umăr, adăugă: Sau o femeie care se regulează cu alt bărbat.

Paula reuşi să se smulgă din strânsoarea mâinii lui. Sări în picioare, roşie toată la față.

– Încearcă, spuse ea pe un ton rece. Încearcă numai! Vom vedea cine va câştiga!

El se îndepărtă de ea şi-i râse în față.

– Şi nu crezi că retrăieşti viața Emmei Harte! Ăsta-i cel mai bun banc al secolului. Uită-te la tine! Vorbeşti exact ca ea! Gândeşti la fel ca ea. La fel ca ea, crezi că banii şi puterea te fac invulnerabilă. E trist, draga mea, dar nu-i aşa. Se răsuci pe călcâie şi se duse spre uşă.

– Unde te duci? strigă Paula după el.

Jim se opri brusc şi întorse capul spre ea.

– La Londra. N-are rost să mai stau aici la masă – o să continuăm să ne certăm. Sincer să fiu, mi-e silă de toată povestea asta.

Paula alergă după el, îl luă de braț și îi adresă o privire rugătoare.

– Zău că n-are rost, Jim, să ne certăm în halul ăsta, spuse ea cu glas tremurător. Ne putem înțelege ca doi oameni civilizați, ca doi oameni maturi și inteligenți. Știu că se poate.

– De tine depinde totul, Paula, spuse Jim, cu un glas la fel de rezonabil. Chibzuiește la tot ce ți-am spus și poate că la întoarcerea mea de la Chamonix voi constata că ți-ai venit în fire.

CAPITOLUL 49

John Crawford, avocatul familiei, o asculta pe Paula de mai bine de o oră .

N-o întrerupse niciodată, socotind că e mai înțelept s-o lase să se descarce înainte de a-i pune câteva întrebări relevante. Totodată își dăduse seama, cu perspicacitatea care-l caracteriza, că ea nu discutase cu nimeni despre căsnicia ei ratată până în seara aceea. În orice caz nu în amănunțime, și înțelese că discuția cu el era pentru ea un fel de catharsis. Vorbind, deschizându-și sufletul, Paula se va simți mai bine.

În cele din urmă, Paula se opri ca să-și tragă sufletul. Avocatul remarcă imediat o relaxare în ținuta ei, o destindere a mușchilor faciali, până atunci rigizi, și o senzație de ușurare reflectată în ochii ei uimitor de albaștri.

– Cam asta e, spuse ea, zâmbind șovăielnic. Sper că n-am omis nimic. John dădu din cap, continuând s-o studieze. Văzu că nu era pe deplin stăpână pe ea, nu

îndeajuns de liniştită pentru a accepta ceea ce urma el să spună. Îşi drese glasul.

– Nu vreau să te alarmez şi ceea ce-ţi spun e doar o sugestie, dar poate că ar trebui să încredinţăm copiii unui tribunal tutelar.

Deşi o şocă propunerea, Paula spuse cu un glas destul de, ferm:

– O, John, e o măsură mult prea drastică. Ar putea chiar să ne creeze mari dificultăţi. E o provocare.

John, care nutrea de mult o antipatie viscerală faţă de Jim Fairley, îşi împreună mâinile şi le aduse în dreptul feţei. O privi pe deasupra lor, cufundat în gânduri.

– Din ceea ce mi-ai spus, am înţeles că Jim a ameninţat practic că va scoate copiii din ţară şi-i va duce, mai precis, în Canada, dacă nu faci ce vrea el. Aşa este, Paula?

– Da, recunoscu ea.

– Încredinţând copiii unui tribunal tutelar, împiedicăm îndepărtarea lor fizică din ţara lor de reşedinţă de către un părinte iritat şi furios, implicat într-o situaţie emoţională conflictuală de genul acesta.

– Da, John, ştiu ce-nseamnă. Dar Jim crede că eu mă voi răzgândi în privinţa divorţului. N-o să se năpustească brusc să înşface copiii şi să fugă cu ei la Toronto. Mai întâi, în mod sigur va încerca să se asigure de intenţiile mele. Şi pe lângă asta, acum e la Chamonix.

– Iar tu, Paula, pleci peste două zile în Statele Unite. El ştie asta. Ar putea foarte uşor să pună ceva la cale în absenţa ta. La urma urmelor, Geneva e doar la câteva ceasuri de zbor.

– Sânt sigură că n-ar... Se opri brusc, cercetând speriată faţa avocatului. Pe figura ta citesc că ar fi în stare.

– Există această posibilitate. John se ridică, traversă salonul, îşi mai turnă un Martini sec din sticla de la bar, se întoarse şi se scuză: Iartă-mă, nu te-am întrebat dacă mai vrei şi tu. Îţi mai pun?

– Nu, mulţumesc.

John se întoarse la locul lui, se aşeză şi continuă:

– Paula, o să-ți pun o întrebare foarte directă, o întrebare crucială şi aş vrea să te gândeşti foarte serios înainte de a răspunde.

Paula dădu din cap.

John spuse:

– Crezi că Jim este stabil psihic?

Paula răspunse fără ezitare:

– O, da, John, sunt convinsă. Îmi dau seama că a stat îngrozitor de mult în clinica de psihistrie după depresiunea lui nervoasă, dar acum e pe deplin restabilit. Se comportă foarte normal. Zâmbi cu tristețe. Dacă poți numi normală atitudinea lui față de mine. Este într-adevăr încăpățânat, căpos, dar aşa a fost întotdeauna. Nu vrea să vadă adevărul, realitatea. Este convins că problemele noastre există doar în imaginația mea, după cum ți-am spus. Cu toate acestea, îți repet, nu cred că este instabil psihic. Tulburat pe moment, da, dar atâta tot.

– Bine, mă încred în judecata ta şi totodată îți înțeleg reticența față de nişte măsuri dure, care l-ar putea stârni mai rău. Cu toate acestea, cred că ar fi bine să discuți cu Daisy, ca s-o previi asupra acestei situații. Dacă Jim va pleca pe neaşteptate din Chamonix, ea trebuie să ia imediat legătura cu mine.

– Nu, nu vreau s-o amestec pe mami, exclamă Paula... Aş prefera să nu-i dau motiv de îngrijorare. Oricum, ca să fiu sinceră, nu i-am făcut niciodată destăinuiri nici ei, nici altora. Am mai stat de vorbă cu Emily şi cu tata de câteva ori în ultimul timp şi ei ştiu ce prost merge căsnicia noastră. De fapt, Emily şi Winston m-au îndemnat să divorțez. Problema este că... Emily şi Winston pleacă poimâine la Chamonix. Vor sta acolo două săptămâni. O să vorbesc cu ea înainte de a pleca, o să-i spun toată povestea şi o s-o rog să te sune dacă se întâmplă ceva neplăcut.

John se lumină la față.

– Bravo, bravo. Emily e o ființă echilibrată şi inteligentă. Mă voi simți mai în siguranță ştiind-o şi pe ea la Chamonix. După cum spunea bunica ta, pe Emily n-o duci cu una cu două. Deci ținând seama de asta şi pentru că tu te opui, o să renunț la ideea de a încredința gemenii

unui tribunal tutelar. Îi zâmbi oarecum ciudat. M-am gândit că s-ar putea să mă consideri cam paranoic, dar să ştii că nu sunt. Sunt prudent şi pe deplin conştient că deseori este mai înţelept să-ţi iei măsuri pentru a preveni dificultăţile. Se apleacă înspre ea pentru a-şi întări spusele. De aceea ţi-am sugerat din primul foc această idee. În afară de asta, m-am gândit că te preocupă şi pe tine soarta copiilor. Altminteri nu i-ai fi adus ieri cu tine la Londra.

– Da, mi-era teamă, admise Paula. Eram dărâmată sâmbătă seara, după ce a plecat Jim. Duminică dimineaţa m-am hotărât să-i ţin la mine pe Lorne şi pe Tessa. Păreau atât de mici şi de neajutoraţi, atât de vulnerabili, John! Sunt atât de dulci şi îi iubesc atât de mult! M-am gândit chiar să-i iau cu mine la New York, dar asta ar însemna să-i iau de la rostul lor. Nora e foarte încântată să petreacă la Londra câteva săptămâni şi cel puţin aici vremea e mai bună decât la Yorkshire. O să le meargă bine, fiindcă în apartamentul din Londra, Nora îi are pe Parker şi pe doamna Ramsey ca s-o ajute.

– Da, doi oameni de nădejde. Nu-ţi mai face griji, draga mea. O să supraveghez eu situaţia din Belgrave Square. Verifică dacă Nora are numerele mele de telefon şi spune-i să mă sune dacă Jim îşi face apariţia.

– O să vorbesc cu ea astă-seară. Privirea Paulei trecu dincolo de John, fixându-se pe draperiile de damasc verde şi deveni deodată gânditoare. Spuse puţin şovăitor: Jim nu poate să-mi ia copiii, nu-i aşa, John?

– Bineînţeles că nu. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! John o mângâie pe mână şi dorind s-o liniştească, spuse: Jim n-are decât să te ameninţe în toate felurile, căci vrea să te silească să-i faci pe voie, dar până la urmă ameninţările lui se vor dovedi inutile. Slavă Domnului că avem tribunale în ţara asta şi ele sunt extrem de corecte, ceea ce nu se poate spune despre sistemul juridic din multe alte ţări.

– Da, murmură ea, apoi scoase un uşor oftat a lehamite. Zice că eu le vreau pe toate, că vreau ca totul să fie cum vreau eu.

John râse.

– Râde ciob de oală spartă. Nu te-ai gândit că Jim vrea ca totul să fie după cum vrea el? Fără să mai aştepte vreun răspuns, avocatul se grăbi să continue. Este egoist şi se aşteaptă ca tu să-i faci pe voie, indiferent de sentimentele tale şi în ciuda faptului că mariajul vostru este dezastruos. Ai ajuns cu psihicul la pământ din cauza lui şi în mod inevitabil starea asta va începe să-ţi afecteze copiii. Când o căsnicie eşuează în halul ăsta, singurul lucru care rămâne de făcut este de a-i pune imediat capăt, spre binele tuturor. Trebuie oprită sângerarea, cum s-ar spune. Eu ştiu ce-nseamnă asta.

Paula îl privi înţelegătoare.

– Sărmanul de tine şi tu ai trecut prin iadul ăsta, nu?

– Prea puţin spus, draga mea, răspunse el. Şi totuşi am uitat de toate necazurile astea, iar eu şi Millicent suntem acum buni prieteni. Avem relaţii foarte amicale.

– Sper ca eu şi Jim să rămânem prieteni până la urmă, spuse Paula, chibzuind cu glas tare. Nu-l urăsc, departe de mine asta. Ca să fiu sinceră, John, îmi pare rău pentru el... pentru că nu e în stare să privească realitatea în faţă. Dădu din umeri. Dar, ascultă, am venit aici ca să punem la cale un plan de acţiune şi vreau să te asigur că doresc să fiu absolut corectă cu el în toate privinţele. Vreau să i se permită accesul neîngrădit la gemeni şi bineînţeles că nu încape nici o îndoială că va rămâne la ziar. Am încremenit când a sugerat că aş fi în stare să-l dau afară.

John rămase o clipă cu privirea la pahar, apoi îşi ridică încet privirea, care devenise gravă şi pătrunzătoare.

– Nu vreau să-ţi faci iluzii că ne va fi uşor cu Jim. Ştiu că ne vom lupta cu dinţii. Am înţeles, din ceea ce mi-ai povestit, că nu vrea să-ţi redea libertatea şi că este gata să suporte cea mai insuportabilă situaţie conjugală numai ca să rămână soţul tău. Poate că e de înţeles. Eşti mama copiilor lui, o femeie tânără, ispititoare, realizată, care deţine putere şi o avere imensă. Care bărbat nu şi-ar dori să se agaţe de tine? Şi...

– Pe Jim nu-l interesează banii sau puterea mea, îl întrerupse repede Paula. John, tocmai că el urăşte afacerile mele! Tot timpul îmi reproşează că mă preocupă cariera.

– Nu fi naivă!

Paula îl privi uimită, sprâncenele i se împreunară şi se lăsă pe speteaza fotoliului, în timp ce pe fata ei se vedea că nu-i venea să creadă aşa ceva. Căscă gura, apoi o închise repede, ca să audă ce mai avea de spus John.

– Bineînţeles că îi plac banii şi puterea ta, Paula, remarcă avocatul calm. După părerea mea, i-au plăcut întotdeauna. Jim nu e altruistul pe care îl crezi tu. În calitate de avocat al tău, mă simt obligat să-ţi atrag atenţia asupra acestui lucru, oricât de neplăcut ţi s-ar părea. Jim s-a plâns mereu că te preocupă prea mult munca ta, dar el ştia cu mult înainte de a se căsători cu tine că erai principala moştenitoare a Emmei. Era de asemenea conştient că vei moşteni pe lângă cea mai mare parte a averii ei şi uriaşele ei responsabilităţi. Se foloseşte de cariera ta ca pretext pentru a te ataca, pentru a te jigni, pentru a te pedepsi. În acelaşi timp, asta îi dă posibilitatea de a crea imaginea de soţ neglijat, care suferă de mult şi e jignit. Cu alte cuvinte, pozează în victimă ca să provoace compasiune. Te rog, draga mea, să înţelegi acest lucru. E spre binele tău şi al liniştii tale sufleteşti.

– Poate că ai dreptate, acceptă ea, ştiind că John era un avocat strălucit şi abil, un om cu fină intuiţie psihologică. Paula se aplecă. Dacă pe Jim îl interesează într-adevăr banii, după cum insinuezi – Paula clătină din cap şi râse – banu, după cum insişti, atunci hai să-i dăm bani. Sunt dispusă să-i deschid un cont substanţial. Propune orice sumă, John, şi să fixăm o dată pentru o întrevedere cu Jim. Se întoarce la sfârşitul lunii, ca şi mine şi vreau să pun lucrurile în mişcare.

– Nu-ţi pot spune nici o sumă în seara asta, aşa, din capul meu, îi explică John. N-ar fi corect pentru nimeni. Trebuie să mă gândesc foarte serios. Sorbi din Martini, puse jos paharul şi se ridică. Se duse spre cutia de pe măsuţă, luă un trabuc, ca să-şi ascundă de Paula zâmbetul cinic care-i înflorise involuntar pe buze. Dacă l-am judecat corect pe Jim – şi eu sunt convins că da – cu banii vom rezolva problema, hotărî John. Îşi taie vârful trabucului şi se duse înapoi la fotoliul lui, cugetând asupra

propunerii. Era o carte bună de jucat şi va fi o armă puternică de negociere dacă Jim se va arăta intransigent.

John aprinse un chibrit, pufăi tare din trabuc până se aprinse, apoi îi spuse:

– În privinţa întrevederii, ne putem întâlni oricând doreşti... Nu-şi încheie propoziţia şi începu să clatine din cap, ca şi cum ar nega ceva.

– Ce nu e-n regulă? întrebă Paula, frângându-şi mâinile şi trecând-o un fior de spaimă.

– Nu-i nimic, nu te speria, draga mea. Cred totuşi că n-ai să reuşeşti să-l convingi pe Jim să se întâlnească cu mine. Este atât de înverşunat împotriva divorţului şi atât de încăpăţânat din fire! Poate că ar fi mai bine să trec pur şi simplu pe la voi într-o seară, la un pahar, când el e în oraş. Poate chiar după ce se întoarce de la Chamonix şi se opreşte în drum spre Yorkshire...

– Da, e o idee bună, consimţi Paula. Sâmbătă, când a plecat de la Pennistone Royal, a spus ceva în sensul că vrea să ne vedem la Londra peste două săptămâni. Paula se trase spre marginea scaunului şi expresia chipului ei deveni extrem de sinceră când îi aminti: Nu uita că vreau să mă port corect faţă de Jim în privinţa copiilor şi că sunt dispusă să fiu foarte generoasă în privinţa banilor. Este important pentru mine ca Jim să aibă o situaţie financiară stabilă tot restul vieţii.

– N-o să uit nimic, o asigură John. Şi cât timp vei sta la New York, eu voi stabili condiţiile divorţului şi le voi face cât mai acceptabile pentru Jim, îţi promit. Îi zâmbi cu tandreţe. Puţine femei ar fi aşa de bune ca tine. Ce om norocos!

– Sunt sigură că în momentul ăsta nu gândeşte aşa, sugeră ea ridicându-se. Îţi mulţumesc că ai fost atât de înţelegător. Mă simt mai bine după ce am vorbit cu tine şi mult mai încrezătoare în viitor. Acum te las în pace, să te duci la masă. Ţi-am răpit destul din seara ta liberă.

El o strânse afectuos de braţ şi o conduse prin salon până la micul hol de la intrare. Iubind-o mult pe mama ei, el o considera pe Paula ca pe fiica pe care nu-i fusese dat s-o aibă. Simţea uneori o nevoie acută de a o proteja. Deşi era inteligentă şi abilă în afaceri, Paula avea prea

puțină experiență cu bărbații și fusese ocrotită toată viața de Emma Harte și de părinții ei. În multe privințe, aspectele mai dure ale vieții de zi cu zi îi erau necunoscute și constituia o țintă ușoară pentru un bărbat lipsit de scrupule.

Când ajunseră la ușă. John o întoarse cu fața spre el. Se aplecă, o sărută pe obraz și spuse chicotind:

– Poți să-mi răpești oricând oricât timp dorești, draga mea. E o mare bucurie pentru un burlac bătrân și posac ca mine să vadă fața ta frumoasă. Regret însă că ne-am întâlnit ca să discutăm o chestiune atât de tristă.

Paula îl îmbrățișă cu tandrețe.

– Nu ești un burlac bătrân și posac, declară ea zâmbind. Ești cel mai minunat prieten – pentru noi toți. Îți mulțumesc pentru acest lucru și pentru tot, John. Te sun înainte de a pleca la New York.

– Te rog, draga mea. Deschise ușa, apoi când ea dădu să iasă, o apucă de braț. O să fie bine, Paula, te asigur. Încearcă să nu-ți faci griji.

– O să-ncerc.

Paula coborî în fugă cele câteva trepte din fața casei lui din Chester Street, se întoarse și-i făcu cu mâna. John ridică mâna și-i întoarse gestul, intră și închise ușa, încercând să-și alunge îngrijorarea pentru ea.

Paula mergea repede pe stradă, îndreptându-se spre Belgrave Square, care se afla doar la câteva minute. Fusese sinceră când îi spusese lui John Crawford că se simțise ușurată după ce discutase cu el. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care deprimarea care o copleșise în ultimele patruzeci și opt de ore se risipise pe neașteptate. Luarea unei decizii și declanșarea unei acțiuni pozitive și constructive făcuseră minuni pentru ea. Paula nu șovăia niciodată. Moștenea firea Emmei, era expeditivă, preferând întotdeauna să se angajeze într-o acțiune, să fie activă, decât să aștepte. De aceea, anul trecut, când bătuse pasul pe loc – din cauza accidentului de avion a lui Jim și apoi a prelungitei lui internări în sanatoriul de psihiatrie – fusese o perioadă insuportabilă. Dar prudența era una din caracteristicile ei și își impusese să aibă răbdare, dându-și seama cu multe alte luni în

urmă că deşi aşteptarea era demoralizatoare, ea era întru totul de preferat unor gesturi pripite, pe care mai târziu ar putea să le regrete.

Dar acum, în timp ce mergea sprintenă, simţea o mare uşurare. Discuţia cu John şi faptul că îi lăsase pe mâinile lui toată problema, o făcea să se simtă descătuşată. Nu se îndoia că el va găsi o formulă de divorţ echilibrată şi Jim se va convinge că ea se gândise cu toată seriozitatea când se hotărâse să facă acest pas.

Paula se simţea din nou plină de speranţe, când traversă Belgrave Square şi intră în imensa vilă achiziţionată cu mulţi ani în urmă de bunicul ei, Paul McGill. Trânti în urma ei uşa grea din sticlă şi fier forjat, urcă scurta scară circulară care ducea la intrarea din faţă, răsuci chieia în broască şi intră.

Îşi scoase pardesiul de tweed, îl agăţă în debaraua din hol şi se întoarse când Parker ieşi grăbit dinspre camerele din dos ale casei şi pătrunse în spaţiosul hol de la intrare.

– Vai, doamnă Fairley, tocmai mă gîndeam dacă n-ar trebui să vă telefonez la domnul Crawford. Domnul O'Neill este în salon. Vă aşteaptă de mult. I-am oferit ceva de băut. Doriţi şi dumneavoastră ceva?

– Nu, Parker, mulţumesc.

Întrebându-se ce-o fi vrând unchiul Bryan şi de ce sosise atât de brusc, fără s-o anunţe mai întâi la telefon, Paula deschise larg uşa de la salon şi rămase încremenită în prag. Fiind sigură că îl va vedea pe Bryan, vederea lui Shane îi produse un şoc. El se ridică, rânjind cu gura până la urechi precum pisicile de Cheshire din „Alice în Ţara minunilor."

– Dumnezeule! strigă ea. Ce cauţi aici? Închise uşa cu piciorul şi alergă în braţele lui, cu faţa radiind de fericire.

Shane o sărută, o cuprinse pe după umeri şi o îndepărtă de el.

– Am fost atât de îngrijorat după convorbirile acelea oribile pe care le-am avut sâmbătă şi duminică la telefon, încât m-am decis să vin acasă. Am sosit la Heathrow acum două ceasuri.

– Vai, Shane, îmi pare rău că te-am necăjit... dar mi-ai făcut o surpriză minunată venind acasă cu câteva zile mai devreme decât mă aşteptam. Îl trase spre canapea şi se aşezară, continuând să se ţină de mână. Paula spuse, râzând veselă: Dar ştii că poimâine plec la New York...

– M-am gândit să ne întoarcem cu acelaşi avion, interveni el, măsurând-o tandru cu ochii lui negri. De altminteri, am făcut un plan excelent în ultima jumătate de oră. M-am gândit să mă dau dispărut câteva zile şi să te duc în Barbados în weekend, în drum spre Statele Unite. Ce părere ai?

– O, Shane, începu Paula, apoi ezită, întunecându-se la faţă şi rosti pe un ton grav: Ţi-am spus că Jim m-a întrebat dacă există un alt bărbat în viaţa mea. Şi, deşi am negat, nu cred că l-am convins întru totul. Dacă ne vede cineva în Barbados? Sau în avion? N-aş vrea să fac nimic care să-mi pericliteze situaţia şi drepturile mele asupra copiilor. S-ar răzbuna, sunt sigură.

– Îţi înţeleg temerile, iubito şi m-am gândit la toate astea mai devreme. Dar ascultă, Paula, pe mine nu mă va bănui niciodată. Ar fi ca şi cum l-ar bănui pe fratele tău, Philip, zău aşa! Iar tu ai un boutique în Barbados. Ai toate motivele să te duci acolo, ca să vezi cum mai merge. Şi, în sfârşit, în avion n-o să ne vadă nimeni şi odată ajunşi la Coral Cove, putem face pe morţii.

– Cum adică n-o să ne vadă nimeni? repetă ea. Ce vrei să spui?

– Mai am o surpriză pentru tine, minunea mea. În sfârşit, am luat în primire avionul particular pe care tata şi cu mine ne-am hotărât să-l cumpărăm pentru companie. Am tras o fugă cu el peste Atlantic, dar să ne facem că uităm asta şi să considerăn călătoria noastră spre Caraibe drept zborul inaugural. Hai, zi da, iubito!

– Bine, consimţi Paula, hotărându-se brusc. Bine-înţeles că o călătorie cu Shane era sigură. La urma urmelor, era prietenul ei din copilărie. Expresia gravă se risipi de pe faţa ei şi ochii ei violeţi se luminară. Este

exact ceea ce-mi trebuie după weekend-ul îngrozitor pe care l-am avut.

– Aşa este. Îi zâmbi fericit. Trebuie să ne gândim cum să botezăm avionul. Ai vreo idee?

– Nu, dar o să aduc o sticlă de şampanie ca s-o spargem de o aripă, să-i udăm chila, cum se zice, chiar dacă n-are încă nume, anunţă ea, bucurându-se brusc, din toată inima, de această distracţie neaşteptată şi de fericirea de a fi cu el. Inima îi era plină de dragoste pentru el şi simţea acea veche ameţeală, senzaţia de plutire pe care o încerca ori de câte ori se reîntâlneau, după o despărţire. Iar el făcea ca totul să pară posibil. Orice urmă de deprimare dispăru, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Shane o trase în picioare.

– I-am spus lui Parker că vei lua masa în oraş.Sper că n-ai nimic împotrivă să ieşi cu mine. Îi zâmbi ştrengăreşte şi o sărută pe frunte. Făcu apoi o figură serioasă. Vreau să-mi povesteşti despre întrevederea cu John. Putem să discutăm despre asta la „Elefantul alb", cu o sticlă de vin bun şi nişte bunătăţi pe masă.

CAPITOLUL 50

Vila era pustie.

Emily îşi dădu seama de asta, când coborî în fugă scara şi rămase pe loc în holul rotund de la intrare, cu capul înclinat într-o parte, încercând să detecteze zgomotele obişnuite ale dimineţii. De obicei, în casă răsunau glasuri şi râsete şi undeva, departe, se auzea întotdeauna radioul. Dar toate acestea lipseau în acea dimineaţă de sâmbătă de la sfârşitul lui ianuarie.

Emily se întoarse spre stânga şi intră în sufragerie. Mama ei stătea lângă fereastră, cu oglinjoara în mână şi îşi studia foarte concentrată faţa.

– Bună dimineaţa, mami, strigă Emily pe un ton vesel din uşă şi veni spre ea.

Elizabeth se răsuci repede, zâmbi şi spuse:

– A, ai sosit, Emily! Bună dimineaţa, scumpo.

După ce depuse o sărutare pe obrazul mamei ei, Emily se aşeză la masa rustică, lungă, şi ridică de pe ea cana cu cafea, întrebând:

– Unde e toată lumea?

Elizabeth nu răspunse imediat, continuând să-şi examineze faţa în lumina puternică a soarelui, care pătrundea prin fereastră, apoi, după o clipă, oftând uşor, veni lângă fiica ei, la masă.

– Schiorii pasionaţi au plecat de mult, ca de obicei. Dacă veneai un pic mai devreme, îl prindeai pe Winston. S-a hotărât să se ducă la schi în ultima clipă şi a fugit ca să-i prindă pe ceilalţi. Se pare că dormeai atât de profund, încât nu s-a îndurat să te trezească. M-a rugat să-ţi spun că vă vedeţi la prânz.

– Azi dimineaţă pur şi simplu n-am putut să mă trezesc, murmură Emily, amestecându-şi cafeaua şi uitându-se cu jind la chiflele calde. Aveau o aromă minunată. Îi lăsa gura apă.

– Nu mă surprinde. Toţi s-au retras extrem de târziu azi-noapte. Şi eu mă resimt în dimineaţa asta... Elizabeth se opri brusc şi-i aruncă iute o privire lui Emily. Crezi că trebuie să-mi fac ochii?

Emily râse, puse jos ceaşca de cafea şi se aplecă peste masă, studiind ochii mamei ei. Era obişnuită cu asemenea întrebări şi ştia că trebuie să le acorde toată atenţia. Clătină din cap de câteva ori:

– Nu, nu-i nevoie. Ochii tăi sunt minunaţi.

– Chiar crezi asta, scumpo? Elizabeth ridică oglinjoara şi se mai privi o dată.

– Hai, zău, mamă, eşti o femeie tânără, ai doar cincizeci de ani...

– Mai încet, scumpo, şopti Elizabeth. Puse oglinjoara pe masă şi continuă: Recunosc că am cochetat cu această idee în ultimul timp. Am pleoapele cam zbârcite. Marc pune mare preţ pe înfăţişarea unei femei şi eu fiind mai mare decât el...

– Nu ştiam că e mai tânăr decât tine, mami! Dar nu pare deloc.

Această remarcă o înveseli pe Elizabeth care se lumină la faţă.

– Mă bucur s-aud asta, Emily, dar din păcate este într-adevăr mai tânăr.

– Cu câţi ani? Emily îşi luă o chiflă, nemaifiind în stare să reziste tentaţiei şi o rupse în două.

– Cu cinci ani.

– Dar asta-i un fleac! Şi nici să nu te gândeşti să-ţi faci operaţie estetică, mami! Eşti o femeie frumoasă şi nu arăţi o zi mai mult de patruzeci de ani. Emily vârî cuţitul în grămăjoara de unt moale de pe farfurioară, întinse o porţie generoasă pe chiflă, adăugându-i apoi gem de piersici.

Elizabeth, distrasă pe moment de la preocuparea ei constantă faţă de propria persoană, o privi dezaprobator.

– Doar n-ai de gând să mănânci aşa ceva! Are groaznic de multe calorii!

Emily zâmbi.

– Bineînţeles că o s-o mănânc. Sunt lihnită de foame.

– Emily, trebuie să-ţi supraveghezi silueta. Ai avut întotdeauna tendinţa de a te îngrăşa, încă de când erai copil.

– Când ajungem acasă o să mă pun pe un regim de înfometare.

Elizabeth clătină din cap exasperată, dar ştiind că era inutil să mai continue discuţia, remarcă:

– Ai observat că Marc flirta cu contesa franţuzoaică la petrecerea de ieri seară?

– Nu, nu pot să spun că am observat. Dar el flirtează cu oricine, mamă. Nu se poate abține, dar n-are nici o importanță. Nu-ți mai face probleme cu bărbatul ăsta. E norocos că te are pe tine.

– Şi eu sunt foarte norocoasă cu el. Se poartă foarte bine cu mine, e cel mai bun soț pe care l-am avut, dacă vrei să ştii.

Emily se îndoia de asta şi până s-apuce să se stăpânească, exclamă:

– Dar tati? A fost minunat pentru tine. Păcat că l-ai părăsit.

– E firesc să gândeşti subiectiv în privința lui Tony. Doar e tatăl tău. Dar tu n-ai habar ce s-a petrecut între noi, draga mea. Mă refer la ultima perioadă. Tu erai mică. În orice caz, n-am chef să încep să rememorez față de tine toate detaliile primului meu mariaj, să-ncep să-l disec şi să-l examinez la microscop.

– Foarte înțelept din partea ta, spuse Emily pe un ton acru şi îşi mestecă chifla, conştientă că atingeau un subiect explozibil.

Elizabeth o străfulgeră pe fiica ei cu privirea, dar îşi ținu şi ea gura. Îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, îşi aprinse o țigară şi o studie pe Emily, gândindu-se cât de frumuşică era în dimineața aceea, cu puloverul verde-smarald şi pantalonii asortați. Îi intensificau culoarea ochilor. După aproape două săptămâni petrecute în Alpii francezi, părul ei blond se deschisese la culoare şi căpătase luciu, iar fața ei delicată se bronzase frumos. Elizabeth se bucură dintr-o dată că ea şi cu Marc acceptaseră invitația lui Daisy de a veni să stea la Chamonix. Îi făcuse plăcere să fie împreună cu copiii ei şi fusese foarte mulțumită că Marc se purtase atent cu ei, îndeosebi cu Amanda şi Francesca.

Între două îmbucături, Emily spuse:

– Cred că o să mă duc mai târziu până în oraş. Trebuie să fac câteva cumpărături.

– Bună idee, remarcă Elizabeth. Poate mă laşi şi pe mine la coafor.

Emily izbucni în râs.

– Dar n-ai nevoie să te coafezi, mamă. Te-ai coafat ieri.

– Hai, zău, Emily, n-are rost să începem acum o discuţie despre părul meu. Tu vezi-ţi de-ale tale şi eu o să-mi văd de ale mele.

– Bine. Emily se aplecă, îşi propti coatele pe masă şi continuă: Îmi amintesc ca prin ceaţă că Amanda şi Francesca au dat buzna în camera noastră azi dimineaţă la o oră infernală şi ne-au asaltat cu pupături pe Winston şi pe mine. Probabil că Alexander le-a târât după el la Geneva – în timp ce ele, fără îndoială, zbierau cât le ţineau plămânii.

Elizabeth încuviinţă din cap.

– Au fost destul de gălăgioase, într-adevăr. Nici uneia dintre ele nu-i place şcoala de lângă Geneva şi eu nu pot să pricep de ce. Dar s-au potolit când au aflat că Daisy vine cu ele. Voia să facă nişte târguieli şi s-a hotărât să meargă şi ea cu Alexander. Plănuiesc să ducă fetele la prânz la hotelul Richmond, înainte de a le conduce înapoi la şcoală. Eu ador hotelul acela, Emily, şi chiar le-am promis gemenelor că de Paşti o să vin cu avionul de la Paris la Geneva ca să petrec câteva zile cu ele. Îi veni brusc o idee, care-i luminâ faţa cu un zâmbet. Ce-ar fi să veniţi şi tu cu Winston la Richmond, să staţi puţin cu Marc şi cu mine? Ne-am distra minunat.

Plăcut surprinsă de acest gest fără precedent, Emily spuse:

– Minunată idee, mamă, şi îţi mulţumesc de invitaţie. O să-l întreb pe Winston şi îţi dau răspunsul mai târziu. Emily întinse mâna să-şi mai ia o chiflă.

– Nu, te rog, iubito!

Emily îşi trase mâna, uşor ruşinată.

– Da, ai dreptate. Îngraşă îngrozitor. Emily se ridică. Mă duc sus să mă pregătesc pentru ieşirea în oraş. Dacă

mai stau aici la sporovăială cu tine, o să termin toată farfuria.

– Urc şi eu, spuse Elizabeth. Vreau să mă schimb.

Emily scoase un geamăt:

– Mami, dar arăţi extraordinar! De ce atâta bătaie de cap când nu te duci decât la coafor?

– Nu poţi să ştii cu cine te întâlneşti îi replică Elizabeth, apoi uitându-se la ceas, adăugă: Nu e încă unsprezece. Îţi promit că nu durează decât o jumătate de ceas.

*

Spre uşurarea lui Emily, mama ei se ţinu de cuvânt de data asta şi la câteva minute după unsprezece şi jumătate introducea cheia în contact şi demara din faţa vilei. Aceasta era situată într-un mic cătun din apropierea Chamonix-ului, frumosul şi străvechiul orăşel cuibărit la poalele Mont Blanc-ului. În timp ce viră pentru a intra în şoseaua principală şi se aşternu apoi la drum, Emily nu putu să nu admire superbul peisaj care-i tăia întotdeauna respiraţia.

Valea Chamonix, mărginită pe o parte de masivul Mont Blanc şi pe cealaltă de masivul Aiguilles Rouges, era un fel de estradă naturală de pe care puteau fi văzute cele mai înalte vârfuri din Europa. Şi acum, în timp ce privea în faţa ei Mont Blanc-ul şi munţii dimprejur, Emily se simţea din nou copleşită de grandoarea şi măreţia lor. Piscurile acoperite cu zăpadă sclipitoare se înălţau spre bolta cerească azurie, luminată de soare şi străpunsă de norişori ca nişte gheme de puf.

Elizabeth exclamă, de parcă ar fi citit gândurile fiicei ei:

– Ce impresionant! E o zi superbă, nu-i aşa, Emily?

– Da, încuviinţă Emily. Bănuiesc că pătimaşii noştri schiori zburdă ca nişte ciocârlii pe pârtii. O privi pe mama ei cu coada ochiului. Apropo, a plecat şi Marc cu unchiul David şi cu ceilalţi?

– Da, împreună cu Maggie.

– A! se miră Emily. Credeam că a plecat la Geneva cu Alexander.

– A vrut să schieze, ca să profite probabil de ultima zi, fiindcă mâine ei pleacă la Londra.

– Jan mi-a spus ieri seară că el şi cu Peter se întorc cu ei, remarcă Emily, referindu-se la singurii membri din afara familiei care erau oaspeţii măturii şi unchiului ei.

– Am încercat să-i conving să mai stea câteva zile, îi explică Elizabeth. Îmi sunt simpatici iar el este adorabil!

– Peter Coles?! Hai, zău, mamă, ai gusturi tare ciudate! E un pisălog îngrozitor. Şi atât de plin de el! Emily chicoti. Dar e foarte atent cu tine şi l-am văzut pe Marc uitându-se urât la el de mai multe ori în cele zece zile cât au stat aici. Bătrânul broscar moare de gelozie.

– Te rog, scumpa mea, să nu mai spui despre Marc că e un broscar bătrân. Este o poreclă răutăcioasă şi foarte nepotrivită, decretă Elizabeth. Apoi se înveseli brusc, izbucnind în râs. Deci crezi că Peter îl face gelos pe Marc... Îmi face plăcere să aflu asta... Mmmm...

– Foarte gelos. Emily zâmbi în sinea ei, dându-şi seama cât de fericită o făcuse pe mama ei cu această informaţie nesemnificativă. Dar poate că pentru ea era importantă. Biata femeie se topea după Marc Deboyne. Şarpele ăla alunecos, se gândi Emily. Nu putea să-l sufere şi n-avea nici un pic de încredere în el.

Elizabeth se lansă apoi într-un strălucit elogiu al multiplelor calităţi ale soţului ei şi Emily dădea din cap şi emitea mici sunete plăcute, în semn că era de acord cu ea. Dar asculta doar pe jumătate. Mama ei o irita de-a dreptul, când se apuca să trăncănească despre el în acest mod ridicol şi Emily se simţi uşurată când văzu profilându-se în faţă orăşelul Chamonix.

După ce lăsă Citroën-ul în parcare, Emily porni în pas vioi împreună cu mama ei pe unul din bulevardele principale, îndreptându-se spre piaţetă unde se afla salonul de coafură. Când ajunseră la uşă, Emily spuse:

– Cât stai?

– Cam un ceas, scumpa mea. Vreau doar să mă pieptene. Hai să ne întâlnim la micul bistro de acolo, din celălalt capăt al piațetei. Luăm și noi un aperitiv înainte de a ne întoarce la vilă pentru masa de prânz.

– E-n regulă. Pa, mami.

Emily hoinări pe îndelete prin piațetă, uitându-se pe la vitrine. Avea puține târguieli de făcut și o oră la dispoziție, așa că nu se grăbea. După ce colindă toată piațeta, o luă pe bulevard, îndreptându-se spre un boutique care vindea costume *après ski* foarte originale. Intră. Vânzătoarele o cunoșteau și își pierdu douăzeci de minute stând de vorbă cu ele și probând câteva costume, dar nici unul nu-i plăcu atât de mult încât să-l cumpere.

Întorcându-se pe stradă, Emily trecu pe la farmacie, cumpără cele câteva fleacuri de care avea nevoie, le băgă în geanta de umăr și ieși. Refăcu încet drumul înapoi, amintindu-și că voia să cumpere câteva ilustrate ca să le trimită prietenilor din Anglia.

Spre surprinderea ei, Emily îl văzu pe Marc Duboyne venind spre ea. Se grăbea, părea foarte preocupat și era clar că n-o văzuse.

Când ajunseră unul în dreptul celuilalt, Emily îl tachină:

– Ce ciudat să te întâlnesc! Mami credea că te-ai dus la schi.

Marc Duboyne, prins pe picior greșit, tresări, ușor jenat. Dar își recăpătă repede cumpătul și exclamă:

– A, Emilee, Emilee, scumpa mea! și apucând-o de braț, o strânse afectuos. Adăugă apoi în engleza lui cu accent galic, dar altminteri impecabilă: M-am răzgândit. M-am hotărât să fac o plimbare. Am o durere de cap teribilă.

Emily se lipi de el și spuse pe un ton înțepător:

– Mai ai ceva, Marc. Ai ruj de buze pe gulerul puloverului.

Marc zâmbi îngăduitor, dar privirea lui era dușmănoasă. Chicoti și spuse:

– Ce insinuezi, Emilee? Este fără îndoială rujul mamei tale.

Ea ignoră remarca lui şi spuse:

– Mama e la coafor. Mă întâlnesc cu ea la bistroul de vizavi ca să bem ceva. La ora unu. O să fie dezamăgită dacă nu vii. Glasul lui Emily era tot numai blândeţe. Ochii ei verzi străluceau ca două ace de gheaţă.

– N-aş vrea s-o dezamăgesc pe Elizabeth. Ne vedem acolo. Ciao, Emilee. O salută milităreşte şi se îndepărtă cu acelaşi pas grăbit.

Emily se uită după el, urmărindu-l cum traversează şi intră pe o stradă laterală. Se întrebă unde se ducea. „Ticălosul, se gândi ea. Precis că i-a tras-o la repezeală acelei oribile contese de la petrecerea de ieri seară, care e franţuzoaică aşa cum sunt şi eu". Plină de resentimente faţă de el, Emily se strâmbă scârbită, se răsuci pe călcâie şi porni pe stradă, în căutarea unui chioşc cu ziare. Găsi unul peste câteva minute şi răsfoi nişte reviste, ca să-şi mai treacă timpul. În sfârşit, se uită la ceas şi văzu că se făcuse aproape unu, ora la care trebuia să se întâlnească cu mama ei. Se duse spre cadrul de metal cu ilustrate din Chamonix, alese patru şi intră să le plătească.

Băgă ilustratele şi restul în geanta de umăr şi-i zâmbi femeii din spatele tejghelei:

– Merçi, madame.

Femeia dădu să-i răspundă, dar amuţi brusc, întinzându-şi gâtul. Exact în acel moment, se auzi deodată un uruit îngrozitor în jurul lor, care deveni tot mai puternic, transformându-se într-un bubuit asurzitor într-o fracţiune de secundă.

Emily strigă:

– Pare o explozie înfiorătoare!

Femeia o privi îngrozită şi-i răspunse tot strigând:

– Nu! E o avalanşă! Îşi roti corpul durduliu şi puse mâna pe telefon.

Emily îşi apucă strâns geanta şi fugi în stradă.

Uşile magazinelor se deschideau şi oamenii ieşeau în stradă, toţi cu aceleaşi figuri înspăimântate, ca şi trecătorii.

– Avalanşă! îi strigă un bărbat lui Emily, arătând în direcţia Mont Blanc-ului în timp ce alerga.

Emily rămase înmărmurită, hipnotizată de ceea ce vedea. Chiar şi de la distanţa aceea, zărea imensele falii produse pe versantul Mont Blanc-ului, de parcă jumătate din munte se prăvălea ca o uriaşă brazdă, iată de câteva zeci de metri. Bucăţi gigantice de zăpadă erau azvârlite în faţă, căpătând viteză pe măsură ce se rostogoleau tot mai jos, măturând tot ce le stătea în cale. Şi în văzduhul senin şi strălucitor se înălţau nori pufoşi, imenşi, de zăpadă, pulverizată în minuscule particule, de forţa brutală a alunecării.

Două maşini de poliţie cu sirenele urlând trecură pe stradă într-o viteză demenţială. Sunetele ei stridente o treziră pe Emily din starea hipnotică în care rămăsese. Clipi de câteva ori, apoi simţi că inima i se opreşte în loc. Winston era acolo sus. Toţi erau acolo. David. Philip. Jim. Maggie. Jan şi Peter Coles.

Începu să tremure ca o frunză şi nu se mai putu mişca. I se înmuiaseră picioarele şi spaima începu s-o cuprindă, copleşind-o în cele din urmă cu totul.

– Dumnezeule! Winston! strigă Emily cu glas tare. Winston! Dumnezeule! Nu!

Sunetul propriului ei glas păru s-o electrizeze. O luă la fugă, cu bărbia împinsă în faţă. Picioarele ei zburau peste pavaj, alerga tot mai repede spre staţia telecabinei, care se afla foarte aproape.

Inima-i bătea tare în piept şi respira tot mai greu, în timp ce continua să fugă, clipind ca să îndepărteze lacrimile care-i dădeau usturimi în ochi.

– Doamne, te rog, să nu păţească Winston nimic! Te rog, Doamne, să nu păţească nimic! Nici ceilalţi! Să scape toţi teferi! Doamne, te rog, să nu moară nici unul din ei!

Emily auzi alți pași alergând, alți oameni gonind pe lângă ea. Câțiva o depășiră. Și ei se îndreptau spre stație, care intrase acum în câmpul ei vizual. Un bărbat o înghionti când i-o luă înainte, se împiedică, gata să cadă. Dar își recăpătă echilibrul și continuă să alerge, mânată de spaimă.

Simțea că i se sparge inima în piept când, în sfârșit, ajunse. Abia atunci Emily încetini pasul și se opri, cu respirația tăiată. Își apăsă mâna pe pieptul care i se zbuciuma. Din gâtlej scotea un fel de horcăit. Se propti de una din mașinile de poliție parcate lângă depoul de telecabine și scotoci prin geantă. Își găsi batista, își șterse transpirația de pe gât și față și se luptă să-și învingă senzația de amețeală și să-și păstreze calmul.

După câteva secunde, respirația i se reglă și își îndreptă spatele, privind în jur. Cercetă cu febrilitate mulțimea care se adunase deja în intervalul de cincisprezece minute.

Emily spera dincolo de orice rațiune că Winston terminase de schiat înainte de a se porni avalanșa, se rugă să fie undeva printre turiștii și locuitorii orașului care se îmbulzeau acolo. Se avântă în mijlocul lor, întorcând privirea în toate părțile, căutându-l, în culmea disperării. Simți brusc un nod în stomac, descurajată. Nu se vedea nicăieri.

Emily se îndepărtă, își puse mâinile la gură, simțind că se sufocă. Era paralizată de groază. Se întoarse împleticindu-se la mașina de poliție, se rezemă de capota ei, cu inima înghețată. Cum ar putea cineva să iasă viu din avalanșa aceea? Se rostogolea cu o asemenea viteză și cu atâta forță, încât ar fi zdrobit orice în cale. Emily închise ochii. Ar trebui să se ducă să vorbească cu cineva, să se intereseze de echipele de salvare, dar n-avea putere. Închise ochii. Simți că o lasă picioarele, se înmuie și își pierdu controlul asupra corpului ei.

Deodată, două brațe vânjoase o înșfăcară și o ridicară în picioare.

– Emily! Emily! Eu sunt.

Deschise brusc ochii în timp ce era repede întoarsă. Era Winston. Se agăță de canadiana lui de schi, se lăsă moale de ușurare, apoi fața i se încreți și izbucni în lacrimi.

Winston o ținu strâns îmbrățișată, susținându-i trupul vlăguit și spunându-i vorbe mângâietoare:

– Totul e-n regulă, totul e-n regulă, repetă el iarăși și iarăși.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Mulțumesc lui Dumnezeu! rosti Emily cu răsuflarea întretăiată. Am crezut că ai murit. Ah, Winston, mulțumesc lui Dumnezeu că ești viu. Îi cercetă fața îngrijorată. Dar ceilalți? începu ea, spoi se opri, văzând expresia lui sumbră și fălcile încleștate.

– Nu știu dacă sunt sau nu în siguranță. Sper din toată inima să fie. Mă rog lui Dumnezeu să fie în siguranță, spuse Winston, luând-o de după umeri.

– Dar tu...

Winston o întrerupse brutal:

– Nu m-am dus la schi dimineață. Când am ajuns aici, tocmai pleca telecabina. Am așteptat un timp, ca s-o iau pe următoarea, dar m-am plictisit. Eram cam mahmur și începea să mi se facă greață. Așa că am plecat și m-am dus în oraș. Mi-am cumpărat ziarele englezești, m-am oprit la un local și am băut un Fernet Branca. Când am început să mă simt mai bine, se făcuse prea târziu pentru schi, așa că am plecat după cumpărături. Eram în parcare și băgam cumpărăturile în mașină, când am auzit un bum! care suna ca o explozie de dinamită. Lângă mine era parcat un american și a strigat ceva despre o avalanșă și că fiica lui era pe pârtie, apoi a luat-o la fugă ca din pușcă. Am alergat după el, știind... Winston înghiți – știind că toți ai noștri din vilă, practic toți, erau acolo, sus.

Emily simți pe neașteptate un strop de speranță și exclamă:

– Poate s-au hotărât să schieze pe celălalt versant!

Winston clătină din cap. Fața lui era goală de orice expresie.

Emily se agăță de el.

– Nu, Winston!

El o liniști:

– Emily, fii cuminte, trebuie să fii tare şi curajoasă... Se întrerupse şi întoarse capul auzindu-şi numele strigat. Îi zări pe Marc Deboyne şi pe Elizabeth alergând în direcția lor şi le făcu cu mâna, apoi îşi coborî privirea spre soția lui şi-i spuse: Vin mama ta şi cu Marc.

Elizabeth se aruncă în brațele lui Winston şi-l sărută, plângând:

– Eşti teafăr, eşti teafăr. Încremenisem de groază pentru tine, Winston. Îl privi apoi îngrijorată. Era albă ca varul, dar se lupta să-şi păstreze firea. Ce-i cu ceilalți, Winston? Ai văzut pe cineva din familie sau pe Jan şi Peter?

– Nu. Nu m-am mai dus la schi azi dimineață. M-am răzgândit.

În jurul lor oamenii se agitau. Toți întorseseră capul. Sosiseră echipele de salvare – schiori profesionişti cu rucsace şi ținând în lesă câțiva câini ciobăneşti germani. Pe lângă ei, polițiştii, un grup de soldați francezi şi oficialitățile oraşului.

– Mă duc să le pun câteva întrebări, şopti Marc şi se duse spre ei cu un pas hotărât.

Winston exclamă:

– S-a oprit! Vă dați seama că avalanşa s-a oprit?

Elizabeth îl privi uimită.

– S-a oprit în timp ce Marc şi cu mine alergam încoace. După zgomotul acela asurzitor, tăcerea este îngrozitoare, sinistră.

Înainte ca Winston să poată răspunde, Marc se întoarse la ei şi le explică:

– Echipele urcă chiar acum. Au cel mai bun echipament. Aparatură de ascultare, vergele pentru a sonda zăpada şi câinii, bineînțeles. Să ne păstrăm speranțele.

– Există vreo speranță? întrebă Winston cu glas scăzut, insistent?

Marc ezită, tentat să mintă. Dar preferă să spună adevărul.

– Nu prea, murmură el. Avalanşa avea probabil o viteză uriaşă, cam între o sută optzeci şi trei sute de kilometri pe oră... apoi mai e şi forţa, greutatea zăpezii. Şi totuşi... schiţă un zâmbet încurajator... se spune că au existat supravieţuitori din avalanşe şi alunecări de zăpadă la fel de rele ca asta. Depinde unde te prinde pe pârtie. Cei aflaţi spre poalele muntelui au cele mai multe şanse, cu condiţia să ştie să-şi arunce repede schiurile şi beţele şi să facă mişcări de înot cu braţele, pentru a crea pungi de aer în faţa capului. Chiar dacă o persoană este acoperită de zăpadă, este vital să mişte permanent braţele în acest mod, pentru a avea aer în jurul corpului. Au fost oameni care au trăit câteva zile sub zăpadă, pentru că au avut pungi cu aer.

Emily spuse îngrijorată:

– David, Jim şi Philip sunt schiori experimentaţi, dar Maggie...

Elizabeth îşi înăbuşi un ţipăt de spaimă şi rosti precipitat:

– Trebuie să avem curaj şi să ne păstrăm speranţele. Haideţi să nu mai vorbim despre nenorocirile astea – îmi creează o stare de iritare. Eu trebuie să-mi păstrez convingerea că toţi trăiesc.

Marc îi înconjură protector umerii cu braţul.

– Ai dreptate, chérie. Trebuie să fim optimişti.

Winston îi spuse lui Emily:

– Cred că ar trebui s-o duci pe mama ta la unul din localurile din apropiere şi să aşteptaţi acolo. N-aveţi ce face aici.

– Nu! strigă Emily înfierbântată, străfulgerându-l cu privirea. Eu vreau să rămân aici, cu tine. Te rog, Winston!

– Da, trebuie să rămânem aici, insistă Elizabeth. Îşi suflă nasul şi îşi recăpătă echilibrul, tot mai fragil. Începu să se roage în tăcere.

Exact la o oră după căderea avalanşei, echipele de salvare şi câinii s-au urcat în telecabine.

Peste mai puţin de o oră s-au întors cu primii opt oameni pe care îi găsiseră. Cinci din ei muriseră. Trei supravieţuiseră ca prin minune. Două erau fete tinere. Unul era bărbat.

– E Philip! urlă Emily şi, desprinzându-se de lângă Winston şi mama ei, începu să alerge spre vărul ei.

Philip era susţinut de un membru al echipei de salvare. În timp ce venea şchiopătând spre ea, Emily văzu că o parte a feţei era plină de zgârâieturi şi acoperită cu sânge coagulat, iar ochii lui albaştri erau înceţoşaţi. În rest, părea să fi scăpat fără vătămări grave.

– Philip! exlamă Emily, apropiindu-se de el. Slavă Domnului că eşti teafăr! Eşti rănit?

Philip clătină din cap. În ciuda privirii ciudate, împăienjenite, o recunoscu şi întinse mâna după ea.

După o secundă, Winston, Elizabeth şi Marc veniră lângă el, asaltându-l cu întrebări. Philip continuă să clatine doar din cap, fără să rostească o vorbă.

Schiorul care-l găsise spuse într-o engleză poticnită:

– Bărbatul ăsta, prietenul vostru, a avut noroc... a ştiut ce să facă. N-a intrat în panică. Şi-a aruncat bețele... schiurile... a înotat. Da, a avut mare noroc... era la poalele pârtiei... terminase de schiat. Era acoperit doar de trei metri de zăpadă... câinii l-au găsit... Acum, vă rog... Duceţi-vă... la staţia de prim ajutor, de acolo

În sfârşit, Philip vorbi. Întrebă cu glasul răguşit:

– Tata? Maggie? Ceilalţi?

– N-avem încă nici o veste, îi răspunse Winston.

Philip închise ochii, apoi îi deschise repede, lăsându-se ajutat să meargă.

Winston se întoarse spre Emily şi spuse:

– Iubito, tu şi mama ta, duceţi-vă cu Philip. Marc şi cu mine vom aştepta aici. După ce vă asiguraţi că nu are nimic intern, vreau să vă întoarceţi toţi trei la vilă.

Emily încercă să protesteze, dar Winston o opri pe un ton tăios:

– Te rog, Emily, să n-aud nimic! Ai grijă de Philip. Cineva trebuie să fie la vilă când se vor întoarce Daisy şi Alexander de la Geneva.

– Bine, încuviinţă Emily, dându-şi seama că avea dreptate. Îl sărută şi alergă după mama ei, care o luase înainte cu Philip şi cu schiorul.

*

*

Winston şi Marc mai rămaseră încă o jumătate de oră, fumând ţigară de la ţigară, discutând între ei din când în când şi înfiripând conversaţii cu alte persoane care stăteau şi ele de veghe în staţia de telecabine.

Echipele de salvare continuară să urce şi să coboare cu telecabinele. Mai aduseră patru supravieţuitori teferi, urmaţi de nouă morţi.

La ora patru, se întoarse una din echipele de salvare care cercetase îndelung porţiunea superioară a muntelui. Aduseră cu ei încă cinci schiori aflaţi în vacanţă, care fuseseră prinşi de avalanşă. Veştile rele se răspândesc iute. Toţi erau morţi.

– Să mergem să-i vedem, spuse Winston, aruncându-şi ţigara pe jos şi strivind mucul cu talpa. Îşi făcu curaj şi se întoarse spre Marc. Vii cu mine?

– Da, Winston. N-are rost să mai amânăm momentul.

Cadavrele erau întinse pe tărgi. Când ajunse la un metru şi ceva de ei, Winston se opri brusc. Simţi că-l lasă curajul, dar izbuti să mai facă câţiva paşi.

Simţi mâna puternică a lui Marc la subţioară şi-l auzi pe francez spunând îndurerat:

– Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. E o tragedie pentru familie.

Winston îşi dădu seama că nu poate vorbi.

Privi în jos spre cei cinci oameni întinşi pe târgi. Pe doi din ei nu-i cunoştea, dar ceilalţi trei erau... O clipă mintea i se împăienjeni. I se părea imposibil să fie morţi. În urmă cu numai câteva ceasuri râseseră împreună la micul dejun.

Trăgând aer în piept şi trecându-şi mâna peste ochii umezi, Winston se duse să identifice cadavrele lui David Amory, Jim Fairley şi Maggie Barkstone, victimele mortale ale avalanşei. Şi se gândi la Daisy şi Alexander, care erau probabil în maşină întorcându-se de la Geneva şi la Paula, care era la New York. Se întreba cum va reuşi să le spună această veste îngrozitoare.

CAPITOLUL 51

Shane O'Neill stătea în bucătăria căsuţei din New Milford, aşteptând să fiarbă şi al doilea ibric cu cafea.

După ce îşi aprinse o ţigară, luă telefonul de pe perete şi formă.numărul fermei.

Când Elaine Vickers răspunse, el spuse vesel:

– Bună dimineaţa la prânz!

– Bună, Shane, răspunse Elaine. Am crezut că nu mai vii săptămâna asta, dacă n-ai apărut aseară. Dar Sonny ţi-a văzut maşina dis-de-dimineaţă şi ne-am dat seama că ai ajuns.

– Am sosit târziu, explică Shane. Era beznă la fermă şi m-am gândit să nu vă scol din somn. Paula s-a întors din Texas abia pe înserat şi am plecat din oraş după nouă. Iartă-mă că nu te-am sunat până acum, dar ne-am dezmeticit greu azi dimineaţă.

Elaine râse.

– Observ. E aproape douăsprezece. Dar la cât munciți voi doi, meritați s-o luați mai ușurel din când în când. Sper că veniți diseară la masă, continuă ea. Am așteptat toată săptămâna momentul ăsta.

– Venim pe la șapte și jumătate, după cum era programat, o asigură Shane.

Elaine exclamă:

– Ah, Shane, te rog, scuză-mă. A sunat ceasul de la cuptor. Se arde pâinea dacă n-o scot imediat. Ne vedem diseară.

– Pa, Elaine. Shane puse telefonul la loc, își stinse țigara și se duse la chiuvetă. Spălă cele două căni și le șterse. Tocmai voia să toarne cafeaua când începu să sune telefonul. Shane puse jos ibricul și ridică receptorul.

– Alo...

La celălalt capăt al firului nu răspunse nimeni, se auzi doar sunetul de electricitate statică și un ecou.

– Alo! Alo! spuse din nou Shane, mai tare.

În sfârșit, un glas înăbușit se auzi pe fir.

– Eu sunt. Winston. Te sun de la Chamonix. Mă auzi, Shane?

– Acum da. Winston! Ce...?

Winston îl întrerupse:

– Shane, aici s-a petrecut ceva cumplit și nu dau de Paula, n-o găsesc și m-am gândit că oricum e mai bine să vorbesc întâi cu tine.

Shane apucă mai strâns receptorul și se încruntă.

– Stă cu mine aici, în weekend. Ce s-a întâmplat, Winston?

– Pe Mont Blanc s-a prăvălit o avalanșă devastatoare, azi, pe la ora unu, de ani de zile n-a mai fost așa ceva, începu Winston, cu un glas mai stins și mai trist ca niciodată. Câțiva din familie au fost omorâți. Glasul lui Winston se frânse și nu mai putu să continue.

– Dumnezeule! Shane se rezemă de cuptor, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Începu să-i bubuie inima în piept și intui că Winston îi va da o veste

care o va cutremura pe Paula. O simțea în oasele lui celtice.

La mii de kilometri distanță, în sufrageria vilei de lângă Chamonix, Winston Harte stătea în picioare la fereastră şi privea în depărtare. Mont Blanc se înălța pe cerul tot mai întunecat şi părea foarte paşnic acum în amurg, după dezastrul pe care-l provocase doar cu cinci ore mai devreme. Îşi reveni şi spuse cu glas stăpânit:

– Iartă-mă că m-am pierdut. A fost cea mai îngrozitoare zi din viața mea. Ascultă, Shane, o să ți-o spun direct, fiindcă nu ştiu cum să ți-o spun altfel. Winston respiră adânc şi începu să vorbească, împărtăşindu-i prietenului său tragica veste.

Pe măsură ce asculta, Shane simțea şocul ca o lovitură fizică şi zece minute mai târziu, când în sfârşit Winston închise telefonul, încă era amețit. Rămăsese cu mâna pe telefon, privind în gol, spre mijlocul încăperii. Începu să clipească din cauza luminii strălucitoare a soarelui care pătrundea prin ferestre. Cât de normal părea totul aici, în această bucătărie! Era atâta linişte, atâta pace. Şi afară era o zi atât de frumoasă! Cerul era albastru, senin, fără un singur nor şi soarele strălucea. Dar acolo, în Franța, familia care-i fusese atât de apropiată toată viața, se confrunta cu suferință şi moarte neaşteptată. Cât de violent, cât de brusc se schimbaseră nişte vieți! Într-o fracțiune de secundă! „Of, Doamne, se gândi Shane, cum am să-i spun Paulei? Cu ce cuvinte"?

Îi auzi paşii în hol şi se întoarse spre uşă. Rămase apoi nemişcat, aşteptând.

Paula intră râzând şi spuse pe un ton zeflemitor:

– E ultima oară când te mai rog să faci tu cafeaua. Ai vorbit un secol la telefon. Cu cine ai vorbit, iubitule?

Shane făcu un pas spre ea. Încercă să deschidă gura, dar nu articulă nici un sunet. Simțea o arsură în gât şi gura i se uscase.

– Ai o privire foarte ciudată, Shane. Ce s-a întâmplat? întrebă Paula, încordându-se imediat.

El o luă pe după umeri şi o scoase din bucătărie, ducând-o în livingul cel mare, lângă cămin. Ea întrebă din nou, nerăbdătoare:

– Shane, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi!

– O să-ţi spun, o să-ţi spun, rosti el răguşit, aşezând-o pe canapea şi luând şi el loc lângă ea. Îi luă mâinile într-ale lui, i le ţinu strâns şi privi chipul pe care-l iubise toată viaţa. Citi pe el îngrijorarea, văzu cum este brusc cuprins de spaimă. Lui Shane i se strânse inima când rosti cu blândeţe: Am primit adineauri o veste foarte rea, cumplită, iubita mea Paula. De la Winston. Azi, în jurul orei unu a avut loc la Chamonix cel mai oribil accident. O avalanşă s-a prăvălit pe Mont Blanc. Câţiva din familie au murit.

Paula îl privea înmărmurită. Făcuse ochii mari şi îl ţintuia cu privirea. Văzu groaza reflectată în ei şi paloarea care-i cuprinsese faţa. Se făcu albă ca varul.

– Cine? întrebă ea, în şoaptă, cu un glas sugrumat.

Shane o strânse şi mai tare, degetele lui îi intrau în carne.

– Trebuie să fii curajoasă, iubita mea, spuse el. Foarte curajoasă. Sunt cu tine, te voi ajuta să treci aceste momente. Se opri, înghiţi cu greutate, căutându-şi propoziţiile, cuvintele potrivite. Dar ştia că nu există aşa ceva.

Mintea Paulei lucra rapid, gândindu-se care erau schiorii cei mai pasionaţi. Strigă cu glas răguşit:

– Nu cumva tati? Tatăl meu?

– Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, iubita mea, îngână el, cu un glas stins şi tremurător.

O clipă, Paula rămase mută. Continuă să-l privească pe Shane, încremenită şi stupefiată, aproape incapabilă să înţeleagă, să perceapă vorbele lui, sau să le accepte.

Fiind conştient că e mai bine pentru ea să-i spună totul imediat, fără să mai tărăgăneze, Shane rosti pe acelaşi ton îndurerat:

– Paula, nu ştiu cum să-ţi spun şi îmi pare tare rău, dar şi Jim a murit. Şi Maggie. Erau în vârful muntelui împreună cu tatăl tău, când s-a întâmplat.

– Nu! strigă ea, Nu! Îşi smulse mâinile dintr-ale lui şi se bătu cu ele peste gură, rotindu-şi privirea înnebunită prin cameră, de parcă ar fi încercat să fugă de această dezvăluire cumplită. Ochii i se măreau, i se tot măreau, pe faţa lividă. Sări în sus cu o smucitură şi urlă cu un glas neomenesc: Nu se poate! Nu! Pur şi simplu nu se poate! Dumnezeule! Philip! Fratele meu! El era...

– E teafăr, exclamă Shane, sărind şi el în picioare şi luînd-o în braţe. Toţi ceilalţi sunt teferi, în afară de Jan şi Peter Coles, care n-au fost încă găsiţi.

Paula se desprinse brutal de el, privindu-l în ochi. Faţa ei era schimonosită într-o grimasă de durere şi suferinţă, inima îi era sfâşiată şi ochii ei violeţi se întunecaseră de groază. Începu să tremure violent, dar când Shane întinse din nou mâna spre ea, dorind s-o ajute, s-o mângâie, Paula fugi spre mijlocul încăperii, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta, negând, negând mereu. Deodată îşi cuprinse trupul cu braţele şi se încovoie, sfâşiată de durere.

Începu să scoată nişte sunete pitigăiate, ca un schelălăit, ca un urlet de animal încolţit, înnebunit de durere. Era un bocet fără sfârşit. Şocul şi suferinţa o copleşeau tot mai mult, o asaltară ca un uriaş val oceanic şi în cele din urmă o doborâră. Paula căzu pe pardoseală, cuprinsă de leşin.

Avionul particular al companiei hoteliere internaţionale O'Neill străbătea cerul nopţii, sus, deasupra Canalului Mânecii. Se îndrepta cu viteză constantă spre aeroportul din Londra, unde urma să aterizeze în curând, după şapte ore de zbor deasupra Atlanticului.

Shane şedea în faţa Paulei, care era întinsă pe una din banchete, înfăşurată în mai multe pleduri de lână uşoare, de călătorie. O privea cu atenţie, neîndrăznind să-şi dezlipească ochii de ea. Din când în când, se apleca deasupra ei, şi o mângâia încet. Făcuse asta pe tot parcursul acestei lungi şi dificile călătorii. Ea se zvârcolea agitată, în ciuda sedativelor care-i fuseseră administrate de mai multe ori, din clipa când el îi anunţase tragedia de la Chamonix.

Medicul local din New Milford, pe care Shane îl chemase imediat după ce Paula leşinase, îi făcuse un tratament antişoc, sub formă de injecţii, apoi îi dăduse lui Shane o cutiuţă cu tablete sedative. Înainte de a pleca, medicul îl sfătuise pe Shane să i le dea în timpul zborului ori de câte ori va socoti necesar, dar cât mai discret.

Shane îşi dăduse repede seama că Paula se împotrivea tranchilizantelor, aşa cum se împotrivise de câteva ori şi în timpul nopţii. Deasupra Atlanticului încercase de două ori să se ridice de pe banchetă, cu o privire în care se citea panica şi groaza. Vomase de două ori, icnind până ce nu mai rămăsese nimic în ea. El se îngrijise de toate necesităţile ei cu infinită răbdare, tandreţe şi dragoste, ajutând-o cât putea de mult, şoptindu-i cuvinte mângâietoare, încercând să-i domolească zbuciumul şi să-i asigure confortul fizic.

Acum, privind-o, Shane era tot mai îngrijorat. Nu se descărcase, nu plânsese nici măcar o singură dată, ceea ce era anormal pentru ea, o femeie cu o fire atât de deschisă. Nu-i spusese un cuvânt şi tocmai această nefirească tăcere prelungită, la care se adăuga privirea ei sălbatică, febrilă, îl înspăimânta.

Se uită la ceas. Vor ateriza imediat. Vor fi întâmpinaţi de tatăl lui şi de Miranda, care aduceau o ambulanţă particulară şi pe medicul Paulei de la Londra, doctorul Harvey Langen. „Mulţumesc lui Dumnezeu că îl avem pe Harvey, se gândi Shane. El va şti ce trebuie făcut, el ştie mai bine cum s-o îngrijească." Apoi se întrebă cum ar

putea să trateze un medic suferința și durerea copleșitoare care o sfâșiau pe Paula și trebui să recunoască cu părere de rău că nu cunoștea răspunsul.

Shane stătea în micul birou al apartamentului din Belgrave Square cu sora lui, Merry. Avea o figură mohorâtă, ochii lui negri priveau în gol, în timp ce sorbi din a treia ceașcă de cafea, și trase apoi din țigară.

Parker, majordomul, adusese micul dejun cu puțin timp în urmă, dar nimeni nu se putea atinge de mâncare, iar Shane fumase țigară de la țigară de când intrase în cameră.

Bryan O'Neill, care-l condusese pe medic, se întoarse și se apropie repede de Shane. Îi puse fiului său mâna pe umăr și spuse pe un ton optimist:

– Te-ai înșelat, Shane. Harvey a spus că Paula nu se află categoric într-o stare de șoc catatonic. L-am sondat în privința asta, după cum m-ai rugat. Este sub stare de șoc, desigur, suntem toți conștienți de asta, dar Harvey spune că va ieși din ea chiar astăzi, mai pe seară sau cel târziu mâine.

Shane îl privi pe tatăl lui și dădu din cap:

– Of, Doamne! Sper, tată, din toată inima. Nu mai suport s-o văd suferind atât. De-ar putea măcar să-mi vorbească, să spună ceva!

– Va vorbi, Shane, foarte curând, spuse Bryan, strângându-l tandru pe Shane de umăr. Oftă, se așeză încet într-un fotoliu și continuă: Acest gen de catastrofe este devastator, iar moartea subită, pierderea bruscă a unei ființe dragi este întotdeauna greu de suportat, tocmai fiindcă s-a petrecut pe neașteptate, pe lângă suferința în sine.

– De-aș ști numai cum s-o ajut! exclamă Shane. Deocamdată plutesc în ceață. N-am reușit să intru în

contact cu ea, să obțin o reacție din partea ei şi totuşi ştiu că se chinuie cumplit. Trebuie să găsesc o cale ca să-i uşurez durerea şi suferința.

Miranda spuse:

– Dintre toți, doar tu o poți ajuta, Shane. Eşti cel mai apropiat de ea. Poate că diseară, când te vei întoarce, o vei găsi ieşită din starea de şoc, după cum a prevăzut Harvey. Atunci o să-ți vorbească, sunt sigură. Ai să poți s-o liniştești, să-i spui că nu este singură, că te are pe tine.

Shane îşi întoarse privirea spre sora lui.

– Cum adică „diseară, când mă voi întoarce"? Nu mă mişc de lângă ea. Am să stau aici până ce trece efectul sedativelor... Nu vreau să fie singură când se va trezi.

– Stau şi eu cu tine, anunță Merry. Nu vreau să te las singur.

Bryan care ascultase schimbul de replici dintre copiii lui, înțelese imediat multe lucruri care-l nedumerise în ultimul an. Rosti rar:

– Shane, n-am ştiut... nu mi-am dat seama că tu eşti îndrăgostit de Paula, că o iubeşti atât de profund.

– O iubesc?! repetă Shane descumpănit, privindu-l pieziş pe tatăl lui! Era de-a dreptul uluit. Tată, dar ea e toată viața mea!

– Da, spuse Bryan. Da, Shane înțeleg asta acum, când te văd cât suferi. O să-şi revină, te rog să mă crezi. Oamenii au o imensă putere lăuntrică în fața nenorocirilor şi Paula nu face excepție. Ba e chiar mai puternică decât mulți, una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut. În ea se regăseşte parte din Emma. O, da, va ieşi din starea asta, în cele din urmă. Cu timpul, totul se va rezolva.

Shane îi aruncă o privire disperată şi ochii îi reflectau durerea.

– Nu, tată, nu se va rezolva, spuse el cu un glas pustiit. Te înşeli, tată. Te înşeli amarnic.

CAPITOLUL 52

Iarna cea aspră trecuse.

Sosi primăvara, îmbrăcând din nou într-un verde minunat grădinile ei de la Pennistone Royal. Şi apoi, înainte de a-şi da seama, vara umplea deja aerul cu dulcile ei miresme, căci totul înflorise sub razele calde ale soarelui care strălucea pe cerul albastru inundat de superba lumină a nordului.

Era singură. Numai cu copiii. Lorne şi Tessa îi ocupau fiecare clipă cât era trează şi îşi găsea mângâierea şi bucuria în râsetele lor, în lipsa lor de griji, în plăcerile lor copilăreşti.

Suferința care o zguduise la sfârşitul lui ianuarie era acum ținută în frâu.

Paula căutase în străfundurile sufletului ei şi acolo găsise resursele lăuntrice de conservare şi de putere, în acea perioadă de imense pierderi, de durere şi frământare din viața ei. De fapt, nu avusese încotro. Prea mulți oameni depindeau de ea.

Mama ei şi Alexander se întoarseră de la Chamonix, îndurerați, cu inimile zdrobite. Se îndreptaseră automat spre ea, căci aveau nevoie de mângâierea şi sprijinul ei, de uriaşa ei forță, pentru a-i ajuta să depăşească dificila perioadă a înmormântării şi a sfâşietoarelor săptămâni care urmară. Erau tot mai îndurerați pe măsură ce ieşeau din starea de şoc şi erau siliți să accepte realitatea.

Copiii ei aveau de asemenea nevoie de siguranța pe care le-o dădeau dragostea şi devotamentul ei, toată atenția pe care putea să le-o acorde, acum când nu mai aveau tată.

Şi, în sfârşit, imensul ei imperiu o solicita la cârma lui, pentru a-i îndruma tot timpul cursul şi Paula se dedicase importantei misiuni pe care i-o lăsase bunica ei, lucrând zi şi noapte, pentru a asigura stabilitatea lui, sporirea

importanței şi a averii lui. Şi munca devenise pentru ea o puternică fortăreață, așa cum fusese şi pentru Emma.

Dar pe măsură ce suferința se domolea şi devenea mai uşor de îndurat, sentimentul de culpă creştea, se intensifica. Acest sentiment continua s-o paralizeze, la atâtea luni după tragedia care-i decimase familia.

Era o vină multiplă... vina de a fi supraviețuit, fiindcă ea trăia în timp ce tatăl ei, Jim şi Maggie muriseră...vina de a se fi despărțit de Jim după cearta pe care o avuseseră cu o zi înainte ca el să plece la Chamonix... şi cea mai cumplită din toate, vina de a fi fost cu Shane, atunci când acei trei oameni dragi îşi aflau moartea aceea hidoasă şi prematură.

Când ei se sufocau sub mii de tone de zăpadă, ea era în brațele lui Shane, copleşită de patimă şi trăind extazul dragostei împlinite. Deşi total lipsit de logică, ea se simțea responsabilă, se învinovățea pentru moartea lor. Judecând rațional, ştia că nu era de vină, că greşea să-şi închipuie așa ceva, dar sufleteşte nu se putea împăca deloc cu realitatea.

Nu mai vroia să facă dragoste niciodată, pentru că în mintea ei asocia actul dragostei cu moarte şi agonie. De aceea, o îngrozea numai gândul unei relații sexuale. Devenise insensibilă, era golită de sentimente, frigidă fizic şi sufleteşte, incapabilă de a se dărui ca femeie.

Treptat, Paula începu să-şi dea seama că n-avea ce să-i ofere lui Shane O'Neill. Era un bărbat prea viril, prea pasional, ca să poată accepta doar o părticică din ea şi, întrucât ea nu putea participa la actul dragostei fizice, considera legătura cu el condamnată.

De aceea îl alungase. Ştia că îi zdrobise inima şi se ura pentru că îl făcuse să sufere, dar se convinsese pe ea însăşi că făcuse ceea ce trebuia pentru el şi în ultimă instanță pentru amândoi.

Shane stătuse în preajma ei toată luna februarie, întotdeauna gata s-o ajute, dăruindu-i permanent dragos-

tea şi prietenia lui. Având o fire sensibilă şi cunoscând-o atât de bine, nu avea nici o pretenţie de la ea. Îi împărtăşi durerea, suferinţa şi neliniştea, o alina, era bunătatea întruchipată. Dar după un sejur de o lună în Londra şi Yorkshire, trebuise să-şi reia activitatea în afaceri. Zburase până în Australia pentru a supraveghea construirea noului hotel O'Neill, pe care Blackie îl cumpărase în timpul călătoriei cu Emma.

Cam prin perioada aceea, Paula plănuise s-o trimită pe mama ei la Sydney împreună cu Philip şi cu Shane, cu avionul particular O'Neill. Iniţial, Daisy refuzase, pretextând că trebuie să rămână în Anglia cu Paula şi cu gemenii, dar Paula o convinsese să plece. În ultima clipă, Daisy îşi făcuse la repezeală bagajele şi plecase în celălalt capăt al lumii, împreună cu cei doi bărbaţi. Mama ei era încă în Australia, încercând să-şi refacă viaţa destrămată prin dispariţia lui David, având grijă de gospodăria lui Philip şi ocupându-se de afacerile McGill. Paula îşi dădea seama că mama ei începuse deja să-şi mai uite durerea şi că funcţiona din nou normal.

Dar Shane se întorsese în aprilie în Anglia şi venise din nou în Yorkshire s-o vadă. Fusese ca întotdeauna, la fel de înţelegător faţă de dilemele ei. Îi explicase că îşi dădea seama că ea avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu pierderea tatălui ei, de care fusese atât de ataşată, cu pierderea soţului ei, care deşi se înstrăinase de ea, era totuşi tatăl copiilor ei.

– N-am vrut decât să fiu liberă, să divorţez de Jim. Nu i-am dorit răul nici o clipă, nu i-am dorit să moară. Era atât de tânăr! îi şoptise ea, în ziua când Shane plecase la New York cu Miranda.

– Ştiu, iubito, ştiu, spusese Shane cu blândeţe. Cheamă-mă ori de câte ori ai nevoie de mine. Eu te voi aştepta, Paula.

Dar ea nu voia s-o aştepte, căci ştia în fundul sufletului că nu va fi niciodată pregătită. Nu mai putea fi niciodată

soția lui Shane. Într-un fel, o parte a vieții ei se sfîrşise şi ea se obişnuise cu ideea că va trăi singură cu copiii, că nu va mai împărți viața cu un alt bărbat. Nu mai era posibil.

Nu-i povestise lui Shane despre cumplitele nopți, când se trezea din acelaşi coşmar înfricoşător, în care se sufoca, un coşmar care o urmărea permanent. Era atât de real, încât se ridica speriată în capul oaselor, tremurând toată şi leoarcă de sudoare, urlând de groază. Şi, în mintea ei, se contura întotdeauna înspăimântătoarea imagine a tatălui ei, a lui Jim şi Maggie, luați de avalanşă şi îngropați sub zăpada înghețată care-i sufocase, răpindu-le viețile atât de brusc şi stupid.

Dar Shane O'Neill nu era prost şi înțelese curând că sentimentele Paulei față de el se schimbaseră şi că ea ştia că el era conştient de asta. Cum să nu fie! Nu putea să aibă altă atitudine, să-şi schimbe comportarea, nici nu putea să modifice împrejurările care produseseră această ruptură în echilibrul ei sufletesc. La început, Shane fusese uluit de răceala, de indiferența ei, la care se adăugase preocuparea ei unică pentru copii şi pentru munca ei, dar până la urmă toate acestea îi dezvăluiseră tot ceea ce avea nevoie să afle.

Uneori, Paula se simțea singură, era deseori tristă şi posomorâtă şi, din când în când , înspăimântată.

Rămăsese singură. Bunica şi tatăl ei, cei doi oameni din partea cărora primise atâta sprijin şi atâta dragoste, muriseră. Ea era căpetenia clanului Harte. Privirile tuturor se îndreptau spre ea, toți se bizuiau pe ea, veneau la ea cu problemele lor, atât personale cât şi de afaceri. Uneori o copleşeau responsabilitățile şi poverile pe care le avea de purtat, erau prea mult pentru o femeie. Dar atunci se gândea la Emma şi îşi trăgea puterea din amintirea acelei femei dragi care era o parte atât de mare din ea şi al cărei sânge curgea prin venele ei. Şi în fiecare zi îi mulțumea lui Dumnezeu că îi avea pe Winston, reazămul ei de bază, şi pe Emily, cea mai mare mângâiere a ei, prietena

cea mai dragă şi cea mai iubitoare, verişoara ei devotată. Fără ei, viaţa ar fi fost într-devăr pustie.

Vechea tristeţe o învălui pe Paula în acea dimineaţă de sâmbătă din august, în timp ce urca încet aleea rododendronilor, pe care ea o crease. I se părea că trecuse tare mult de atunci, din primăvara când plantase tufele. I se întâmplaseră atâtea în ultimii ani... atâtea pierderi, atâtea înfrângeri... şi totuşi atâtea victorii şi câştiguri în acelaşi timp. Zâmbi pentru sine, gândindu-se dintr-o dată la copii, la fericirea şi dragostea pe care ei i-o dăruiau. Cu o oră în urmă, Emily venise să-i ia împreună cu Nora la Heron's Nest, unde urmau să stea următoarele trei săptămâni. Urmau să-şi petreacă tot restul lunii august şi primele două săptămâni din septembrie în vechea vilă de pe ţărmul mării, în perioada cât ea va fi plecată cu afacerile în Texas şi la New York. O iubeau pe mătuşa Emily şi pe replicele lor mai mari, Amanda şi Francesca, care urmau să petreacă vacanţa cu ele, la Scarborough. Fuseseră atât de emoţionaţi, încât coborâseră scările până la maşină, cu găletuşele şi lopăţelele în mîini. Erau adorabili în costumaşele de baie din bumbac şi cu pălăriuţele de soare asortate. „Maimuţele mele," murmură ea cu tandreţe, amintindu-şi scena care se jucase pe alee cu puţin timp în urmă. Fusese prima dată când uitaseră cu totul că se vor despărţi de ea. După ce o sărutaseră în grabă, se căţăraseră în maşină şi se îndepărtaseră, fără măcar să se uite înapoi după ea.

„Nu contează, se gândi ea, întorcându-se şi făcând drumul înapoi pe aleea în pantă. Se vor bucura de soare şi de aerul marin şi se vor amuza teribil cu Emily. Ştiu că vor fi pe mâini sigure cât timp voi lipsi."

Paula se opri când ajunse la iazul cu nuferi de la poalele lungii pante acoperite cu iarbă. Rămase

cufundată în gânduri şi în mintea ei apăru imaginea lui Shane.

Ultima oară când îl văzuse, şezuseră aici, pe banca de piatră de lângă iaz. Fusese o zi însorită, foarte fierbinte, de sfârşit de iunie. Trecuseră aproape două luni de atunci. Era epuizată şi frământată de griji în sâmbăta aceea, după o săptămână care o dărâmase, căci alergase între magazinele Harte din Leeds, Harrogate şi Sheffield. Shane sosise după prânz, pe neaşteptate, neanunţat. Sfârşiseră prin a se certa foarte violent. Nu, de fapt nu era întru totul adevărat. Nu se certaseră. Dar el îşi pierduse răbdarea cu ea şi Paula stătuse fără să spună o vorbă, lăsându-l să-şi reverse furia asupra ei, conştientă că nu putea să facă nimic. În copilărie, fusese deseori victima ieşirilor lui de furie şi nu câştigase niciodată în faţa lui. Întotdeauna era de preferat să tacă, să-l lase să se descarce şi să-şi facă numărul. În sâmbăta aceea avusese şi motive. Ar fi incorect din partea ei să nu recunoască.

Paula se aşează pe banca de piatră şi privi fix în faţă, de parcă urmărea un film, în timp ce se lăsă pe spetează şi se văzu împreună cu Shane în acea caniculară sâmbătă de iunie, în urmă cu numai câteva săptămâni.

– Paula, nu mai pot continua aşa! exclamase brusc Shane, în mijlocul conversaţiei. Ridicase glasul, lucru neobişnuit pentru el în ultimul timp. Ştiu că au trecut numai cinci luni şi îţi înţeleg suferinţa, înţeleg ce e în sufletul tău. Dar nu-mi dai nici o speranţă pentru viitor. Dacă mi-ai da, poate că aş putea să fac faţă mai departe. Dar un om lipsit de speranţă, nu mai are nimic. Ai plecat de lîngă mine în ziua aceea cumplită, şi de atunci te îndepărtezi tot mai mult şi te retragi tot mai adânc în tine însăţi.

– Nu pot altfel, murmurase ea. Iartă-mă Shane.

– Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Spune-mi de ce!

Trecu câtva timp până să răspundă. În cele din urmă, rosti încet, cu un glas liniştit:

– Dacă n-aş fi fost cu tine... în cea mai intimă situaţie posibilă, atunci poate că lucrurile ar fi fost cu totul altfel acum. Dar, Shane, în dimineaţa aceea de sâmbătă, la ora şapte, noi făceam dragoste. În Franţa era ora unu, momentul când se prăvălea avalanşa. Nu înţelegi? Nu mai suport să mai fac dragoste vreodată! Pur şi simplu nu pot. Numai când mă gândesc cum ar fi, simt că mă prăbuşesc psihic. Fac legătura cu tragedia noastră, cu modul îngrozitor în care a murit tati, Jim şi Maggie.

El o privise neajutorat, cu faţa crispată.

– Ştiam! Ştiam că asta e! remarcase el într-un târziu, cu o voce răguşită, sugrumată.

Urmaseră câteva clipe de tăcere, apoi Paula îi desluşise în cuvinte ceea ce ea era de mult convinsă că Shane ştie în fundul sufletului, că de fapt înţelege.

– Shane, e mai bine să nu ne mai vedem, şoptise ea. Nici măcar ca prieteni. Nu am ce să-ţi ofer. Nici măcar prietenie deocamdată. N-ar fi cinstit faţă de tine să continuăm aşa. Poate că într-o zi voi putea relua prietenia cu tine, îţi voi putea fi prietenă, dar... Glasul ei se stinse.

El o sfredeli cu privirea, cu ochii aţintiţi într-ai ei şi Paula îşi dădu seama că este şocat şi rănit. Văzu că nu-i venea să creadă, apoi, chipul lui frumos se schimonosi de furie.

– Nu pot să cred ce aud! strigase el clocotind tot, congestionându-se la faţă. Te iubesc, Paula, şi chiar dacă tu vrei să negi acum şi tu mă iubeşti. Ştiu că mă iubeşti. Am avut şi avem multe în comun. Profunda apropiere care ne leagă din copilărie, afecţiunea noastră care s-a transformat în dragoste matură dintre doi adulţi, compatibilitatea noastră, pasiunea. Înţeleg că îţi repugnă actul dragostei din cauza celor întâmplate ultima oară când ne-am iubit, dar amintirea oribilă a catastrofei se va

şterge cu timpul. Nu se poate să nu se şteargă. Ar fi anormal dacă nu s-ar şterge.

Ea clătinase din cap, rămăsese mută, cu mâinile încleştate în poală.

– Tu dai vina pe tine! strigă el, pierzându-şi răbdarea cu ea. Acum îţi înţeleg şi mai bine atitudinea. De fapt asta faci, te învinovăţeşti şi te pedepseşti! Şi mă pedepseşti şi pe mine! Greşeşti, Paula. Greşeşti îngrozitor. N-a fost vina ta. Avalanşa a venit de la Dumnezeu. Nu ai stârnit-o tu. Şi acum îţi închipui că flagelându-te, ducând o viaţă castă, te vei izbăvi! Aşa crezi? Fără să aştepte vreun răspuns, continuă precipitat. Orice-ai face, Paula, nu mai poţi să-i învii. Acceptă acest adevăr. Acceptă că viaţa este dată celor vii. Ai tot dreptul să fii fericită. Şi eu, la fel. Noi doi, împreună, avem acest drept. Ai nevoie de un soţ, ai nevoie de mine, iar Lorne şi Tessa au nevoie de un tată. Eu îi iubesc pe gemenii tăi. Vreau să fiu pentru ei un tată iubitor şi pentru tine un soţ care să te adore. Nu poţi trăi singură tot restul vieţii. Ar fi o irosire îngrozitoare, o irosire nefirească.

Se oprise să-şi tragă răsuflarea, iar ea întinsese mâna şi-i atinsese uşor braţul.

– Te rog, Shane, nu te necăji!

– Să nu mă necăjesc!? Asta-i culmea, Paula! Îmi spui în faţă că trebuie să ne despărţim... pare-se pentru totdeauna, şi-mi spui să nu mă necăjesc! Dumnezeule! Mă cutremur! Nu-ţi dai seama? Tu eşti toată viaţa mea! Dacă nu te am pe tine, nu am nimic.

– Shane, începuse ea, întinzând din nou mâna.

El îi dădu mâna la o parte şi sărise în picioare.

– Nu mai pot continua această discuţie ridicolă! Trebuie să plec, să fug de aici! Dumnezeu ştie unde-mi voi găsi din nou liniştea sufletească. Dar probabil că nici nu te interesează, nu-i aşa? E problema mea, nu? Se îndepărtase de ea, privind-o cu o expresie pe care n-o putuse descifra. La revedere, Paula, spusese el cu glas

tremurător, şi când se întoarse, ea văzu lacrimi sclipind în ochii lui negri.

Vroise să fugă după el, când urcase sărind treptele spre terasă. Dar se stăpânise, ştiind că n-avea nici un rost. Fusese crudă cu Shane, dar cel puţin ştia că îi spusese adevărul şi poate într-o bună zi îi va înţelege motivele. Spera că îşi va da seama că ea îi redase libertatea pentru că nu mai putea continua să-l facă să sufere, fluturându-i pe la nas viitorul. Pentru că acest viitor nu exista.

Acum, când se ridică şi urcă treptele de piatră spre terasa din faţa casei din Pennistone Royal, Paula îşi aminti că în ziua aceea se simţise ciudat de detaşată. Asta o tulburase atunci şi o tulbura şi acum. Aşa va fi întotdeauna?

Oftă uşor, intră prin uşile cu geamuri de la terasă, traversă salonul de culoarea piersicii şi străbătu repede holul de piatră. Urcând în fugă scara şi îndreptându-se spre salonul de la etaj, alungă din minte toate gândurile personale. Mai târziu urma să plece cu maşina la Londra, pentru a lua apoi, luni, avionul spre Texas. Avea de dus o bătălie la Sitex şi planul ei de acţiune îi solicita întreaga atenţie, toată puterea ei de concentrare.

CAPITOLUL 53

– În orice caz, Shane, când John Crawford mi-a spus că pleacă în Australia, ca să petreacă o lună cu Daisy şi Philip, am fost încântat, spuse Winston, stând la masa de prânz cu prietenul lui cel mai bun.

– Şi eu. Shane ridică paharul, sorbi din vinul roşu şi continuă: Daisy arăta mult mai bine şi avea evident moralul mai ridicat decât în august când am văzut-o la Sydney. Cred că a început să se obişnuiască să trăiască fără David.

– Daisy e o femeie cu multă judecată. Winston se uită cu coada ochiului la Shane, apoi râse încet. Trebuie să recunosc că am bănuit întotdeauna că John are o slăbiciune pentru Daisy. Dădu uşor din umeri şi adăugă: Cine ştie, poate îi va dărui puțină dragoste şi prietenie. La urma urmelor, e o femeie încă tânără.

– Da. Expresia feței lui Shane se schimbă. Deveni trist şi gânditor, în timp ce îşi rotea privirea absentă prin restaurant. Era cufundat în gânduri, chibzuind asupra viitorului, aşa cum făcea deseori în ultimul timp.

Winston se aplecă înspre Shane şi spuse rar, cu prudență:

– În ciuda atitudinii Paulei de acum, s-ar putea să-şi revină, să ştii. Femeile sunt nişte ființe imprevizibile, chiar şi în cele mai bune momente ale lor.

– Nu şi Paula, spuse Shane după câteva secunde de cugetare. E foarte tare şi odată ce ia o hotărâre, aşa rămâne. Clătină trist din cap. Va trebui să fac tot posibilul ca s-o uit, Winston, şi să iau viața de la capăt. Nu va fi uşor, dar o să-ncerc. Nu pot să port crucea asta tot restul vieții. Este un gest absolut inutil.

– Într-adevăr.

Shane îşi scoase țigările, îi oferi una lui Winston. Fumară în tăcere câteva minute, apoi spuse:

– Mă bucur că te-ai oprit câteva zile la New York, în drum spre Londra. A fost o...

– Şi eu mă bucur, interveni Winston şi chicoti. Îmi place ideea de a face drumul de întoarcere acasă în stil mare, în avionul vostru particular. Ca să nu mai spun de plăcerea de a fi cu tine. Îți mulțumesc din nou că ți-ai decalat programul ca să mă aştepți. Apreciez gestul.

– Da, tocmai începusem să-ți spun că mi-a făcut plăcere compania ta. Shane strânse din buze, privindu-l cu atenție pe Winston. Ştii foarte bine că n-am discutat niciodată cu tine despre femei sau despre problemele mele amoroase, dar simțeam nevoia să-mi destăinui sentimentele față de Paula, să-mi descarc sufletul în fața unui om în care am încredere şi pe care îl respect. Ai avut multă răbdare cu mine şi m-ai ajutat. Îți mulțumesc, Winston.

Winston se lăsă pe speteaza scaunului, îşi termină vinul din pahar, apoi continuă să pufăie din țigară, cufundat în gânduri. În cele din urmă, murmură:

– Trebuia să-ți fi spus asta ieri noapte, dar păreai terminat după discuția maraton despre Paula. În orice caz, nu mi-ai spus nişte noutăți. Ştiam că o iubeşti pe Paula. Ştiu de mult. Şi Emily ştie.

Shane spuse uimit:

– Eu credeam că nu ştie nimeni. Ca să vezi!

Wiston spuse cu blândețe:

– Şi Emma ştia, Shane.

– Nu se poate! Shane era şi mai uluit şi rămase mut o secundă; apoi schiță un zâmbet. Giudat, dar după moartea ei, am început să cred că ştia de legătura noastră. Paula s-a strâmbat când i-am spus, a respins categoric această idee.

– Mătuşa Emma nu ştia de legătura dintre voi, e adevărat, exclamă iute Winston. Şi ca să-ți spun sincer, nici eu şi nici Emily nu eram prea siguri de asta. Mătuşa Emma a detectat o anumită privire în ochii tăi când o observai pe Paula la botez, acum doi ani şi jumătate. Atunci ne-am dat seama şi eu şi Emily cât de mult ții la Paula.

– Înțeleg. Shane se aplecă peste masă, aruncându-i lui Winston o privire adâncă şi cercetătoare, apoi întrebă: Deci mătuşa Emma a discutat cu tine despre asta. Ce-a spus?

– Era îngrijorată pentru tine, Shane. Să ştii că te iubea mult, ca pe unul din noi, ca pe copiii ei. Cred că ai dezamăgit-o fiindcă nu ţi-ai arătat sentimentele mai devreme, înainte ca Paula să se mărite cu Jim. Dar ea privea lucrurile cu înţelepciune şi ştia că nu poate interveni. Totuşi dacă ar fi trăit, n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Paula îţi întoarce dragostea – îţi garantez asta.

– Că *mi-a întors* dragostea, bătrâne prieten, murmură Shane, făcând o figură acră. Doamna s-a hotărât să aleagă o cale solitară.

– Poate se răzgândeşte, îi replică Winston, dorind să-l îmbărbăteze. Îţi repet, femeile o fac de zece ori pe zi. Şi gândeşte-te că n-au trecut decât nouă luni. Mai dă-i o şansă, mai las-o să-şi vină în fire. Ascultă, Shane, am o idee. Nu veni cu mine la Londra. Rămâi în New York. Paula este de o săptămână în Texas şi ştiu că trebuie să se întoarcă la New York peste două zile, mâine sau miercuri. Du-te la ea, scoate-o în oraş, ia masa cu ea, beţi un pahar de vin, vorbeşte cu ea. Tu ai putere de convingere şi...

Shane ridică mâna şi clătină ferm din cap.

– Nu, Winston, n-are nici un rost. Mi-a spus foarte clar în iunie că totul s-a terminat. Definitiv. Pe lângă asta, nu mai pot să-mi amân întoarcerea. Tata trebuie să plece la Sydney la sfârşitul săptămânii. E rândul lui. Şi având în vedere că Merry se ocupă de acest hotel, trebuie să stau acasă câteva luni ca să supraveghez lucrurile. O să alerg între Leeds şi Londra, dar sper să-mi petrec cât mai mult timp în Yorkshire.

– Emily abia aşteaptă să vii la Beck House, după ce se întoarce de la Scarborough. Sper că n-ai s-o dezamăgeşti şi, de altfel, nici pe mine.

– Nu. O să stau cu voi în weekend-uri ori de câte ori voi putea. Îţi mulţumesc mult. Vreau să-mi petrec un timp la grajdurile tatălui tău, să discut cu el despre Emerald Bow şi programul nostru de curse pentru anul viitor.

Bunicul mi-a lăsat caii de curse ca să-i alerg la concursuri, nu să-i duc la păscut. Şi n-am mai încălecat pe un cal de luni de zile. Abia aştept să mă urc în şa şi să-i alerg puţin pe War Lord şi pe Celtic Maiden.

– Splendid, Shane, va fi... Winston se opri, rânji cu gura până la urechi şi făcu cu mâna, anunţându-l pe Shane: Uite-o pe superba ta soră.

Shane se răsuci şi faţa i se lumină zărind-o pe Miranda, care traversa zorită restaurantul, de parcă ar fi avut să-i comunice ceva de o importanţă vitală. Zâmbi văzându-i costumaţia excentrică – ca să n-o numească altfel. Arăta ca o ţigancă cu păr roşcat, într-o rochie de bumbac din petice viu colorate şi cu kilograme de lanţuri de aur. Faptul că preluase conducerea afacerilor din New York n-o determinase să-şi schimbe stilul spectaculos de vestimentaţie. „Bravo, Merry, se gândi Shane. Rămâi pe metereze. Fii tu însăţi, aşa originală cum eşti, unul din cele mai libere spirite din lumea asta."

– Vă salut, bărbaţi superbi ce sunteţi şi nu vă ridicaţi, exclamă Merry când amândoi dădură să se ridice. Se trânti pe scaunul liber şi spuse: Apropiaţi-vă. Am să vă spun ceva interesant. Aruncându-le o privire cospirativă, continuă: N-o să ghiciţi în vecii vecilor pe cine am văzut adineauri.

Winston se amuza.

– Hai spune-ne, Merry dragă. Pierdem vremea.

– Hai odată, insistă Shane. Vrei să bei un pahar? Ridică sticla de vin ca să-i arate marca.

– Mulţumesc, cu plăcere. Merry se instală comod pe scaun, aşteptă până când fratele ei turnă în cele trei pahare vinul rămas în sticlă, apoi spuse: Eram la Terrace Café şi stăteam de vorbă cu maâtre d'hotel, când i-am zărit...! Celebrul trio!

Amândoi bărbaţii o priviră nedumeriţi.

Miranda îşi încreţi nasul pistruiat, râzând satisfăcută şi fluieră.

– Allison Ridley. Skye Smith şi... Sarah Lowther. Luau masa împreună şi păreau amici la toartă, ca să nu spunem mai mult. Să nu-ţi vină să crezi!

– Sarah! Winston chicoti sarcastic. Ia uită-te! Asta-i foarte interesant. Oare ce caută ea la New York? Paula şi Emily nu mai au veşti de la ea de luni de zile şi de altminteri nici de la Jonathan, de când a plecat în Extremul Orient.

– Să nu mai aud de ticălosul ăla, spuse Shane bombănind. Întotdeauna a provocat scandaluri şi este de o viclenie diabolică.

Winston încuviinţă din cap.

Merry spuse:

– Cred că trebuia să mă duc să vorbesc cu ele, dar ca să fiu sinceră, n-am ştiut cum s-o şterg mai iute. Voiam să vă anunţ că două dintre fostele voastre iubite se învârt prin hotelul nostru. Bine că nu le-a venit ideea să ia masa aici. Ce ne-am fi făcut?

Wiston spuse pe un ton glumeţ.

– Allison ar fi fost în stare să-mi strecoare ceva în băutură.

– Skye Smith n-a fost niciodată iubita mea, anunţă Shane şi-i făcu lui Merry cu ochiul. Nu e genul meu.

– Ştim toţi că nu-ţi plac blondele şi că preferi frumuseţi brunete, exotice, ca scumpa mea Pau... Miranda înghiţi restul numelui şi îi aruncă fratelui ei o privire îngrijorată. Iartă-mă, Shane, n-am vrut să-ţi răsucesc cuţitul în rană.

– Nu-i nimic, Merry, am mai crescut şi eu. Poate că îmi ling încă rănile, dar până la urmă am reuşit să opresc sângerarea.

– Ştiu. Merry sorbi puţin vin şi începu să vorbească despre călătoria pe care urmau s-o facă la Londra, străduindu-se să schimbe subiectul. Deşi Shane voia să pară dezinvolt şi juca teatru, ea îşi dădu seama că era adânc lovit şi că încă suferea. Tânjea după Paula. Va tânji toată viaţa – asta era partea cea mai tristă. Dacă Jim

nu şi-ar fi găsit moartea în mod atât de tragic ar fi fost altceva, se gândi Merry. Paula ar fi divorțat, în cele din urmă, şi s-ar fi căsătorit cu el. Acum Paula se pedepsea singură. Şi-l pedepsea şi pe Shane. De ce face asta? se întrebă Miranda. N-o mai înțeleg.

Shane spuse:

– Ce faci, Merry, visezi cu ochii deschişi? Începuseşi să spui ceva despre maşină.

– A, da, iartă-mă, Spuse Merry, zâmbindu-i. Am aranjat să ne aştepte limuzina în față, la ora trei. Deci avem destul timp s-ajungem la aeroportul Kennedy înainte de ora de vârf.

Skye Smith a fost prima care s-a scuzat după masă. Abia aştepta să plece şi acum traversă uşurată elegantul hol al hotelului Plaza Towers, proprietatea familiei O'Neill şi ieşi repede în stradă.

Se uită la ceas. Era exact două şi jumătate, deci avea timp să se întoarcă la magazinul de antichități, pentru următoarea întrunire de afaceri, de la ora trei.

În timp ce mergea spre Park Avenue, se gândea la Sarah Lowther. Nu prea-i plăcea Sarah şi se întreba ce găsea Allison la ea. Sarah era cea mai ticăloasă femeie pe care o cunoştea, şi nici grozav de inteligentă.

Pe de altă parte, Sarah lăsase să-i scape din zăpăceală câteva informații uluitoare la masa de prânz şi îşi dezvăluise cu atâta dezinvoltură intimitățile vieții personale, încât Skye era uşor derutată.

Zâmbi cinic în timp ce aştepta la colț să se schimbe culoarea semaforului, înainte de a traversa bulevardul. Deci Paula Fairley era femeia-mister, marea iubire a vieții lui Shane, doamna care pusese gheara pe el. Şi atât de tare se înfipsese, încât el nu mai era în stare să se culce cu altă femeie.

Această informație o pusese pe Skye pe gânduri. Când Sarah descoperise că Skye se întâlnea din când în când cu Shane, englezoaica încremenise la masă. Skye crezu pentru o clipă că Sarah o să-i scoată ochii, atât de veninoasă era privirea roşcatei. Pentru Skye devenise absolut evident că Sarah se îndrăgostise nebuneşte de Shane şi de aceea o asigurase repede pe prietena lui Allison că n-avuseseră decât o legătură platonică. Asta o mai liniştise pe Sarah şi se relaxase din nou, destăinuind multe alte murdării despre familie şi în special despre Paula. Ura pe care Sarah o nutrea faţă de verişoara ei era înfricoşătoare. O femeie respinsă e mai rea decât orice creatură a iadului, reflectă Skye, mergând zorită mai departe. Eu ştiu asta mai bine decât oricine.

Nu prea-l mai văzuse pe Shane O'Neill în ultimul timp. Pe măsură ce îşi extindeau afacerile, colinda prin toată lumea şi părea că petrece mult timp în Australia. Făcea scurte vizite la New York, doar în trecere, de când sora lui fusese numită preşedinta corporaţiei hoteliere americane. O sunase o dată, cu aproape un an în urmă, băuseră ceva împreună, dar părea preocupat şi neliniştit; îşi dăduse seama că n-avea rost să mai insiste să ia masa cu el.

Ross, pe de altă parte, o scosese mereu pe Paula Fairley la restaurant, îndeosebi în ultimele şase luni. Lăsase să-i scape din greşeală această informaţie. Când ea îl tachinase, Ross spusese că relaţia lui cu Paula era strict de afaceri. Skye ştia că era o mare parte de adevăr în această afirmaţie. Ross fusese foarte apropiat de bunica Paulei, ca şi unchiul lui, Daniel P. Nelson. Totuşi Skye îl cunoştea pe Ross la fel de bine cum se cunoştea pe ea însăşi. Or fi şi afaceri la mijloc, dar era clar că se îndrăgostise lulea de ea. Paula Fairley era tot ce-şi dorea Ross cu patimă. Frumoasă. Tânără. Bogată. Şi accesibilă – acum, de când rămăsese văduvă. Ross îşi ticluise

probabil vreun plan ca s-o ispitească pe Paula Fairley în patul lui şi poate să-l ia de bărbat.

Îi spusese o dată că dacă se va recăsători, se va asigura că viitoarea lui mireasă este bogată. Da, Ross va funcţiona întotdeauna conform vechilor lui tipare. Dorea ceea ce nu putea să obţină. Şi după cele ce-i spusese Sarah, nu mai avea nici o îndoială că Paula Fairley se ţinuse de-o parte şi nu sucombase în faţa farmecelor lui Ross. Era şi normal, dacă pe undeva, în fundal, exista Shane O'Neill, vechiul ei iubit.

Skye se gândea acum la masa pe care o luase cu Ross miercuri seara şi râse în sinea ei. De când se reîmprieteniseră, cinau o dată pe săptămână împreună. Durase mult până ce Skye se hotărâse să-l ierte pentru modul mizerabil în care se purtase cu ea. Îl iertase de dragul fiicei lor, Jennifer. Când Ross venise s-o implore să vadă copilul, ea îl refuzase constant şi categoric. Dar cu cît era mai rece şi neînduplecată, refuzând să revină asupra hotărârii ei, cu atât creştea dorinţa lui de a-şi vedea fetiţa. Tipic pentru el! Urmărea cu perseverenţă şi se lupta să obţină tot ceea ce nu putea să posede. Îi făcuse mare plăcere să-l vadă pe Ross implorând-o şi târându-se pe burtă şi în genunchi în faţa ei. Şi asta făcuse până la urmă. Mă rog, vorba vine.

Cedase în cele din urmă, cam fără voia ei, numai pentru că îşi dăduse seama cât de mult îşi iubea Jennifer tatăl, cât de mult îşi dorea să-l vadă în mod regulat şi să petreacă un timp cu el. Nu putea să priveze copilul de prezenţa lui din cauză că el era aşa cum era şi avea un caracter infect.

O pufni râsul din nou, în timp ce se îndrepta, cu pas constant, spre magazinul ei din bulevardul Şaptezeci şi Trei şi Lexington. Ce bine o să se amuze cu Ross la cină, la sfârşitul săptămânii! Va strecura cu abilitate câteva detalii picante despre Paula Fairley şi Shane O'Neill la momentul potrivit, apoi se va instala comod pe scaun şi-l

va urmări pe Ross cum îi va rîmâne mâncarea în gât. O să turbeze când va afla că îndurerata văduvă era, de fapt, Văduva Veselă, valsând la unison cu Shane şi copleşindu-l cu atenţia ei. Deşi Ross şi Shane făcuseră împreună afaceri în trecut, Ross îl vorbise întotdeauna de rău pe Shane pe la spate, poreclindu-l „armăsar de prăsilă"

Cu toate că nu era o femeie rea, Skye Smith îi purta pică lui Ross Nelson. O licărire răutăcioasă i se strecură în ochi când se gândi cum îl va face să fiarbă pe fostul ei iubit. „Ştiam că dacă o să am destulă răbdare voi apuca ziua în care îi voi înfige lui Ross cuţitul în spate, se gândi ea. Şi o merită, după suferinţa şi umilinţele la care m-a supus. L-am iertat de dragul fiicei noastre. Dar n-am uitat şi nu voi uita niciodată."

Nu înţelegea că îl dorea pe Ross pentru ea însăşi.

Expresia optimistă dispăru de pe faţa lui Ross Nelson. Ochii lui căprui deschis se întunecară şi se micşorară, în timp ce se lăsă pe speteaza scaunului şi îl fixa cu privirea pe Dale Stevens.

În cele din urmă, Ross îşi drese glasul şi întrebă:

– Spune-mi exact ce înseamnă că Paula s-a răzgândit?

– A decis să nu-şi vândă pachetul de acţiuni de la Sitex, îi spuse Dale, dând din umeri. Probabil că amândoi am judecat-o greşit. Foarte greşit.

– A dat înapoi? A respins oferta noastră? exclamă Ross, cu o voce rece, încordată. Dar tu, unde naiba erai, Dale, când s-a întâmplat asta? Întrucât Dale nu răspunse, el continuă pe un ton ascuţit şi acuzator. E un dezastru! Toată lumea o să mă considere un tâmpit! Milt Jackson o să facă apoplexie, când o să afle.

Dale oftă şi îşi încrucişă picioarele, aşteptând ca bancherul să se liniştească.

Cei doi bărbați se aflau în biroul personal al lui Ross Nelson de la banca lui din Wall Street. Era începutul unei după-amieze de joi din prima săptămână a lui septembrie, la o zi după ce Dale sosise cu avionul din Texas împreună cu Paula.

– Ce-am să-i spun? insistă Ross, aplecându-se în față, peste uriașul birou al asociatului său, străduindu-se să-şi stăpânească nervii.

– Adevărul. E tot ce poți face.

– De ce nu mai sunat ieri, după întrunirea consiliului de administrație, ca să am timp să-mi adun gândurile şi să inventez o poveste logică? întrebă Ross scurt.

– M-am gândit că e mai bine să-ți spun personal.

– Nu-mi vine să cred! mormăi furios Ross, foindu-se pe scaun. Eram sigur că o să vândă, eram convins. Îmi vine s-o strâng de gât! Ne-a dus cu zăhărelul!

Dale oftă din greu.

– Eu am fost cel mai surprins când s-a desfăşurat în şedința de consiliu. Dar ieri noapte, când am putut să mă gândesc la rece, am început să-mi dau seama că pur şi simplu ne-a dus de nas – cu vorbe dulci, cu vrăjeli, cu ipocrizie. Şi ştii ceva, Ross? De fapt ea n-a dat înapoi. Ieri seară am avut răgaz să analizez situația şi în timp ce recapitulam totul în minte, rememorând toate întrevederile cu ea şi îndeosebi ultimele şase luni, am văzut brusc totul foarte limpede. Vorbea neâncetat despre problemele ei, despre grijile ei, despre povara responsabilității conducerii rețelei de magazine Harte şi insinua mereu că vrea să vândă acțiunile mamei ei. Dar n-a spus niciodată clar că o să le vând. Eu fiind nerăbdător să-l văd pe Marriot Watson lipsit de orice putere şi de a vedea firma *International Petroleum* preluând compania, iar tu nerăbdător să intri în grațiile lui Milt Jackson, prețiosul nostru client, amândoi am presupus că ea va vinde. Dacă e cineva de vină, noi suntem, fiindcă am crezut că o putem manipula, că o vom putea convinge să ne facă pe voie.

– Dar ne-a ascultat pe amândoi, pe rând, explodă Ross. Ne-a cerut sfatul şi părea că îl urmează. Ba mai mult, a insistat să afle cine este potenţialul cumpărător şi, deşi simţeam că nu e bine ce fac, i-am spus! gemu Ross. Of, Doamne, cât de tâmpit am fost! Nu trebuia să înlesnesc întrunirile dintre ea, Milt Jackson şi noi. Bancherul îşi luă o ţigară şi o aprinse nervos. Milt crede că am şi pus mâna pe Sitex. Sfinte Dumnezeule, o să fie convins că l-am păcălit sau că mi s-a pus brusc, în floarea vârstei, o pată pe creier! Trebuie să născocim o poveste plauzibilă pentru el.

– Repet ce-am spus adineauri, trebuie să-i spunem adevărul, să-i explicăm că ne-a păcălit pe noi. Va trebui să accepte. N-avem încotro, insistă Dale.

Ross trase din ţigară, apoi o stinse. Se ridică, ocoli biroul şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo, cu mâinile la spate, imaginându-şi întrevederea cu Milton Jackson, preşedintele consiliului de administraţie al firmei *International Petroleum* şi un client de vază al băncii. Se opri brusc şi-şi aţinti privirea asupra lui Dale.

– Dacă transpiră chestia asta, o să ne arate toţi cu degetul pe Wall Street. Doi bărbaţi în toată firea, afacerişti cu experienţă, abili, duri şi tari pe poziţiile lor, au fost duşi de nas de o mucoasă! Îşi trecu mâna prin părul blond şi se strâmbă, scârbit de el însuşi şi de Dale. Emma Harte e nimic pe lângă Paula Fairley! O mică putoare care face joc dublu! Nu trebuia să mă încred în ea. Eu chiar credeam că ea se lasă îndrumată de noi!

– Eu am avut îndoieli în câteva ocazii, remarcă sec Dale. Apoi recunosc că am început să-mi revizuiesc părerea despre ea, mai ales având în vedere evenimentele de anul trecut. Murise Emma – asta a dat-o puţin peste cap – apoi şi-a pierdut tatăl şi soţul. Era în stare de şoc. Ai văzut cu ochii tăi în ce hal era. Complet singură. Şi atunci m-am gândit că afacerea e sigură. Am fost convins că va vinde tot pachetul de acţiuni. Părea

fericită să facă asta, ca să scape, să iasă din cursa afacerilor cu petrol. Ce înscenare!

Ross spuse precipitat:

– O să-i spun lui Milt că într-adevăr a dat înapoi. Ce naiba! O mulțime de indivizi bat în retragere la tranzacții, mai ales în afacerile cu petrol. De ce ar fi o muiere altfel? După părerea mea, e chiar mai firesc să se răzgândească. Nu-mi pot permite să pierd un client ca Milt Jackson la bancă şi un asociat de afaceri la *International Petroleum.*

– Cum vrei, consimți Dale. La urma urmelor e omul tău, eu nu-i sunt dator cu nici o explicație. Îşi scoase un trabuc, îi tăie capătul, îl aprinse cu chibritul şi spuse: Ross, sper că îți dai seama că la şedința aceea aveam mâinile legate. Nu puteam face nimic.

– Da, da, mormăi Ross şi se întoarse în scaunul lui. Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat marți.

– Cu multă plăcere, Ross. Paula a sosit îmbrăcată ca o modestă călugăriță, într-o rochie neagră, cu guler şi manşete albe. Era neobişnuit de palidă, chiar şi pentru ea, ceea ce-i dădea un aer de făptură părăsită. Avea un fel de inocență...

– Scuteşte-mă de descrieri de-astea! Pe mine mă interesează ce-a spus, nu cum arăta.

– Înfățişarea ei e foarte importantă, îi replică Dale. Paula îşi jucase foarte bine rolul. Stând acum, în sala de consiliu a Sitex-ului, din Odessa, Dale îşi dădea seama că avea ceva de actriță în ea. Trebuie să înțelegi, Ross, că arăta ca o fetiță, uşor de manevrat; şi unii dintre vulpoii ăia din consiliu, care n-o cunosc prea bine, îşi frecau palmele de bucurie. Metaforic vorbind. Da, amicii lui Mariot Watson erau convinşi că o s-o halească de vie.

– Ca şi noi, murmură Ross.

Dale schiță un zâmbet.

– N-am fost singurii păcăliți, Ross. Consolează-te cu asta, chiar dacă nu e prea îmbucurător. Înainte de a trece

la afacerile generale – situația petrolului în Marea Nordului şi reînnoirea contractului meu – Paula a cerut să facă o declarație în fața consiliului. Bineînțeles că Marriot Watson a trebuit să accepte. Paula a spus că consideră de datoria ei să-i informeze pe colegii din consiliul de administrație că este pe punctul de a vinde acțiunile mamei ei. Tot pachetul – patruzeci la sută. Toți au fost surprinşi şi atunci a ciripit Jason Emerson.

Ross dădu din cap.

– E încă iute, dat naibii de deştept, în ciuda vârstei înaintate.

Dale încuviință.

– Ştiu din experiență că gangsterii ăştia bătrâni ca Jason nu se schimbă. M-am instalat comod, savurând fiecare clipă, convins că totul merge cum voiam noi. Abia mai târziu am început să-mi dau seama că Paula profitase din plin de săptămâna petrecută în Texas, înainte de şedința de consiliu. A făcut un asiduu trafic de influență, făcându-le curte câtorva directori. Îndeosebi lui Jason. El a fost ținta ei principală, nu mă-ndoiesc de asta. A fost bun prieten cu Paul McGill prin treizeci şi i-a rămas devotat Emmei timp de patruzeci de ani.

– Ştiu asta, interveni Ross, pe un ton tăios.

– Jason Emerson a întrebat-o pe Paula cui îi va vinde pachetul de acțiuni şi când are de gând să vândă. Ea i-a spus cu candoare că va vinde tot procentul de patruzeci la sută firmei *International Petroleum*. Imediat. În momentul acela am crezut că mai mulți membri ai consiliului vor face un atac colectiv de cord. S-a stârnit un adevărat balamuc. Eu n-am spus nimic, încântat de felul cum manevrase toată treaba. Au urmat discuții aprinse despre *International Petroleum* şi despre Milt. În lumea afaceriştilor cu petrol nu constituie un secret faptul că el a elaborat un program de extindere şi expansiune pentru această companie şi că de îndată ce pune un picior într-o companie, face tot posibilul s-o preia el cu totul. Anumiți

membri ai consiliului par a fi totodată conştienţi că Milt a cumpărat o mare parte din acţiunile Sitex şi că acum deţine un număr uriaş. Numai un tâmpit n-ar vedea consecinţele acestui fapt.

– Dacă am înţeles bine scenariul – şi eu cred că da – presupun că Jason a luat din nou cuvântul şi i-a cerut Paulei să nu vândă companiei *International Petroleum*.

– Ai priceput, bătrâne. Dale clătină din cap a părere de rău. Şi era la mintea cocoşului, că după ce urletele s-au domolit, bătrânul Jason a început s-o convingă să revină asupra hotărârii ei. Te asigur, Ross, că a fost o adevărată lovitură de maestru. Până să apuc să intervin cu câteva comentarii personale, majoritatea membrilor consiliului îi mâncau din palmă. Cu excepţia lui Marriott Watson. El arăta de parcă era gata să scuipe sânge. Nu sunt sigur, dar s-ar putea ca el să fi dedus că durele negocieri dintre Paula şi Jason fuseseră ticluite dinainte.

– Şi ea bineînţeles că a capitulat.

– Nu de la început. A spus că va reveni asupra hotărârii de a-şi vinde pachetul de acţiuni cu condiţia să-i fie garantată o poziţie mai importantă în cadrul consiliului şi dacă se acceptă anumite condiţii. Condiţiile ei. Mai precis, continuarea forajelor în Marea Nordului şi reînnoirea contractului meu.

– A şantajat consiliul de administraţie! strigă Ross.

Dale clătină din cap foarte rar şi în ochi i se strecură o licărire de admiraţie.

– Nu Ross, nu la-ş numi şantaj. A fost o strălucită acţiune de manipulare, cum nu mi-a fost dat să văd de mult. Într-un fel, îmi scot pălăria în faţa ei, fiindcă, la urma urmelor, asta înseamnă să faci afaceri – să manipulezi oamenii.

– E adevărat, recunoscu Ross. De fapt, tu ai obţinut ceea ce doreai, dincolo de orice considerente. Ţi s-a reînnoit contractul şi poţi sta liniştit doi ani de acum încolo. Lui Marriott Watson i s-a pus deocamdată căluşul

în gură iar tu ai mână liberă. Dar în ce situație ești acum față de Paula, Dale?

Dale zâmbi viclean.

– Situația mea nu s-a schimbat. Sunt președinte al corporației Sitex Oil, ea controlează pachetul de acțiuni al mamei ei și deține cel mai mare număr de acțiuni individuale. Paula are mai multă putere în consiliu ca oricând. Bineînțeles că voi continua să mă biziu pe ea. Nu se știe, poate că într-o bună zi se va hotărî să-mi vândă pachetul ei de acțiuni. *International Petroleum* nu fuge nicăieri.

„Bine gândit. Ross izbucni brusc în râs. Afacerile-s afaceri. Nu merg toate tranzacțiile așa cum îți dorești. N-are rost să judec copilărește. Banca se ocupă încă de câteva din afacerile ei din Statele Unite. În orice caz, dacă nu pot avea succes la ea în sala de consiliu, poate că o să am noroc... în dormitor."

CAPITOLUL 54

Paula Fairley întârziase.

Ross Nelson se uită la ceasul-caleașcă de pe polița căminului din livingul lui, pentru a nu știu câta oară. Începea să se enerveze. Când îl sunase la șase și jumătate ca să-i spună că va întârzia, Ross îi spusese că nu-i nevoie să se grăbească. Dar crezuse că va apărea totuși până la ora asta.

Străbătu încăperea, pășind pe vechiul covor chinezesc și se opri în fața barului inclus în mobila chinezească din abanos aurit. Își mai turnă un Martini sec, aruncă în el o măslină, se duse la fereastră și se uită în jos, spre Park

Avenue. Gândurile lui continuau să se îndrepte spre Paula.

Era una dintre puținele femei în sufletul căreia nu putuse să pătrundă. Și nici s-o ademenească în patul lui. O dorea de foarte mult timp. Încă din toamna lui 1969, când își dăduse seama cât de senzuală este. Întotdeauna Paula reușise să limiteze relația lor la o relație distantă, de afaceri. La început crezuse că o va câștiga. În general, femeile îi cădeau în brațe. Mai târziu, începu să-l agaseze că ea se arăta în continuare indiferentă. Dar continuase atacul prin telefon, o invita constant la restaurant și o bombarda cu flori. Întrucât era un înfumurat și avusese toată viața succes la femei, de toate categoriile sociale, Ross nu se îndoia în sinea lui că Paula va fi numai a lui într-o bună zi.

După ce Jim Fairley fusese ucis în avalanșă, Ross jucase rolul bunului prieten îngrijorat, ori de câte ori ea venea la New York. În ultimele nouă luni, se întâlnise cu ea mai des ca de obicei, întrucât Paula voia să se dispenseze de câteva din acțiunile moștenite de la Emma Harte. Fusese la dispoziția văduvei îndurerate pentru a o ajuta să-și conducă afacerile. Sperase s-o convingă să-și vândă pachetul de acțiuni Sitex și în același timp s-o seducă. Durerea ei și bizara ei atitudine distantă îl determinase să fie rezervat. Își spunea că are timp destul. Dar acum n-avea de gând să mai aștepte. Acum, după ce auzise cu o seară înainte dezvăluirile lui Skye Smith.

Se concentră asupra bîrfelor relatate de Skye despre Paula și Shane O'Neill. Fusese uluit și neîncrezător și o întrebase care era sursa informațiilor. Skye abia așteptase să-i spună mai multe. La sfârșitul serii, Ross plecase acasă clocotind de furie și simțindu-se teribil de frustrat. Atâtea luni de zile el o ținuse de mână și o consolase și, între timp, Paula se culca cu Shane O'Neill. Știa că Skye nu mințise. La urma urmelor, Sarah Lowther, verișoara Paulei, fusese cea care dăduse totul în vileag.

Se bucură că Dale şi soţia lui fuseseră chemaţi pe neaşteptate înapoi, în Texas. Plănuiseră o cină în patru. Acum jubila că va fi diseară singur cu Paula. Avea mână liberă. În sfârşit! În sfârşit, o va poseda pe această femeie care-i scăpa mereu.

Ross se aşează pe canapea, îşi puse paharul cu Martini pe măsuţa chinezească pentru cafea şi îşi scoase o ţigară, înăbuşindu-şi zâmbetul de satisfacţie care începuse să-i mijească pe buze. Nu-i spusese Paulei că Dale şi Jessica se întorseseră la fermă. Ce rost avea s-o pună în gardă, să-i ofere prilejul de a amâna întrevederea? Dar îi dăduse liber menajerei şi telefonase la restaurant ca să amâne rezervarea mesei pentru ora zece. În felul acesta avea destul timp de manevrare.

I se congestionă faţa gândindu-se la trupul ei zvelt, băieţesc, şi la sânii ei ispititori. Ridică paharul, dădu pe gât restul de băutură şi se duse la bar să-şi mai toarne un rând. Era al treilea. Ezită o clipă. „Ce naiba, mormăi el. Ţin la băutură." Ross se mândrea că poate să bea oricât fără ca băutura să-i afecteze potenţa. Privirea îi căzu asupra sticlei de şampanie din frapieră şi zâmbi încrezător. După câteva pahare de şampanie şi câteva vorbe dulci, Paula Fairley va fi mult mai sensibilă la farmecul lui masculin.

Ross Nelson aproape dăduse gata şi cel de al treilea Martini, când bâzâi interfonul. Sări în picioare şi se duse repede în hol să răspundă, nemaiputând să-şi ţină în frâu nerăbdarea. Îi spuse portarului s-o trimită sus pe doamna Fairley şi rămase în picioare s-o aştepte.

Câteva minute mai târziu, o sărută pe Paula pe obrazul ei rece, o introduse în hol şi apoi în living.

Ea se opri la intrare şi întoarse capul, ridicându-şi spre el privirea nedumerită:

– Jessica şi Dale n-au sosit încă? întrebă ea înainte de a intra.

El se uită după ea, observând mişcarea unduioasă a trupului, conturul plin al picioarelor ei lungi prin mătasea

subțire a rochiei de cocktail, gri deschis. Aproape că saliva de poftă. Abia aştepta să-i scoată rochia, s-o vadă goală şi să se bucure de frumusețea ei.

Paula se întoarse cu fața spre el, prinzându-l nepregătit.

El clipi iute, intră repede în încăpere şi-i explică, zâmbind nervos:

– Au trebuit să ia avionul înapoi, în ultimul moment. E cineva bolnav în familie. Se duse la bar şi începu să destupe sticla de şampanie. Dale îți transmite scuze şi mi-a spus să te asigur că te va suna mâine.

– Înțeleg, spuse Paula, aşezându-se pe canapea. Îmi pare rău că nu iau masa cu noi. Mai aveam de discutat câteva lucruri cu Dale. Îi acordă un mic zâmbet. Dar nu-i nimic.

– Da, îngână Ross şi duse paharul cu băutură. Se aşează pe scaunul din fața ei, ridică paharul şi-i zâmbi. Bravo, Paula, felicitări. Ai jucat tare la Sitex!

– Noroc, Ross, spuse Paula, sorbind din şampanie şi privindu-l apoi gânditoare. Probabil că te-ai supărat pe mine pentru că m-am hotărât în cele din urmă să păstrez acțiunile Sitex. Dar...

– Bineînțeles că nu, minți el pe față, pentru a menține o atmosferă plăcută, fără nici o umbră de conflict. Tu erai cea care trebuia să hotărască. Dale şi cu mine nu puteam decât să-ți dăm nişte sfaturi. Noi am vrut doar să te ajutăm, Paula. După cum mi-a spus Dale la bancă azi după amiază, *International Petroleum* nu fuge nicăieri. Cred că Milton Jackson va fi oricând interesat să-ți cumpere tot pachetul.

– Sunt sigură, răspunse Paula calmă. Şi vreau să-ți mulțumesc pentru grija ta față de mine, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat în problema Sitex-ului şi în toate afacerile mele din America. Apreciez tot ce-ai făcut.

– A fost plăcerea mea.

Paula se lăsă pe speteaza canapelei şi îşi încrucişă picioarele, încercând să-şi ascundă uimirea față de atitu-

dinea lui. Se aşteptase ca Ross să fie furios, ştiind cât de mult ţinea ca Milton Jackson să-i rămână client la bancă. Despre Dale ştia că o va sprijini întotdeauna. Dar Ross Nelson era cu totul altceva. Se simţea uşurată că era atât de amabil. Dar el era întotdeauna amabil. Oftă când îşi dădu seama că va fi nevoită să-şi petreacă câteva ore numai cu el. Nu putea să scape de masa la restaurant. Se hotărî să fie drăguţă şi să suporte cu stoicism seara cu el.

Ross începu să vorbească despre fratele ei, Philip, pe care-l cunoscuse în toamna precedentă, la New York. În următoarea jumătate de oră, bancherul continuă să susţină conversaţia, vorbind despre familie în general, despre bunica ei şi despre Întreprinderile Harte. Între timp îi umplea mereu paharul, mai dădu pe gât un Martini şi fuma ţigară de la ţigară.

La nouă fără zece, Paula îl întrerupse brusc, întrebându-l:

– N-ar trebui să plecăm la restaurant, Ross?

– Încă nu. Am avut probleme cu rezervarea mesei. E liberă abia pe la nouă şi jumătate, zece. Putem sta liniştiţi aici până atunci.

– Foarte bine, spuse Paula, dar începea să se enerveze. Nu-i plăcea să mănânce prea târziu.

În timp ce vorbea, crezând că o amuză, Ross continua să bea. Între timp o studia pe Paula cu atenţie, admirându-i eleganţa şi frumuseţea. Avea o rochie simplă cu un guler drapat în jurul gâtului şi mâneci scurte. În urechi îşi pusese cercei cu smaralde, şi, în afară de ceas, erau singura bijuterie. Arăta superb şi mătasea gri i se mula pe corp exact unde trebuia. Deodată, nu se mai putu controla.

Se ridică, se duse la bar, îşi umplu paharul şi veni lângă ea, pe canapea. Îşi întinse braţul pe spetează şi-i dărui un zâmbet cald:

– Arăţi extraordinar în seara asta, Paula.

– Mulțumesc, Ross. Îi întoarse privirea şi se încruntă. Întrezări un pericol în privirea acelor ochi căprui şi se trase puțin la o parte, apropiindu-se de brațul canapelei. Simțea că o cuprinde panica.

Ross îşi puse paharul pe măsuță şi dintr-o singură mişcare, o trase în brațele lui şi îşi apăsă gura pe gura ei. Ea se luptă cu el, încercând să-l împingă, ca să scape de el, dar o ținea cu prea multă forță. Îi forță buzele cu limba, i le desfăcu şi începu să-i sugă limba şi buzele. Îl cuprinse un val de căldură, se mişcă puțin ca să-i poată apuca sânul stâng cu mâna dreaptă. Îl strânse tare, îi ciupi sfîrcul apăsând tot mai tare.

Paula continua să se zbată, încercând să se smulgă din brațele lui, dar era un bărbat solid şi puternic şi ea n-avea nici o şansă. Reuşi până la urmă s-o tragă în față, târându-i corpul în poziție culcată, apoi se prăbuşi peste ea, strecurându-i din nou limba în gură. Ea strânse tare din dinți şi răsuci iute capul într-o parte. Ross îşi plimbă mâna peste piciorul ei, îi ridică fusta, îşi strecură mâna dedesubt, îi mângâie coapsa, pătrunzând cu degetele spre sexul ei.

Strivită sub greutatea corpului lui, Paula era imobilizată. Se zbătea cu toată forța să se desprindă din strânsoarea lui. Sărise pe ea brusc, luând-o total prin surprindere, la numai o fracțiune de secundă după ce ea observase licărirea de patimă din ochii lui. Era îngrozită, revoltată şi extrem de speriată. Ştia că trebuia să scape de el, să fugă din apartamentul acela. Repede. Dacă ar putea măcar să-şi ridice mâinile până la fața lui şi să-l zgârie. Dar mâinile îi erau blocate sub trupul lui. Îşi mişcă din nou capul dintr-o parte într-alta, încercând, fără succes, să-i evite gura. Mâinile lui îi sfâşiau acum chiloții şi ea auzi vag, printre gemetele lui, foşnetul materialului de nailon care se rupea, în timp ce el trăgea de el. Dumnezeule! Degetele lui îi atingeau acum pielea, pătrunzând în ea, în timp ce îi băloşea fața cu gura lui umedă şi moale. O trecură fiori de scârbă.

Îi venea să vomite. O durea, căci încerca să pătrundă în ea cu degetele.

Îi dădură lacrimile, de frică, de şoc, de repulsie şi de durere, în timp ce el continua să-şi împingă mâna tot mai brutal între picioarele ei. În sfârşit, n-o mai săruta, se retrase ca să-şi tragă răsuflarea.

Paula deschise gura şi începu să ţipe.

Iritat că fusese întrerupt din exploatarea corpului ei, Ross se ridică repede în şezut, privi în jos spre faţa ei scăldată în lacrimi şi-i închise gura cu mâna.

– Taci! şuieră el. Doar ştii că-ţi place, căţea! Nu face pe inocenta cu mine! Shane O'Neill ţi-o trage de luni de zile. Acum e rândul bătrânului Ross.

Hohoti de râs şi Paula îşi dădu seama că era foarte beat. Se zbătu, smucindu-se de sub el, trăgându-se spre marginea canapelei.

Ross trebui să-şi ia mâna de pe gura ei, ca s-o tragă înapoi.

În clipa când făcu asta, ea începu din nou să ţipe. Îi acoperi din nou gura cu palma lui mare, îşi trecu unul din picioarele lui grele peste corpul ei, imobilizând-o sub el.

– Ai jucat prea mult rolul văduvei îndurerate faţă de mine, Paula, spuse el gâfâind şi rotindu-şi privirea libidinoasă peste corpul ei. Era din ce în ce mai excitat fiindcă ea se împotrivea. Toată faţa i se congestionase. Hai în dormitor, mormăi el, bălmăjind cuvintele. Doar ştii că vrei să te culci cu mine.

Paula aşteptase momentul potrivit şi acum se lupta să dea din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu sugestia lui. Îl acceptă şi din ochi, îmblânzindu-şi privirea.

– Nu mai ţipi, da? îngână el.

Ea dădu din nou din cap. El îi luă mâna de pe gură şi se aplecă puţin ca s-o sărute.

Paula şopti.

– Credeam că vrei să mergem în dormitor.

Îi răspunse cu un rânjet de om beat.

– Cam asta ar fi ideea, păpuşico.

– Ce mai aşteptăm?

Ross se dădu jos de pe canapea, continuând să rânjească. Înainte ca Paula să apuce să facă acelaşi lucru, el se aplecă, îi prinse braţele şi o ridică. Ea nu îndrăzni să se lupte, cunoscându-i forţa. Trebuia să găsească momentul potrivit ca să fugă. Îşi înghiţi nodul din gât, în timp ce el o trase spre el şi îşi lipi faţa de părul ei.

– O să-mi spui tot ce-ţi făcea micuţul Shane ca să te excite, păpuşico. Tot ce poate să facă bătrânul Shane, Ross poate să facă mai bine. Şi să te ţii apoi, puişor.

Înăbuşindu-şi scârba şi frica, adunându-şi toată puterea, Paula îl împinse tare. Fiind beat şi crezând că ea îi făcea pe plac, Ross a fost luat prin surprindere. Îşi pierdu echilibrul, se clătină spre spate şi se prăbuşi pe canapea. Paula îşi înşfăcă poşeta de seară din aur masiv de pe măsuţa pentru cafea şi se răsuci. Dar el era mult prea iute pentru ea şi o înşfăcă din nou. Se luptară în mijlocul camerei. Paula îl lovi în fluierul piciorului, el urlă de durere şi-i dădu imediat drumul. În sfârşit, Paula reuşi să se smulgă de lângă el. Ross o apucă de rochie şi i se rupse gulerul în mână. Paula îl lovi din nou cu piciorul când el făcu un pas spre ea, cu o figură ameninţătoare, apoi cu o mişcare rapidă, ridică mâna şi-l lovi peste faţă cu poşeta grea din aur, cu toată puterea. El urlă de durere când preţiosul metal îi izbi obrazul şi se dădu înapoi, împiedicându-se de măsuţa chinezească pentru cafea, aflată în spatele lui. Se prăbuşi şi se lungi pe podea.

– Cătea! urlă el, ducându-şi mâna la faţa însângerată.

Gâfâind din greu, tremurând toată şi cuprinsă de groază, Paula fugi în hol. Covorul chinezesc îi alunecă sub picioare, dar îşi recăpătă echilibrul după ce se lovi cu capul de marginea vitrinei. Nu băgă în seamă durerea, alergă spre uşă, o dădu de perete şi o trânti după ea, ieşind în fugă. Chemă liftul, lipindu-se de zid şi rugându-se să nu vină după ea.

Izbucni în plâns în timp ce încerca să-şi aranjeze gulerul rochiei sfâşiate. Îşi înghiţi lacrimile, încercând să-şi vină în fire. Când uşile liftului se deschiseră, aproape că se prăvăli în el, ocolind privirea curioasă a liftierului în uniformă. Se retrase mai în spate, în umbră, îşi deschise poşeta şi îşi scoase pudriera. Îşi trecu puful pe faţă, apoi îşi netezi puţin părul, conştientă că arăta îngrozitor.

După câteva secunde, păşea în holul de marmură al clădirii, străbătându-l cît putu de repede, apoi ieşi pe Park Avenue şi făcu semn unui taxi.

CAPITOLUL 55

Paula reuşi să-şi ţină firea până ce ajunse în apartamentul ei din Fifth Avenue.

După ce intră încet, urcă în vârful picioarelor scara, ca să n-o vadă cumva Ann, menajera, în halul în care era şi în starea aceea de nervi.

Se strecură în dormitor, încuie uşa grea din lemn sculptat şi se rezemă de ea, începând în sfârşit să respire ceva mai uşor. Corpul îi era crispat încă, rigid, după spaima care o cuprinsese când Ross Nelson se năpustise pe neaşteptate asupra ei.

În cele din urmă, găsi puterea de a se mişca pe picioarele nesigure şi mâinile îi tremurară când îşi trase fermoarul rochiei rupte, şi-o trase peste cap şi şi-o scoase. După ce îşi lepădă lenjeria de corp şi ciorapii sfâşiaţi, se duse clătinându-se spre baie. Rămase sub duş zece minute, săpunindu-se de mai multe ori şi lăsând şuvoiul de apă fierbinte să-i şiroiască pe corp. Se simţea

istovită şi murdară, simţea nevoia imperioasă de a îndepărta mirosul lui, urmele atingerii lui.

Când, în sfârşit, ieşi de sub duş şi se privi în oglinda care acoperea un perete lateral, văzu că pielea de pe corp era congestionată şi roşie în mai multe locuri, de parcă ar fi fost arsă sau zgâriată. Dar măcar se simţea curăţată de Ross Nelson. Îşi puse pe ea un halat de baie, fără a se obosi să se mai şteargă, se duse la chiuvetă şi îşi privi faţa în oglindă. Avea o vânătaie pe unul din pomeţi, în locul unde se lovise de vitrină. Mâine o să se învinetească şi mai tare.

Continuă să se privească.

Ochii ei albaştri erau întunecaţi, aproape negri şi aveau privirea unei căprioare hăituite, erau căscaţi de spaimă şi de şoc. Îi închise, strângând tare din pleoape, încercând să uite ce i se întâmplase cu puţin timp în urmă. Dar nu putea. Deschise pleoapele. Imaginea figurii lui libidinoase îi jucă prin faţa ochilor, reflectată în oglindă, de parcă ar fi stat în spatele ei, în camera de baie. Paula se cutremură şi se apucă de marginea chiuvetei, amintindu-şi cum îşi plimbase peste trupul ei mâinile lui brutale, cum îşi lăsase balele scârboase pe gura ei, cum o ţintuise sub el cu greutatea corpului lui. Simţi că se sufocă.

O copleşi furia. Ross Nelson încercase practic s-o violeze. Faptul că era beat criţă nu era o scuză. Nu există scuză pentru o asemenea comportare inconştientă. Era o creatură dezgustătoare. Cea mai oribilă creatură umană. Nu era om, de fapt, ci un animal. Începu să tremure tot mai tare. Se simţea violată, pângărită.

I se făcu greaţă. Începu să vomite în chiuvetă, icnind până ce nu mai avu ce vomita. Continuă un timp să icnească sec, apoi, treptat, se linişti. Îşi ridică capul, îşi şterse ochii şi transpiraţia de pe faţă cu un prosop ud, apoi îşi lipi capul de faianţa rece de pe perete. Îi zvâcneau tâmplele, o dureau ochii şi muşchii îi erau crispaţi, după ce se luptase cu atâta îndârjire cu el.

Alungă imaginea lui, închise ochii, trase aer în piept, încercând să se liniştească şi când se simţi mai sigură pe picioare, se îndepărtă de chiuvetă şi se întoarse împleticindu-se în dormitor. Se întinse pe pat.

Abia atunci, Paula Fairley clacă. O cuprinse brusc un tremur interior, apoi tot corpul începu să fie scuturat de convulsii, de parcă avea un atac de paralizie. Îşi trase plapuma peste ea. Începură să-i clănţăne dinţii şi o trecură fiori de gheaţă. Luă perna în braţe, îşi îngropă faţa în ea şi începu să plângă în hohote.

Paula plânse o oră fără încetare.

Şi toată durerea şi suferinţa pe care şi le înăbuşise după moartea tragică a tatălui ei, a lui Jim şi Maggie, se dezlănţuiră, în sfârşit.

O copleşea cumplita durere, dar se lăsă învăluită de ea, dându-şi seama că procedase greşit, fusese o prostie să-şi închidă suferinţa în ea însăşi. Dar nu avusese încotro. Trebuise să fie tare, de dragul mamei ei, al lui Alexander şi al copiilor. De aceea îşi ascunsese în mod deliberat suferinţa. Zăcuse acolo, în sufletul ei, dar treptat, o măcinase, o mâncase de vie, făcând-o neputincioasă.

În timp ce Paula Fairley vărsa lacrimile amare pe care ar fi trebuit să le verse cu nouă luni în urmă, începu să simtă o oarecare uşurare, o autentică descătuşare din starea sfâşietoare de chin sufletesc în care se cufundase cu totul după avalanşă.

Când lacrimile îi secară, rămase liniştită în pat, întinsă, cu trupul vlăguit, cu ochii roşii şi umflaţi, cu gura deschisă, privind fix în tavan.

Încet, încet, cu inteligenţa şi puterea de analiză care o caracterizau, Paula începu să pună ordine în gândurile ei haotice, să selecteze amintirile dureroase, să-şi studieze

frigiditatea fizică şi sufletească, cu o nouă şi uimitoare detaşare.

Şocul provocat de violentul atac al lui Ross Nelson îi limpezise parcă mintea, o smulsese din starea de izolare. Începu să se vadă pe ea însăşi cu obiectivitate şi se convinse brusc, cu toată certitudinea, că povara sentimentului de culpabilitate înăbuşise orice alt sentiment în ea, orice reacţie emoţională faţă de alţii, cu excepţia copiilor ei. *Nu avea de ce să se simtă vinovată. Nu avea nici o vină. Absolut nici una.*

Tot ceea ce spusese Shane era corect.

Fusese crudă cu el, îl făcuse să sufere, pentru că propria ei suferinţă o făcuse să fie oarbă în faţa adevărului, a realităţii. *Shane.* Îi văzu chipul în minte, proiectându-i imaginea pe tavan. Ce n-ar da să fie aici, acum! Tânjea după liniştea şi siguranţa pe care i-o dădeau braţele lui puternice când o îmbrăţişau ocrotitoare.

Paulei îi dădură lacrimile. Îl alungase, se încăpăţânase să-şi urmeze drumul solitar, considerând-o singura cale posibilă pentru ea. Se întrebă dacă el va putea s-o ierte vreodată.

Imaginea feţei hidoase a lui Ross Nelson cu rânjetul lui de om beat, o alungă pe cea a lui Shane, acoperind-o cu totul. Paula se cutremură şi se ridică în capul oaselor. O cuprinse un val de furie, care o încremeni pe moment. Încercase s-o violeze! Nu i se întâmplase în viaţa ei ceva mai dezgustător! Dar nici nu fusese expusă vreodată la duritaţile vieţii. Fusese întotdeauna ocrotită. De bunica. De părinţii ei. De numeroasa ei familie. Şi de toată acea putere şi avere. Ea nu ştia ce-nseamnă strada, lumea aceea aspră în care alte femei trebuiau să trăiască şi să se lupte să nu-şi piardă minţile, cu atâtea greutăţi câte purtau pe umeri, cu pedeapsa de a fi silite să îndure comportamentul anumitor bărbaţi.

Nu fusese expusă niciodată poftelor bărbaților – a bărbaților de teapa lui Ross Nelson, care își urmăreau cu perseverență și neîndurare scopul. Nu existase decât Jim în viața ei. El fusese primul ei iubit, apoi se măritase cu el. Chiar dacă fusese egoist și preocupat doar de persoana lui – căci fără îndoială că așa fusese –, chiar dacă urmărea în viață doar satisfacerea propriilor lui interese, Jim nu se purtase niciodată violent cu ea. N-o silise niciodată să facă dragoste, nici măcar o dată pe parcursul căsniciei lor.

Apoi apăruse Shane... între ei fusese o mare pasiune, dar dorința fizică se îmbinase cu o iubire profundă, iubirea aceea despre care el spusese că izvora din afecțiunea și prietenia lor din copilărie.

Cu Shane fusese o legătură totală, pe toate planurile.

Experiența brutală la care o supusese Ross Nelson o înspăimântase. Era cel mai teribil viol pe care un bărbat îl poate comite asupra unei femei – o agresare nu doar a trupului, ci și a minții, a inimii, a sufletului. Fusese o experiență crudă, dureroasă, umilitoare. Își dădu seama ce noroc avusese izbutind să fugă înainte ca el să comită acel act final, o trecură fiori prin tot trupul și o cuprinse din nou furia.

Și totuși această agresiune îi provocase un șoc, readucând-o la realitate, o redase vieții, rupsese zăgazul suferinței, distrusese carapacea pe care și-o construise în jurul ei în mod deliberat, cu multă osteneală. Dar carapacea se deschisese, îngăduindu-i să iasă din ea, să se întoarcă în lumea reală, să trăiască din nou. Da, voia s-o ia de la capăt, să meargă înainte, să lase trecutul în urmă, să privească înainte, spre viitor. Nu privi înapoi, croiește-ți drum înainte, îi spunea Emma mereu. Asta trebuia să facă acum.

Se iveau zorile când Paula adormi în sfârşit.

Dormi adânc, de parcă ar fi luat somnifere. Nu se trezi nici măcar o dată, nu se ridică brusc, cuprinsă de groază în capul oaselor, nu urlă de spaimă, simţind că este îngropată de vie sub tone de zăpadă rece care-i aduceau moartea.

Coşmarul care-i tulburase atâta vreme nopţile fusese alungat, laolaltă cu multe fantome şi amintiri sfâşietoare.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, după numai câteva ore de odihnă, descoperi că se simţea mai uşoară, mai liberă. Parcă i se ridicase o imensă greutate de pe suflet şi îşi dădu seama atunci că sentimentul de vină începea să se risipească. Va dispărea cu totul... într-o bună zi, în viitor.

Simţi o nouă forţă în ea, în timp ce se îmbrăca pentru a pleca la magazinul din Fifth Avenue. Şi o dată cu acea forţă, simţi o siguranţă, o linişte, un adevăr pătrunzând tot mai adânc în sufletul ei. Ştia unde trebuia să se ducă, ştia ce trebuia să facă şi în timp ce se aranja la oglindă, încuviinţa din cap. Era limpede ce avea de făcut. Va porni pe un nou drum.

CAPITOLUL 56

El şedea pe unul din vechile ziduri ruinate ale castelului Middleham, visând cu ochii deschişi, într-o după-amiază de duminică din septembrie.

Cerul era ca de plumb, prevestind ploaie, deşi razele soarelui încercau vitejeşte să străpungă norii.

În cele din urmă, soarele reuşi să apară în spatele unei aglomerări de nori cumulus şi razele lui argintii luminară cerul.

Shane ridică ochii, privi în sus şi rămase uimit în faţa frumuseţii supranaturale a acelei lumini orbitoare. Emana parcă dintr-o sursă ascunsă în spatele dealurilor sălbatice şi neîndurătoare, avea o limpezime de cristal o puritate nepământeană. I se tăie respiraţia.

Ochii lui negri, gânditori, cuprinseră tot cerul cu privirea, apoi îşi concentră atenţia asupra boltii în ruină a măreţei fortăreţe, ce aparţinuse odinioară lui Warwick, cercetându-şi adâncurile sufletului. Era singur şi trist, dar ştia în adâncul inimii că aici, în Yorkshire îşi va găsi liniştea. Luase o hotărâre, când venise cu avionul spre casă de la New York, împreună cu Winston, la începutul săptămânii precedente.

Shane O'Neill dorea să pună în sfârşit capăt lungului exil pe care şi-l impusese. Era acum prea multă suferinţă în viaţa lui, ca să-şi mai adauge una, care ar continua în mod sigur să-i sfâşie inima dacă rămânea un exilat. Ori de câte ori nu va călători prin lume, va locui aici, înconjurat de frumuseţile care-i încântaseră copilăria şi pe care le îndrăgea din tot sufletul. Era singurul loc de pe pământ unde se simţea cu adevărat fericit.

Îi va fi greu la început, dar până la urmă se va obişnui. Era un bărbat în toată firea, matur, inteligent şi întotdeauna fusese puternic. Va găsi undeva curajul de a-şi clădi o nouă viaţă fără ea. Şi se hotărâse să-şi trăiască viaţa aici.

War Lord, priponit în apropiere, începu să necheze. Shane întoarse capul, privi în jur, aşteptându-se să vadă oameni făcând autostopul sau turişti. Dar, nu, era singur. Castelul în ruine era astăzi pustiu, lipsit de orice urmă de viaţă, în afară de ţipetele diverselor specii de pescăruşi, care zburaseră aici dinspre Marea Nordului, şi tulburau din când în când tăcerea. Îşi ridică privirea spre lanţurile de dealuri care se înălţau la orizont, pe un cer la fel de minunat ca pestriţul covor de flori sălbatice care se unduiau dedesubt, pe povârnişurile înverzite ale văilor.

Shane rămase aşa mult timp, bucurându-şi ochii cu acest peisaj, uluit de frumusețea lui. Splendoarea şi măreția acestui loc nu încetau niciodată să-i facă să vibreze sufletul de celt, care trăia la unison cu natura.

Deodată clipi şi îşi duse mâna pavăză la ochi. Zări un punct traversând linia dealurilor, coborând constant pe drumul pentru călăreți şi îndreptându-se spre castel.

Când calul şi călărețul se apropiară, încremeni, cu privirea ațintită în față, forțându-şi ochii ca să vadă mai bine.

Pe cal era o femeie tânără. Mergea la trap susținut şi, manevra frumos calul, dând dovadă de multă îndemânare. Părul lung, şaten, îi flutura în adierea vântului, dezvelindu-i fața foarte palidă.

Peste o fracțiune de secundă, simți că-i zvâcneşte inima în piept şi începe să bată nebuneşte. Călăreața îşi mâna calul înainte. Îşi recunoscu propria lui iapă, Celtic Maiden. O cunoştea pe fata aceea, care se profila atât de clar în lumina nordică strălucitoare care scălda cerul, dealurile şi zidurile castelului.

Era copila din visele copilăriei lui... călărind prin peisajul de vis al viselor lui din copilărie... călărind printre raze de soare şi printre umbre... venind tot mai aproape... mai aproape... mai aproape...ridicând capul şi salutându-l. Copila din vis din visele copilăriei lui venea spre el... în sfârşit. Dar era femeie acum... aşa cum şi el era acum bărbat... şi ea era femeie de vis pe care o iubea, o iubise întotdeauna şi o va iubi până la moarte.

Zgomotul copitelor care loveau pământul negru şi rodnic acoperi zgomotul bătăilor inimii lui. Încet, nevenindu-i să creadă, se dădu jos de pe zid, cu ochii plini de întrebări. Dar chipul lui era încă gol de orice expresie.

Ea coborî sprintenă din şa, aruncă frâiele peste buturuga de care era priponit War Lord, făcu un pas spre el, apoi se opri.

– Credeam că eşti la New York, îşi auzi Shane propriul glas.

Propria stăpânire de sine îl surprinse.

– M-am urcat vineri în avionul de noapte de la aeroportul Kennedy spre Manchester. Tilson m-a luat ieri cu maşina de la aeroport şi m-a dus până acasă... la Pennistone Royal.

– Înţeleg... Shane făcu involuntar un pas înapoi şi se aşeză pe zid, simţind că-l lasă puterile.

Ea veni şi se aşeză lângă el pe vechiul zid din piatră cenuşie şi îl studie preţ de o lungă clipă.

Nici unul din ei nu rosti o vorbă.

În cele din urmă, Shane spuse:

– Ce-ai păţit la faţă?

– Am căzut. E un fleac.

– Ce cauţi aici?

– Am venit după tine. Randolph mi-a spus unde eşti. Shane, am venit să te întreb ceva.

– Spune.

– Vrei, te rog, să-mi dai inelul... inelul pe care Blackie i l-a dat Emmei?

– Oricând doreşti, Paula. Trebuia să ţi-l fi lăsat ţie de la bun început.

– Nu. Ea a vrut să fie al tău. Emma nu făcea niciodată astfel de greşeli. Şi eu nu ţi-am cerut să-mi dai inelul... în dar. Ezită o fracţiune de secundă, apoi rosti: Vreau să mi-l dai ca inel de logodnă.

El făcu ochii mari la ea, uluit.

Ea zâmbi.

Misterioşii ochi violeţi ai Paulei deveniră imenşi pe faţa ei palidă.

– Vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine, Shane. Dacă tu mă mai vrei.

El era incapabil să răspundă. O înconjură cu braţele şi o strânse la piept, lângă inima care-i bătea puternic. Apoi îi sărută părul, ochii şi în cele din urmă buzele, buzele moi şi fragede. Era un sărut apăsat şi pătimaş şi totuşi avea în el tandreţe şi o profunzime de sentimente izvorâte din suferinţa pe care amândoi o îndură recent.

Şezură mult timp îmbrăţişaţi pe zidul în ruine al castelului Middleham. Tăceau, cufundaţi în gânduri.

În sfârşit, acum, alături de el, Paula se simţea în siguranţă. Nu-l va mai părăsi niciodată. Vor fi veşnic împreună, până la sfârşitul zilelor lor. Aparţineau unul altuia, fiecare era o parte din celălalt.

Plimbându-şi privirea de-a lungul siluetei costelive şi întunecate a castelului, Shane era copleşit de senzaţia de atemporalitate pe care o încerca întotdeauna aici. Apoi îl învălui treptat nouă şi miraculoasă pace şi ştia că acum nu-l va mai părăsi niciodată, acum, când ea va trăi alături de el tot restul vieţii.

Paula murmură:

– De-ar fi ştiut Blackie şi Emma... de ne-ar putea vedea împreună...

El o privi în ochi şi zâmbi, apoi îşi ridică privirea spre dealurile întunecate, care străluceau în lumina aceea extraordinară, supranaturală. Privirea lui cuprinse tot cerul.

Atunci celtul din el răbufni, întinse mâna şi-i atinse chipul cu blândeţe.

– Poate că ne văd, Paula, rosti Shane. Poate că ne văd.